

PISTOLNÍCI ZE ŠPANĚLSKÝCH HOR

ZANE GREY

ZANE GREY

PISTOLNÍCI ZE ŠPANĚLSKÝCH HOR

© ZANE GREY – 1939

© TRANSLATION BY JOSEF VOREL – 1939

© ILLUSTRATIONS BY FRANTIŠEK ULČ – 1992

© COVER BY LIBOR BALÁK – 1992

© EDITIONS BY NÁVRAT – 1992

ISBN 80-85432-62-5

Kapitola I.

Kůň Laramieho kulhal, a jelikož byl Letoun jediný živoucí tvor, jehož na světě měl, zastavil se Laramie v poledne, nedbaje vlastních potřeb.

Minulého dne vykonal dlouhou cestu, snaže se urazit sto mil od jistého ranče v Kansasu, kde jeho oblíbenosti poněkud uškodil jeho starý zvyk, střílet i při nezávažném podnětu, a tím si Letoun zhoršil vysmeknutí šlachy. Laramie sklouzl ze sedla.

„Ukaž tu nohu, ty neupřímný koníku!“ řekl jezdec. „Nemohl jsem to vědět, když jsi si na nic nepostěžoval.“

Letoun by byl mohl jít ještě několik mil cesty bez vážnějších následků, ale Laramie ho nechtěl vydávat v nebezpečí. Líbilo se mu místo, kam dorazili – šířící se údolí, zářící svěží jarní zelení topolů a vrb, s třpytným potůčkem. Utáboří se tam až do příštího rána. Laramieovi nezáleželo na tom, bude-li toho dne bez jídla.

„Zastavíme se tady, Letoune,“ mluvil táhle odsedlávaje koně. „Je tady hodně trávy i vody pro tebe. Uvidím-li nějakého králíka, budu jistě střílet líp než jsem střílel minule... Mám ještě špetku soli... A zítra ráno ať jsi zase tady!“

Ochromnutí Letouna nebylo tak zlé, aby se nebyl mohl vyválet. A když se vyválel v prachu, zamířil k potoku, na jehož březích rostla tráva. Laramie odnesl sedlo s ostatními věcmi do vrbového křoví v háji. Opatrnost byla jeho zvykem. Potřeboval vyspání právě tak jako Letoun odpočinek, ale rozhodl se, že než se uloží k spaní, podívá se po údolí po nějakém mase. Rozprostřel sedlovou pokrývku na slunce, aby uschla, nařezal si vrbových prutů na lůžko a vydal se pak na lov.

Tento kraj jižního středního Kansasu mu byl neznám. Byl to dobytkařský kraj, širá step, zvlněná a travnatá, kde však bylo tak těžko najít nějaký kus dobytka, jako jehlu v kupce sena. Za ten den spatřil velmi málo stop dobytka. Při dlouhé cestě tímto klikatým údolím poznal, že kraj je vhodný k rančerství. Jak často již vzbudil v

něm pohled na krásný úrodný odlehlý kraj pastvin touhu po vlastní farmě, po koních a dobytku, po domovu! A tato touha byla v něm dosud, ačkoli Laramie nebyl již žádný mladík. Ale do dvaceti pěti let umíralo snad tolik mladých mužů s botami na nohou, jako se jich dožívalo toho, aby si mohli zařídit vlastní ranč.

Někde k severozápadu byla železnice a Dodge, kam vlastně Laramie mířil. Tam bylo dobytkářů a jezdců tak husto, jako much na čerstvě stažené kůži dobytka. Tam najde zase nějakou práci a začne znovu, věda ovšem, že dříve nebo později vsedne znovu na Letouna, aby se vydal na cestu světem. Myslil na jídlo a rozhlížel se tedy bystřeji než obvykle, takže zahlédl brzy králíka. Ten odběhl na kousek cesty, ale pak se dopustil chyby, že začal panáčkovat, jak to králíci dělávají. Laramie mu ustřelil vršek hlavy.

„I hled’me!“ zvolal potěšen. „Myslel jsem už, že netrefím nic. Kdyby to byl náhodou býval Luke Arlidge...“

Laramie nedopověděl onu větu. Stáhl a vykuchal králíka, vrátil se do tábora, rozdělal malý ohník a upekl králíka pěkně do hněda. Trochu soli dodalo masu takové chuti, že by jej byl snadno snědl celého, ale uchoval si půlku na příští den.

Horko dne mýjelo. Letoun se pásł spokojen dole v údolí. Nebylo vidět nikde ani ptáčka. Přijel od severu a byl by rád věděl, jak vypadá kraj dále k západu za tím nízkým svahem. Ale napadlo mu, že učiní lépe, nebude-li se příliš ukazovat, a vrátil se tedy k vrbám a brzy usnul.

Když ho náhle probudil jakýsi hluk, zdálo se mu, že sotva zavřel oči. Slyšel dupot kopyt na měkké půdě a pak nějaký drsný hlas:

„Pověsíme vás tuhle na ten topol, to uděláme!“

„A pro nic víc, než co jste sám dělával, Price,“ odvětil jiný hlas, mladý a roztrpčený.

„Udělal-li jsem to, nikdo mě při tom nechytí. Hahaha!“

Laramie byl jist, že dovede posoudit povahu člověka podle jeho hlasu. Zvedl se tiše do sedu, mražení přebíhalo mu po zádech a vyhlédl mezi vrbovím ven.

Čtyři jezdci přijeli pod velký rozložitý topol a tři z nich se právě zastavovali. Přední, asi dvacetiletý hoch, byl malé silné postavy a z

jeho vzhledu bylo znát, že je to jezdec. Jeho prostý obličej byl snad obyčejně červený, ale v této chvíli byl napjatý a bledý. Měl neobyčejně hezké oči, ani tmavé, ani světlé, a v jeho obličejí byl výraz spíše pohrdání, než chmurné hrůzy. Byl dosud tak mlád, že nedovedl čelit smrti oběšením tak střízlivě, jako by jí byl asi čelil ve svém pozdějším věku. Price byl typický dobytkář té doby, ne již mladý, jeho hubený obličej tvrdého výrazu měl pod krátkými vousy modravý nádech a jeho oči byly jako svítivé štěrbiny. Bylo na něm znát, že je v sedle spíš doma než na zemi, a v zadní kapse kalhot měl modrý colt. Ostatní dva jezdci byli dosud hoši, ještě mladší než ten, jehož chtěli věšet. Nebudili strach, a Laramie si jich tedy dál nevšímal.

„Price, vy to chcete opravdu udělat?“ ptal se odsouzený jezdec chraplavým hlasem.

„Což jsem vás nepřistihl při činu?“

„Ano, a nebylo to poprvé, co jsem to udělal. Ale nevyplatil jste mi za půl roku ani jediný dolar... A pán je pryč... A potřeboval jsem nutně nějaké peníze.“

„Poslechněte, Mulhalle, snad nechcete omlouvat krádež dobytky?“ otázel se Price uvolňuje hrozivou kličku na svém lasu.

„Ukažte mi jezdce, který nikdy neukradl nějaký kus dobytky – chcete-li být najednou tak přísný!“ zvolal Mulhall prudce.

„Nedělám přísného. Jste zloděj dobytky.“

„To lžete. A nelžete-li, je každý jezdec na pastvinách do posledního zlodějem dobytky. Jste jím i vy, a víte to dobře.“

Price vrhl nedbale lasem a klička dopadla přesně na Mulhallovu hlavu. Mulhall sebou trhl v sedle. Laramie, pozoruje bystře všecko, prožíval duševní boj mladíkův spolu s ním. Taková krutá spravedlnost stala se zákonem na pastvinách. V tomto případě byla snad zasloužená, a snad také nebyla. Laramie soudil, že mu není nic do toho. Ale může tu klidně sedět a dívat se na její provádění?

„To je moje odpověď, Mulhalle,“ odvětil Price úsečně. „Povím každému, že jste bral svou medicínu zbaběle.“

„Aby do vás tisíc hromů!“ vybuchl svázaný jezdec zuřivě. „Věděl jsem to. Chcete mě pověsit, protože ona o vás nestojí... Tak mě jen

pověste, vy ničemný padouchu!... Ona se doví všechno. Hank nebo Bill vás jednou prozradí. A ona vás bude nenávidět –“

„Mlčte!“ zvolal břitce Price a trhl lasem tak, že se klička stáhla kolem Mulhallova krku, znemožnila mu řeč a div ho nestrhla ze sedla.

„Ale – Price!“ ozval se starší z oněch dvou jezdců. Byl bledý, a bylo zřejmé, že chce zakročit. „Pusťte Mulhalla – pro tentokrát.“

Price mu však odpověděl nadávkou, přehodil konec lasa přes větev nad Mulhallovou hlavou a slezl zvolna z koně, aby jej sebral.

„Viděl jsem už nejednoho z vaší třídy lidí viset z tohohle topolu,“ řekl s hrubým humorem, který jen nedostatečně zakryl jeho zuřivost.

Jeho hlas způsobil, že se Laramie rozhodl. Vstal tiše a vyšel ze svého úkrytu. Price se chystal natáhnout laso a uvázat je ke stromku. Bledý Mulhall spatřil Laramieho první a trhl sebou překvapen.

„Bille, jděte a popožeňte jeho koně pod ním,“ nařizoval Price.

Když se Bill nehýbal, a k tomu jevil překvapení, Price se otočil. Laramie přešel již polovinu vzdálenosti od vrb. Zastavil se a stanul obrácen poněkud na stranu. Jeho postoj, jakož i jeho vzezření, byly by zapůsobily mocně na každého Zápaďana. Laramie se uchýlil k němu již častěji, ale tentokrát to učinil spíše silou zvyku.

„Hallo!“ zvolal Price a vzpřímil se rychle. Bylo na něm znát úžas.

„Hallo,“ odvětil Laramie táhle a klidně. „Chystáte se k věšení, jak vidím.“

„A nejste slepý, cizinče,“ řekl Price břitce a zkoumal očima Laramieho nevěda, co si má o něm myslit. „Odkud jste se tu najednou vzal?“

„Přijel jsem tímhle údolím se svou tlupou. Lovil jsem králíky a spatřil jsem koně.“

„Králíky, co?“ odvětil Price zvolna. „Inu, můžete lovit dál.“

„To jistě, až budu chtít.“

„Není vám nic do toho, co se tady děje.“

„Snad není, snad je.“

„Starého Čerta!... A kdo vlastně jste, cizinče?“

„Na tom nezáleží. Jedu jen tudy.“

„Inu, vraťte se k své tlupě a jeďte dál. Plést se do takových věcí

není zdravé.“

„Inu, mně se daří dobře i na nezdravé půdě.“

Price odhodil konec lasa na zem a zrudl zlostí. „A co chcete dělat?“

„Nemohu se na to dívat, jak věšíte toho hochu,“ protahoval Laramie.

„Je to zloděj dobytka. Přistihli jsme ho, jak značkoval telata pro tlupu, která mu za to platila.“

„To jistě. To jsem už od vás slyšel.“

„K čertu tedy, člověče! Což neznáte tenhle kraj?“ soptil dobytkář.

„Inu ano, myslíte-li tím Texas, Abilene, Dodge a Panhandle.“

„Mh. Texaský jezdec. Jeden z honáků po Chisholmské cestě?“

„To jistě. Má-li to nějaký význam pro vás, pane Price.“

Mělo to značný význam, jak bylo zřejmé z Priceova váhání. Laramie ho odhadl dobře.

„Ale proč se do toho pletete, hrom do vás? Není vám nic do Mulhalla. A přiznal se k své vině.“

„Ano, a právě z toho, jak se k ní přiznal, jsem poznal váš bluf.“

„Bluf!... Není žádný bluf v provaze.“

„Byl byste ho jistě pověsil, kdybych nebyl k tomu přišel. Ale přišel jsem – a teď už ho nepověsíte.“

To byla rukavice, vržená do obličeje dospělého jezdce. Znova zrudl. Byl z Udí, kteří ve vzteku ztrácejí rozvahu, ale zřejmě bylo při Laramieovi něco, co ho v jeho vzteku zadržovalo.

„Vy se chcete dát do boje pro toho hochu, který krade telata?“ vybuchl Price, jako by tomu nemohl uvěřit.

„To jistě. Myslím, že jsem už bojoval pro menší věci. Ale chcete-li to vědět, Price, nelíbí se mi váš obličej a vaše řeč.“

„Že ne? Vy se mi také nelíbíte,“ odsekl posměšně Price.

„Inu, já se vyznám lépe v lidech než vy,“ odvětil Laramie ještě posměšněji.

„Starého čerta se vyznáte! Chcete se dát do boje jen pro kovboje, který se přiznal ke krádeži. Vy jste nějak příliš bojechtivý, cizinče. A já – se toho raději vzdám. Mulhall mi nestojí ani za škrábnutí.“

Priceovy ostruhy řinčely nesouhlasem, když odcházel k svému

koni a vyskakoval do sedla.

„Počkejte chvílku,“ řekl Laramie klidně a obešel Price, aby se podíval, má-li u sedla pušku. Ani u jeho, ani u sedla ostatních dvou nebylo dalekostřelné pušky. „Price, zdá se mi, že hodně mluvíte, a to je asi všechno. Jed’te.“

Dopálený jezdec pobídl koně a jeho dva druhové ho nechali jet napřed.

„Vezměte si ho a vzal vás čert!“ vykřikl Price přes rameno. „Poděkuje vám za to tím, že vám ukradne košili.“

„Hej, Price, nevzal jsem vám nic jiného, než vaši dívku,“ volal Mulhall za ním s ďábelskou radostí.

Jezdec Bill se ohlédl, a jeho mladý obličej zářil.

„Sbohem, Mulle! Jsem rád, že jsme –“

Price udeřil Billa přes ústa, div ho nesrazil z koně. Všichni tři pak odjeli, pobídl koně z klusu do cvalu a zmizeli brzy pod topoly.

Laramie vytáhl nůž a přerízl jím opatrně provaz kolem Mulhallových zápěstí. Hoch zvedl pak rychle ruce a strhl si kličku lasa z krku tak prudce, že si shodil sombrero. Odletělo i s provazem.

„Proboha, cizince!“ vybuchl s ohromnou úlevou. „Price by mě byl pověsil – kdyby nebylo vás!“

„To si myslím. Ale žádná kaše se nejl tak horká, jak se uvaří,“ odvětil Laramie. „Jsem tady sám. Jel jsem tudy a kůň mi začal kulhat. Dopřál jsem mu odpočinek a sám jsem si zdříml tamhle ve vrbách. Probudili jste mě.“

„A bylo to jistě šťastné probuzení pro mne, cizince,“ řekl Mulhall s citem. Přehodil nohu přes hrušku sedla a jal se svinovat cigaretu. Prsty se mu poněkud třáslly. Pohlédl pak na Laramieho. Jejich pohledy se setkaly. Taková výměna pohledů nemohla ovšem být obyčejná, ale tato byla čímsi neobyčejně mocným a silným.

„Jak se jmenujete?“ ptal se Mulhall.

„Můžete mi říkat Laramie.“

„Já se jmenuji Mulhall. A můžete mi říkat Osamělý.“

„To je divné jméno pro vás. Ale nejste z toho osamělého stepního druhu... Mulhall... Jste snad nějaký příbuzný toho velkého dobytkaře Silase Mulhalla?“

„Nejsem příbuzný nikoho,“ odpověděl kvapně Osamělý, se zřejmou nelibostí, nebo ze zvyku vyhýbavosti. „Jsem na světě sám.“

„Inu, nebyl byste už býval dlouho na světě,“ řekl Laramie lhostejně. „Hněme se odtud.“

Laramie vytáhl své sedlo a ostatní věci z vrboví, dal část nést Mulhallovi a zamířil po husté trávě dolů.

„Myslím, že by i dobrý stopovač potřeboval hodně času, aby nás vystopoval,“ prohodil Laramie hledaje si opatrně cestu.

„To jistě. Ale poslechněte, Laramie, měl jsem jednou parda, který dovedl vystopovat i ptáka,“ odvětil Mulhall nadšeně. „Na mou věru, byl to nejznamenitější hoch na celé cestě! Jmenoval se Ted Williams a říkal jsem mu Tracks. A držel jsem se ho... Ach já – ten milý hodný Tracks! Kde asi je teď?... Byli jsme pardy dva roky.“

„Co se s ním stalo? Střelil ho někdo?“

„To ne! On sám někoho střelil. Ted uměl dobře zacházet s pistolí – byl to skorem pistolník, jak o něm říkali.“

„Rozumím. Ale neříkáte mi nic bližšího o něm.“

„Stalo se to v Nebrasce. Jezdili jsme se stádem jednoho dobytkaře – jak se vlastně jmenoval?... Spencer, nebo tak nějak. Měl ranč X čáru, a měl také dceru. Bylo mi teprve šestnáct a jí bylo dvacet. Měla narudlé vlasy. – Hrome, byla jako broskvička! Měla si vzít nějakého obchodníka dobyt看, sprostého chlapa, ale měl hodně peněz, Nenadbíhal jsem jí vůbec – hrom do toho! Bylo to její vinou. Ten obchodník se jmenoval Cheesbrough. Jeho jméno nezapomenu, neboť došlo k zápasu mezi námi jen proto, že jsem mu řekl, že je velký výr. Ztloukl mě hrozně. Ted přijel a viděl mě celého zmláceného. Vyzval Cheesbrougha k boji a střelil ho... Od té doby jsem Teda neviděl, a to ze mne udělalo osamělého, světem se potloukajícího jezdce.“

„Zdá se, že jste samé děvče,“ mluvil Laramie táhle dívaje se pod stromy, nespátí-li někde svého koně.

„Nemohu za to, líbím-li se jim,“ prohlásil rázně Osamělý. „A nemohu se přemoci, abych neměl rád děvčata, i kdybych si tím měl život zachránit... Ta příhoda s Pricem, kterou jste překazil – v tom byla také dívka. Annie Lakimová. Neumí číst ani psát, ale je velmi

hezká. Je u jednoho rančera, asi tři nebo čtyři míle odtud v údolí. Bruce Allsona. Bylo dobře jezdit u něho, když měl hodně dobytka. Ale přišel na mizinu po tom velkém nájezdu zlodějů dobytka, který se před nějakou dobou udal. Annie je dcera Allsonovy sestry, která je u něho hospodyní. Annie popletla ovšem hlavu celé tlupě Trojúhelníku. Price je tam předákem a je do ní zamilovaný. A ona mu také přála, jak říkali hoši, než jsem tam před několika týdny přijel. Ten člověk mě jistě nenáviděl! A byl by mě odpravil! Chtěl mě pověsit!...“

„A což Annie?“ ptal se Laramie.

„Ta dívka!... Běhal jsem ovšem za ní. Trochu šilhá. Laramie, nevím, jaké máte zkušenosti s děvčaty, ale řeknu vám, že je lepší vyhnout se jim. Ale já jsem se tím neřídil... Tahle Annie je milé děvče, ale falešná jako kočka. Všichni hoši na Allsonově ranči a v okolí se po ní fantili. Když jsem tam přijel – inu, byl jsem něčím novým, čím mohla potrápit ostatní hochy. A při tom stále mluvila s Pricem! Ovšem jen tak, abych to nevěděl. Ale pokazil jsem mu jeho hru... Panenanebi, jak to děvče umělo objímat a líbat! A tančit – poslechněte, viděl jsem, jak utančila všechny hochy tak, že si potom nemohli ani zout boty!“

„Inu, jak se zdá, nerve vám to příliš srdce, že ji tady zanecháte?“ řekl Laramie.

„Ne tak hrozné, když všechno uvážím. Ale byl bych rád, kdybych byl dostal nějaké peníze od Allsona. Jsem úplně na suchu.“

„Mohu vám nějaké půjčit... Tamhle je můj kůň. Měl jsem už skorem strach, aby mi nezaběhl údolím nahoru.“

Laramie chytil Letouna, hodil na něho pokrývky a sedlo, otěže mu přehodil přes krk a vedl ho šířícím se údolím dolů, přičemž šel Mulhall vedle něho. Topolů bylo tak hustě a potok byl vrouben zelenými vrbami.

„Váš kůň trochu kulhá, Laramie,“ prohodil Mulhall.

„Ano, a to je příčinou, proč nemáte na krku novou konopnou vázanku. Ale kulhá již mnohem méně než dřív. Až si ještě odpočine přes noc, půjde už docela dobře.“

„Cestujete lehce, jak vidím,“ řekl Osamělý.

„Lehce a hladově.“

„Nemáte žádné potraviny s sebou?“

„Půl králíka a trochu soli.“

Mulhall byl zvědav a měl jisté pochybnosti o svém novém příteli, ale ty nedal ničím najevo.

„Utáboříme se tady,“ řekl zastaviv se. „Budeme musit stejně jet údolím zpět a přidáváme si zbytečně cestu. Dva králíky dostaneme všude. Kam jedete?“

„Jen někam pryč, Osamělý,“ odpověděl táhle Laramie.

„Mhm! – Přeběhl mi jistě mráz po zádech, když jsem vás viděl, jak jste vykročil z těch vrbiček... Svět je opravdu divný!... Urazíme-li zítra čtyřicet mil, můžeme být v dobytkářském táboře. A pozítří v Dodge.“

„To se mi hodí. Nebyl jsem v Dodge už hodně let,“ odvětil Laramie rozpomínaje se na minulost.

„Teď je tam hezky živo.“

„Nebude tam o mnoho živěji, než je v Abilene nebo v Hays City... Tak to složte, Osamělý. Utáboříme se tady a dáme si k večeři teplé placky s jablkovou zavařeninou, skopovou pečení a kávu se smetanou.“

„Poslechněte, líbil byste se mi, i kdybyste mi nebyl zachránil život,“ prohodil Osamělý zamyšlen. „A líbí-li se mně nějaký muž, je to jistě poklona.“

Našli houštinu uprostřed s malým travnatým místem, na němž si připravili lůžka.

„Myslím, že si půjdeme pro nějaké maso,“ řekl Laramie, když byli se svými pracemi hotovi.

„Půjdu s vámi, Laramie. A kdybych náhodou spatřil nějaké Priceovo tele, chytil bych je.“

Vydali se tedy spolu na lov; kráčeli tiše a rozhlíželi se bystře. Osamělý spatřil králíka první, a když přivolal kývnutím Laramieho k místu, kde seděl, dal se králík do běhu. Laramie ho střelil v běhu. Osamělý nad tím žasl, rozběhl se ke králíkovi a sebral ho.

„Vršek hlavy ustřelený!“

„Inu, byla to jistě šťastná rána,“ protahoval Laramie dívaje se na

svou pistoli.

„Ponechám si svůj úsudek pro sebe, než vás uvidím vystřelit ještě jednou. Ale myslím si to, co si jistě myslel Price.“

„A co to bylo, Osamělý?“

„Že by nebylo moudré chtít vytahovat pistoli na některé lidi,“ odpověděl Mulhall a oči mu bystře jiskřily.

„To je pravda,“ připustil Laramie. „Setkal jsem se s několika lidmi, s nimiž bych to byl nerad zkoušel.“

„Hm. A kdo to byl, například?“ ptal se Osamělý vytáhnuv nůž a chystaje se stáhnout králíka.

„Buck Duane, Wes Harkin, King Fisher – to jsou hned tři.“

„Samí Texasané. Což žádný jiný Západ'an nedovede vytáhnout rychle pistoli?“

„Je jich hodně, můžete-li věřit tomu, co se povídá. Divoký Bill Hickok je ještě jeden z nich. Viděl jsem, jak zabil v jednom sporu pět lidí. Bylo to v Hays City.“

„Je v Haysu šerifem. Nepojedeme... Podívejte se! Druhý králík! Sedí pod tím hustým topolem. U toho keříčku... Laramie, zasáhnete-li ho odtud, bude to –“

Laramie spatřil králíka a vpadl do Mulhallovy řeči výstřelem. Králík se převálil a již se ani nepohnul.

„I hrome! Mám dnes jistě ve střílení štěstí. Myslím, že je to jen proto, že mám hlad,“ řekl Laramie klidně.

„Mhm. To vidím,“ odvětil Osamělý rozšafně.

Vrátili se do tábora, kde Osamělý připravil králíky k pečení. Prohlásil bez okolků, že je znamenitým táborovým kuchařem. Rozdělal velký oheň a nechal jej přehořet, až měl hromádku žhavých uhlíků. Potom nabodl kusy masa na čistě ořezané vrbové pruty a opékal je přímo nad uhlíky, neustále je obrazeje.

Laramie ho nenápadně pozoroval. Kolik takových hochů, jako byl Osamělý, viděl vystoupit na dějiště tvrdého života na pastvinách a zmizet! Osamělý měl vlastnosti, které mu získaly oblibu v dobytčářských táborech, ale přesto zeslabovaly jeho naděje na dožití delšího věku. Byl bezstarostný, nenucený, milý, snad beze všeho vážnějšího cíle, a podroben zlům volného života v přírodě. Ale

nebylo na něm vidět, že by byl oddán pití – této zkáze jezdců. Laramie cítil zvláštní radost z toho, že mu zachránil krk, a těšil se z jeho přítomností. Žil již po mnoho let jako osamělý vlk. A právě tato příhoda uvedla mu na mysl jeho osamělý život.

„Pojďte k jídlu, Laramie,“ zavolal Osamělý. „A najděte svůj pytlík soli. Nebude to špatné jídlo.“

„Upečený pěkně do hněda,“ uznal Laramie, vzav podávaného králíka. Voněl velmi lákavě.

Usedli oba se zkříženýma nohama na trávu a dali se s chutí do jídla. Osamělý projevil znovu svou bezstarostnou povahu tím, že snědl celého svého králíka, kdežto Laramie si zase schoval půlku na příští doby.

Zatím se slunce sklonilo k západu a háj topolů se oděl krásnými barvami. Potůček bublal mezi travnatými břehy, drozdové zpívali kdesi v dálce a ve výši krákorál havran. Tráva zářila jako tmavě pruhované zlato a obloha na západě byla rudá. Klidný, osamělý a smutným dojmem působící konec dne budil v Laramieovi city, jaké tížily jeho hrud' již často předtím.

„Bylo by to pěkné místo pro malý ranč,“ promluvil po chvíli.

„Že ano? Napadlo mi to právě také. Houf dobytka, několik pěkných koní, hodně dříví, vody a trávy – a domov... Ach jé! je to psí život, a člověk by toho měl nechat.“

Laramie se dotkl citlivé struny v srdci svého druha. A toto poznání je sblížilo ještě víc, ve společné touze, ne-li v něčem ještě mocnějším.

„Inu, když jste řekl domov, řekl jste tím slovem hodně, hochu... Domov! To znamená ženu – manželku.“

„To jistě. Ale tak daleko jsem ve svých myšlenkách ještě nedošel,“ odvětil Osamělý zamyšlen.

„Osamělý, proč se neoženíte s některou tou dívkou, které se vám stále pletou do cesty, jak říkáte?“

„Panenanebi! To je nápad!... Něco takového mi nenapadlo dosud nikdy,“ zvolal Mulhall hluboce pohnut a jeho prostý mladý obličej působil v té chvíli pěkným dojmem.

„Inu, a když to teď víte, co budete dělat?“ ptal se Laramie.

Osamělý odhodil prudkým pohybem kost; bylo zřejmé, že zápasí s vábnou, ale nemožnou myšlenkou.

„Oženit se s nějakou dívkou? Na těchhle pastvinách – na téhle osamělé prérii, kde vítr vyje o závod s vlky? Kde není dívek, ani chat? Kde ubohý jezdec nenajde žádnou práci?... Kde – – – Ach, k čertu, Laramie, to jsou jen marné řeči!“

„Inu, nechtěl jsem vám připomínat obtíže při tom, jen myšlenku samu.“

„Mhm. Raději o tom ani nemluvte. Je to moje slabá myšlenka. Až dosud jsem o ní ani nevěděl. Ale teď to vím.“

„Líbilo by se vám mít svůj kousek půdy, kde byste mohl pracovat – svou farmu, kde byste pracoval jen pro sebe – kde by každé tele a hříbě bylo novým přírůstkem pro ranč? Co tomu říkáte?“

„To by se mi jistě líbilo. Mám v sobě průkopnickou krev. Tu v sobě jezdci většinou mají. Ale jen někteří z nich mají rádi kořalku, herny, lehké ženské, lasa a pistole.“

„To jste řekl zase něco, co stojí za uváženou,“ prohodil Laramie.

„Laramie, máte to rád vy?“

„Myslím, že ano, až snad na ty pistole – a v těch snad se také trochu vyznám.“

„Vy jen jezdíte světem, jako já teď?“

„To jistě. Ale ještě něco, Osamělý. Odjedu teď z tohoto kraje. Pro mne je Colorado, nebo Nové Mexiko – a snad i Arizona.“

„Laramie, není-li to příliš osobní otázka – uhýbáte se něčemu?“

„To ne. Mám čisté svědomí,“ odpověděl Laramie s úsečností Jižana.

„Jsem opravdu rád, že to slyším,“ vybuchl Osamělý jakoby s úlevou. „Rád bych si dodal odvahy zeptat se vás – – – Ale nechme toho raději. Někdy se nechávám unést citem.“

„Co jste se chtěl zeptat, Osamělý?“ tázal se Laramie. „Půjčím vám nějaké peníze, chcete-li.“

„Peníze, k čertu s nimi! Ale je hezké od vás, že mi to nabízíte, když víte, že bych vám to nemohl nikdy oplatit... Chtěl jsem vás žádat, abyste mě vzal s sebou z téhle ploché kansaské stepi – někam jinam, kde může člověk vystoupit na vrch.“

„Inu, proč ne? Spolehnete-li vy na mne, spolehnu já na vás.“

Osamělý potlačoval v sobě divokou dychtivost. A záře v jeho očích v té chvíli způsobila, že Laramie poznal skutečné hlubší možnosti, tající se v tom mladíkovi.

„Ale nejsem k ničemu, Laramie, vůbec k ničemu,“ vybuchl Mulhall. „Umím jezdit, mám rád dobytek, nejsem líný a jsem dobrý táborový kuchař. Ale to je všechno.“

„A což whisky?“

„Neměl jsem ji už půl roku v ústech a nestojím vůbec o ni. Neumím také hrát karty a jsem mizerný střelec. Myslím, že to trochu umím s děvčaty. Ale to nepřivede člověka k ničemu.“

„Osamělý, to všechno, co jste řekl, je dost dobré doporučení, potřeboval-li jsem nějaké.“

„Ale slyšel jste, že mě Price obvinil z krádeže dobytka... A je to pravda... A nebylo to nijak poprvé.“ Na Osamělém bylo znát, že se za toto přiznání stydí. Laramie v něm patrně vzbudil úctu, která ho přiměla, aby byl věren nejlepšímu v sobě.

„Hochu, teprve v posledních několika letech začali dobytkáři počítat svůj dobytek. A není zločinem zabít nějaký kus, udělá-li to člověk z hladu,“ řekl Laramie.

„Ale, Laramie, není to jen dobytek,“ promluvil Osamělý kvapně a chraptivě. „Mám – mám takové nutkání přisvojit si všechno, co není uvázáno.“

Laramie se dal do smíchu hochově sklíčenosti, a ne obsahu jeho přiznání.

„Inu, je to tedy tím spíš důvod, že by měl někdo na vás dohlížet,“ řekl pak.

„Hrome! Řekl jsem vám to, a neřekl jsem to dosud nikomu,“ prohlásil Mulhall tváře se jako člověk, který vykonal co jen mohl. „Ale nedávám žádné další záruky... Myslím, že nestojím vůbec za nic.“

„Mluvíte pošetile,“ odvětil Laramie vážně. „Tajíte se se svou rodinou – mluvíte o touze po dívce, po ranči, po domovu a po tom všem. A potom jedním dechem chcete ze sebe dělat sprostého zloděje! Nemohu uvěřit tomu obojímu, a proto raději uvěřím tomu

prvnímu.“

„Bůh sám ví, jakým pardem byste byl pro mne!... Ale řekl jsem vám všechno, Laramie, řekl jsem vám to.“

„To jistě. A jste zrovna tak milý, jako se musíte stát dobrým střelcem. To musíte, chcete-li jezdit se mnou. A teď se uložíme k spaní, Osamělý.“

Ještě dlouho po tom, když jeho druh usnul, ležel Laramie bdě, podivně spokojen sám se sebou a oddávaje se více než obyčejně nadějším do budoucna.

Kapitola II.

Pozdě odpoledne druhého dne přijeli Laramie a Osamělý do Dodge, velkého dobytkářského města v pohraničí.

Dojeli jen tak daleko širokou hlavní ulicí, že viděli skrze oblaky prachu povozy, koně a davy lidí, které svědčily o tom, že Dodge má zase jeden ze svých velkých dnů – den příchodu honáků se svými stády dobytka z Texasu.

Vtom zavolal nějaký hlas: „Osamělý! Osamělý Mulhalle!“

Mulhall sebou trhl v sedle a zadržel koně. „Laramie, slyšel jste, že na mne někdo volal?“ ptal se nemoha uvěřit uším.

„To jsem jistě slyšel,“ odpověděl Laramie stanuv vedle Osamělého a rozhlížeje se kolem sebe po ulici.

„Hrome! Myslíl jsem už, že mě klame sluch... Někdo mě tady zná, Laramie, tak jistě, jako že jsem nejnešťastnější –“

„Osamělý! Proboha – jste to vy?“ zavolal znovu onen hlas chraptivě.

Laramie poznal, odkud hlas přichází. „Pojďte, Osamělý, a nekřičte... Zdá se mi, že je to nějaké vězení. Jistě tady nebylo, když jsem byl naposledy v Dodge. To město roste rychle.“

Na bližší straně ulice stálo nízké, pevné stavení s malým okénkem, opatřeným železnými mřížemi. Z mříží vyhlížel bledý obličej, jehož pronikavé, tmavé oči se upíraly na Osamělého.

Laramieovi nebylo potřebí ničeho dalšího, aby vytušil, že se setkávají s Tracksem Williamsem, bývalým partnerem Osamělého, o němž on tak často mluvil.

Dojeli k okénku, které bylo tak vysoko, jako jejich hlavy, jak seděli na koních. Osamělý nevykřikl, jak se Laramie nadál, což svědčilo o hlubším citu, než jaký Laramie u něho předpokládal. Ale jeho obličej zbledl a brada se mu poněkud trásla.

„Znáte mě, parde?“ tázal se muž z okénka.

„Vy, Tracks!“... Živ?... Ach já, děkuji dobrému Bohu! Myslil jsem už, že jste mrtev.“

„Jsem už skoro mrtev, a budu hnedle, nedostanete-li mě odtud,“ odvětil Tracks trpce. Laramie viděl hezký hubený obličej, ozářený očima černýma jako noc a pronikavýma jako dýky. Černé vlasy visely zcuchány přes jemné čelo a řídké, chmýřité vousy svědčily o mládí.

„Vy jste zavřen?“ otázal se Osamělý rychle.

„Ano, s hromadou všivých greaserů a opilých kovbojů.“

„Ve vězení?“

„Myslíte, že je to plesový sál?... Kdo je ten váš partner?“

„Je z Panhandlu, Tracks,“ odpověděl Osamělý a obrátil se k svému příteli. „Laramie, prostrčte tam ruku a stiskněte ruku mému dávnému příteli, Tracksu Williamsovi.“

Laramie tak učinil. „Jak se máte? Nemohu říci, že jsem rád, že se s vámi setkávám tady, ale řekl bych to, kdybyste byl venku.“

„Vy jste Mulhallův přítel?“ otázal se Tracks dychtivě.

Laramie chtěl odpovědět kladně, ale vtom vybuchl Osamělý rázně: „Tracks, on mi zachránil krk. Chtěli mě pověsit. Odjíždíme z Kansasu.“

„Neodjíždějte beze mne,“ prosil Williams.

„Hm! A vy jste myslel, že bychom odjeli bez vás?“ zamručel Osamělý prudce. „To neuděláme, ani kdybychom měli vymazat tohle Dodge z mapy!“

„Osamělý, netraťme čas. Nechte mě mluvit,“ ozval se Laramie, který viděl okénkem, že ostatní vězňové naslouchají. „Proč vás zavřeli?“

„Nestojí to ani za řeč,“ odpověděl Williams. „Nebylo to za žádné střelení, ani za opilství, za nic. Je to něco neslýchaného. Šerif a jeho zástupci podnikli honičku na hromadu nově příšlých. A já jsem se připlétl mezi ně.“

„Inu, dostaneme vás už nějak ven,“ prohlásil Laramie.

„Přijďte sem, až se setmí, s nějakou motykou nebo železnou pákou. Za deset minut uděláte v téhle stěně díru.“

„Kdy bude nejpříhodnější doba?“

„Kdykoli, až se setmí. Stráže odejdou do výčepu a nechají nás tady. Byli bychom se už dávno vylámali ven, kdybychom měli nějaké vhodné náčiní.“

„Čekajte nás asi v době večere,“ zašeptal Laramie napínaje bystře zrak i sluch na všechny strany. Chvilí nato vyšel za rohem nějaký silně ozbrojený muž.

„Co děláte u toho okna?“ tázal se.

„Jak se máte, inspektore? Jeli jsme tudy a někdo nás prosil o cigaretu. Chtěl jsem mu dát trochu tabáku,“ odpověděl Laramie sahaje do náprsní kapsy, kde měl váček s tabákem.

„Chcete-li mu něco dát, dejte mu to, dokud jsem při tom,“ řekl muž.

Laramie podal svůj váček do okénka a řekl: „Tady máte, kovboji. Doufám, že se dostanete brzy ven. Hodně štěstí a na shledanou!“

Odjeli oba dále ulicí, a když byli dost daleko, zašeptal Osamělý: „Poslechněte, Laramie, ale jste vy vynalézavý chlapík! Já už jsem chtěl vytáhnout na tu stráž pistoli.“

„Rozvažte všechno dobře, než se do něčeho pustíte, když jste teď se mnou,“ řekl mu Laramie rázně. „Dejme hlavy dohromady. Budeme potřebovat ještě jednoho koně, sedlo, uzdu a podobné. Někaké potraviny a vodu, protože potáhneme odtud rychle. A pak něco, čím prorazit díru v té stěně.“

Nežli dojeli do nejrušnější čtvrti Dodge, dozvěděli se dotazem, že v poboční ulici je nájemná stáj a ohrady pro koně jezdců, kteří přijedou do města. Za chvíli smluvili koupi nového koně s výstrojí. Zatím co Laramie platil za nového koně a za píci pro jejich koně, Osamělý se procházel po okolí. Když se vrátil, poznal Laramie z jeho

živého mrknutí, že našel něco zajímavého nebo užitečného.

„Nechte koně tady v ohradě. Odjedeme hned za svítání,“ řekl Laramie.

„Což si neprohlédnete pořádně město?“ ptal se muž ze stáje usmívaje se.

„To jistě. Ale k tomu nám stačí jedna noc... Pojd'te, parde, najdeme si teď nějakou píci pro sebe.“

Vyšli zase do hlavní ulice šoupající botami a zvoníce ostruhami jako všichni jezdci, nezvyklí chůzi.

„Najdeme nějaký železářský sklad?“ protahoval Laramie.

„Ba ne. Viděl jsem náčiní pod tou otevřenou kůlnou. Osvojíme si dva kusy,“ odpověděl Osamělý usmívaje se.

„Osamělý, ten váš zvyk osvojovat si mi dělá starost,“ prohlásil vesele Laramie.

„Není to zvyk. Je to choroba.“

„Inu, ať už je to cokoli, musíte to potlačovat. Ten dobytkář v táboře minulého večera – ten si jistě počínal slušně. A vy jste mu před nosem ukradl jeho váček s tabákem.“

„Neukradl jsem to.“

„Aby vás čert! On to jistě řekne tak. Dostaneme-li se někdy do slušné společnosti, uděláte nám hanbu.“

„To se nebojte... Hrome, pro samý prach není vidět město. Ale je tu rušno, v tom Dodge. Není divu, že se Tracks vydal sem.“

„Koupíme si pytel z plachtoviny na jídlo a dva vaky na vodu,“ navrhoval Laramie.

Zašli do obchodu, kde toho nakoupili víc, než se Laramie nadál. Město patrně popletlo Osamělému hlavu. Bylo již tma, když se vrátili do ohrady se svým nákupem. Muž ze stáje patrně již zamkl stáj na noc. Zatím co Laramie plnil vaky vodou u nádrže, zašel Osamělý pro náčiní. Vrátil se skorem hned. „Mám motyku a železnou tyč,“ hlásil radostně. „Uděláme do toho vězení díru ve chvilce.“

„Schovejte to u plotu ohrady,“ řekl mu Laramie. „Doufejme, že ten podnik nepřivede do vězení i nás.“

„Teď, když jsem našel Trackse, nedělal bych si nic z toho, že

bych měl sedět ve vězení, jen když by tam byl také on.“

„Inu, chápu vás,“ odvětil Laramie klidně. „Ale nemáte-li nic proti tomu, byl bych raději venku.“

Vrátili se na hlavní ulici a přišli do středu toho velkého dobytkařského města. Světla svítila žlutě prachem. Po ulici jeli jezdci s povozy. Osamělý by byl chodil stále městem, ale Laramie ho zavedl do restaurace. Bylo tam jen několik hostů, což bylo dobře pro ty dva jezdce, neboť v době, kdy se předkládala večeře, býval tam hluchý dav vozků, kovbojů, honáků a pomocníků z rančů, a mezi nimi také několik tvrdě vypadajících lidí, o jejichž zaměstnání měl Laramie své pochybnosti. Jejich rozmluva byla hlasitá, promíšená hluchými výbuchy smíchu, a mluvilo se o pohybech a prodeji dobytka a o vzrušení, jaké poskytovalo Dodge.

Laramie musil Osamělého odvést z jídelny. Ted' se prach již poněkud usadil a světla svítila jasněji. Jen málo pěších chodilo sem a tam oběma směry. Ale ve výčepech, restaurantech a tančírnách bylo již hlučno.

„Inu, Dodge je o něco krotší, než bývalo,“ zněl Laramieho posudek.

„Pro mne je divoké dost,“ prohlásil Osamělý zastaviv se před otevřeným vchodem paláce neřesti. „Hrome, je jistě dobře, že se nemůžeme zdržet v tomhle městečku... Podívejte se na ty bledé řemeslné karbaníky v černých kabátech! Ti by nás jistě stáhli z kůže. A podívejte se –“

„Pojďte, vy nováčku,“ vpadl mu do řeči Laramie a táhl ho pryč.

„Nováček! Já? – Poslechněte, to se zas mýlíte!“

Osamělý se tomu zasmál velmi upřímně ve své jistotě, že tento jeho úsudek je nesprávný. Přišli k otevřenému ozářenému vchodu, odkud zněla hudba. Nějaká mladá žena s nahou šíjí a pažemi, s hezkým nalíčeným obličejem a s krahujcíma očima, která právě mířila do síně, zavolala vesele na Osamělého:

„Haló, miláčku!“

Ani spřežení volů nebylo by zastavilo tak účinně Osamělého. Smekl velmi dvorně své sombrero.

„Jak se máte? Kde jsem vás už viděl?“ řekl té ženě.

„Bylo to na lodi z Kansas City do New Orleansu. Pojd'te si zatančit!“

Laramie tušil, co se děje v mladíkově mysli, a držel se ho.

„Je mi líto. Mám – mám důležitou práci,“ odpověděl váhavě Osamělý.

„Kdo je ten váš pard s pistolí po boku?“ ptala se dívka ustupujíc do dveří a upírajíc své krahující oči na Laramieho. „Toho jsem už někde viděla.“

„Já jsem jeho tatínek a on je nezdárný synáček,“ protahoval Laramie.

Zasmála se, ale bez veselí. „Myslela jsem si hned, že utekl bez vědomí matky z domu.“

Osamělý se vyprostil z rukou Laramieho a pustil se dále ulicí.

„To je nějaká chytrá dívčina! Neplul jsem nikdy lodí do New Orleansu.“

„Myslím, že nevíte, jaká je to dívka. Osamělý. Hochu, v tomhle městě byste byl beránkem mezi vlky. Pojd'te vyhrabat Williamse z vězení a vydáme se hned na cestu.“

Když odbočili z osvětlené ulice do tmavé, rozhodl se Laramie, že nejlépe bude, když osedlají ony tři koně a odvedou je ke skupině topolů na kraji města, a pak se vrátí se svým nářadím, aby pomohli Williamsovi na svobodu. V okolí ohrady bylo všude tma a ticho. Osedlali rychle koně a vydali se z ohrady. Laramie vedl koně a za ním šel Osamělý s nářadím. Šli opatrně zadní cestou, až byli z města venku.

Laramie se zastavil. „Osamělý, jsme tady na východ od města, a chceme jet k západu.“

„To jistě chceme. Pojedeme tedy rovnou městem,“ odvětil Osamělý.

„Jsem pro to, nepřekvapí-li nás někdo, až se budeme dobývat do vězení. A teď půjdeme dál, až najdeme tu skupinu topolů.“

Našli ji brzy a uvázali tam koně. Vraceli se pak zase rychle do města. Osamělý byl rozčilen a bylo těžko zdržovat ho a přimět, aby příliš nemluvil. Naštěstí nebylo světlo v žádném z několika domů, které minuli, než došli k vězení. Laramie si nevzpomněl, že ono

okénko je vysoko nad zemí. Když se rozhlédl na obě strany po cestě a chvíli naslouchal, zvedl Osamělého k okénku. Vězňové uvnitř mluvili, ale rázné zašeptání Osamělého způsobilo ihned ticho.

„Dobrá, parde. Vzduch je čistý. Máte nějaké náčiní?“

„To jistě. Tyč a motyku,“ odpověděl Osamělý šeptem.

„Dejte nám sem tu tyč. A potom hlídejte venku. Zaklepejte na stěnu, bude-li někdo přicházet.“

Laramie musil spustit Osamělého na zem, aby mohl zvednout tyč, a potom ho zase zvedl k okénku. Tyč vsunuli mřížemi snadno, ale hůře to šlo s motykou. Uvnitř vězení zazněly hned temné rány. Praskavé zvuky byly brzy přehlušeny drsnými, veselými písněmi z dobytčářských táborů. Williams přiměl své druhy vězně, aby mu pomohli vylámat se z vězení. Laramie by nebyl ani slyšel nějaké blížící se kroky. Vše záviselo jen na štěstí. Vtom projela tyč vnější stranou z prken. Osamělý napadl to místo motykou, a za necelé dvě minuty byl otvor tak velký, jako ústí soudku.

„Polezte ven, ptáčekové z klece,“ zavolal Laramie tiše. Kdyby je teď někdo překvapil, znamenalo by to střelení.

Nějaká tmavá postava vylezla ven a vzpřímila se. Ve světle hvězd poznal Laramie bledý obličej a tmavou hlavu Williamse. V příštím okamžiku ho již držel Osamělý v náruči.

„Parde! – Proboha – to jsem rád!“

„Ten milý starý Osamělý! A když uvážím, že jste mi pomohl ven vy!“

Jiné postavy vylézaly ven z otvoru jako myši z polámané pasti. Laramie zůstal ještě chvíli na místě, zatímco Osamělý odkvapil s Williamsem po cestě. Vylezlo devět mužů a všichni až na posledního zmizeli hned ve tmě. Poslední byl hřmotného těla a dlouhých vlasů a vousů. Stanul před Laramiem a díval se na něho velkýma svítícíma očima.

„Nezapomenu nikdy na dobrodiní. Kdo jste, cizinče?“ řekl drsným hlasem.

„Laramie, zkrátka.“

„Já jsem Steve Elkins. Dejte sem ruku.“

Stiskli si ruce.

„Je ještě někdo uvnitř?“

„K čertu ano. Někteří jsou opilí, a někteří spí. Nezdržujte se tím, že byste je budil. Ten nový šerif v Dodge je jistě nedbalý.“

Laramie se odplížil do šera a po chvíli se dal do klusu. Brzy spatřil dvě tmavé postavy na cestě.

„Jste to vy, Laramie?“ zavolal Osamělý dychtivě.

„To jistě. Dopadlo to dobře,“ odpověděl Laramie.

„To je můj pard, Ted Williams... Tracksí, to je můj nový pard. Říká si Laramie. Je to sůl země! A pro Boha! Jsem teď šťastný a polepšený člověk.“

Po tomto vzájemném představení kvapili všichni tři po cestě ke skupině topolů a našli tam své koně.

„Osamělý, rozmyslel jsem si to, a nepojedeme městem,“ řekl Laramie. „Objedeme je a pustíme se pak k západu.“

„Hrome! Byl bych ještě rád viděl tu dívku, která mi řekla miláčku,“ namítl Osamělý.

Vsedli na koně a vyjeli ven, a pak se všichni zastavili. Byl to nový začátek – nový a zcela jiný pro každého. Laramie slyšel, jak Osamělý zhluboka vydechl. Ale nakonec přerušil Williams ticho.

„Dva jsou společnost. Tři jsou tlačence. Nebude lépe, pojedeme-li svou cestou?“

Laramie poznal, že to Williams chce učinit jen z ohledu k nim dvěma. Byl to patrně dobrý člen toho znamenitého, ohnivého kmene, který jezdil po pastvinách Západu, ačkoli snad jako mnozí jiní, měl nějaké jméno nebo provedl něco, co se snažil utajit.

„Kvůli mně nemusíte,“ odpověděl Laramie.

„Tede, loučil bych se teď příliš těžce s vámi – i s Laramiem – a jak byste mohl odejít?“ zvolal Osamělý smutně.

„Inu, myslím, že tři jsou právě tak dobré spojení jako dva,“ připojil k tomu Laramie.

„Děkuji vám za to, že jste mi to tak vysvětlili,“ řekl Williams zvukným hlasem. „Zůstaneme tedy spolu... Tři za jednoho, a jeden za tři!“

O několik měsíců později nějaký rančer na řece Platte, který si chtěl podržet Laramieho a Trackse, ale propustit Osamělého, dal jim

jméno Tři jezdci z pastvin. A toto jméno, k němuž se pojily mnohé příhody, putovalo od tábora k táboru, po všech pastvinách stepi. Laramieho pověst znamenitého střelce z pistole, Williamsova pověst stopaře, pověst o přitažlivosti, jakou působil Osamělý na ženy, a o jeho náklonnosti k nim, předcházela je v mnohých případech, a ve všech to poznali lidé brzy sami. Dobytky bylo dost po celém ohromném Kansasu a práci bylo snadné najít. Ale udržet se v ní bylo již něco jiného. Strasti všely se na paty těch tří jezdců z pastvin. Bylo to brzy to, brzy něco jiného. Potřeboval-li dobytkař jednoho z nich, musil najmout všechny tři; chtěl-li se zbavit jednoho, odešli všichni tři. Jezdili od tábora k táboru, z pastviny na pastvinu; brzy byli na jednom ranči, brzy na jiném. Na Tellsonově ranči jakýsi dopálený a žárlivý kovboj pronesl poučnou poznámku: „Ti tři prohnání jezdci z pastvin neutratí nikdy jediný dolar!“

Byla to skorem pravda a příčinou toho byl Laramie. Přiměl své dva druhy k slavnému slibu, že odevzdají všechny své vydělané peníze jemu k uschování. Osamělý i Tracks dostáli svému slibu, ač ne bez stížností a domlouvání. Laramie byl však neúprosný. Všichni chodili tak odraní, že se podobali strašákům na polích východního Kansasu a váček tabáku musel jim vydržet velmi dlouho. Žádné pití! Žádné cukroví! Žádné nové rukavice nebo jiná část oděvu! Laramie byl zaujat velkou myšlenkou a byl neúprosný v jejím provádění. Až vydělají všichni dost peněz na to, najdou si nějaké dobré odlehlé pastviny v Coloradu nebo v Novém Mexiku a nakoupí si dobytek do začátků vlastního rančování. Všichni tři žili srdcem i duší v této naději, ale byla to Laramieho pevná vůle, která ji činila možnou.

V malém městě Pecordu, do něhož přijeli jednoho horkého letního dne, zastavili se jen na tak dlouho, než se najedí. Track měl velkou chuť na zmrzlinu a Osamělý na jablkový koláč, ale Laramie nepovolil.

„Vy chlapi si počkáte, než dostanete něco sladkého na zub,“ prohlásil jejich vůdce pohrdavě. „Slyšeli jste mě někdy, že bych byl toužil po ostružinové zavařenině, ačkoli je mi milejší než život?“

Tracks přemohl svou choutku, ale když byli zase venku na cestě a Osamělý vytáhl ze záňadří hrozně pomačkaný kus jablkového

koláče, vybuchl Tracks: „Kde k čertu jste sebral ten koláč?“

„Hm – hm – hm,“ bylo jediné, co mu hltavý Osamělý odpověděl.

„Inu, vy šeredná křivonohá žábo!“ vybuchl Laramie, když spatřil koláč. „Vy jste si to přisvojil!“

„Dejte mi kousek, vy luňáku!“ loudil na něm Tracks.

Ale nedostal nic. Osamělý snědl celý kus koláče, a ještě sbíral drobtů z koženíc a snědl i ty.

„Tracksi, on ten koláč ukradl,“ prohlásil Laramie děsivým hlasem. „Tak jistě, jako že sedíme na koních, Osamělý nás přivede ještě do záhuby.“

„Budete mu muset jednou pořádně nařezat!“ odvětil divoce Williams.

Přijeli k dalšímu dobytkářskému táboru, kde pracovali tři týdny a měli radost z toho, že se jejich štěstí změnilo. Ale nebylo tomu tak. Jakkoli rozsáhlá byla Velká step, byl to přec jen malý svět. Najednou totiž přijel se stádem dobytka Herb Price, přes dvě stě mil od pastvin, kde chtěl předtím pověsit Osamělého. Laramie navrhoval, že vyzve Priceho k boji, a odůvodňoval svůj návrh tím, že jinak se jim Price připlete zase někdy do cesty. Ale Osamělý nechtěl o tom ani slyšet. „Vyskočme na koně, pardové. Vydáme se na cestu,“ řekl a vyjeli do smutné podzimní noci, aniž co řekli hodnému rančerovi a aniž vyčkali na vyplacení mzdy.

Jeli k západu, a když se blížila zima, byli rádi, že je přijal na malou mzdu vůdce honáků, kteří se vraceli do Texasu pro jiné stádo. Jeli podle Pecosu k Brasedě a až skorem k zálivu, kde se tvořilo ono velké stádo. Vzdali se pak té práce a našli si lepší; jezdili s vaquery za dobyt看 přes zimu a na jaře se vydali k severu po staré Chisholmské cestě. Byla to zlá cesta, a když dorazili do Abilene, vypadali zbědované, ale nevzdali se dosud své milé tužby a jejich úspory vzrostly ve skorem neuvěřitelnou sumu.

Cestou z Abilene utábořili se jednoho večera u řeky, kde se k nim přidružilo několik kovbojů, jak si aspoň říkali, kteří se vraceli domů. Byli to veselí chlapíci. A té noci, ačkoli Laramie spal na své pečlivě opatrované tobolce, někdo mu ji ukradl.

Ráno byli oni domů se vracějící cizinci pryč. Ale neztratili se

takovému stopaři, jakým byl Tracks Williams. Jako lovecký pes, jdoucí po stopě zvěře, sledoval je do Hays City. Laramie je zaskočil v jedné herně, zabil jejich vůdce, poranil druhého a zadržel třetího, který se přiznal a zaklínal, že ty peníze prohráli. Byla to těžká rána pro ty tři jezdce z pastvin. Podlehli zoufalství. Osamělý se opil a Tracks se zapletl do rvačky. Sám Laramie, který se skorem vzdával myšlenky začít zase znovu, dal se do pití. Ale když jim již hrozila zkáza, vzpamatoval se, přiměl své partnery k cestě z města, a vydali se znovu na potulky světem.

* * *

Po celý rok žili z ruky do úst, jak tomu bylo u jezdců z pastvin v té době, a na konci této doby byli v tom tak špatně, jako na začátku. Zažili všechno, co lze na pastvinách zažít. Konali všechny nejhorší a nejtěžší práce v táborech. Žebrák si nesmí vybírat. Laramie nabyl zase myslí, a byl tím houževnatější, čím více pozoroval, že Osamělý a Tracks se poddávají lhostejně osudu. Měl o ně starost jako o bratry. Působil na ně lstí, tělesnou silou i vážnými hrozbami. Ale stav na pohraničí se měnil od krvavých válek s Indiány a vybíjení bizonů z doby před několika lety k chovu dobytka a k době zlodějů dobytka. Pro mladé muže byl život tvrdší, nejen proto, že se nebezpečí života zvýšilo, ale také proto, že jim hrozila mravní zkáza. Řemeslní karbaníci, lehké ženy, zloději dobytka, lupiči, pistolníci skuteční i takoví, kteří se teprve snažili dobýt pověsti, přicházeli v partách za pěstiteli dobytka.

Laramieovi dalo plno starostí i námahy, chtěl-li udržet ty dva mladé divočky, aby se nedali cestou tak mnohých jiných. Nejhorší při tom bylo, že nějaká nová nehoda může úplně zničit jeho naději. Něco neobyčejného musí se přihodit brzy, nebo se vzdá svých snad, a to znamenalo konec Osamělého a Trackse. Laramie prosil Boha, aby se stal nějaký takový div.

* * *

Jednoho únavného dne na jaře vjeli ti tři nerozluční do jakéhosi vzrůstajícího blahobytného města. Laramie je neznal a nevěděl, že je na dráze. A Osamělý i Tracks nechtěli dál, když se to dověděli.

„Já se bojím pistolí,“ řekl plachý Williams, jehož bylo stále těžší udržet.

„A já děvčat,“ dodal mrzutě Osamělý.

„Inu, dělal jsem pro vás oba, co jsem jen mohl,“ odvětil Laramie s trpkou odevzdaností v osud. „Nevzpamatujete-li se a nepojedete-li dál, budu za půl hodiny opilý.“

Tato zlá hrozba na ně zapůsobila. Pomyšlení, že by se Laramie opil, bylo nesnesitelné.

„Tracksi, musíme se Laramieho držet,“ prohlásil Osamělý.

„Jsme dva ničemní zbabělci,“ odvětil Tracks zkroušeně. „Ale, Laramie, starý brachu, není to proto, že bychom vás snad neměli rádi nebo si vás nevážili. Je to jen proto, že jsme už pozbyli naděje, že máme hlad, jsme otrhaní a je nám už z toho všeho špatně. Byli bychom skorem hotovi třeba přepadnout dostavník –“

„Inu, zkusme to ještě jednou,“ domlouval jim Laramie, snad již po sté asi za sto dní. Vjeli do města a seskočili z koní v nájemné stáji.

„Hochu, jak se jmenuje to město?“ ptal se Laramie čeledína, který přišel pro jejich koně.

„Garden City.“

Laramie se obrátil k svým druhům. Je to jistě nové město pro nás. Tady se naše štěstí obrátí.“

„Mhm. Jak to myslíte?“ otázal se zachmuřený Osamělý.

„Jsme tři otrhanci,“ řekl Tracks beznadějně. „Budou nás pokládat za zloděje dobytka na útěku.“

„Pojďme se najíst. Zbylo mi ještě trochu peněz. Potom nám bude v tom městě líp.“

„Vy darebo!“ zvolal Osamělý s obdivem.

„Je to hotový kouzelník,“ řekl Tracks. „Kolikrát už mu zbylo ještě trochu peněz!“

Naděje na pořádné jídlo zlepšila náladu všech, a zapomněli na své odrané šaty a roztrhané boty. Laramie nechtěl vstoupit do první jídelny, ani do druhé, ačkoli jeho druhové ho tam chtěli vtáhnout.

„Není to dost dobré pro nás,“ tvrdil.

„Kčertu, v nějaké lepší nás vyhodí,“ řekl Osamělý, ale vzdal se odporu.

Bylo k poledni, a na široké ulici nebylo mnoho chodců, ačkoli podle chodníků stály řady povozů a koní. Laramie šel dále, až přišel k okázalému hotelu, a zahýbal již do vchodu síně, sledován zdráhajícími se druhy, když ho náhle zastavil nějaký muž.

„Pozor, Osamělý! Uhněte se!“ zavolal Tracks, který šel před Mulhallem.

Ale onen Západ'an v sombreru se širokou střechou vykřikl radostně.

„Laramie!... Propánakrále, kde jste se tu vzal?“

Laramie poznal hned hubený, vrásčitý, osmahlý obličej a šedé pronikavé oči.

„Buffalo Jones, nebo jsem mrtvý hříšník! Jsem jistě rád, že vás tady vidím.“

Jejich stisk rukou svědčil o době v minulosti, která byla zlou zkouškou pro duše lidí.

„Vypadáte starší, Laramie, a o něco vyhublejší a přepadlejší, ale poznal bych starého Niggera Horse právě tak jistě, kdyby se tady najednou ukázal,“ řekl Jones srdečně.

„Inu, Buffe, vy jste se nezměnil ani trochu,“ odvětil Laramie.

Jsem zdravý jako řípa... Vypadáte tak, jako jsme vypadali po té komančské výpravě... Poslechněte, člověče, pohled na vás je zajímavý... A vaši pardové tuhle – vypadají stejně drsně. S čím jste se rvali? S divokými kočkami v trnitém křoví?“

„Ba ne. S greaserskými zloději koní dole u řeky,“ lhal Laramie hbitě. „Hoši, to je plukovník Buffalo Jones. Slyšeli jste ode mne často o něm... Buffe, to jsou moji pardové, Mulhall a Williams.“

Pozdrav toho přerijníka svědčil o vážnosti, jaké se těší Laramie, a tedy i všichni jeho přátelé. Potom se Jones obrátil k bledému, dosti hezkému muži, s nímž mluvil, nežli spatřil Laramieho, a který ustoupil poněkud vzad.

„Lindsayi, s těmito hochy se musíte seznámit,“ řekl Jones veda muže k Laramieovi. „To je Laramie Nelson. Byl se mnou na výpravě

proti starému Neggeru Horseovi, náčelníkovi Komančů. Slyšel jste, jak jsem o tom vyprávěl včera večer vašim dcerám. Laramie byl tenkrát ještě hoch.“

Na Laramieho mocně zapůsobily nelíčený zájem i radost Výchoďana. Představil pak Osamělého a Trackse. K jejich cti nutno říci, že si počínali slušně a skromně. Laramieho teď již nemrzelo jejich zanedbaný zevnějšek. Byl spíše doporučením. Toto nenadálé setkání bylo jistě šťastnou náhodou.

„Laramie, bude vás zajímat, že pan Lindsay je z Ohia,“ mluvil Jones dále, „a přišel na Západ ze zdravotních důvodů. Se svou ženou, třemi dcerami a synem! Není to krásné? Západ potřebuje lidi z Východu, z dobré krve a průkopnického ducha.“

Jsmo jistě rádi, že vás tu můžeme uvítat,“ řekl Laramie vřele a Tracks a Osamělý mu horlivě přisvědčovali.

„Laramie, vy znáte tenhle kraj jako své boty. Lindsay koupil ranč a velké stádo dobytka v Coloradu. Je to hodně vysoko na stepích. Prodal mu to Lester Allen. Rád bych věděl něco bližšího o tom všem. Vy snad znáte Allena?“

Náhodou si Laramie udržel jméno Lestera Allena v paměti ve spojitosti s rančem u Španělských hor, a řekl to.

„Lindsayi, máte štěstí,“ řekl Jones, a jeho podivuhodné oči svítily. „Jste Výchoďan a nováček, prominete-li mi. Koupil jste neznámý ranč od neznámého člověka, a neviděl jste ani ranč, ani toho člověka. Je to jistě zvláštní obchod. Potřebujete člověka, jemuž byste mohl důvěřovat. Tady ho máte, je to Laramie Nelson. Za toho vám úplně ručím. Zná celý Západ od Texasu nahoru. Vyzná se v dobytku, a co je ještě důležitější – zná zvyky dobytkářů, poctivých i nepoctivých. A k tomu se mu málokdo vyrovná v zacházení s pistolí – a to bylo už před lety.“ „Pane Nelsone, dostalo se vám takového ocenění, že bych po vás zatoužil, i kdybych vás nepotřeboval, ale potřebuji vás nutně,“ řekl Lindsay vážně. „Moje rodina a já jsme zahrnání na strom, jak se říká. Mohl bych vás přemluvit, abyste šel s námi a pomáhal nám vést ranč u Španělských hor?“

„Děkuji vám. Rád si o tom promluví,“ odpověděl Laramie, který se musel kousnout do jazyka, aby nepřijal tuto nabídku s jásotem, a

jen stěží se udržel, že nekopl nenápadně Osamělého a Trackse, kteří se tlačili stále blíž k nim s otevřenými ústy a s vyvalenými očima. „Jsme hodně utahaní a potřebujeme trochu odpočinku. Ale mohl bych přijmout vaši nabídku, ovšem s podmínkou, že přijmete také mé druhy Mulhalla a Williamse. Nechci se o nich vychloubat, ale neviděl jsem takového jezdce, který umí tak dobře zacházet s koněm a lasem jako Mulhall, ani takového stopaře, jako je Williams.“

„To se rozumí, že je rád přijmu! Určitě!“ odvětil kvapně Lindsay. Obrátil se pak k Jonesovi. „Žena na mne čeká. Omluvíte mě snad, a setkáme se zde asi za hodinu, hodí-li se vám to?“ „Budeme tady, Lindsayi. Zatím se pokusím přemluvit Laramieho, aby šel s vámi,“ odpověděl Jones.

Lindsay se uklonil a odešel ke dvěma dámám, které čekaly na rohu. Laramieho znepokojilo, když poznal, že mladší z oněch dam upřela na něho vážně a zkoumavě oči. Když se pak otočil, poznal, že se Osamělý probírá z jakéhosi vytržení a obrací zářící obličej k němu. Někdy z jeho prostého, špinavého, vousy zarostlého obličejce zářila krása. V té chvíli bylo tomu aspoň tak.

„Proboha, Tracks, viděl jste, co jsem viděl já?“ zašeptal.

„Ne. Co jste viděl?“

„Dívku – děvčátko – tamhle v síni. Má nejkrásnější oči... Ale už je pryč!“ dodal smutně.

„Vy jste celý pryč,“ řekl mu Tracks.

Laramie to všechno slyšel, i když rozmlouval s Jonesem.

„Hoši, jděte do jídelny, a dejte si něco k jídlu. Přijdu hned za vámi.“ Když zašli kvapně do hotelu, obrátil se Laramie k Jonesovi.

„Ne, neznám Lestera Allena, ale je-li Luke Arlidge jeho předákem, znamená to jistě něco špatného.“

Buffalo Jones udeřil velkou pěstí do mozolné dlaně a jeho orlí oči zajiskřily, jak to Laramie pozoroval při něm před lety.

„Laramie, v tomhle obchodu je něco divného,“ řekl rázně. „Byl ujednán – peníze vyplaceny – listiny podepsány – nežli jsem se setkal s tím obchodníkem z Ohia. A Allen odejel. Allena tady nikdo dobře nezná. Nikdo nemůže říci o něm nic dobrého ani špatného. A to je chyba. Víte-li, že Luke Arlidge není řádný člověk –“

„To vím jistě,“ vpadl mu do řeči Laramie, když préríjník zaváhal.

„Pak tedy zase jeden důvěřivý Východ'an byl napálen. To je jistě hanba. A je to slušný člověk. A velmi slušná rodina... Ale ten hoch tam zdivočí... Přijal byste ode mne radu?“

„Spusťte, starý brachu, a můžete se vsadit o svůj život, že se budu podle ní řídit.“

„Je to krásná možnost pro vás, pomoci dobré rodině a získat –“

„To mi stačí. Nezáleží na tom, co bych mohl získat. Ale, Jonesi, Šel jsem na něho s blufem. Jsem úplně na suchu. Nenašli jsme už několik neděl práci. Neměli jsme naději na žádnou. A nemůžeme jít s tou Lindsayovou tlupou takhle polonazí.“

„To už zařídím, Laramie,“ odvětil préríjník. „Lindsay má peněz dost. Vymohu vám zálohu... Ale ne. Bude lépe, když vám nějaké peníze půjčím. Tak to uděláme. Ale nespíchejte příliš s vystrojením. Ať vás ta východnická tlupa vidí v pravých hadrech Divokého západu. Rozumíte mi? A teď se jděte najíst. Setkáme se tady za hodinu.“

Kapitola III.

Lindsayova rodina, až dosud z Ohia, shromáždila se nahoře v salónu Elk Hotelu v Garden City v Kansasu. Přijeli toho dne ráno a teď plní zájmu, ačkoli zmateni, dívali se ven na ten nový kraj s mnohými a smíšenými pocity.

Byl sychravý den časného jara, obláčky prachu stoupaly po široké ulici a větrné mlýny v dáli se pilně točily. Sobotní dopoledne bylo patrně důležité v této obci. Staré vozy s plachtami na dřevěných obručích a s rozmanitým nákladem farmářských produktů rachotily podle oken, lehké čtyřkolové povozy s vysokými sedadly, tažené rychle klusajícími koňmi, uháněly po ulici ke středu města, o několik bloků k západu; přešlo tudy stádo dobytka, hnané podivně

oblečenými jezdci ve velkých kloboucích; na každém rohu stály hloučky lidí, ale ženy nebylo vidět skoro žádné.

John Lindsay, hlava rodiny, asi padesátiletý muž prošedivělých vlasů a velmi slušného zjevu až na velkou bledost, která svědčila o tuberkulóze, stál obrácen zády k oknu a pozoruje své děti a zvláště svou manželku lítostivýma a skorem nespokojenýma očima.

„Už je pozdě. Uzavřel jsem už ten obchod s dobytkářem Allenem. A nevytáhl bych se z toho, ani kdybych chtěl,“ řekl. Zarudlé oči jeho ženy byly významné, i kdyby v nich nebylo bývalo výrazu sklíčenosti.

„Horní Sandusky bylo dost dobré pro mne,“ promluvil Neale, osmnáctiletý Lindsayův syn, poněkud hejskovský mladík, na něhož jeho tři sestry pohlížely s jakousi nevolí. Harrieta, nejstarší, vzpomínala na nemilé příhody, které již zažili přičiněním toho zhýčkaného jediného syna.

„Neale, tys byl sotva dost dobrý pro Horní Sandusky,“ řekl mu otec břitce. „Tenhle drsný Západ tě snad polepší.“

„Polepšit Neala! To je nemožné!“ prohlásila Lenta, nejmladší, šestnáctiletá. Byla menší postavy, třpytně kaštanových vlasů a dětsky nevinných očí, které však dovedly zatajit všecko. „Mlč raději! Tobě by také neškodilo hodně polepšení,“ odvětil jí Neale, vzal klobouk a vstal.

„Neodcházej, chlapče,“ žádala ho matka, a její slova i pohled prozrazovaly její slabost vůči němu. „Chtěli jsme konat poradu.“ „Co si já myslím nebo řeknu, na tom tomuhle Lindsayovu houfu nezáleží,“ zamručel a odcházel. „Díky Bohu!“ volala za ním Lenta.

„Matko, toho rozmazlování musíš už nechat,“ řekl její manžel vážně. „Jsme teď na Západě. A začni raději hned. On musí spolknout svou medicínu.“

„Ale takoví drsně vypadající muži!“ „Ano, muži, s nimiž se setkáváme, jsou prostí a drsní, a Západ bude tvrdý,“ odvětil Lindsay. „Říkám vám to jednou provždy. Žádal jsem vás všechny, abyste zůstali doma v Horním Sandusky. Ale žádný z vás, kromě Neala, nechtěl o tom ani slyšet. Lékaři mi doporučili pobyt ve vysoko položeném suchém kraji. Chtěl jsem jít sám. Nebylo to snadné. Měli

jste dost času na rozhodnutí. Ale chtěli jste na Západ. Prodal jsem to tam – a teď jsme tady. Snažme se dělat, co se dá. Nečekejme mnoho a připravme se na otřesy. Připadáme si ovšem jako ztraceni. Ale mnoho jiných rodin stalo se průkopníky dříve než my. Mám-li mluvit upřímně, vábí mě to. Měl jsem vždycky touhu po něčem takovém. Bude to jistě moje záchrana, budete-li všichni stateční, přijmete-li klidně, co přijde a budete-li všichni pracovat k lepšímu osudu a štěstí.“

„Otče, dopadne všechno dobře,“ řekla Harrieta. „Matka je unavena a sklíčena. Jdi jen dolů a rozhlížej se. Mluv s lidmi. Vyptej se na toho Lestera Allena, k němuž jsi měl důvěru. My trochu potěšíme matku a pojednáme o té věci.“

„Děkuji to, Hallie, ty přece jen dodáš člověku útěchu,“ řekl Lindsay s citem a odešel v starostech.

Jakmile odešel, dala se paní Lindsayová znovu do pláče.

„Matko –“

„Nech ji vyplakat, Hal,“ vpadla jí do řeči Lenta. „Znáš už maminku.“

Florence, druhá dcera, seděla u okna, dívajíc se ven, zasněná a zamyšlená. Bylo jí devatenáct let a byla to kráska rodiny, hezká zářící blondýnka s tmavýma očima. Harrieta měla své obavy v příčině Florence. Byla totiž ješitná, koketní, časem milá a časem svéhlavá, a její budoucnost v tomto novém kraji byla nejistá.

Lenta přistoupila k oknu. „Flo, vsadím se, že tam vidíš nějakého muže,“ řekla.

„Chodí tu plno nevidaných nemotorů, a jsou samý klobouk a boty,“ odvětila Florence.

„Děvčata, nebylo by rozumnější od vás, kdybyste mi pomohly s matkou a s naším úkolem?“ řekla jim Harrieta. „Považte jen! Za několik dní pocestujeme ve vozech plachtou krytých přes step k našemu novému domovu. Máme toho plno, co máme nakoupit, o čem se máme smluvit a obrnit se odvahou. A vy si jen zvědavě prohlížíte muže.“

„Kdo je zvědavý?“ ptala se Lenta.

„Vy obě. Nevěděly jste na nádraží, kam se máte dřív dívat. Jen do

stepi jste se nepodívaly. A přece je step důležitá pro nás a je nutné, abychom si na ni zvykly? Nezáleží pranic na tom, jací muži jsou zde, aspoň ne dosud.“

„Ale – záleží na tom,“ zvolala paní Lindsayová. „Ten hrozný, umazaný, vlasatý muž malé postavy, který mi řekl miláčku. Mně!... Měl velmi čertovské oči. Odnesl mé kufříky do povozu, a když jsem mu chtěla zaplatit, usmál se a řekl mi: ‚Dámo, vaše peníze jsou padělané.‘ Bránila jsem se, že nejsou, a chtěla jsem mu vnutit odměnu. A tu mi řekl miláčku. Myslím, že kdybyste nebyly přišly, byl by mě vzal za bradu... Ach! To je hrozné!“

„Matko, brala bych to jako poklonu,“ řekla Harrieta. „Myslel, že jsi naše sestra, a ne matka.“

„Mamko, měla bys mít z toho radost,“ dodala Lenta škádlivě. „Dokazuje to, že jsi si dosud zachovala krásu, kterou se babička tolik chlubí.“

„Mluv vážně!“ zvolala matka rozčileně. Jak proboha – si budou moje dcery – počínat k manželům?“

Lenta vykřikla radostí. „Flo, slyšela jsi to?“

Harrietu to zarazilo tak, že nevěděla, co by na to řekla. Florence poslouchala matčiny nářky vážně, povznešeně a usměvavě, což svědčilo o důvěře v budoucnost. Harrieta pochopila, co tím matka myslela. Zdraví jejích otce a zřízení nového domova byly nejdůležitější věci, ale postupem času budou všechny nuceny pomýšlet na vdávání.

„Matko, zdá se, že je tu hodně mužů, z nichž by bylo možno vybrat si,“ odvětila nakonec Harrieta, jejíž smysl pro humor se vrátil.

„Takoví muži!“

„Ale, matko, nemluvíš moudře. Jsou to třeba ušlechtilí, dobrosrdeční, poctiví, znamenití lidé.“

„Poslechněte si tu naši nepřítelkyni mužů!“ zvolala dobřravě Lenta.

Z toho poznala Harrieta, že ve své vážnosti překročila svou obvyklou zdrženlivost. Lenta byla velmi milá dívka, ale dovedla říci věci, které bodaly. Před lety, zdálo se to již velmi dávno, pojala Harrieta náklonnost k hezkému úředníkovi v otcově obchodu. Byl to

jediný románek Harriety, a poněkud smutného konce. Posudek jejího otce o Tomu Emeryovi byl oprávněný, a Harrieta se vzdala svého románu se zkroušeným srdcem a tajenou lítostí, a byla přesvědčena, že se nezamiluje již nikdy.

„Hallie, myslíš to opravdu?“ otázala se paní Lindsayová nadějně.

„Opravdu. Zdání klame. Zde na Západě musí lidé těžce pracovat. Nemají kdy myslit na šaty a na vzhled. A koho jsme vlastně viděly? Jen několik tuctů jezdců, farmářů a podobných lidí. Nemůžeme odsuzovat všechny.“

„Flo, co to vjelo do Hal?“ ptala se Lenta.

„Přijdeme za vámi, nebo půjdeme s vámi po lunchi,“ vpadla jí do řeči Harrieta.

„Dobrá. Nebylo by dobře nechat Lentu o samotě,“ odvětila matka prakticky a vyšla za Florence z pokoje.

V dětských modrých očích Lenty byl výraz, jaký nebyl nikdy v očích nějakého předčasně vyspělého dítěte.

„Hal, jednou něco provedu,“ řekla, jako by to již nemohla snést.

„A proč?“

„Jen proto, že to matka ode mne stále čeká.“

„Hlouposti! Víš, že matka to myslí dobře. Má jen starosti s otcem a s námi. Jen co ji uvedeme do lepší nálady!“

Lenta odešla od okna a usedla na bočné opěradlo židle Harriety. Dívala se dlouho a vážně na tuto starší sestru. Byla-li Lenta takto milá a vážná, nemohl jí odolat nikdo, ani Harrieta.

„Už jsi ji uvedla do lepší nálady. Hal, jsi nejhodnější, nejpozornější a nejúčinnější ze všech lidí. Mám tě opravdu ráda. Dovedu tě ocenit a byla bych ráda, kdybys uvedla i mne do nějaké rozumnější nálady,“ řekla Lenta pohnuta.

„Ale dítě!“ odvětila Harrieta silně dojata. Pochvala a náklonnost byly u této mladší sestry vždycky vzácnou věcí. Ale v Ohio se zabývala Lenta školou, přáteli a svými věcmi. Zde na Západě to bude jiné, a Lenta to poznávala. Harrieta ji přitiskla k sobě a políbila tak vřele, jak již dávno neučinila. „A mám tě hodně ráda, Lento. Budu šťastna, podaří-li se mi to. Pomohu ti. Budu ti dobrou sestrou. Mám takové tušení, že na nás čeká něco velmi závažného. To mě vzrušuje

a budí to ve mně strach.“

„Jsem také vzrušena... Hal, doufám, že jsi nás neklamala – jen abys potěšila matku.“

„Ach, to – že budu soupeřit s tebou a s Flo?“ otázala se Harrieta v rozpacích. Ale nemusila se teď již bát svitu v očích Lenty.

„Ano. Bude to znamenité, myslíš-li to doopravdy.“

„Inu, má milá, bylo to jaksi vynuceno ze mne. Pud sebezachování. Ani jsem nevěděla, že působí také na mne.“

„Hallie drahá, už jsi se vzpamatovala úplně z toho – z toho dřívějšího románku?“ otázala se Lenta tiše.

„Ne, ne docela... Ale tady na to zapomenu úplně.“

„Ach, to jsem ráda!... Pamatuji se na Toma Emeryho, ačkoli mi bylo teprve deset let. Ten se musel líbit každému... Ale co je to platné! Musili jsme se rozloučit se starými přáteli a hledat si nové. Není divu, že to matku skličuje!“

„Ta myšlenka je ve mně stále silnější, Lento. Až se mi z toho točí hlava – jako tomu bylo dřív. Je mi, jako bych byla znovu mladá!“

„Ale jdi, ty hloupoučká!“ zvolala Lenta. „Vždyť také jsi mladá. Je ti teprve pětadvacet a vypadáš mnohem mladší. A jsi opravdu hezká, Hallie. Tvoje pěkně hnědé vlasy, bílá plet' a šedé oči jsou velmi působivé kombinace. A jakou postavu máš, Hallie! Já jsem proti tobě skrček a Flo je vrbový proutek. Ale ty upoutáš oči opravdových mužů. Jen bys neměla být tak zdrženlivá – tak uzavřené povahy!“

„Lichotíš mi, má drahá,“ odvětila Harrieta tiše. „Ale jak mile je člověku, když to slyší! Myslím, že jsi mi pomohla tomu čelit.“

„Inu, budu sama potřebovat časem nějakou pomoc,“ řekla Lenta zase šibalsky. „Ale teď už musím jít! Musím psát ty dopisy, Hal. A potom se půjdeme podívat do města.“

„Já zatím otevřu některé kufříky.“

„Ano. Ten můj šedý. Nastrojíme se, že jim budou oči přecházet.“

K úžasu Harriety shledaly, že krámy jsou mnohem okázalejší a zásobenější důležitými věcmi a životními potřebami, než krámy v jejich bývalém domově. Ale pokud šlo o oblečení, usoudila Harrieta, že toho mají s sebou tolik, že vydrží navždy, jelikož toho západnické město Kansasu bylo poněkud pozadu v módě.

Shledaly, že prodavači jsou zdvořilí, ale chladní, a že druzí zákazníci jsou tak zabráni nákupem, že si neznámých lidí nevšímají. Lenta vyjádřila tu situaci správně, když se zasmála a řekla: „Hal, když jsme si představovaly, že obrátíme tohle městečko zvědavostí naruby, štěkaly jsme na nepravý strom. Nevšiml si nás nikdo, než několik drzých lupičů červeného obličejce, nebo co to bylo. A slyšela jsem, že jeden z nich řekl: ‚Nováčkové!‘ „

„Máš pravdu, Lento. Usadilo to trochu i mne. Jsem zvědava, co bude hlásit Ho. Ale ona je tak hezká, že si jí jistě všimnou.“

Dověděly se po chvíli, že ani krása Florence nepobouřila město.

„Užila jsem zas jednou v životě trochu klidu,“ prohlásila to mladá dáma chladně. „Tihle muži ze Západu jsou divná cháska. Ale ženské – měly jste vidět, jak si mě okukovaly – zvláště mé střevíčky a klobouk.“

Ze všech nejvíc cítila však tu zvláštní zdrženlivost lidí ze Západu paní Lindsayová. „Jakživa jsem neviděla takové město. Nadmíru nezdvořilí lidé. Člověk neutratí své peníze v těchto krámech, dokud nezpůsobí výstup s majitelem obchodu. Jednali s námi jako s nějakou rodinou balíků.“

„Kápla jsi na to, mamko! To právě jsme. Balíci z Ohia!“ zvolala vesele Lenta. „Bavilo mě to znamenitě. Tenhle Západ se mi bude líbit. Tady nezáleží nikomu na tom, čím kdo je. Vsadím se, že tady platí jen to, co kdo dokáže.“

Převlékly se k obědu a Harrieta usoudila, že Florence věnovala svému oblečení až přílišnou péči, což nebylo vždycky jejím zvykem. Ale slušelo jí to tak krásně, že členové rodiny Lindsayů mohli na ní být jen hrdi.

Pana Lindsaye nespatrił žádný člen rodiny od rána a ani Neale se neukázal. Toto druhé působilo paní Lindsayové velkou starost, až ji nakonec umlčela kousavá poznámka Lenty, že Neale nemá tolik odvahy, aby se zapletl do nějakého skutečného sporu. Konečně přišel pan Lindsay, unavený a bledý, ale živě rozrušený. Vyzval je, aby šly k obědu, že přijde za nimi hned. Učinily tak a k uspokojení Harriety nezůstaly bez povšimnutí, zvláště Florence. Potom přišel k nim otec a hlásil, že „se do toho dal a udělal to.“

Protivou k zděšení Harriety byl dotaz paní Lindsayové po Nealovi.

„Když jsem viděl toho větroplacha naposledy, hrál kulečník,“ odpověděl Lindsay krátce.

„Johne, měl jsi se po něm podívat,“ řekla mu paní Lindsayová vyčítavě.

„Ať se už jednou stará sám o sebe. Doufám, že mu už vyrostе zub moudrosti.“ Pohněvala ho trochu ta přílišná starost matky a obrátil se k Harrietě a k ostatním dcerám. „Tak jen jezte. Jsem tak rozčilen, že ani nemám chuť k jídlu. A k tomu jsem musel asi třikrát nebo čtyřikrát pít. Povím vám všechno.“

Pověděl jim to, a poděsil tím svou ženu a uvedl Harrietu v úžas. Sešel se s Allenem a s jeho předákem, jak byli smluveni, a prohlédl si mapky, listiny a výpočty, a nakonec uzavřel koupi ranče Španělských hor. Nežli se mohly na něco vyptávat, řekl jim, že vlastně byla koupě uzavřena již písemně, a ježto se mu to, co viděl, líbilo, rozhodl se hned ke koupi.

„Johne, měl jsi se podívat napřed na to, co kupuješ, nežli jsi vyplatil peníze,“ vyčítala mu paní Lindsayová vážně.

„Inu, když jsem slyšel, jak ranč vypadá, věděl jsem hned, že vyženské byste nebyly pro koupi, kdybych jej viděl, a proto jsem popadl býka za rohy. Allen je drsný Západan. Prodávat ranče a dobytek je u něho všední věcí. Zavedl mě k lidem v Garden City, kteří se v tom vyznají, a ti zřejmě viděli v té koupi výhodu pro obě strany. To místo je nadmíru zdravé a krásné, což bylo mou hlavní podmínkou. Allen mi prodal přibližně deset tisíc kusů dobytka, v čemž jsou koně, muli, býci a krávy. Jeho předák Arlidge – Luke Arlidge, který mimochodem řečeno bude se asi vám děvčatům líbit – nemohl udat přesně počet, ale je to kolem deseti tisíc. Nakonec jsem řekl Allenovi, že cena je příliš vysoká. Řekl, že chce prodat tak, aby byl kupující spokojen, a ptal se, co bych dal. Řekl jsem mu to, a on to přijal. Šli jsme do banky a tam jsme koupi uzavřeli... Máme tedy ranč a budeme zařizovat domov. Netvařte se tedy tak chmurně. Už se stalo, a nebudu si naříkat, ani kdyby to nebylo z čistě obchodního hlediska výhodou. Mohu si to dovolit. Hlavní je, že už teď se cítím

novým člověkem. Aspoň už nebudu zavřen celý den za stolem, budu žít venku na vzduchu – a na slunci.“

„Otče, už předtím jsi důvěřoval lidem a zklamal jsi se,“ bylo jediné, co si Harrieta troufala říci. Co mohla říci více? Byl již od počátku oddán tomu záměru ranče na Západě, a teď uplatnil svou vůli. Bylo jistě nutno dbát také jeho nadějí a prospěchu.

„Allen i Arlidge přijdou sem do hotelu později,“ řekl pak Lindsay. „Pozval jsem je k obědu, ale omluvili se, že nemají na sebe nic než obyčejný pracovní oblek. Odjedou zítra, a proto bude dobře, když si s nimi hned promluvíte. Nemohu si pamatovat všechno, co jste chtěly vědět.“

Paní Lindsayová se teď připojila k rozmluvě o ranči a jeho možných potřebách. Oběd byl u konce a Neale se dosud neukázal, ale dívky ho potkaly na schodech. Neměl náladu k odpovědím na dotazy a spěchal do svého pokoje.

„Má modřinu nad okem,“ řekla Florence, jistě spíše ze zvědavosti než ze soucitu. „Všimla jsi si toho, Lento?“

„To bych řekla,“ odpověděla Lenta, kterou to velmi bavilo. „Některý Západan dal našemu drahouskovi t'afku.“

„Ach já! Ach já!“ zvolala paní Lindsayová, která to viděla i slyšela. Na konci schodů od nich odešla, patrně potěšit svého osudem stíhaného miláčka. Dívky odešly do obývacího pokoje a pan Lindsay čekal dole na své návštěvníky.

„Flo, milé děvče, už jsme uvázli. Tatínek to už udělal,“ prohodila Lenta. Mlčení Florence nebylo známkou nadějnosti. Přesto se snažila Harrieta ze všech sil, aby obrátila jejich mysl k budoucím pracem, zábavě a upravování domova a k nepochybné skutečnosti, že jsou upoutáni k divokému a odlehlému Západu nadobro.

Po chvíli vstoupil do pokoje jejich otec s dvěma muži velké postavy a zjevu dost nápadného, že mohl upoutat každého Východana. Představil je Harrietě a jejím sestrám. Rančer Lester Allen nebyl již mladý a měl krahující obličej. Měl na sobě tmavé šaty a kalhoty měl zastrčeny do vysokých bot. V ruku měl velké žlutohnědé sombrero a bičík. Ukázalo se brzy, že v přítomnosti žen si počíná ostýchavě a neobratně.

Zato druhý muž, Luke Arlidge, byl v té příčině jeho opakem. Počínal si směle, nenucené a netajeným obdivem. Byla to statná postava muže dosud mladého, sotva třicetiletého, ačkoli jeho do bronzova osmahlý, tvrdý hubený obličej a jeho orlí oči svědčily o mnohých letech zkušeností. Měl na sobě oblek, který Harrieta pokládala za oblek jezdce stepí. Měl vysoké boty s ostruhami, pás přes hrubý zaprášený oblek, a nejnápadnější byla pistole s pažbou ze slonoviny, která mu visela po boku, a neměl na sobě kabát.

Přišla paní Lindsayová a po chvíli usedli všichni do polokruhu.

„A teď se musíte podrobit výslechu, Allene,“ řekl vesele Lindsay. „To je moje rodina, až na mého jediného syna, a rádi by se od vás něco dověděli.“

„Spusťte,“ odvětil Allen.

Lentě nepůsobila přítomnost těch působivých Západanů pražádné rozpaky.

„Je to tam osamělé?“ otázala se.

„Inu, řekl bych jistě, máte-li na mysli dům ranče. V noci tam vyjí kojoti a vlci a sténá vítr. Na vzdálenost padesáti mil jsou jen tři ranče. Dva dny cesty koňmo do La Junty a šest dní bryčkou do Denveru.“

„Proboha!“ zvolala Lenta, ale pustila se srdnatě do dalších dotazů.

„Jsou tam nějakí mladí lidé?“

„Inu, pokládáte-li mé kovboje za lidi, je jich tam jistě hodně. Celkem asi deset, že, Luke?“

„Ne. Jen devět. Propustil jsem Happyho,“ odpověděl předák.

„Jen devět!“ řekla tiše Lenta.

„To jsou všichni teď. Ale váš otec bude potřebovat ještě asi tři nebo čtyři.“

„A děvčata tam nejsou?“ otázala se starostlivě Florence.

„Počkejte. Je tam jedna – dvě – na nejbližších rančích. A pak už nejsou žádné, až v La Juntě.“

To patrně vyčerpalo zájem dvou mladších členů Lindsayovy rodiny, načež se ujala slova jejich matka. Na její rychlé a četné otázky se ukázalo, že ranč Španělských hor se skládá z počasí, krajiny a z kamenného domu o dvou křídlech, s verandami, dveřmi a

patiem uvnitř, obráceného k východu.

„Bývala to kdysi tvrz. Postavili ji trapperové, kteří obchodovali s Juty a Kiowy. V patiu je několik pěkných topolů a znamenitý pramen. Je tam jistě příjemně v létě i v zimě.“

„A dům sám je vlastně prázdný?“ ptala se paní Lindsayová.

„Inu, bude. Odstěhuji z něho několik vozů nábytku, ložních potřeb a podobných věcí, co byste stejně nemohli potřebovat.“

Můj druhý ranč je na dva dny cesty k severu. Mám tam chatu a nějaký dobytek. Kolik kusů je tam teď, Luke?“

„Nevím. Snad dva tisíce, snad čtyři,“ odpověděl Arlidge. „Musíme si tedy přivést všechno, čeho je potřebí k zřízení domova?“ otázal se Lindsay mna si ruce, jako by tato vyhlídka byla lákavá.

„Inu, myslím, že ano, chcete-li mít pohodlí,“ protahoval rančer.

Jak dlouho trvá cesta vozům s nákladem?“

„Čtyři dny, při dobrém štěstí.“

„A do La Junty je jen dva dny?“

„Ne. Vozům to trvá déle. Usoudili jsme, že pro vás bude nejlepším východiskem Garden City, protože jsou tady dobré obchody, kde můžete nakoupit všechno, a pak se jede celkem po rovině odtud až na ranč.“

„A což vozy a koně? Přivezli jste sem nějaké pro mne?“

„Ne. Měli jsme málo vozů i spřežení. Nechám vám tady kuchyňský vůz. Vozy a spřežení budete musit koupit tady. Luke vám už něco vyjednal. Přijde k vám sem nějaký Hazelit. Ale vozy dostanete ve skladu Harvester Company. A jezdeckých koní je tady plno.“

A pak následovaly jiné praktické otázky, při nichž Harrieta poslouchala mlčky, a obě mladší sestry ztratily zájem. Úsudek, který si Harrieta utvořila za tu půl hodinu, nebyl nijak uklidňující. Allen v ní nebudil velkou důvěru, ačkoli se zdálo, že je dost upřímný. Byla zvyklá vyjednávat s množstvím lidí, když byla účetní v jejich obchodu lodními potřebami a jiným zbožím, a její intuice ji nezklamala nikdy, i když její pozorovací smysl časem pochybil. V Arlidgeovi vytušila hned silnou, bystrou osobnost, smělou a zchytralou pod příjemným zevnějškem. Zarděla se až po šíji při

okamžikovém pohledu pronikavých Arlidgeových očí. Ale ten byl tak rychlý, že si nebyla jista, nebylo-li to způsobeno také její obvyklou plachostí. Později však jeho pohled spočinul na Florence, jak tam seděla ve své mladé zářivé kráse. To teprve vzbudilo nedůvěru k otcově podniku. Promluvila až ke konci rozmluvy.

„Pane Arlidge, myslím, že předákovou povinností je vést ranč. Je tomu tak?“ otázala se pohlížeje mu přímo do očí.

„Ano. A řídit ranč znamená hlavně řídit jezdce a dobytek,“ odpověděl Arlidge jsa rád, že na něho promluvila.

„Kolik koní a dobytka koupil můj otec?“

„Ta vás dožene do úzkých, Arlidgi,“ smál se Lindsay. „Byla mým předákem po léta.“

To zřejmě nebylo již tak příjemné. Arlidge si udržel svůj úsměv, ale zavrtěl sebou neklidně.

„To nevím, slečno Lindsayová. Prodali jsme to, jak to stojí. Asi deset tisíc kusů.“

„Vy nepočítáte dobytek, když prodáváte?“

„Někdy, v menších houfech.“

„Rozumím. Míníte tím, že v našem případě může být dobytka pod, nebo také přes deset tisíc?“

„Přes ne. A možná, že o hodně méně. Váš otec se spokojil s hrubým odhadem. Ale spočítám dobytek, až tam přijdete, budete-li si přát.“

„Ano, učinite to, je to věc obchodu. Budu i nadále účetní svého otce a vynasnažím se hned, abych vnikla do všeho,“ řekla Harrieta.

„Účetní na velkém ranči je něčím novým, zvlášť je-li jím hezká mladá žena,“ řekl Arlidge, upřímný ve svém dvojsmyslu.

„Děkuji za poklonu. Řekla bych, že je to velmi potřebná novota při vašem ledabylém způsobu prodeje dobytka,“ odvětila Harrieta vesele. „Pane Arlidgi, zůstanete na ranči Španělských hor jako předák mého otce?“

„To jistě zůstane, slečno. Prodal jsem ho s dobytkem. Nikdo jiný než Luke nedovede jednat s tou divokou tlupou jezdců,“ řekl Allen vstávaje s kloboukem v ruce.

Arlidge vstal také, lehce a svižně. Byl rázný a podezřelý člověk.

Upřel s obdivem oči na Harrietu.

„Ne, slečno Lindsayová, nebyl jsem jist, zůstanu-li na Španělských horách, dokud jsem neviděl vás – a všechno,“ odvětil dvorně.

Potom se Západ'ané rozloučili a odešli. Lindsay je doprovodil ke dveřím, kde s nimi dlouho umlouval setkání na příští den, než odjedou. Vrátil se pak k rodině. Harrieta byla ráda, že ho vidí tak živého a nadšeného.

„A teď mi povězte jeden po druhém, co o tom soudíte,“ řekl rozzářen.

„Inu, Johne, ta koupě má jednu dobrou stránku. Bude potřeba hodně práce a peněz, než učiníme tu starou tvrz obyvatelnou,“ odpověděla jeho žena spokojeně, což od ní byl jistě příznivý posudek.

„A což ty, Lento?“

„Tatínku, já jistě popletu rozum té tlupě kovbojů,“ odpověděla Lenta. Napodobovala již protahovanou řeč a jednotlivá slova Západ'anů.

„A ty, Flo?“

„Líbí se mi to. Proč jsi nám neřekl hned, že ten dům je španělský? Ta veranda kolem dokola patia – ty velké topoly a pramen! Musím si koupit španělskou visutou síť, vyšíváný šál, krajkovou mantilu, kastaněty – a podobné vystrojení. Nebude-li možno koupit je tady, dostaneme je jistě v La Juntě.“

To byla dlouhá řeč od krásky rodiny a měla jistě svůj účinek.

Lindsay se obrátil k Harrietě: „Moje slečno účetní, co tomu říkáš ty?“

Usmála se něžně na něho a políbila ho na tvář. Již dávno neviděla v ní trochu červeni.

„Drahý otče, podvedli tě – okradli, pokud jde o dobytek. Ale působí-li ti to radost a jsi-li jist, že tam nabudeš zdraví a sil – jsem srdcem i duší pro náš ranč Španělských hor.“

Kapitola IV.

V neděli vypadalo Garden City jako opuštěná osada, aspoň na hlavní ulici. Na krátké procházce spatřila Harrieta a matka jen málo lidí, a to jen v postranních ulicích. Kromě té chvíle procházky věnovaly celý ostatní den sestavování seznamu věcí, jež bylo nutno opatřit pro nově získaný domov. Naštěstí nemusily při tom dbát sumy vydání, jinak by byly měly před sebou těžký úkol.

Vzniklo ovšem přitom několik sporů, způsobených mladšími členy rodiny. Paní Lindsayová uložila Harrietě, aby přezkoumala seznamy jednotlivých členů. A Harrieta řekla Florence: „Místo věcí, které jsem zadržela, napiš věci, které potřebuješ nutně pro svůj pokoj.“ Lentě řekla: „Dítě, napsala jsi to celkem dobře, ale kdybys měla sníst všechno cukroví, které jsi napsala, musili bychom mít s sebou doktora.“ A Nealovi: „Promluvím s otcem o těch sedlech, koženících a pistolích ve tvém seznamu. Myslím, že jeden kus od každého by pro začátek stačil, dovolí-li ti vůbec něco takového.“

Co na to řekli ti tři Harrietě, bylo spíše rázné než uhlazené. Neale odešel dopálen, aby předložil věc své vyšší instanci – matce.

Po obědě je Lindsay vyzval, aby si přišli promluvit s jedním vynikajícím Západanem. Byl to onen proslulý préríjník Buffalo Jones. Na první pohled působil Jones na Harrietu podivným, a ne právě příznivým dojmem. Byl drsný muž v nejlepším věku, vysoké přímé postavy, širokých ramen a s obličejem, který jí byl záhadou. Jako mnozí jiní Západané měl jeho obličej tvrdý výraz a oči přimhouřené četnými lety, strávenými na slunci. Byly světle modré a pronikaly Harrietou naskrz. Ale když se usmál, změnila se podivně jeho tvrdě sevřená ústa i brada. Když mu byli všichni členové rodiny představeni, získal si Jones Harrietu hned několika prvními větami.

„Inu, jsem jistě rád, že vás tu všechny vidím. Je to šťastný den pro Západ. Lindsayi, vy jste dosud mlád, a za několik měsíců budete mít síly jako býk a budete jezdit celý den. Paní Lindsayová, zvyknete si brzy na step a na to, že jste průkopnickova žena. Je to tvrdý, ale krásný život... A co mám říci těmhle hezkým, zdravým dívkám? Inu, chtěl bych být znovu mlád. Tři švarní jezdci někde venku nevědí,

jaké štěstí na ně čeká... A vy, mladý muži, máte dobré oči – aspoň jedno je dobré – a dobrou bradu. Ale jste ještě trochu bledý kolem skřelí, a ruce máte měkké. Dívejte se dobře na kovboje, nemluvte mnoho a pracujte – to je rada Buffalo Jonese.“

Všichni, snad kromě Neala, viděli v Jonesovi právě toho Západ'ana, s nímž jim bylo potřetí se setkat. Lenta se ho pranic nebála a její první otázka, provázená jejím neodolatelným úsměvem, se mu zřejmě líbila. „Proč vám říkají Buffalo Jones? Jste snad nějaký jiný Buffalo Bill?“

„Ano, tak trochu, Bill a já jsme přátelé a oba jsme byli lovci buvolů, ale teď věnuji své síly záchraně buvolů. Chytil jsem do lasa a zajal většinu živých buvolů, kteří ještě dnes zbyli, ovšem pokud byli ještě telaty.“

„To je zajímavé! Povězte nám něco o tom,“ zvolala Lenta.

„Počkej, Lento,“ ozval se vesele Lindsay. „Já jsem chytil do lasa a zajal Buffalo Jonese. Poslechnu si ty divoké příběhy tak rád, jako ty. Ale nesmíme ho příliš unavit. Nejdříve se ho musíme zeptat na to, co se nás přímo dotýká. Ten Západ – náš nově nabytý ranč – co můžeme čekat – a dělat – vlastně všechno, co by měla vědět rodina dokonalých nováčků.“

Jones byl skorem opakem většiny těch zdrženlivých Západ'anů, jež viděli, a s nimiž mluvili. Harrieta poznala brzy, že příčinou toho je jeho láska k tomu kraji, k jehož rozvoji on působil a dosud působí, jeho radost z toho, že přibývá nových průkopníků.

Zavedli ho nahoru do obývacího pokoje, který byl prázdný, a všichni byli nadšeni jeho přítomností. Ale rozmluvu tam zahájil Jones sám a obrátil se s četnými otázkami k panu Lindsayovi. Za chvilku zvěděl všechno o Lindsayově jednání s Allenem.

„Inu, inu, hnal jste to kvapem. Doufám, že bude všechno v pořádku. Vyptám se na to... Ranč Španělských hor? Ten je v Coloradu. Krásný kraj, pěkné pastviny, ideální pro dobytek. Vysoká poloha, suché podnebí.“

Pak se ptal na vzdálenosti od měst, dráhy, trhů, vody a na konec na dům ranče.

„Velký dům z kamene a malty, postavený kolem několika topolů a

pramene –,

„Pro pána! To je ten váš dům? Hleďme – tam jsem byl. Nemusíte se bát, že vám jej vítr strhne a že vám do něho v zimě polezou vlci a zima.“

„Ach já!“ povzdechla paní Lindsayová. Harrieta zakryla, co obě mladší dívky vyjádřily. Ale Neale chtěl zvědět něco bližšího o vlcích, lovu a divokosti kraje. Jones se snažil zeslabit skličující dojem, který vzbudil, ačkoli bylo na něm znát, že neskličuje-li ho to, jistě mu to působí starost.

„Mohu se vás zeptat, můžete-li vydat větší sumu peněz na to, aby se ten dům hodil pro vaše ženské?“

„Ano. Čekal jsem to. Mohu si to dovolit.“

„To by pak vypadalo všechno jinak,“ odvětil Jones s uspokojením. „Z té staré tvrze můžete udělat takový dům, že tam budou lidé jezdit, aby se na něj podívali. Jako je Maxwellův ranč v Novém Mexiku... Zařídil byste to, abych si mohl promluvit s tím Lesterem Allenem a s jeho předákem?“

„Je mi líto. Odjeli z města za svítání. Smluvil jsem se s nimi, že se sejdeme zde v hotelu. Ale byli už po snídani než jsem se probudil.“

„To je zvláštní!“ zvolal Jones zřejmě překvapen. „A ten obchod byl uzavřen teprve včera?“

„Zařídili jsme to, že to v bance provedli i po úředních hodinách.“

„A proč tak spěchali?“

„To mi neřekli. Přiznávám se, že jsem se tomu také trochu divil.“

„Hm!... Allen ovšem pošle svého předáka sem, aby vám pomohl nakoupit věci a odvézt je na ranč.“

„Ne. O tom jsme nemluvili vůbec. Arlidge z počátku nejevil velkou chuť zůstat u mne, ale nakonec svolil. Myslím, že to udělal kvůli mým dcerám.“

„Arlidge. Kdo je to?“

„Allenův předák.“

„Snad ne Luke Arlidge?“ otázal se starý préríjník rychle.

„Luke Arlidge. Tak se jmenuje.“

„Inu, Lindsayi,“ odvětil Jones váhavě, „o tom si promluvíme později. Nudilo by to dámy.“

„A teď povězte, proč vám říkají Buffalo Jones,“ žadonila Lenta.

„Inu, z několika důvodů, a všechny souvisí s buvolý. Ale nejmilejší z nich je mi ten, že jsem zachoval amerického bizona,“ odvětil préríjník. „Ale jisto je, že mi to jméno zůstalo teprve po pobití velkého posledního stáda buvolů a po krvavém boji s Indiány, který z toho vznikl.“

„Ke konci sedmdesátých let zahnali lovci buvolích kůží buvolý na jejich poslední místo. To bylo v Texasu, na jih od Panhandlu. Tisíce lovců bylo roztroušeno po pastvinách a milióny buvolů byly pobity jen pro kůže. Kmeny Indiánů viděly, že jim mizí maso a buvolí kožešiny, a že nezadrží-li bělošské lovce, zahynou hladý. Nejzuřivější kmen byli Komančové, ačkoli Kiowové, Arapahové a Čejenové byli dost zlí. Kdyby se byli spojili, Západ nebyl by býval nikdy obsazen. A byli to spojení lovci buvolů, kteří zlomili navždy moc rudochů.“

„K tomu velkému boji došlo roku 1877 – a ten znamená také konec buvolů. Ale lovci musili zanechat pobíjení buvolů, aby se mohli bít s Indiány. Byl jsem v tom boji. Komančové pod zuřivým náčelníkem Nigger Horsem podnikali často útoky na tábory lovců, zabíjeli a skalpovali. Spojil jsem oddíl lovců a stopovali jsme Nigger Horse do jeho úkrytu na Kůlové stepi. Měl jsem indiánské a mexikánské zvědy, kteří stopovali toho zlého starého ďábla přes kamení a písek. Obklíčili jsme oddíl Niggera Horse, který byl v hluboké skalnaté rokli, a postavil jsem část lovců na místo, kudy mohli Komančové uniknout. Byla to snad nejkrvavější bitva, v jaké jsem kdy byl. Přepadli jsme je za svítání a boj trval po celý den. Když Nigger Horse poznal, že je poražen a že mu hrozí úplné potření, poslal svého syna v čele nejlepších jezdců, kteří se hnali k ústí rokle. Byl to nádherný pohled. Komančové byli nejlepšími jezdci Západu. A válečný pokřik Komančů byl nejhorší ze všech. Viděli jsme všichni, co přijde. Ti indiánští jezdci se seskupili na jednom místě mimo dostřel z pušky. Komančové byli ješitní, pyšní, zuřiví bojovníci, a ta prudká jízda byla něco pro ně. Naši muži křičeli podél celé řady. Syn Nigger Horse – zapomněl jsem už, jak se jmenoval – pobídl koně a hnal se v čele svých jezdců. Bylo to něco, co

vzrušovalo i nás otužilé, staré lovce buvolů. Vyrázili s takovým křikem, jaký jsme nikdy dosud neslyšeli. To byla jízda! Ale syn Niggera Horse, ačkoli se hnal rychle a srdnatě, nedostal se ani do poloviny cesty. Padl na ránu našich střelců. To zkazilo výpad a celou poslední obranu Niggera Horse. Jen několik jezdců uniklo. A ostatní z toho velkého oddílu Komančů, kteří unikli, vylezli ven pěšky. Myslím, že žádná jiná jednotlivá bitva nezkrusila tak ducha rudochů jako tato. A jistě aspoň žádná jiná bitva s Komanči.“

„Ach – to je hrozné!“ zvolala Lenta užasle, a oči jí jiskřily. „Ale nechápu – proč vám právě potom začali říkat Buffalo Jones.“

„Inu, to nevím já sám,“ zasmál se préríjník. „Ale je to pravda. Toho večera se v táboře ukázalo, že tím střelcem, který zabil syna Niggera Horse byl mladík ze Severní Karoliny, který se jmenoval Nelson. Laramie Nelson. To první jméno dostal na stepích. Jeho druhé jméno jsem tenkrát neznal. Když jsme tak seděli, utahaní a ranění, vstal, zvedl svůj hrnek a vykřikl: ‚Ať žije Buffalo Jones!‘ Muži hned křičeli a připíjeli s ním. A od toho večera mi říkali Buffalo Jones.“

„Tak to tedy bylo? Ach, škoda, že jsem nebyla při tom!“ zvolala Lenta.

„To vám připíjeli na zdraví kávou?“ otázal se žertem Lindsay.

„Inu, to ne.“

Harrietu přepadl podivný popud, který měl patrně vznik z vlny horka, jež jí proběhla žilami.

„A co se stalo s tím mladíkem?“ otázala se.

„S Nelsonem, myslíte? Inu, ten potom dokázal ještě jiné znamenité činy,“ odpověděl préríjník rozpomínaje se. „Byl z té třídy divokých mladíků z Jihu, kteří se rozešli po Texasu a Západě. Laramie byl jedním z nejlepších hochů, jaké jsem kdy znal. Ale byly těžké doby a udržel-li se kdo naživu, udržel se jen hbitostí v zacházení s pistolí. Ten si jistě dobyl dobré pověsti. Už léta jsem však o něm neslyšel. Zahynul, myslím. Nějaký neoznačený hrob někde venku na ‚osamělé prérii‘, jak říkají stepím.“

Zvláštní bolest pronikla hrudí Harriety. Ubohý statečný, divoký hoch! Západ na ni zapůsobil poprvé svým podivným vlivem. Jsou

věci, o nichž se jí dosud ani nesnilo. Historie, pověsti a povídky zdály se jí jaksi neskutečnými. Ale poslouchala muže, který viděl a prožil velké události na pohraničí, v jehož obličeji byly stopy těch bezpříkladných dobrodružství, která Východňané poslouchají jen pochybovačně a chladně.

Brzy po tomto vyprávění odešel Jones s otcem a Harrieta zašla do svého pokoje k těžkému úkolu s plány a seznamy, při nichž nevěděla co vyškrtnout a co ponechat. Když přišel čas k spaní, přišla i Lenta zívajíc. Svlékajíc se pronesla poslední veselou poznámku:

„Hrome, Hallie, ten Západ se mi bude líbit!“

Časně příštího rána sešli se všichni členové rodiny Lindsayů kromě Neala svěží u snídane a těšili se netajeně a hovorně na vzrušující den.

„Hnedle bych byl zapomněl,“ zvolal Lindsay při jídle. „Jones mi řekl, abyste si vy ženské koupily silné kabáty a vlněné košile, nepromokavé pláště a teplé rukavice. Řekl, že nepříjde ještě dlouho léto, a že nás může přepadnout bouře.“

To vzbudilo zájem všech kromě Florence, která dbala spíše dekorativních než užitečných nákupů. Harrieta sama připsala tyto věci do jejího seznamu. Po snídani vyšli do města a Harrieta si poprvé všimla, že jsou předmětem tajné zábavy zaměstnanců hotelu.

Byl to perný den. Když přišel večer, byla Harrieta tak unavena, že neměla skorem chuť k jídlu. Otec si vyžádal její pomoc při sestavování seznamu zásob potravin, které chtěli nakoupit příštího dne.

„Myslím, že na to nestačím – aspoň ne dnes,“ odvětila Harrieta nejistě.

„Jones měl pravdu o tom předáku Arlidgeovi. Měl tu zůstat, aby mi poradil. Co já vím o zásobách potravin v tomto kraji?“

„Nebo já? Ale víme, nač jsme byli zvyklí, a můžeme to snadno koupit, pokud to tady dostaneme. Našla jsem jeden pěkný velký kupecký krám a myslím, že tam mají všechno.“

Příštího dne dokončili k svému podivu nákup všech osobních potřeb. Paní Lindsayová koupila nábytek, nádobí do kuchyně, ložní potřeby, prádlo a vlastně tolik toho, jak řekl otec, že to vyplní

několik ze šesti vozů, které koupil.

„Co nebudeme moci odvézt hned, pro to si pošleme,“ řekl, rozlušтив tak tu těžkou otázku.

Toho večera obědval Buffalo Jones s nimi a jeho živý zájem a sympatie byly jim velkou podporou. Smál se některým jejich nákupům.

„Inu, jste šťastní lidé!“ protahoval. „Představte si, že byste neměli peníze, že byste se musili pustit do stepí takřka s holýma rukama!... Byl bych rád, kdyby byla moje rodina tady. Mám dvě dcery. Měli byste se vy všichni s nimi seznámit.“

Později odvedl otec Harrietu do svého pokoje, kde chtěl pojednat s Jonesem poněkud v soukromí. Když mu Lindsay řekl, že Harrieta je jeho pravou rukou a bude mít na starosti finanční stránku jeho podniku, Jones to upřímně schválil.

„Ona má rozum, jak je vidět,“ řekl, „a myslím, že snese rány, které budou na vás dopadat... A teď začnu hned s první. Uzavřel jste špatnou koupi, a tak nebo onak budete ošizen.“ Lindsay ani nemrkl okem. „Otče, řekla jsem ti to,“ promluvila Harrieta. „Poznáte teprve, že Západané neradi mnoho mluví. Skorem nikdy nevykládají něco cizincům o jiných Západánech. Nevede to k dlouhému životu. Ale na tom nezáleží – toho zatím necháme... Ten váš Allen nemá právě nejlepší pověst. A Arlidge se pustil už do několika podezřelých podniků a pro poslední z nich zabil nějakého člověka. Vlastně zabil už několik lidí, a to ještě není dlouho v západním Kansasu. Koupil jste ranč, a pokud se pamatuji, bude z něho pěkné místo. Ale najdete tam snad méně než polovinu z deseti tisíc kusů dobytka, snad jen třetinu. V tom je ten háček. Ten se ukáže vždycky, když nováček kupuje stádo na Západě. Nemůže tomu být jinak. Dovedete to spolknout?“

„Už jsem to spolkl. Nejsem tak hloupý. Svit v Allenových očích a Arlidgeův hbitý jazyk mi leccos prozradily. Spolkl jsem to, a snesu ještě víc.“

„Dobrá. Teď se připravte na horší ránu. Nejhorší přijde na konec. Je bezpečná sázka, že Allen, když má jiný tak zvaný ranč třicet mil od ranče Španělských hor, a když jeho předák Arlidge pracuje také u

vás, odklidí většinu, ne-li všechnen dobytek, který vám prodal.“

„Odklidí! Ukradne?“ zvolal Lindsay a otevřel ústa.

„Odeženou jej. Vysvětlím vám to trochu. Jsme teď uprostřed doby, kterou bych mohl nazvat třetím velkým hnutím v prvotní historii pohraničí – hnutí dobytkářské. Nejdříve přišli vozkové, karavany vozů, zlatokopové, lovci kožešin a boje s Indiány. Potom byla doba buvolů a osadníků. A teď je doba pěstování dobytka. Po mnoho let honí se už velká stáda dobytka z Texasu do Abilene a Dodge, dobytkářských konečných stanic. Z těch míst se dobytek honí na sever a na západ a vozí se na východ v dobytčích vlcích. Obchod s dobytkem je výnosný a vydělají se v něm celá jmění. Při těch nekonečných pastvinách, pěkné trávy a vodě není to ani jinak možné. Prodávám sám před rokem ranč a to proto, že jsem viděl blížící se stín. Krádeže dobytka! Dobytek se do jisté míry kradl vždycky. To vám řekne každý rančer. Ale krádež dobytka stalo se teď zaměstnáním. Nastala doba zlodějů dobytka. Ti podnikají nájezdy a kradou celá stáda. Nebo to je třeba váš soused rančer, který si označuje všechna vaše teleta. Poptávka po dobytku je velká. A platí se vždycky hotovými penězi. A tyto krádeže budou vzrůstat a trvat, nevím jak dlouho. Jistě aspoň hodně let. Vy přijdete do této zlé doby, a proto bych rád, abyste věděl napřed, co na vás čeká.“

„Jste velmi laskavý, Jonesi,“ odpověděl Lindsay s citem. „Dovedu ocenit – že jste porušil západnické pravidlo kvůli mně. Ale neskličuje mě to. Vydržím to. Jen mi řekněte, co mám dělat.“

„To právě je ten tvrdý oříšek,“ odpověděl préríjník a zasmál se trpce. „Ten musíte rozlousknout. Ale první a hlavní je, abyste našel nějakého člověka – Západana – který stačí chytrostí a rázností na Allena a Arlidge. Prodali s rančem devět jezdců. Je jisté, že ti jezdci většinou, ne-li všichni, zůstanou při Allenově straně. Nebudete vědět, kteří z nich jsou proti vám, dokud se oni neprojeví sami. Musím vám najít nějakého dobře střelejícího jezdce, který se v té hře vyzná.“

„Dobře střelejícího?“ opakoval Lindsay zděšen.

„Tak jsem to řekl, milý příteli. Čím tvrdší a hbitější, tím lépe. Myslím, že tohoto léta se na ranči Španělských hor vypálí trochu střelného prachu.“

„Pane na nebi! Co tomu řekne žena? Hallie, vidíš, do čeho jsem vás přivedl?“

„Otče, obrací se mi z toho žaludek,“ odvětila Harrieta. „Ale teď už nemůžeme couvnout.“ „Couvnout! To bych řekl, že ne. Hrom do těch dvou prohnaných dobytkařů!... Jonesi, kde seženu toho jezdce, kterého tak nutně potřebuji?“

„To ještě sám nevím. Nevím teď o žádném vhodném. Ale podívám se po něm. A nenajdu-li tady žádného, pojedu do Dodge a přivedu nějakého. Líbí se mi váš duch, Lindsay. Líbí se mi vaše rodina. A udělám, co jen budu moci, abych vám trochu pomohl,“

Přimhouřené šedomodré oči přerijníka zasvítily tak, že bylo těžko pohlédnout do nich, ale jejich pohled dodával oběma myšli.

„Myslím, že bude dobře, ponecháte-li si to zatím pro sebe,“ radil. „A nespěchejte s odjezdem.“

Odešel potom zanechav Harrietu v starostech a Lindsaye zkormouceného, jako vždy předtím, snažila se Harrieta potěšit ho a dodat mu myšli. Zatajili své obavy a starosti před ostatní rodinou. Neale však vrhl příštího rána při snídani mezi ně pumu tím, že řekl: „Pomlouvají nás v tomhle městě balíků. Říkají o nás, že jsme rodina bohatých nováčků a že se nám dobře stalo, když nás oškubali.“

„Kde jsi slyšel ty řeči?“ otázal se Lindsay zrudnuv v obličeji.

„V jednom výčepu. Ale mluví se tak všude.“

„Inu, je-li to pravda, máš pěknou příležitost pomáhat té rodině nováčků.“

„Neale by nedovedl pomoci malému dítěti, i kdyby měl kolébku a stádo krav,“ ozvala se Lenta jadrně. „Ale nedělej si z toho nic, tatínku. Přišli jsme sem jen proto, aby se tvoje zdraví upevnilo. A vydržíme všechno.“

Ony dvě dívky byly po celé dopoledne chvílemi v hotelu, chvílemi v městě, takže Harrieta o nich ani nevěděla. K poledni přišly smějící se a trousily balíčky po všech pokojích.

„Hal, přišla jsi o něco,“ řekla Lenta záhadně.

„Tak? To jsem ráda. Přišla jsem jistě o hodně peněz, s nimiž jsem počítala.“

„Hahaha! Tomu si musíš zvykat. Ale bylo to opravdu znamenité.“

Ho se přihrabala do síně dole, a protože pro samé balíčky neviděla na cestu před sebe, vrazila přímo do nějakého hezkého, podivně vypadajícího Západ'ana. Div jsem nepukla, jak mi bylo do smíchu, ale udržela jsem se. Flo do něho vrazila, až odletěl na kus cesty, a balíčky se ovšem rozletěly. Byla celá ohromená – a víš, že Flo nic tak snadno neohromí. Ten hezký otrhanec se dal do smíchu, smekl své odřené sombrero a omlouval se tak způsobně, jako nějaký dvořan. Měl způsoby a řeč, že bys to od takového trampa nijak nečekala. Šaty měl zaprášené a celé rozedrané. Měl velkou pistoli u pasu a na něm řadu lesklých mosazných knoflíků. Byl mladý, hubený, osmahlý skorem do zlatova, a jeho oči – ach, ty byly jistě zvláštní! Černé a ostré jako dýky. Vlasy měl také černé a dlouhé a rozčuchané! Viděla jsem to všechno, když sbíral balíčky Ho. A potom, věřila bys tomu, řekl: ‚Dovolte, slečno, ponesu vám ty balíčky.‘ Flo se začervenala jako růžička. Představ si to! A vykoktala něco ze sebe. Šli po schodech nahoru. Doufám, že si udržela tolik rozumu a že mu nezapomněla poděkovat.“

„Inu, to bylo hotové dobrodružství,“ odvětila Harrieta se zájmem.

„Ale nebylo to nic proti tomu, co se stalo mně,“ řekla Lenta a oči jí jiskřily. „Vstoupila jsem do dveří skladiště. Nechtěla jsem potkat toho černoookého kavalíra na schodech. Slyšela jsem, jak jeho ostruhy zvoní na schodech. Přešel, aniž mě viděl, a řekl k jinému mladíkovi, který přicházel a jehož jsem předtím neviděla: ‚Proboha! Osamělý, viděl jste ji? Byla jako krásný sen.‘

Ten druhý ze sebe vyrazil: ‚Viděl-li jsem ji? Panečku! To bylo jistě něco!’

„Vyšli ven a já jsem vyšla ze dveří,“ vykládala Lenta dále. „Ale zakopla jsem o koberec. Opravdu za to nemohu, Hallie! Jeden balíček mi upadl. A tu se najednou objevil ten druhý u mne jako kouzlem. Byl mladý, růžový, nehezký, křivonohý. Měl na sobě hrozně chlupaté koženice. Košili měl na cáry. Páchl – venkovem. Sebral můj balíček a položil jej na vrch na ostatní v mé náruči. A řekl:

„Miláčku, dejte si pozor na jezdce z pastvin ze Západu. Ten můj pard je na ženy jako čert!“

„Oči mu svítily šibalstvím. Byl-li jeho pard čert, ráda bych věděla, co byl on... Vím, že jsem se začervenala jako cihla a hnala jsem to pryč, aniž jsem mu co řekla.“

„Bůh nám pomoz od nynějška! Už to začalo,“ zvolala Harrieta vážně.

„Co začalo?“ otázala se nevinně Lenta.

„Nevím, jak bych to nazvala. Snad porážka Západ'anů.“

„Dobrá, milá dívčino,“ odsekla Lenta skorem uraženě, neboť v jejím rozčilení bylo zřejmé, že je upřímná. „Ale jen si dej pozor na sebe! Může se ti také přihodit ledacos.“

To Harrietu poněkud znepokojilo. Zdálo se jí, že je to jakési proroctví, zapudila to však z mysli, dala se do práce a neustala, dokud ji nezavolali k lunchi. Otec na ni čekal nahoře u schodů. Všechny stíny starosti a nejistoty byly z jeho obličeje pryč.

Tvářil se vesele, usmíval se a byl zase sám sebou. Vypadal zdravěji.

„Co je nového, otče?“ otázala se Harrieta s údivem a s radostí.

„Co bys myslila, Hallie? Měl jsem zas jednou štěstí. Aspoň Buffalo Jones to tvrdí. Potkal náhodou jednoho ze svých bývalých zvědů z dob buvolů – totiž právě toho mladíka, který zabil syna Niggera Horse v té bitvě s Indiány, jak se jistě pamatuješ. Nelsona – Laramie Nelsona. Je to ten, který byl příčinou, že Jonesovi začali říkat Buffalo Jones. A Nelson přijel právě do Garden City ještě s dvěma jezdci z pastvin. Jones řekl, že radostí zajásal, když je spatřil. A není divu. Jsou to praví Západ'ané. Počkej jen, až je uvidíš.“

„Tři – jezdci – z pastvin,“ řekla Harrieta. Jsou snad dva z nich ti mladíci, s nimiž se setkaly Florence a Lenta? O tom nebylo pochyby a Harrieta si nedovedla vysvětlit pocity, které se jí zmocňovaly. A je-li teď třetí z nich ten Laramie Nelson, který má již své malebné místo v představách Harriety?

„Jones mi je představil,“ mluvil Lindsay dále, „a odešel pak s Nelsonem. Setkal jsem se s nimi později v hostinci, kde Nelsonovi partneři hráli kulečnick. Zdá se, že ti tři se právě vrátili z nějaké obtížné výpravy proti zlodějům koní nebo z něčeho takového, čímž se vysvětluje jejich otrhaný zevnějšek. Jones navrhl Nelsonovi, aby

se dal ke mně. Podle všeho nebyl do toho příliš žhavý. Ale Jones a já jsme do něho mluvili, až řekl, že snad by šel s námi, vezmu-li i jeho přátele. To se rozumí, že jsem hned svolil. Odvolali ty dva od hry a představili mi je. Jmenují se Osamělý Mulhall a Tracks Williams. Jezdili po léta s Nelsonem. Jsou vlastně nerozluční. Ti dva mladí Západané se kupodivu zdráhali. Mulhall řekl: ‚Laramie, nebojím se práce, jak dobře víte, ale vadí mi houf dívek v tlupě nováčků.‘ A Williams s ním souhlasil. Nelson na ně klel. Jste pár jankovitých oslů. Máte tady krásnou příležitost pomáhat rodině, která jistě pomoc potřebuje. Osamělý, teprve nedávno jste si naříkal na nedostatek ženské inspirace – tak jste to nazval, myslím. A tuhle Tracks se dopaloval na mne, že prý v ježdění se mnou není nic rytířského.“

‚Parde, snad bychom si to měli rozmyslet,‘ řekl Mulhall k Williamsovi. Je to bezpečná sázka, že se Laramie dá k té tlupě z hor.‘

‚Hm-hm,‘ odpověděl Williams.

‚Inu, nemáte-li v sobě tolik slušnosti, abyste byli ochotni pomáhat řádné rodině, půjdete snad k vůli mně,‘ řekl jim Nelson a oči mu zasvítily.

Jak to parde?“ otázal se Osamělý zvědavě.

‚Inu, ten předák, jehož Allen přenechal panu Lindsayovi, je náhodou Luke Arlidge. A teď snad půjdete se mnou?‘

‚Kčertu, to jistě!‘ vykřikl Mulhall.

‚A což vy, Tracksí?‘ otázal se Nelson svého druhého partnera.

‚“Laramie, poddávám se jen nerad, ale příležitost vidět, jak zabijete Arlidge, nedal bych jistě ani za milión dolarů!“,‘

Pan Lindsay vykládal to všechno vzrušeným šepotem. Pozoroval pak, jakým dojmem to zapůsobilo na Harrietu. A co viděl, ho zřejmě víc než uspokojilo. Dodal pak:

„Tak skončil ten spor. Zamluvil jsem si Nelsona a jeho přátele hned. A jsem tomu hodně rád, jak k vůli vám, tak i k vůli sobě. Jones řekl, že Colorado není dost velké, aby v něm byli Nelson a Arlidge vedle sebe. A dříve nebo později se Nelson ujme vedení našeho ranče. Nejlepší na tom je, že naděje, které ve mně vzbudil Jones vzhledem k Laramie Nelsonovi, jsou víc než oprávněné. Je to zvláštní člověk, mluví docela tiše a nikdo by neřekl, že už zabil

několik lidí.“

„Proboha, otče!“ zvolala Harrieta v náhlé změně citů. „Snad nechceš říci, že je – vrah!“

„Hallie, tihle Západané mě zahnali na strom,“ odvětil Lindsay. „Mluví o střílení a zabíjení jako my mluvíme – o orání pole. Jones řekl, že Nelson zabil několik lidí – nevěděl kolik a že je proslulou osobností na Západě. Poznal jsem, že i přes tu jeho pověst pistolníka pokládá Jones Nelsona za sůl země.“

„Ach, ti krvežízniví hraničáři!“ zvolala Harrieta zděšena. „Jak můžeme mít takového člověka v domě?“

„Inu, dostal jsem – jak tomu říkají? – nápad, že to nebude dlouho trvat a budeme hodně a důkladně rádi, že ho máme v domě,“ řekl Lindsay bez okolků. A když její otec mluvil tak rázně, bylo jisto, že to míní vážně. Odešli k lunchi a při jídle Lindsay klidně ohlásil, že je docela možné, že se vydají na cestu na ranč za několik málo dní. To překvapilo všechny, ač různým způsobem. Lenta byla tím nadšena, ale Florence měla nějaký svůj tajný důvod, že by byla raději zůstala ještě nějakou dobu v Garden City.

„Poslechni, tatínku, dáš mi nějakou práci?“ otázal se Neale.

„Ano. Budeš řídit jedno spřežení vozu,“ odpověděl otec úsečně. Ostatní rodina podávala hned námitky proti tomu a všichni hlásili, že nepojedou tím vozem, který bude řídit Neale.

Po lunchi se Lindsayové rozešli za svými různými úkoly. Když se Harrieta vracela sama do hotelu, potkala v síni otce s člověkem tak zvláštního vzhledu, že podobného dosud neviděla.

„Harrieto, pojd' sem,“ zavolal Lindsay a vedl svého společníka vysoké postavy k ní. „To je moje nová pravá ruka, Laramie Nelson... To je moje nejstarší dcera, Nelsone. Musíte se seznámit. Ona bude mou podporou na ranči.“

Harrieta se uklonila a uvítala pana Nelsona s veškerou vnější přívětivostí. Ale v duchu se chvěla a divila se proč.

„Inu, dámo, jsem jistě rád, že vás poznávám,“ protahoval Nelson smeknuv staré sombrero. Jeho tichý hlas a zvláštní způsoby svědčily o tom, že je z Jihu.

Vtom příběhly Lenta a Florence, a otec je představil Nelsonovi.

Harrieta měla teď příležitost prohlédnout si ho. Byl vysoký, štíhlý postavy, světlých vlasů, lehce pihovatý a v jeho očích, šedých a napjatých, svítilo cosi, co jí připomínalo oči Buffalo Jonese a Luke Arlidge. V hubeném obličeji byl jakýsi smutný výraz. Neusmál se ani při pohledu na prudkou Lentu, která jím byla zřejmě nadšena. Jeho šaty byly cestováním umazané a odrané. Kožený pracovní oblek, do leskla obnošený a na mnohých místech děravý, visel mu přes zabláčené boty, na nichž měl velké dlouhé ostruhy, třpytné jako stříbro. Byl obrácen k Harrietě pravou stranou a nízko při odřeném pásu visela mu v pouzdře pistole, jejíž pažba se zlověstně leskla. Všecko na něm svědčilo o dlouhém užívání a tuhé službě. To byl tedy ten zabíječ Laramie Nelson – tento podivný, tiše mluvící, neobyčejně poutavý Západan? Harrieta nad ním žasla a hrozila se ho. Jeho vzhled neodpovídal nijak jeho pověsti.

Vtom se pozornost ostatních obrátila zase k Harrietě, a ta jen stěží zakryla svůj zmatek. Dívky chtěly peníze.

„Ona je naším pokladníkem, pane Nelsone,“ řekla vesele Lenta. „Tatínek se o peníze nestará... Dejte si dobrý pozor na svůj plat!“

„Ach, Lento, to není od tebe hezké,“ zvolala Harrieta a zarděla se. „Nejsem tak zlá, pane Nelsone.“

A bylo zřejmou známkou neobvyklého zmatku Harriety, že dala celou svou tobolku Lentě, která zajásala a odběhla, pronásledovaná Florencí.

„Tak vidíte, teď se snad nedivíte, že musím být opatrná na otcovy peníze?“ otázala se Harrieta a dala se do smíchu.

„Inu, slečno, dívím se nejednomu,“ odvětil Nelson a poprvé se usmál, takže jeho obličej se zdál najednou mladší. „A ze všeho nejvíce se dívím tomu, jak asi váš tatínek povede jezdce a dobytek, když má takové tři půvabné dcery. Není to možné.“

Kapitola V.

Laramie pohlížel na své dva spiklence se zlostí i s obavami. K

velkému svému úžasu obývali teď skutečný pokoj ve skutečném hotelu. Měli nejen střechu nad hlavou, ale každý měl také úplné nové vystrojení. Jejich štěstí se skutečně obrátilo. Laramieovi se dělalo nevolno, když si pomyslí, že jeho dva milovaní druhové by ho byli svou zvráteností málem připravili o stéblo, jehož se tonoucí chytá.

„Vy jste si vypůjčil peníze k nákupu toho všeho?“ tázal se Osamělý ukazující na lůžka, na nichž byly rozloženy košile, šátky, obleky, sombrero, koženice, a na zemi boty.

„Myslíte snad, že jsem vyloupil nějaký krám?“ odvětil rozhorleně Laramie.

„Od Lindsaye?“

„Ne. Od Buffalo Jonese. A mám mu ten dluh splatit, až budu moci. Ti Východňané o tom nevědí. Ale měl bych jim to vlastně říci... nebo – aspoň – slečně Lindsayové.“

„Které?“ otázal se Osamělý jízlivě.

Tracks se obrátil od zrcadla, před nímž si holil týdenní vousy z osmahlého obličeje.

„Osamělý, nedělejte hloupého,“ řekl. „Nemusíte se ptát, které. Laramie padl k nohám nejstarší – Hallie, myslím, že jí říkali. A nemám mu to za zlé. Je to milé, vážné a rozumné děvče!“

„Mhm. Je rozkošná,“ souhlasil Osamělý. „Ani já mu to nemohu mít za zlé. Sám jsem se zfantil do toho všetečného dítěte s dětským obličejem a s červenými rty. Ale to není to. Rád bych věděl tohle. Proč nám Laramie neřekl, že ty dívky jsou dcery toho rančera Lindsaye, u něhož jezdíme?“

„U něhož budeme jezdit, parde,“ opravil ho Laramie.

„Jak kčertu to mohl Laramie vědět?“ řekl Tracks na obranu svého vůdce. „Myslím, že vy budete třeštit víc než kdy jindy. Já také. Hrome! Inu, myslím, že půjdu. Jezdit v té tlupě Španělských hor mi připadá jako jezdit v nebi. Ale i kdyby tomu tak nebylo, nepustil bych se Laramieho, když se chce pustit do toho klacka Arlidge. Osamělý, musím být při tom, až se ti dva setkají.“

„A já také. Nemám takovou hroší kůži,“ odvětil zasmušile Osamělý. „Ale musíte se se mnou rozloučit, pardové. Já nejdu.“

„Tisíc hromů!“ zvolal Tracks. „Chcete-li si uříznout nos, jen

abyste dopálil svůj obličej, my to dělat nebudeme. Bůh ví, že jste už tak dost ošklivý.“

„Každý nemůže být tak hezký a okouzlující, jako Laramie,“ odvětil Osamělý smutně. Ale vtom se jeho obličej rozjasnil. „Přesto všechno jsem dosud nepozoroval, že byste vy dva byli omámili svou krásou všechny dívky.“

„Osamělý, zapomínáte, že jsem před lety pokazil tu hru s věšením,“ řekl mu Laramie vyčítavě. „Proč nechcete jít?“

Zdálo se, že to zahnal Osamělý do úzkých. Usedl ochable na lůžko a v jeho prostém obličejí se objevil výraz žalosti.

„Protože jsem řekl tomu dítěti ‚miláčku‘, a štípl jsem mu tohle, když jsem mu vracel balíček, který upustilo,“ přiznal se Osamělý ukazujíc malou koženou tobolku, významně nabitou.

Laramie byl skorem bez sebe. Osamělý upadl zase už do svého bývalého zlozvyku – do svého hlavního hříchu – do své jediné slabosti!

„Co je v ní?“ otázal se Tracks zvědavě.

„Ať mě čert, vím-li to. Netroufal jsem si podívat se do ní. Myslím, že jsem chtěl mít jen něco jejího, nějakou památku na ni, až budu zase na osamělé prerii.“

Tracks vytrhl tobolku z rukou Osamělého.

„Je to tobolka – a plná bankovek!“ zvolal, když tobolku otevřel. „Desítky a dvacítky... Tady padesátka... A dokonce stovka! První, kterou jsem viděl od té doby, co jsem se vydal na pastviny.“

„Pro živého Boha!“ zasténal Osamělý. „Nevěděl jsem, že jsou v tom peníze. A povážím-li, že snad cítila, když jsem jí to bral! – Pardové, já musím zmizet z tohohle Garden City, a hezky pronto!“

Laramie přistoupil k Tracksovi, vzal tobolku z Tracksových rukou a mával jí Osamělému před obličejem.

„Vy jeden lotrovský křivonohý holomku!“ mluvil táhle. „Vy nás jistě ještě zničíte. Zůstanete tady sedět, než se vrátím.“

„Kam jdete?“ otázal se Osamělý zděšen.

„Jdu vrátit ty peníze. Řeknu, že se to stalo náhodou –“

„Laramie, byla to náhoda. To vám přísahám před Bohem!... A sbohem, starý parde –“

„Jen jděte, Laramie. Já ho nepustím, ani kdybych mu měl dát nějakou pořádnou do jeho červeného čenichu.“

„Spráskal bych vás jednou rukou,“ odsekl Osamělý bojovně, když Laramie vycházel do síně.

Ten přečin Osamělého v něm vzbudil nápad. Nažene mu strach a vzbudí v něm hlas svědomí. Nebude otálet, aby té příležitosti užil, a bude si počínat klidně, i když je prudce pobouřen. Když došel Laramie ke dveřím slečny Lindsayové, slyšel rozkošný smích její mladší sestry.

Zaklepal na dveře. Altový hlas zavolal: „Vstupte!“

Váhal, až dveře otevřela její starší sestra, jíž říkali Hallie.

„Ach – to je pan Laramie!“ zvolala a překvapené tmavě šedé oči se setkaly s pohledem jeho očí. Laramie se již díval přes svou pistoli do četných párů vyzývavých očí, ale dosud nikdy do takového páru, který uvedl jeho duševní schopnosti do takového zmatku jako tento. Ale jelikož se na něco podobného připravil, snesl ten pohled tak, že na něm nebylo nic znát, a otázal se svou obvyklou táhlou řečí:

„Neztratil někdo z vás toboleku?“

Nežli mohla slečna Lindsayová odpovědět, zazněl výkřik radosti a rychlé kroky. Nejmladší sestra se objevila před ním.

„To bych řekla, že ji někdo ztratil,“ zvolala radostně a dychtivě a její obličej ve své mladistvé svěžesti takřka omamoval.

Laramie držel toboleku za zády.

„Jak vypadala ta, kterou někdo ztratil?“ ptal se usmívaje se na ni.

„Byla ze žluté kůže, se zlatou sponou... Prosím vás, ukažte mi ji!“

„A co bylo v ní?“

„Peníze. Hodně bankovek. Většinou matky; ta byla celá nešťastná, když jsem řekla, že jsem ji ztratila.“

„To jsem jistě rád. Upustila jste ji asi v síni,“ odvětil Laramie. „Tady je.“

Dívka ji přijala vděčně. „Ach, děkuji vám, pane Nelsone. Matka bude tak – tak potěšena. Neřekla to tatínkovi. A teď už to nemusí vědět... Objala bych vás za to!... Možná, že to jednou udělám!“

S veselým a šibalským smíchem odběhla chodbou, patrně aby ohlásila matce dobrou zprávu.

„Je štěstí pro nás, že jste ji našel, pane Laramie!“ řekla slečna Lindsayová. „Buffalo Jones tvrdil, že vaše spolčení s námi bude pro nás šťastné. A tady je hned důkaz, že mluvil pravdu!“

„Jones mě tedy chválil, slečno Lindsayová?“ ptal se Laramie.

„To bych řekla!“

„Inu, bude vás jistě potřebovat,“ řekl Laramie přímo. „Slečno Lindsayová, nerad bych, aby Jones vzbudil ve vás nesprávné domněnky o mně a o mých dvou pardech. Rozumějte mi dobře. Jsem zcela jist, že by váš otec nenašel nikde tři vhodnější muže pro tu podivnou věc s rančem. Ale všechny ty řeči o nás – to jsou jen řeči. Jisté je, že jsme jen tři trampové, potloukající se světem. Nemohli jsme se udržet nikde při práci. A já jsem nejhorší, myslím. Spor se mi věší na paty. Moje pověst pistolníka jde všude se mnou. Přísahám, že to není mou vinou. Západ je tvrdý k lidem mého druhu. A pokud jde o mé pardy, Williams je dobrý jezdec, věrný pard, ale víc o něm nevím nic. Je jistě z dobré rodiny, tak jako já. Ale to nemá v tomto divokém kraji cenu. Tracks je jeden z těch slušných hochů, osudem stíhaných – utekl z domova, myslím, a potlouká se světem. A Osamělý, ten malý dareba, je v tom ještě hůř. Má srdce zlaté, ale to je asi všechno, kromě toho, že ho v zacházení s koňmi a s lasem nepředčí nikdo. Ale pije, rve se, hraje karty, kleje, a byl by už dávno mrtev, kdyby nebylo mne.“

Laramie polkl po posledních slovech naprázdno. Jak tou svou řečí ulevil své stísněné hrudi! Mohl teď pohlédnout do těch jasných očí přímo a bez výčitek svědomí.

„Ale – pane Laramie – vy – mě překvapujete!“ zvolala v rozpacích. Tváře se jí zarděly. „Vy odmítáte přímo pochvalu Buffalo Jonese?“

„Myslím, že ano, až na to, že jsme tak dobří jezdci z pastvin, jaké tak snadno nenajdete.“

„A to chcete, abych vyřídila otci všechno, co jste řekl?“

„To jistě chci. Bude mi o hodně lehčeji. Je mi už teď, když jsem to řekl vám. Šlo mi jistě hodně proti srsti tvářit se, jako bych měl práci – že mi museli domlouvat, abych tu práci u vás přijal. Ale to je Jonesovou vinou. Půjčil mi peníze, abychom si mohli koupit zase

slušný oblek. Nejezdil jsem nikdy pod falešnou vlajkou. Tvrdil, že nás váš otec potřebuje nutně, a že bude lépe, když naše postavení trochu vykrášlí. Rodina nováčků z Východu – nějaké romantické dívky, víte, a že vás nesmíme zklamat. Ale já jsem si všechno rozmyslil, a proto vám to říkám.“

„Rozumím vám, pane Laramie. Musím říci, že – že mám k vám úctu za to vaše přiznání. Ale vy – vy mě trochu skličujete. Obávám se, že jsem už začala spoléhat na vás – jaksi.“

„Inu, v tom, co jsem vám řekl, není důvod, proč byste nemohla,“ protahoval Laramie.

„Tenhle Západ je nad moje pochopení!“ Zarděla se, odvrátila své chmuřící se oči, a pak zbledla a pohlédla zkoumavě na něho.

„Je snad nějaký důvod, proč se nemůžete dát k nám ve vší poctivosti?“

„Teď už ne. Byl. Řekl jsem vám všechno. Je přirozené, že Východané pokládají Západ za podivný, tvrdý a divoký. Je takový. A my, lidé, jsme také takoví. Ale mohl bych se podívat své matce a sestře tak přímo do očí, jako teď vám.“

„Děkuji vám. Myslím, že – je to úleva pro mne. A ručíte za Williamse?“

„Ano, pokud ho znám.“

„A za Mulhalla?“

„Mohu slíbit jen to, slečno, že si vezmu Osamělého na starost a budu za něho odpovědný.“

„Co tomu řekne otec?“ uvažovala vážně.

„Inu, doufám, že ho to nezarmoutí. Na toho předáka Arlidge musí být Západan, který by ho dobře prohlédl.“

„Buffalo Jones řekl, že Západané nemluví nikdy špatně o jiných Západanech.“

„To nemluví, mají-li strach o své zdraví. Co vám říkám o Arlidgeovi, řeknu jemu před vámi do očí – totiž přijme-li mě váš otec. Musíte mu to říci, slečno Lindsayová.“

„Mohu – už skorem odpovědět za něho,“ odvětila nervózně. „Ale uvidíme... Děkuji vám za vaši – vaši upřímnost... Ach, hnedle bych byla zapomněla. Otec mi uložil, abych vás tři pozvala k lunchi na

dnes večer – v šest hodin. Řekl mi, že nesmím odmítnutí přijmout.“

„Inu, myslím, že bych ani nemohl odmítnout,“ odvětil Laramie. „Je tomu jistě už dávno, co jsem naposledy seděl s ušlechtilými lidmi ze společnosti u stolu. A snad se mi taková příležitost nenaskytne zase tak brzy. Dobrý den, slečno.“

Když se Laramie uklonil a odcházel, stála dívajíc se zmateně, jako by chtěla ještě něco říci. Ale nepromluvila, a on odešel síní ve velkém pohnutí. Neudržel se, aby se trochu nenaparoval, když vpadl k hochům.

„Poslechněte, trvalo vám to proklatě dlouho,“ spustil na něho Osamělý maje v očích plno strachu.

„Už jsem to jistě spravil, parde,“ odvětil zvysoka Laramie. „Odevzdal jsem tobolku do rukou toho děťátka. Řekl jsem, že jsem ji našel v síni. Byla hrozně ráda. Prohlásila, že by mě s chutí objala, a že to jednou jistě udělá.“

„Ach já!“ vydechl Osamělý.

„Laramie, a to jste po celou tu dobu vracel tu ztracenou věc?“ ptal se podezřívavě Tracks.

„Ne. Mluvil jsem se slečnou Hallíí,“ protahoval nedbale Laramie.

„O čem?“

„Většinou o sobě. Myslíte, že budu povídat o vás a o Osamělém?... A ještě vám nesu pozvání k obědu na dnešní večer.“

„To není pravda!“ zvolal Tracks nedůvěřivě, ale rozzářen.

„Už ano.“

„Laramie, odpusťte mi. Měl jsem strach, že byste jí mohl říkat, že jsme ničemná tlupa, a ne Tři mušketýři, jak o nás vybájlil Jones.“

Osamělý se zvedl z lůžka s takovým úžasem a ohromením, že vypadal velký.

„K o-bě-du!“ vypravil ze sebe slabým hlasem.

„To jistě. A pokládám se za tak chytrého, že vás usadím k tomu hezkému děťátku, nebo aspoň proti němu.“

„Ach, můj Bože! – Tracksí, kde mám pistoli? Prostřelím si hlavu!... Ach já, ach já! Jakou krásnou možnost jsem si zničil. Kdybych byl aspoň nemluvil tak sprostě!... Řekl jsem jí miláčku! Jako nějaké obyčejné pouliční holce ze Západu!“

Ve své hrozně ztrápenosti zalezl Osamělý pod postel, a děrami v jeho rozbitých botách prokukovaly mozolovité paty. A tam tiše sténal.

„Měl byste děkovat Bohu a mně, že vás nezavřeli,“ řekl mu mrzutě Laramie.

„Ted' už mi nejde o to, že jsem jí štípl tu tobolku. Jde mi o ní!“ odvětil zuřivě Osamělý.

„Polezte ven, Osamělý,“ ozval se vesele Tracks. „Nedělejte ze sebe zbabělce. Umyjte se pořádně a oholte, a potom si dejte ostríhat vlasy. A potom se nastrojíte, že si bude to děvčátko myslet, že jste nejznamenitější jezdec z pastvin, jaký se kdy na Západě ukázal.“

Tento posměšek vytáhl Osamělého ven. „Tisíc hromů, to udělám, kdybych měl při tom umřít!“

* * *

Laramie nebral na lehkou váhu své přípravy na večer, ale dávno před tím, než se hoši vrátili od holiče, byl z něho docela jiný člověk, a tato skutečnost budila v něm jistou smutnou pýchu. Věděl sice, že není o nic lepší, než byl dříve, ale vzpomněl si na svou sestru Marigold a přál si, aby ho tak viděla. „Už dávno jsem nepsal Marigold,“ řekl si. „Musím jí něco napsat, než z tohoto hotelu odejdeme.“

Osamělý a Tracks se přihnali, jejich obličeje se leskly růžově, vlasy měli přistřižené, a Osamělý je měl namazané a hladce přičísnuté.

„Hoši, vždyť vy vypadáte skorem jako lidé!“ prohodil Laramie. „Ale neznám vás ze všech stránek. Ten oběd bude třeba příliš elegantní pro vás.“

Track si pohvizdoval. Laramie se pustil zase do čtení novin, nějakých starých z Kansas City, a nechal své druhy strojit se. Přečetl noviny do poslední řádky, přečetl i inzeráty, a když pak zase vzhlédl od novin, Tracks a Osamělý se dosud strojili.

„Inu, nedělá-li pěkné peří pěkného ptáka, jsem jistě noční sova,“ prohlásil Laramie.

„Laramie, není jistě snadné stavět se proti takovému Apollovi, jako je Tracks, nebo proti krásně jižansky vypadajícímu synu plantážníka, jako jste vy,“ stěžoval si Osamělý. „Bůh všemohoucí se zachoval ke mně macešsky. Jsem krátký a zavalitý jako nějaká kachna. Když se postavím, vidí každá dívka na mně, že byste mi mohl projet mezi nohama na koni. A obličej mám tak šeredný, že když se podívám na hodiny, zastaví se. Hrom do toho, nejsem jistě krásný. Není nic platné namlouvat si něco o tom. Já musím užívat při ženách jen vtipu. Říkat jim, jak jsou půvabné. Vykládat jim divoké povídačky o bitvách a o krvi. A když se chcete ženě dvořit, na něco takového nezapomínejte.“

„Osamělý, prosím dobrého Boha, aby mě varoval včas – než užijete těch svých úskoků vůči Lindsayově rodině!“ zvolal Laramie vroucně.

„To máte pravdu, parde,“ souhlasil Tracks. „Ale chce-li člověk získat dívku z lepší třídy, jako je Lenta Lindsayová, nesmí jíst nožem.“

„Vy chlape škodolibá!“ zvolal Osamělý, poděšen poznáním, že se ta poznámka týká právem jeho. „Jak k čertu mohu vědět, jak mám jíst?“

„Dívejte se na mne a dělejte všechno přesně po mně,“ řekl mu Tracks vážně.

„Mhm. Je to trpká pilulka k spolknutí, ale budu se řídit vaší radou.“

„A Osamělý, nehltejte jako luňák,“ dodal Laramie, „jako vyhladovělý potulný jezdec.“

„Ale vždyť já jsem vyhladovělý,“ řekl Osamělý.

„Můžete se najíst důkladně, a nemusí si toho nikdo ani všimnout,“ odvětil mu Tracks.

„Mohu si říci ještě o kousek, bude-li něco zvlášť dobré?“

„To jistě můžete. Ale potřeť už si neříkejte,“ odpověděl Laramie.

A tak poučovali oba Osamělého, až byl Tracks s výsledkem spokojen. Ale Laramie měl své pochybnosti o tom divokém mladíkovi a měl jisté obavy sám o sobě. Konečně byli hotovi, a jelikož chyběla již jen půlhodina do lunche, sešli dolů do síně, kde

Laramie pronesl uspokojivou poznámku, že ani účetní hotelu je nepoznal. Lindsay sám, který je již hledal, musel se na ně podívat dvakrát, než je poznal. A Laramie, prozkoumav jeho bledý, neklidný obličej, z něhož zírala laskavost a dobrota, oddechl si zhluboka úlevou. Lindsay patrně již slyšel od své dcery o těch třech jezdcích z pastvin, a byl tak velkodušný a šlechetný, že toho všeho nedbal. V té chvíli pocítil k němu Laramie kromě svého dosavadního zájmu vděčnost a oddanost.

Ostatní členové rodiny čekali u jídelny, kde dosud nebyli hosté. Nežli k nim došli, mohl si Laramie poněkud prohlédnout Hallii Lindsayovou. Podivné zabouření v jeho hrudi bylo patrně způsobeno tím, že jí viděl v bílých šatech. Uvítala se s ním a představila ho matce, čilé a statné ženě, v jejímž obličejí byly dosud stopy krásy. Potom Lindsay dokončil krátce všechna ostatní představení. V té chvíli dvě příhody byly Laramieovi nápadné. Lenta se uklonila Osamělému a řekla: „Jak se máte, pane Mulhalle?... Tatínku, měla jsem už předtím – potěšení setkat se s tím pánem.“

„I hledme! Je to možné?“

„Bylo to v síni myslím,“ řekla Lenta a její velké, dětské modré oči byly zdánlivě naprosto bezelstné a nevinné.

Osamělý se při této příležitosti zachoval jako kavalír.

„Ano, pane Lindsayi, bylo to v síni,“ řekl dobrosrdečně. „Slečna Lenta přišla do síně s tolika balíčky, že jsem nemohl vidět, že je to dorostlá mladá dáma. A když jí jeden upadl, zvedl jsem jí jej a pronesl nějakou přívětivou poznámku, nevím už, jakou, ale něco takového, co by osamělý jezdec ze stepí řekl hezkému dítěti. To bylo to setkání, které má slečna na mysli.“ Lindsayovi se zasmáli na toto vysvětlení a na Lentě samé bylo znát veselé překvapení. Laramie se divil Osamělému. Všiml si také výměny pohledů mezi Florence Lindsayovou a Tracksem Williamsem. Žasla nejen nad tím, že v Tracksovi poznala toho dvorného, byť nepěkně oblečeného mladíka, který jí odnesl její náklad balíčků nahoru, ale také nad tím, že se z otrhaného trampa-jezdce změnil v nápadně hezkého mladíka. Zamručela něco při vzájemném představení.

Zavedli je potom ke stolu, na němž byly příbory pro osm osob a

kde paní Lindsayová usedla na dolním a její manžel na horním konci. Laramieovi vykážali místo po pravé straně Lindsaye, vedle něho seděla Hallie a Tracks byl třetí na této straně. Lenta seděla proti Laramieovi, vedle ní Osamělý a za ním Florence. Tak se ta důležitá věc vyřídila hladce a bez trapných příhod. Laramieovi bylo volněji, když si mohl sednout, a byl rád, že má slečnu Lindsayovou vedle sebe, takže se jí nemusí dívat do očí. Ale její blízkost ho připravovala o klid.

„Nuže, hoši, zanechal jsem obřadností a řekl jsem ženě, aby sestavila jídelní lístek,“ řekl Lindsay. „Myslím, že nebude námitek proti pečenému krocanu s brusinkami, bramborem a jeřabinovou omáčkou. Pak bude moučník a nakonec zmrzlina.“

Osamělý se zasmál chlapeckým smíchem naprosté spokojenosti.

„Nechají-li mě moji pardové jíst, kolik budu chtít, bude mi ten oběd připadat náramně dobrý.“

To se zalíbilo a poněkud lichotilo paní Lindsayové, a vzbudilo to ihned její zájem o Osamělého.

„Inu, nabažil jsem se kdysi divokého krocana a buvolí svíčkové, ale tomu je už hodně let,“ dodal Laramie.

Tracks pohlédl přes stůl na Florence a řekl s citem: „Krocan! To mi připomíná domov.“

„A kde to bylo?“ otázala se Florence.

„V Bostonu. Jsem z přímořského Východu.“

Zkoumala ho pohledem. Laramie si pomyslel, že dosud nikdy neviděl tak světlou dívku, a skutečně její bílá pleť a zlaté vlasy, v nápadné protivě k jejím hrdým tmavým očím, dodávaly jí oslňující krásu. Běda ranči Španělských hor! Nebude jediného jezdce, věrného svým povinnostem na pastvinách, dokud nebude tato dívka zadána.

„I hleďme,“ zvolal Lindsay, „jsem sám také Yankee. Jak dlouho jste na Západě?“

„Zdá se mi, že odjakživa, ale jen osm let. Je mi teď čtyřicet let. A bylo mi šestnáct, když jsem utekl ze školy.“

Laramie pohlédl přes stůl na Osamělého a ten zase na něho. Ale ani nemrkl. Laramie poznal, že on i Osamělý jsou téhož mínění o svém tajemném a nesdílném partnerovi. Ten mlčel o sobě tolik let,

ale když se na něho podívala tmavooká dívka s veškerou romantičností ve svém pohledu, prozradil hned své tajemství.

„Vy jste tedy utekl z domova, abyste hledal štěstí za Západě?“ otázala se Florence, na niž to mocně zapůsobilo.

„Ano, ale nenašel jsem je – až dosud.“

„A což vaši doma?“

„Musím se přiznat s hanbou, že jsem jim dosud nepsal, za všechna ta léta,“ odpověděl Tracks smutně. „Ale byla to zlá věc. Protivila se mi škola. Tatínek mě chtěl dát na práva. Měl jsem chodit na univerzitu v Yale. Pohádal jsem se s tatínkem. Řekl jsem mu, že nebudu právníkem. Hrozil, že mě vydědí, neposlechnu-li. Proto jsem utekl. Jednou mě jistě najde. Lituji toho teď, protože jsem promarnil svůj život, a snad utrápil matku. Jak rád bych ji viděl!“

To Florenci dojalo. Tracks se stal náhle hlavní osobou. Chtěl patrně vzbudit jen zájem Florence, ale vzbudil zájem všech. Což není-li pravda? Ale Laramie neměl důvod pochybovat o pravdě Tracksových slov. Nepromluvil o sobě dosud nikdy, až teď.

Z jeho hlasu zněla pravdivost, smutek a výčitky svědomí, což patrně neušlo žádnému z Lindsayů. Jen na Osamělého to zapůsobilo jinak. Má se nechat překonat tím potomkem bohaté rodiny z Bostonu? To ne! Jakmile Laramie pohlédl po konci Tracksovy řeči na Osamělého, připravoval se na to, co přijde.

„Můj pard mi něco připomněl,“ spustil Osamělý k okaté slečně Lindsayové – což byl znamenitý strategický krok. Jezdci z pastvin jistě musí být odněkud, protože se dobytek nepěstuje dosud tak dlouho, aby se mohli rodit na pastvinách. Přicházejí ze všech stran, ale myslím, že nejvíc je jich z Jihu – a jistě jsou to nejlepší jezdci.“ Osamělý se lichotivě uklonil Laramieovi. „Texas a obě Karoliny vytvořily vlastně Západ. To se tady říká dávno. Jezdil jsem v tlupě, v níž byl černochoch, greaser, Indián, rebel, Yankee, Angličan a Holanďan. Pokud vím, mohl být ten Angličan nějakým vévodou, černochoch uprchlým otrokem, a ten rebel synem bohatého plantážníka. Jízda na pastvinách je malebné zaměstnání.“

Osamělý se odmlčel, aby jeho řeč dosáhla lepšího účinku, rozhlédl se zvolna po všech u stolu a obrátil se znovu k Lentě, v jejímž

obličej byl výraz, který by byl vzbudil inspiraci i v Indiánovi, namalovaném na štítu trafiky.

„Jsem sám z Missouri. Můj otec byl členem Quantrillova oddílu, který vedl drobnou válku, byl rebel, a moje matka byla z modré yankeeské krve. Měla strýce nebo nějakého příbuzného, který připlul do Ameriky na lodi Mayflower a skopával rudochy z lodí při té Čajové společnosti, o níž jsme četli ve školních knihách. Myslím, že to nebyla žádná pěkná čajová společnost.... Byli jsme hrozně chudí, a musel jsem konat všelijaké práce, když jsem chodil do školy a matka se živila praním prádla. Když mi bylo deset let, dostal jsem se dobytčím vlakem na Západ. Přichytil jsem se ovšem hned koní jako kachna vody a zpíval jsem ‚Osamělou prérii‘ nežli mi bylo patnáct. Hrome, ale je to už dávno – a jsem věkem mladší než tuhle Tracks. Jezdil jsem z Montany k Zálivu a byl jsem všude.

Když se Laramie se mnou setkal poprvé, měl jsem na krku provaz, a kdyby nebylo jeho, byl bych kopal do vzduchu. A to všechno jen proto, že nějaký sprostý předák Price žárlil na moje jednání – hm, na mne – když šlo o nějakou dámu. A od té doby jsem byl jako Divoký Bill –“

Osamělý se rozpovídal. Mluvení uvolňovalo cosi v něm, a to nabývalo stále větší síly. Ale náhle se proud jeho fantastických výkladů zarazil. Laramie poznal z Lentiných očí, že dívka nevěří řečem Osamělého. Zdálo se mu, že jen stěží potlačuje smích. Paní Lindsayovou to však oklamalo a vzrušovalo, a to snad bylo hlavním cílem Osamělého. Ten se náhle odmlčel, když přišli dva číšníci nesouce velké podnosy, z nichž na jednom byl velký krocan, pěkně do hněda upečený. Laramie nevěděl, zarazil-li Osamělému řeč pohled na toho krásného ptáka, nebo to, že se mu sbíhaly sliny v ústech. Ale jisto bylo, že nemůže mluvit dál.

„Ach, jaký podivuhodný život jste měli vy hoši!“ zvolala paní Lindsayová. „Budí to ve mně strach o mého syna Neala... Johne, buď tak laskav, a rozkrájej toho krocana... Pane Nelsone, myslím, že i vy jste mnoho prožil?“

„Já?... Inu, ne. Myslím, že jsem se narodil na koni a vyrostl jsem s uzdou v jedné ruce a s pistolí v druhé,“ odpověděl táhle Laramie.

Za této své řeči si Laramie uvědomil, že již jednou povolil uzdu své představivosti nebo přílišné citovosti v jedné příčině. A poznal to ze skorem nepozorovatelného zhrození nebo odporu, jehož si všiml u slečny Lindsayové. Stůl nebyl velký, židle byly blízko u sebe, a blízkost její půvabné osobnosti působila zhoubně na Laramieův klid myslí. A poznal to teprve, když ucítil její slabé zachvění. Co jiného mohl čekat? Mladá žena z Východu, vzdělaná a jemná, octnuvší se náhle ve společnosti jezdce z pastvin, který již zabil několik lidí, musila se takového styku hrozit. Jiní přidají brzy něco dalšího k tomu, co o něm řekl Buffalo Jones, a potom bude v její mysli jasná představa pověstného Laramie Nelsona. To Laramieho hluboce tížilo. Bylo to nespravedlivé. Nebylo v jeho moci, aby změnil Západ, nebo zahnal od sebe to, co se mu stále věšelo na paty. Věděl, že není tak hloupý, aby se oddal citovostem vůči nejstarší Lindsayově dceři, a přece se v něm ozývalo jakési nejasné, blaživé snění, u něho dosud nebývalé, a to bylo nutno vyhladit z kořene. Romantičnost bude jistě údělem Trackse a i toho skorem beznadějného Osamělého – bude-li možno napravit ho poněkud. Ale pro Laramieho to musí zůstat bezvýslednou tajností.

Od chvíle, kdy byl na stůl předložen krocan a ostatní chutná jídla, omezovala se rozmluva na členy rodiny, z nichž Lenta byla nejživější. Laramie ve svém hlubokém zamyšlení neslyšel její nepřímé, jemné vtipy, mířené hlavně na Osamělého, dokud tato prohnaná osůbka na něho nemrkla. Tu se Laramie rázem probudil. Pomyšlení, jak asi tato šestnáctiletá dívka nováček prožene Osamělého, bylo skorem děsivé. Ale Laramieho toto pomyšlení také trochu těšilo. Ten dvořílek z osamělé prerie se setkává konečně s někým, kdo dovede na něho vyzrát.

Ale nutno říci ke cti Osamělého, že pokud šlo o jídlo, neprovedl nic pošetilého, a oběd skončil jako velký úspěch pro jezdce a pro jejich hostitele.

Slečna Lindsayová se obrátila několikrát k Laramieovi s nějakou obyčejnou nebo zdvořilou poznámkou. Poznával, že vytušila v něm cosi odlišného a zdrženlivého, ale na tom nezáleželo. Odpovídal jí tak, jak by byl odpovídal svému zaměstnavateli.

„Nelsone, jak brzy se můžeme vydat na cestu?“ otázal se Lindsay.

„To je právě otázka, kterou jsem již měla na jazyku,“ dodala slečna Lindsayová dychtivě.

„Ach, kdy vyjedeme?“ vybuchla Lenta. Florence pohlédla snivě přes stůl na Trackse.

„Inu, my můžeme vyjet za východu slunce ráno,“ protahoval Laramie.

„Cože! Nám to bude trvat ještě aspoň týden,“ prohlásil Lindsay.

„Zítra? To je úžasné! Ale není to možné,“ dodala slečna Lindsayová, ale bylo zřejmé, že je vzrušena.

„Není nic platné, zdržovat se tady déle a utrácet zbytečně za účty v hotelu,“ řekl Laramie úsečně.

„Nelsone, trefil jste mě přímo doprostřed, jak říkáte vy Západané. Je to opravdu zbytečné,“ odvětil Lindsay.

„Máte vy dámy už nakoupeno?“ otázal se Laramie.

„Nevíme už opravdu, co bychom snad měli ještě koupit,“ odpověděla Harrieta.

„A věci máte sbalené?“

„Skorem všechny.“

„Inu, tedy pozítří časně ráno, nemáte-li nic proti tomu?“

„Pane Nelsone, vy nás lékáte,“ zvolala paní Lindsayová a Lenta nadšeně vykřikla.

„Hrome!“ vybuchl Lindsay udeřiv rázně rukou do stolu. „Nelsone, ujměte se velení.“

„Dobrá, pane. Rád bych si ještě prohlédl vaše seznamy.“

„Matko, ty a děvčata nás omluvte,“ řekl Lindsay vstávaje. Bude lépe, když sbalíme ještě dnes večer a zítra ještě všechno přehledneme.“

Mezi ženami převládaly vzrušení a radost. Laramie poradil paní Lindsayové a dívkám, aby si ponechaly po ruce teplý oděv, silné kabáty, nepromokavé pláště, botky nebo jezdecké boty, rukavice, což všechno si obléknou ráno na cestu.

„A promiňte mi, paní Lindsayová,“ promluvil Osamělý. „Laramie se nikdy nezastavuje v poledne na nic. Připravte si nějaký velký košík s jídlem na poledne. A dejte tam tu půlku krocana, kterou jsme

nesnědli – byla by ho věčná škoda.“

„Vy jste skvělý a prozíravý hoch,“ prohlásila paní Lindsayová. „Pojďte, děvčata! Užily jsme příjemné hodiny. Dáme se zas do balení.“

„Hallie, přines dolů všechny naše seznamy, abychom je ještě prohlédli,“ řekl Lindsay, když odcházely. „Budeme v síni. Pojďte, hoši, zakouříme si.“

Kouření nebylo Laramieovým zvykem. Měl důvody, proč nechtěl zneklidňovat své nervy tabákem ani kořalkou. Bavilo ho pozorovat Osamělého, jak seděl pohodlně opřen zády v lenošce v síni a pokuřoval si z velkého a drahého doutníku. Na Tracksovi bylo však znát, že už takový kouřil.

„Nelsone, je jistě dobře mít vás při sobě,“ řekl Lindsay. „Nevěděl jsem si už rady.“

„Inu, jsem rád, že jste se přece jen rozhodl přijmout nás,“ odvětil Laramie.

„Jak – aha – inu, ovšem,“ řekl Lindsay poněkud zmaten. Vtom přišla Harrieta s kupou papírů.

„Mám tady zůstat a přehlédnout je s vámi?“ otázala se.

„Propána, to se rozumí!“ odpověděl otec. „Zahájíš ten svůj úřad na ranči hned teď.“

„Inu, není to špatný nápad, že bude slečna Lindsayová vaší účetní a bude mít na starosti peníze,“ řekl Laramie.

Tracks přinesl židli pro ni, a utvořili u stolu malý kroužek pěti.

„Můžete kouřit, pánové... Tady jsou naše seznamy. Který chcete prohlédnout nejdřív?“

„Inu, všechny, nemáte-li nic proti tomu, odpověděl Laramie.

„Ale naše – naše osobní seznamy – vás snad – nezajímají?“ ptala se Harrieta rdíc se.

„Zajímají mě hrozně, slečno, ale není to nutné,“ protahoval Laramie. „Dejte nám nejdřív seznam zásob potravin.“

Harrieta mu podala čtyři stránky, popsané úhledným, hustým písmem.

„To je vaše písmo, slečno?“ ptal se Laramie.

„Ano. Proč?“

„Inu, je tak hezké, že bych si jistě přál dostat dopis od vás... Je v tom tolik potravin, že by stačily pro celou armádu na léta.

Je to příliš mnoho a příliš dobré pro jezdce z pastvin. Ti by vám zlenivěli a ztloustli. A Osamělý by si pokazil žaludek a umřel.“

„Co vás zas kouše? Mám žaludek v pořádku,“ ozval se Osamělý.

„Tracksi, napište na tento papír dva vozy pro potraviny... Kolik vozů jste koupil, pane Lindsayi?“

„Šest. Víc nových v městě nedostanete. Ale mohl bych dostat dva zánovní, v dobrém stavu.“

„Napište to, Tracksi... A teď, slečno Lindsayová, ukažte mi seznam nábytku, ložních potřeb, nádobí pro domácnost, buďte tak laskava.“

Laramie prohlédl další dvě stránky. „Tracksi, na tyhle věci bude třeba čtyř vozů. Musíme to nějak omezit a vzít s sebou jen to, co potřebujeme nejvíc. A pro ostatní potom pošleme. Řekněme dva vozy na první cestu... Tak by nám zbývaly čtyři vozy...Na seznamu nejsou žádné stany.“

„Na stany jsme nepomyslili,“ odvětila slečna Lindsayová.

„Budete potřebovat čtyři. Připište je, Tracksi. A k tomu plachty a obruče na vozy.“

„Ach, pocestujeme tedy v préríjních škunerech. To bude hotová karavana!“ zvolala slečna Lindsayová, zřejmě vzrušena.

Laramie natáhl ruku pro další seznam.

„Tady je jeden, který nám pořídil Buffalo Jones.“

„Ten bude asi dobrý. Ale Jones je příliš šetrný... Podíváme se. Postroje, náčiní, farmářské nářadí, sedla, pokrývky, otěže, sůl, oves, táborové náčiní, osev, petrolej... Mhm. Je to docela dobré od toho starého préríjníka... Bude na to třeba čtyř vozů. Tracksi, připište dva vozy na první cestu tam... To je dohromady šest vozů, a dva zbývají. A teď přijdou osobní seznamy dam.“

„Máme plno kufříků a brašen, a potom všechno to, co jsme nakoupily tady,“ hlásila mu slečna Lindsayová.

„Kolik kufříků?“

„Šestnáct. A osmadvacet brašen a beden.“

Laramie rozhodil rukama. „Naložíme, co budeme moci, a ostatní

ponecháme na druhou cestu. Máte to, Tracksí?... A teď, pane Lindsayi, napíši seznam věcí, na které jste nemohl myslit. A Jones je lovec buvolů, a ne dobytkař... Jak je to s vozky a s koňmi?“

„Obchodní, Brown najal pro mne šest vozků se spřeženími.“

„Budeme potřebovat ještě dva a kuchaře.“

Lindsay se poškrábal rozpačitě po hlavě. „Moje žena a děvčata jsou dobré hospodyně. Myslil – myslili jsme, že by si mohly vzít na starost vaření po cestě.“

„Ale člověče, vy jste docela loko.“ protahoval Laramie.

„Nevím sice, co to je, ale souhlasím s vámi. Jsem.“

Harrieta se dala do smíchu, poprvé, co ji Laramie slyšel smát se. „Já to vím. Znamená to, že jsi se potřeštil.“

„Nemá to být urážka, pane. Je to takové běžné slovo z pastvin. Ale nemůžeme nechat dámy vařit.“

„Nebojíme se práce,“ odvětila Harrieta, podnícena skorem k nelibosti.

„Myslím, že ne, a vsadím se o své sombrero, že umíte všechny vařit znamenitá jídla. Ale bude to perná cesta, slečno Lindsayová. Žádný výlet. Přepadne nás cestou déšť, víchra a snad i sníh. A vařit pro deset, jedenáct, dvanáct takových lidí, jako je na příklad tuhle Osamělý, a k tomu pro vás – inu, to bude zlá práce. Jsem rozhodně proti tomu.“

„Vaše námitka se přijímá,“ odvětila Harrieta, získána pro to proti své vůli. Vrhla na Laramieho pronikavý pohled, který mu byl velmi příjemný i těžko snesitelný.

„Co říkáte, platí, Nelson,“ dodal Lindsay rozhodiv široce rukama.

„Inu, seženu tedy kuchaře. Doufám, že bude lepší než ten, jehož jsem najal posledně. Toho jsem musel střelit.“

Slečna Lindsayová nebyla zděšením schopna ani slova.

„Jen jsem mu prostřelil nohu. Přistihl jsem ho při krádeži a on na mne vytáhl pistoli... Inu, všechno vypadá snadně. Mohli bychom vyjet zítra, kdybychom měli naspěch,“ řekl Laramie směje se v duchu tomu, jak se dívka snaží vzpamatovat z leknutí. „Ponechám si ty seznamy, abych si je mohl ještě jednou prohlédnout. To je všechno,

pane Lindsayi. Vyjedeme určitě pozítří ráno.“

„Pane Laramie, jste buď to, jak jste nazval otce, nebo jste kouzelník,“ řekla slečna Lindsayová s mimovolným obdivem.

„Inu, jsem opravdu loko.“

„Ale co to je loko?“

„Je to takové býlí, a když je kuň spase, poplete se mu rozum.“

Vtom slečna Lindsayová vstala. „Otče, tamhle je Neale,“ řekla a Laramieovi se zdálo, že v jejím hlase je tón výstrahy.

Nějaký mladík, poněkud okázale oblečený, slušně vypadající, ale s velkou modřinou na naběhlém oku v bledém obličejí, přišel k Lindsayovi a uchopiv ho jednou rukou za rameno ukazoval třesoucím se prstem druhé ruky na Osamělého.

„Tady – tady je,“ vybuchl žalobně. „To je ten krívonohý kohout, ten kulečníkový povaleč, který mi dal ránu do oka!“

Kapitola VI.

Osamělý vzal zvolna doutník od úst a odvětil:

„Ano, a půjdte-li se mnou ven, dám vám jinou do druhého vašeho vyvaleného oka. Jsem příliš gentleman, abych se před dámou pouštěl třeba jen do takového nanicovatého nováčka, jako jste vy.“

Zděšení se jevilo zřejmě v obličejí pana Lindsaye a jeho dcery. I Laramie byl zděšen. Není dne, aby Osamělý něco neprovedl. Tento mladík byl patrně Lindsayův syn, a tedy Harrietin bratr. Zdálo se, že ho raní mrtvice.

„Dám vám – napráskat – bičem!“ vybuchl.

„Ba ne. Mně ne. Nemám s sebou své železné zboží, ale z toho napráskání nebude nic. Zkoušeli to už jednou na mně. A byl z toho pohřeb.“

„Ach, to je hrozné!“ zvolala slečna Lindsayová zdrcena. „Neale, tady není místo na tvoje stížnosti. Jsme teď v důležité rozmluvě.“

„To – je mi jedno,“ oddychoval Neale. „S tím člověkem se musí něco udělat.“

„Neale, co je ti?“ ptal se Lindsay, a jeho trpělivý a klidný hlas značil mnoho.

„Dal mi jednu do oka.“

„Účinek je zřejmý, ale ne viník. Ale proč? Mohu vědět, žes to nezasloužil?“

Vtom Osamělý vstal a jeho malá postava se vztyčila co nejvíc. Laramie se nechal již častěji předtím ošálit, ale na Osamělém bylo obyčejně znát, byl-li vinen. Teď se zdálo, že je spravedlivě rozhořčen.

„Pane Lindsayi, promiňte mi, ale tenhle mladík nemůže být z vaší tlupy.“

„Musím s politováním říci, že je, Mulhalle.“

„Hrom do toho!... Laramie, viděl jste kdy horší smůlu? Proč si musil vybrat zrovna mne?“ Po této stížnosti mluvil Osamělý dále: „Ale pane Lindsayi, jistě nemůže být vaším příbuzným?“

„Naneštěstí nemohu popřít skutečný příbuzenský svazek,“ odpověděl Lindsay s chladným humorem, který se nadmíru líbil Laramieovi. „Je to můj jediný syn.“

„Ach já, pro všechno na světě, jen to ne!“ naříkal Osamělý. Jistě ne tohle nafoukané nováčkovské mládě v naškrobené košili?“

Neale se pohnul, jako by chtěl napadnout Osamělého, ale otec ho zadržel. „Napráskám vám sám!“ zuřil.

Ale na Osamělého teď ani taková výzva nepůsobila. Tušil úplnou zkázu. Obrátil se k Harrietě a domlouval jí zoufale. „Oni mě klamou. Vy a on přece nemůžete být příbuzní?“

„Je to můj bratr, pane Mulhalle,“ odpověděla Harrieta, a Laramie pozoroval, že v ní tato skutečnost nebudí hrdost.

„Ale ne! Taková půvabná a rozumná dáma jako vy – mít takového – takového –“

Slečna Lindsayová přikývla s úsměvem a bylo na ní znát, že se udržuje jen stěží, aby nevybuchla v smích.

„Poslyšte, Mulhalle, povězte nám vy, jak to bylo,“ řekl Lindsay.

„Není mi už pomoci, Laramie. Jsem ztracený člověk a uděláte líp, když mě ponecháte osudu,“ řekl Osamělý důrazně. Potom s důstojností, která snad byla hraná, ale přes to neméně působivá,

obrátil se k otci. „Stalo se to hned toho dne, když jsme přijeli. Ani o hodinu později. Já a Tracks jsme hráli kulečnick tak pokojně, jako pár koťat. Hráli jsme o pití a mohli jsme si dovolit jen jednu hru. Viděl jsem tohohle – vašeho syna, jak přecházel kolem kulečnicku. A povídá mi: ‚Vezměte mě do hry.‘ Poděkoval jsem mu a odmítl tu čest. Povídá: ‚Dám vám deset napřed.‘ To mě dopálilo, ale mlčel jsem. Tracks vyhrával, ale podařilo se mi několik pěkných šťouchů, a dohonil jsem ho. Došel jsem až k rozhodujícímu šťouchu, a kdyby se mi byl podařil, byl bych Trackse porazil. Byl to snadný šťouch pro mne, ale chtěl jsem mít jistotu, a dal jsem si tedy načas. A tu mi do toho promluví váš mladý pan Lindsay: ‚To je špatně. Ukážu vám to.‘ A přísahám, že jsem ani okem nemrkl. Ale když jsem už chtěl šťouchnout, hnul mi tágem zezadu, a nepovedlo se mi to. Tracks mi nabízel, abych to vzal ještě jednou, ale byl jsem rozzuřen. Povídám vašemu hochovi: ‚Dám vám jednu přes oko.‘ A to jsem hned udělal... A to je svatá pravda.“

„Dobře se mu stalo,“ prohlásil Lindsay rozhodně. „Neale, vím, že se rád pleteš do věcí jiných lidí. Ale sám k vůli sobě – a svému obličej – odvykni si to už jednou. Jsi teď na Západě.“

„Ale tatínku, je to nejhorší lež, jakou jsem kdy slyšel,“ prohlásil Neale užaslý, uražený a poražený. „Nebyl jsem vůbec u kulečnicku. Stalo se to na ulici. Setkal jsem se – s nějakou dívkou. Mluvili jsme spolu. A tu přijde tenhle skrček v chlupatých koženících. Zamrkal na tu dívku. To – mě dopálilo...“

Vtom měl Laramie nápad, a usoudil, že je nejvyšší čas, má-li Osamělého zachránit.

„Poslyšte, mladíku,“ promluvil táhle. „Chceme podniknout průkopnické dílo na pastvinách. Nemůžeme si dovolit, abychom se rvali mezi sebou pro maličkosti. Na ranči Španělských hor budou jistě mluvit pistole a poteče krev.“

Nealův zrudlý obličej nabyl mírnějšího výrazu. Zapůsobilo to na něho.

„Umíte jezdit na koni?“ mluvil Laramie dál.

„Ano – ovšem.“

„Dovedete řídit spřežení?“

„Řídil jsem už kolikrát pár bujných běhounů,“ odpověděl dychtivě Neale.

„Inu, takového člověka potřebuji. Chybí mi dva vozkové. Budete řídit spřežení jednoho vozu. Připravte si tedy důkladné oblečení a důkladné boty a rukavice. Vyjedeme pozítří časně ráno.“

„Tatínku, je to pravda?“ zvolal Neale dychtivě, ač nejistě. „Přidělíte mi práci muže?“

„Nelson má velení. Máš mé dovolení. Požádej matku o její dovolení.“

„Tvoje mi stačí, tatínku. Držel jsem se už beztoho příliš dlouho matčiny zástěry. Děkuji vám, Nelsone. Zdá se, že mě chápete. Tatínku, dej mi nějaké peníze na výstroj vozky.“

„Řekni si Hallii. Ona má pokladnu,“ odvětil Lindsay, jemuž se při tomto obratu v situaci zřejmě ulevilo. Neale popadl Harrietu za paži a odtáhl ji pryč.

„Hrome, Laramie, vykřesal jste z něho jiskru,“ řekl Osamělý. „Snad má přece jen něco dobrého v sobě.“

„To jistě. Na toho hochu čeká těžká zkouška tam venku. Buď ho to udělá, nebo zlomí.“

„Doufejme, že to z něho udělá muže,“ řekl Lindsay vroucně. „Udělal jste v tom dobrý začátek, Nelsone. Jsem vám zavázán. Skládám ve vás velkou naději. Na shledanou zítra! Dobrou noc!“

Osamělý mluvil cestou nahoru neustále, takže Laramie nemohl přemýšlet. Měli společně pokoj. Laramie hleděl k tomu, aby měl Osamělého neustále na očích. Tracks šel s nimi. Když za sebou zavřeli dveře, pohlédli nadšeně na sebe.

„Inu, pardové, usadil jsem vás dobře,“ protahoval Tracks.

„Laramie, mám vás raději než bratra,“ prohlásil Osamělý a jeho hlas zněl upřímně.

Laramie chtěl právě navrhnout, aby usedli a pojednali o plánech na zítřejší práce, když si všiml, že Osamělý rozprostírá cosi na prádelníku.

„Co je to? Co to děláte?“

„Ale nic.“

Ale Tracks to vytrhl Osamělému z rukou a zvedl to do výše – bílý

kapesníček s krajkovým lemem. Laramie ucítil slabou vůni.

„Dejte to sem!“ zvolal Osamělý a zmocnil se kapesníčku. „To je slečny Lenty. Ona ho upustila a zapomněl jsem jí to odevzdat.“

„Jako ta stará babka, co měla hospodu na Západě,“ posmíval se mu Tracks.

Laramie vrhl na svého chybujícího a nepolepšitelného přítele vyčítavý pohled. „Bůh mi pomoz!“ povzdechl si.

* * *

Lindsayova karavana, jak to nazval Buffalo Jones, když se s nimi loučil, vyjela stanoveného dne něco před východem slunce. Musili si však východ slunce přimyslet, jelikož obloha byla zatažena mraky.

Jonesova poslední slova, pronesená jen k Laramieovi, rovnala se svým důrazem svitu v očích toho starého prérijníka: „Za posledních několik let se stalo zvykem všet zloděje dobytka!“

„To jistě. Doufám, že nikdo z mé tlupy se nedá na krádež dobytka. Sbohem, Buffe, a za nějaký čas se tady zas uvidíme.“

Měli osm vozů plně naložených. Laramie prosil Boha, aby zadržel hrozící bouři. Ale nebyl by se za nic zdržel ani o hodinu. Ať Lindsayové snesou, co přijde. Byli teď Západany a jejich údělem byl déšť, vítr, sníh, krupobití, horko, sucho, kobylky, práce, samota, zloději dobytka a koní, a všechny ostatní dary Velkých stepí. Laramie si nebyl jist, jak dlouho vydrží Lindsayovy tělesné síly a Nealova vytrvalost, ale o ostatních choval pevnou naději.

Musili však řídit spřežení nejen Neale, ale i Osamělý a Tracks. A jelikož paní Lindsayová a Lenta seděly na voze Osamělého, a Harrieta s Florence na Tracksově voze, byli ti dva hrdí a nezkontní jezdci z pastvin náhle mírní jako beránci. Laramie se tomu v duchu smál. „Nebude-li tahle jízda rušnější než stopovat Indiány, sním své sombrero.“

Náhodou se mu podařilo najít kuchaře, který pracoval u některých nejznamenitějších tlup dobytkářského kraje. Jud Lawrence byl divem pilnosti, dobrého humoru a kuchařské dovednosti, ale jak bývá často při takových divech, rád se občas napil. Ztrávil svou dobu

vystřízlivění ve vězení v Garden City, ale prosil Laramieho, aby to na něho neprozrazoval Lindsayům: „A přísahám před Bohem, Nelson, že zůstanu střízlivý tak dlouho, dokud budou moji přátelé věřit, že se držím náboženství.“

„Platí, Jude, s tou podmínkou. Ale porušíte-li svůj slib, vymlátím z vás vycpávku.“

Lawrence by byl svolil ochotně k něčemu horšímu, jen aby se dostal z města, a Laramie spoléhal na to, že někteří takoví lidé vydrží dlouhou dobu střízliví. Se zaťatými zuby si umiňoval, že se postará, aby se ani Osamělý a Tracks neopili.

Laramie byl rád, že může zase jednou jet na Letounovi, a na skutečné cestě za skutečným cílem. A kuň jaksi sdílel náladu svého jezdce. Koně Osamělého a Trackse, spolu s několika novými, které hoši koupili lacino, klusali za posledním vozem, a za nimi jel Laramie. Mladý Neale Lindsay řídil poslední vůz a Laramie ho chtěl mít na očích, kdykoli se dostali na nějakou špatnou cestu. Tento neopeřený mladík pojal k Laramieovi náklonnost, čehož bylo možné s prospěchem využít. „Bude jistě na obtíž, ne-li něco horšího, ale jeho sestra stojí za tu starost s ním – a za to, že z něho možná něco udělám,“ řekl si Laramie zapomínaje, že hoch má ještě dvě jiné sestry, a k tomu otce i matku.

Průvod minul poslední ranč a vyjel přes vrch do širé stepi, prostírající se na míle daleko k neurčitému, tmavému obzoru. Ostrý vítr od severu byl zlou předzvěstí. Příštího dne bude pršet nebo padat sněh, a Laramie si umínil, že v prvním táboře, který měl být u Topolového potoka, třicet mil k severozápadu, dá naložit nějakou zásobu dříví.

Jaro se toho roku opozdilo. Hřbety měly dosud šedou barvu, ale údolí byla zelená. Na vrbách a topolech vyráželo listí. Bylo dobře, že Lindsayovi viděli step v její šedé jednotvárnosti, protože budou aspoň mít v mysli protivu k letní bujné zeleni s pestrými květy. A až potom mrazivý severák přinese sněh, budou již lépe připraveni. Jediný dobrý posudek, který měl Buffalo Jones pro ranč Španělských hor, zněl: „Inu, aspoň nezmrznou v zimě. Ten kamenný dům bude jistě teplý.“

Jako nějaký zvěd ve službě pozoroval Laramie všechny vozy, zvláště poslední. Uklidnil se pak do toho příjemného snivého stavu myslí jezdce, který je zase jednou venku; před sebou viděl klikatou cestu a divoký kraj se ztrácel v mlze. Líbili se mu Lindsayovi, ale když mu žalobně svědomí kladlo otázku, který z nich se mu líbí nejvíc, odpíral odpověď. Vydrží-li Lindsay tuto dlouhou cestu, studenou jízdu za sychravého jara, uzdraví se patrně ze svého plicního neduhu. Svah Colorada dolů od Skalnatých hor byl vysoký, jasný, suchý a slunce a vzduch tam měly podivuhodné léčivé účinky. Samota a prostý život budou velmi prospěšné pro churavého, i když snad budou poněkud těžce doléhat na ostatní rodinu. Ve východním Coloradu byla však vzrůstající města, kam si mohly dívky občas zajet, aby je samota tolik netížila. Budou-li do práce! Nejstarší, Hallie, se nelekne žádných útrap. Laramie se jí divil. Co asi je příčinou, že se dívá tak smutně a jaksi do dálky, že její milé, vážné rty jsou tak sevřeny? Patrně zanechala nějakého milého tam v Ohio. Laramie si řekl, že kdyby on byl býval tím nejšťastnějším ze všech, byl by nechal všeho a jel s ní. Poznal, že Lindsayovi spálili za sebou mosty; rozloučili se se vším a budou se držet svého churavého otce a tohoto zvoleného domova, děj se co děj.

Jeli po celé dopoledne dost rychle na tak velký náklad, a v poledne měli za sebou dvacet mil cesty. Laramieovy zkušené oči si všimly, že na stepi je již méně roztroušených tmavých teček. Bylo tam již méně dobytka. Ale kraj byl širý a bylo tam tolik kotlin, roklí a říčních údolí, že se tam mohly ukrývat milióny kusů dobytka. Po nějaké době zasvitlo bledé slunce, vzduch nebyl již tak sychravý a kraj byl jasnější. Bystré oči Laramieho zahlédly v dáli kojoty, vysokou a antilopy a jednou upozoroval v dáli skupinu tmavých jezdců, odrážejících se od oblohy na hřebeni. Takový pohled vedl vždycky k úvahám. Vyptal se v městě na cestu, vodu, trávu, dříví k palivu a osadníky. Ale nespátřil mnoho stop po osadnících a za poslední dvě hodiny žádné.

Asi v polovině dopoledne z hřebenu vrchu, do něhož stoupali hodinu, spatřil Laramie lesnaté údolí říčky několik mil vpředu. Popojel vpřed.

„Jak vám to jde, Neale?“ otázal se, když k němu dojel.

„Znamenitě. Ale ruce mám skorem utržené,“ volal hoch vesele.

„Tak jen se držte. Budeme už hnedle v táboře.“

Když míjel vůz Osamělého, zavolala na něho Lenta: „Hej, kovboji, kde jste se toulal celý den?“

„Byl jsem vzadu. Jak se vám to jede?“

„Řídila jsem spřežení.“

„I hled'me!... A co vy, slečno Hallie – jak je vám?“

„Mně? Ach, mám strach, jsem šťastná, unavená, hladová – a vůbec okouzlená,“ odpověděla Harrieta.

Lindsaye nebylo vidět nikde. Ležel patrně pod plachtou svého vozu. Tracks se tvářil, jako by byl celý den řídil nějaký antický válečný vůz. Florence měla zardělý obličej a trpytné oči. Paní Lindsayová spala na sedadle.

„Vykroč, Letoune, starý hochu,“ zavolal Laramie a uháněl po klikaté cestě dolů k řece. Bylo to široké údolí, porostlé travou a křovinami, místy byly háje a bylo vidět vodu. Potřeboval víc času než obvykle k vybrání vhodného místa k utáboření, až konečně kousek cesty proti vodě, kde se údolí zužovalo, našel pěkné místo, ač dost blízko u cesty. Seděl chvíli na koni uvažuje, až se rozpomněl, kde je, a seskočil z koně, odsedlal ho a nechal ho vyválet, napít a pást. Potom se vrátil na cestu, aby tam počkal na karavanu. Přijela brzy, pěkně pohromadě, a koně byli tak rádi zastávce, jako cestující.

„Zahněte tuhle pod stromy,“ zavolal mávnuv rukou, a když vozkové dojeli na určené místo a zastavili, dal jim další rozkazy.

„Vypřáhněte, napojte koně a svažte je. Jude, dejte se do toho a pošlete dva muže pro dříví. Osamělý, vy a Tracksi připravte stany a ložní potřeby. Neale, pomozte jim, nejste-li už mrtví. Ostatní vylezte a pojd'te dál.“

Laramie se rozháněl čile sekerou, chvílemi přestával a pozoroval vesele několik členů rodiny, kteří se belhali po okolí. Po chvíli běžela Lenta k němu.

„Ach, Laramie!“ volala ještě než k němu doběhla. „Pojd'te sem! Bojím se, že se Osamělý a Tracks pobijí.“

„A proč?“ otázal se Laramie klidně.

„Hádají se o to, jak se má postavit náš stan.“

„Inu, už jdu. Vezměte s sebou tohle poleno. Začněte raději hned.“

„To se můžete vsadit,“ odvětila, a jakkoli byla malá, zvedla těžké poleno zcela snadno. „Nikdy jsem se tak nebavila.“

Když spatřil Laramie své dva druhy, poznal, že jejich obličej nejspíš nejsou rozpaleny proto, že by se chtěli ukazovat před dívkami, jak se domníval, nýbrž že se skutečně neshodli v tom, jak se má stan postavit. Byla to moderní, složitá věc.

„Inu, jistě nechápu, jak si vy hoši můžete troufat pomýšlet na ranče, ženy, děti a to ostatní, když nedovedete postavit obyčejný stan,“ protahoval Laramie.

To je skutečně zdrtilo a brzy byl složitý stan postaven. Laramie rozdělal u topolového pařezu oheň a šel pro vědro vody a umyvadla. Z Judova nádobí si osvojil kotlík, aby v něm ohřál vodu. Potom pomohl hochům postavit ještě dva stany.

„Vytáhněte lůžka, Osamělý, a já přinesu náruč trávy nebo kapradí. Půda je tady vlhká a tvrdá.“

„Je tam aspoň tucet kusů plachtoviny,“ řekl Tracks.

„To je pravda. Tede, vy máte občas také dobrý nápad,“ protahoval Laramie a dodal pak tišeji: „To mě jistě překvapuje, jelikož jste tak hrozně zamilován, jak vidím.“

„Vy jeden pistolníku kamenného srdce!“ vybuchl Williams. „Doufám a vsadím se s vámi, že se zamilujete tak zle, že div z toho neumřete.“

„Cože! Já?... Inu, přijde-li to na mne vůbec, umřu jistě.“

Když byly tři stany postaveny a vyneseny brašny dívkami určené, vyšel si Laramie podle řady vozů. K Nealově cti budiž řečeno, že si zvolil spát pod topolem, a připravil si tam svou plachtovinu. Pan Lindsay a jeho žena měli spát v jednom z krytých vozů. Jud Lawrence a jeho pomocníci pracovali horlivě u dvou ohňů. A než nastal soumrak, zavolal kuchař rázně: „Pojďte a berte, než to vyhodím!“

„Co tím vlastně myslíte?“ otázala se paní Lindsayová užasle. Mladší dívky pronášely o tom své domněnky smějíce se, ale Harrieta se otázala Laramieho, nesouvisí-li to nějak s večerí.

„Inu, můžete to brát doslovně, slečno Hallie,“ odpověděl Laramie.

Dívky se tedy rozběhly vesele ke kuchyňskému vozu, u něhož Jud rozprostřel plachtovinu, a místo židlí tam byly balíky, bedny a pytle. Jedli vesele a důkladně, a chválili pak hlučně kuchaře. Bylo jisto, že se Jud snažil dobýt si dobrou pověst hned prvním jídlem.

Potom došlo na Laramieho s jeho jezdci a s ostatními muži. Ti jedli stojíce nebo v dřepu po způsobu jezdců z pastvin. A jako obyčejně byli tak hladoví, že neměli kdy na rozmluvu.

„Inu, hoši, ráno něco přijde, myslím,“ řekl Laramie.

„Vypadá to na sníh. Ale možná, že se počasí udrží. Doufám aspoň. Zítřka a pozítří bude na tábořišti dříví málo.“

„Svažte několik otepí a dejte je sem, aby uschly.“

Osamělý a Tracks jevili touhu zdržet se u ohně s Lindsayovými a ponechali Laramieovi, aby se podíval po jejich koních. Laramie pozoroval s radostí, že aspoň tato první noc bude pro Východ'any pohodlná a zajímavá.

„Hej, vy všichni!“ zvolal, když se vrátil od koní. „Uložte se už raději. Nebudete příliš čilí asi v pět ráno.“

Ale jeho slova neměla účinek ani na Lindsayovy, ani na jeho dva okouzlené partnery. Laramie si upravil lůžko pod vozem a uložil se do něho zmítán známými a zneklidňujícími city. Byl rád, že je zase venku, a byl zvláště rád vyhlídce na stále zaměstnání. Spánek nepřicházel tak rychle, jako obyčejně. Brzy obklopili tábor jeho dávní divocí druhové z četných osamělých nocí– kojoti – a zanotovali svůj sbor. Slyšel, jak Lenta zavolala: „Slyšíte ty ošklivě štěkající psy. Neviděla jsem psy nikde po celou cestu. Odkud se vzali?“

„To jsou divocí psi ze stepí, slečno,“ odpověděl Osamělý.

„Divocí!... Jsou nebezpeční?“

„Ne mnoho. Ale v zimě by vás zadávali zaživa.“

Paní Lindsayová poděšeně vykřikla a dívky polekaně volaly.

„Říká se jim kojoti,“ řekl Ted Williams. „Jsou úplně neškodní, leda že by měl některý vzteklinu.“

„Ach, do čeho jsme se to dostali!“ zvolala zděšeně paní Lindsayová. „Uf! Až mě z toho mrazí v žilách. Nebudeme moci

usnout.“

„Horní Sandusky by teď nebylo tak zlé,“ řekla Lenta. „Nevlezou nám ta zvířata do stanů?“

„Mohli by. Ale my se uložíme před vchod, aby musili jít přes naše mrtvoly –“

Tu konečně Laramie usnul. Probudily ho teprve rány Judovy sekery do tvrdého dřeva. Na východě se jevilo šedě svítání.

Husté šero spočívalo nad táborem. Laramie si obul boty. Jeho první cesta vedla k místu, kde spali Osamělý a Tracks. Trackse bylo vždy snadno probudit, ale Osamělý spal tvrdě a nerad vstával. Byl-li probuzen násilně, řval jako vzteklý býk. Laramie se tvářil, jako že o něho zakopl a upadl na něho. Osamělý se ovšem probudil zmaten a v první chvíli nevěděl, kde je. Křičel něco o vraždě, splašení, rudoších a na konec spustil přívál nadávek z pastvin. Tracks se nahnul opatrně k němu, aby něco nedostal, a zašeptal mu rázně: „Mírněte se! Ty dívky vás uslyší.“

„Ach já!“

Laramie se dal na ústup. Dívky skutečně něco slyšely, neboť když míjel jejich stan, zaslechl šepot a chichotání. Laramie nemohl odolat pokušení, a sehnul se za nejbližším stanem a zaškrábal na jeho stěnu.

„Proboha! Hallie, poslechni! – Co je to?“

„Zní to jako nějaké zvíře. Myslím, že je dvounohé... Vstávejme.“

„V téhle tmě? To ne.“

Laramie se tiše odplížil a z větší vzdálenosti zavolal: „Snídaně je za půl hodiny. Vstávejte! Je ráno.“

Nastal bledý a studený den a vál silný vítr. Laramie muže pobízet nemusel, neboť každý chtěl být na cestě než začne pršet. Ale déšť nepřicházel a vydali se na cestu pod zamračenou oblohou. Jízda na voze ani na koni nebyla toho dne příjemná. Mladý Neale zůstával často vzadu a zdržoval tím Laramieho. Když přijeli k vrchu, seskočil Laramie z koně.

„Projděte se trochu a veďte mého koně,“ řekl Nealovi. „Zahřejete se. Ale nezkoušejte na něho vsedat.“

Svah nahoru byl dlouhý. Z příštího hřebene viděl Laramie, že kraj před ním je nerovnější, a když se na chvíli mraky protrhaly, zahlédl na západě nejasně hory. Tráva byla pěkná jen místy. Laramie poznal, že by nedojeli na místo, které měl původně na mysli pro táboření, a proto se rozhodl, že přenocují někde blíže. Pozdě odpoledne vedoucí vozka vyčkal, než k němu ostatní dojedou, ježto očekával nějaký Laramieův rozkaz. Dost hluboká kotlina poskytovala ochranu před větrem, byla tam dobrá voda, ale málo trávy a žádné dříví. Utábořili se tam tedy. Dříví, které vezli na vozech, musili ponechat pro Judův oheň k vaření, kolem něhož se seskupili Lindsayovi, poněkud zamlklí a stínění. Lenta si udržela dobrou náladu. Bylo významné, že se všichni uložili k spaní, než nastala tma.

Někdy v noci probudil Laramieho studený déšť, dopadající mu na obličej. „Inu, to je zlé. Už jsme jistě v tom. Nemohlo se udržet ještě několik dní pěkné slunné počasí?“

Ráno bylo studené a mokré pod šedou oblohou. Vozkové a jezdci přecházeli a šedé bláto se jim lepilo na boty. Bylo skorem k smíchu pozorovat, jak Lindsayovi přicházeli k snídani choulíce se v silných kabátech a nepromokavých pláštích. Pan Lindsay však nevyšel z přístřeší svého vozu. „Nachladil se včera,“ stěžovala si jeho žena, „a myslím, že bude lépe pro něho, zůstane-li ve voze. Odnesu mu snídani.“

„Držte ho v teple, madam,“ radil jí starostlivě Jud. „A budete-li potřebovat něco silnějšího a co hřeje víc než káva, jen si řekněte.“

Ostatní Lindsayové stáli v dešti snažíce se zahřát u ohně.

„Pospěšte si všichni,“ zavelel Laramie. „Musíme se hnout. Nedostaneme-li se přes tu nížinu než začne důkladně pršet, ztratíme dva dny, nebo ještě víc. Po deseti mílích budeme zase na tvrdé půdě.“

Laramie měl toho rána plno práce. Když uvázl první vůz v bahně řeky, ujal se Laramie Nealova spřežení i vedení. Jeli čtyři hodiny po mokré, kluzké, bahnitě půdě než se dostali zase na tvrdší cestu. Potom již neměl starosti, leda o pohodlí a zdraví Lindsayových. Pan Lindsay byl nemocen. Neale byl s vytrvalostí v koncích a dívky,

podle tvrzení Osamělého, byly jako ucourané zmoklé slepice. Dopoledne vystoupily několikrát z vozu, brodily se přes potoky a bahno, nebyly zvyklé na velké botky a dlouhé pláště, a to všechno působilo nepříznivě na jejich náladu. Odpoledne, když koně postupovali dost rychle do velmi mírného svahu, vítr a déšť byl ještě studenější. Laramie jel dlouho do soumraku a dorazili do Lacladského háje, takže urazili za den třicet mil. Bylo to podle zpráv pěkné místo pro tábor a od něho se dělila cesta k ranči Španělských hor vlevo. Tři vozy přijely hned po Laramieovi a třetí z nich byl Judův kuchyňský vůz. Jud zde měl hojnost dříví i vody. Ostatní vozy dojížděly jednotlivě a lidé v nich vítali s hlučnou radostí plápolající ohně. Lenta vyjádřila dobře význam ohně pro nováčky, když řekla naivně: „Nikdy jsem ani netušila, jak příjemný může být oheň.“

Do deště se teď mísil sníh. Laramie řekl Judovi: „Bude-li z toho skutečná bouře, zůstaneme tady.“

„Je to přece pozdě na blizzard, Nelsone.“

„To jistě, ale silnější květnová bouře by pro Východ'aný stačila.“

Dívky si počínaly statečně, ale skličovalo je to. Laramie mluvil s Lindsayem. Byl nemocen, ale dobré nálady. Té noci spali všichni Lindsayové ve vozech a Laramie nepochyboval, že tam užijí dost zimy a nepohodlí.

Příštího dne zněl Laramieův pozdrav: „Potěšte se všichni. Jsme už v Coloradu, a dnes večer budeme v Úhli s tečkou.“

„A co je to?“ otázala se Lenta.

„To nevíte? Je to značka, vypálená na vašem dobytku.“

„Bude-li ještě víc zima, vypálí to i mne.“

„Nejhorší teprve přijde. Držte se u ohně, než trochu oschnete a zahřejete se. Bude to zlý den.“

A také to byl zlý den. Laramieovi nebyl nijak příjemný déšť se sněhem, sněhové krupky a pronikavý vítr, ačkoli tomu byl zvyklý. Osamělý nenáviděl všechno, co připomínalo zimu. Ted nebyl choulostivý na zimu, ale v této době byl již patrně nepřístupný pro všechno kromě jednoho páru hrdých tmavých očí.

Laramie vyjel s karavanou časně a nabádal ji neustále ke spěchu. Po několika hodinách se sníh změnil zase v déšť, přšelo vytrvale a

jen chvílemi trochu přestávalo. Dobytek se držel v závětrí za vrchy. Laramie poznal, že v posledních padesáti mílích cesty vyjeli ze stepi. Cesta se zatáčela kolem konců hlubokých lesnatých roklí. Ale po většinu dne, ba ani v poledne neviděl Laramie na míli daleko do kraje. Minul několik známek kraje, o nichž slyšel ve městě, a poslední z nich, šedé stěny staré tvrže s neviditelnou střechou, vzbudili v něm uspokojivé vědomí, že na ranč Španělských hor mají již jen několik mil cesty.

Ale těch několik mil jim trvalo dlouho, a za pronikavé zimy a deště. Laramie cítil řidčí vzduch vyšší polohy a zdálo se mu, že cítí vůni hor. Ubozí Lindsayovi! Doufal, že Allenova tlupa připraví něco pro jejich příchod, a že aspoň rozdělají ohně, ale když všechno uvážil, vzdal se té naděje. Když nastal soumrak, hledal nějaká světla. Nespatřil však nikde žádné. Obával se již, že se dostal na nepravou cestu, když se před ním objevilo velké čtyřhranné stavení, podobné nějakému hradu.

Laramie zastavil spřežení. „Neale, už jsme tady, myslím,“ řekl k mladíkovi, choulícímu se na kozlíku.

„Tady? Kde?... To je nějaká skalní stěna,“ odvětil unavený Neale.

Neklid koní vzbudil Laramieovu pozornost. Letoun, uvázaný za vozem, zařičel tak, že Laramie z toho poznal, že dojeli k vodě. Vtom zaslechl v hučení větru bublání proudící vody kdesi blízko ve tmě. Laramie slezl z kozlíku, ztuhlý dlouhou jízdou ve značně chladném počasí.

Jud, který jel hned za ním, přicházel patrně k nim. Svědčil o tom škrabavý zvuk bot.

„Hej, Laramie!“ zvolal kuchař. „Sjel jste z cesty.“

„To je možné, ale jsme aspoň tady,“ zavolal Laramie a zamířil k nejasně viditelnému stavení. Jeho přímá blízkost byla jen zdánlivá; musil přejít několik kroků, než k němu došel. Nahmatal rukou drsný kámen. Hmatal si cestu podle zdi směrem k bublající vodě a došel konečně na konec zdi. Mezi místem, kde stál, a nejasně viditelnou protější stěnou tekla potok, který brzy padal do tmy dole. Laramie poznal, že dojeli k domu ranče Španělských hor. Ale zdálo se, že ten kamenný dům, tvrzi podobný, je opuštěn. Laramie se vrátil.

Mezitím dopravil Jud svůj vůz na místo a bylo slyšet skřípání dalších kol a dupot kopyt.

„Laramie, nevěděl jste, že jste sjel z cesty?“ ptal se Jud přehrabuje se pod sedadlem svého vozu.

„To jsem nevěděl. Byla to šťastná náhoda. Je už skorem čas, abychom měli také nějaké štěstí.“

„Dopadlo to dobře. Byli bychom se musili utábořit ještě na jednu noc někde venku. Udělám hned světlo.“

Když Jud rozsvítil lucernu, zamával jí a znamení blížícím se vozům. „Laramie, tady je to docela dobré. Jsme tu hezky za větrem. Seřadte vozy přímo ke stěně. Podívám se zatím dovnitř. Kde kčertu je ta tlupa, která tady měla být?“

Laramieovi to bylo také divné. Vyšel vstříc přijíždějícím vozům a určil vozům místo. Sjel skutečně z cesty. Přijelo šest vozů a zbýval již jen jeden, který řídil Tracks Williams. Ježto ho nebylo nikde slyšet, vrátil se Laramie k vozům. Vozkové vypřahali koně.

„Jak se máte, parde?“ zvolal Osamělý vesele. „Byla to ošklivá jízda, co? Hrome, prohnal jste ty dívky! Jsou skorem v koncích a nemají už ani náladu. Viděl jsem nějaké světlo vpravo. Vypadalo to jako někde dole. Je tam svah a voda tam stéká dolů.“

„To je. Zapomněl jsem na to. Je tam velká rokli. Jsou v ní stáje, ohrady a pastviny, jak mi řekl Buffalo Jones.“

„Myslím, že ta Allenova tlupa je v té rokli. Je bezpečná sázka, že nejsou tady nahoře na větru.“

Přišel Jud s lucernou. Ve žlutém světle bylo vidět zmáčené koně, vozy, promoklé vozky a déšť se sněhem.

„Tam uvnitř je útulno a sucho, Laramie. Je tam hranice nasekaného dříví, velká jako hora. Odvezu tam kuchyňský vůz. Pošlete si pro lucernu, až rozdělám oheň.“

„Ponesu světlo a vy jeďte,“ odvětil Laramie, povzbuzen Judovým uspokojením.

Když zahnul Laramie za roh stěny, překvapila ho velikost nejasně viditelného dvora. Branou protékal potok pod plochými kamennými deskami, skupina mohutných starých topolů se tyčila duchovitě uprostřed. Někáká divoká zvířata odbíhala ven. Stanul a čekal na

Juda. Zvedl lucernu nad hlavu a rozeznal velký dvůr kamenem dlážděný a skupinu mechem porostlých balvanů, kolem níž velké staré topoly rozprostíraly své silné větve. Pramen vyvěral patrně pod těmi balvany. Po levé straně byla dlouhá veranda s řadou místností, podobnou stáním ve stáji, s okny patrně na vnější stranu. Laramie soudil, že ta řada místností vede dokola podle vnitřních stěn. Jeho první dojem byl velmi příznivý. Tma a mokro, zápach ztuchliny a hubená divoká zvířata, prázdné místnosti, do nichž teklo, ztrouchnivělé dřevo verandy, pocit, že vstoupil do nějaké ohromné staré stáje, dlouho prázdné – přes to všechno poznal Laramie, že je to dům, z něhož bude možno upravit něco velmi pěkného. Věděl, co znamenají vysoké kamenné stěny. Znal útrapy léta a zimy a díval se do budoucnosti. Pocítil mocnou úlevu.

Jud zajel kuchyňským vozem do zadního kouta, kde spatřil Laramie ohromnou hranici dříví, postavenou pod střechou.

„Bylo tady plno všelijaké havěti,“ řekl Jud. „Ale neucítil jsem tady dosud skunky. Necítil jste něco takového?“ „Dosud ne.“

„Bude tady hezké bydlení,“ mluvil Jud dále. „Tam uvnitř je velký kamenný krb a ten stavěl zedník, který byl také kuchařem.“ Seskočil z kozlíku. „Pojďte sem dovnitř s lucernou, Laramie... Je tady úplně sucho. Je to opravdu hezké... Cedrové a piniové dříví – a také dub, Laramie, a všechno suché jako troud. Můžete se vsadit, že někde tady blízko jsou vrchy... Tak! Už to hoří. Zaveďte sem ostatní, Laramie. Je tady místa pro celý regiment.“

Laramie vyšel ven. „Hej, lidé! Pojďte za mnou dovnitř a Vypřáhněte. Dejte koním ovsu a potom je pusťte.“ Když zahrnul do dvora ukazuje cestu vozům, uvítali vozkové nadšeně Judův oheň, mocně plápolající. Laramie šel pak zase ven podívat se po zbývajícím osmém voze. Osamělý šel s ním.

„Hrome, parde, to dítě pláče,“ šeptal mu. „A slečna Hallie se sotva drží na nohou. Nemám to srdce, abych se na to díval, až se probudí a uvidí tu spoušť tady... Řeknu vám, co udělám, parde. Zavolám na tu Allenovu tlupu. Co tomu říkáte?“

„To je dobrý nápad. Podívám se po Tracksovi. Jak daleko byl vzadu?“

„Jel pomalu. Tracks dovede řídit dva páry a ani nemrkne okem. Je v tom ta dívka.“

Mhm. Myslil jsem si to. Udrží-li ji v dobré náladě, bude to aspoň něco.“

„Doufejme, že měl víc štěstí než já. Mluvil jsem do ní o tom krásném kraji a tomhle starém španělském ranči, až jsem byl z toho černý. A co jsem z toho měl?“

Když Laramie vyšel po cestě, našel si Osamělý vhodné místo pod domem, z něhož vykřikl mohutným hlasem: „HEJ, VY TAM DOLE!... HEJ, VY ALLENOVA TLUPO!... KDE K ČERTU JSTE?“

Osamělý vyčkal chvíli, zavolal pak znovu. Tentokrát zazněla ze tmy daleko dole odpověď.

Jděte k čertu a hledejte si to!“

Chvíli bylo ticho. „Laramie, slyšel jste to?“

„To jistě.“

„Co tomu říkáte?“

„Není to nic jiného, než co jsem čekal.“

„Ti sprostí pacholci všiví!... Parde, mám zavolat znova?“

„To jistě. A řekněte jim to trochu rázněji,“ odpověděl Laramie a šel dál.

„HEJ, KOVBOJI!“ křičel Osamělý.

„Hej, vy tam!“ zazněla odpověď.

„JSTE MOC SPROSTÍ!“

„Držte hubu, vy potulný jezďče!“

„JSEM PRAVÁ RUKA VAŠEHO VELITELE, VY KOJOTE!“

„Hahaha!“

„ZA TO Z VÁS VYRAZÍME DECH!“

„Kdo to udělá?“

„JÁ. JEN POJĎTE NAHORU, VY HOLOMKU ROŠŤÁCKÁ!“

„My se ještě uvidíme!“

V té chvíli zaslechl Laramie skřípání kol za tmavým křovím. Sešel z cesty, čekal a naslouchal. Osamělý vykřikoval dále nadávky a klení. Laramie tušil, že dojde k nějaké rvačce, ještě než jeho tlupa vypráhne, a povzdechl si. Co je všechno platné? Osamělý se vyhýbal

právě tak málo sporu, jako nedovedl mlčet.

Poslední vůz se objevil za záhybem. Laramie sebou trhl. Bud' se mu něco zdálo, nebo skutečně viděl krásný obličej Florence Lindsayové, bílý a jako u vytržení, přitisknutý k tmavému obličejí Tracksově. Spustil rychle lucernu, takže byl vůz zase ve tmě. „Jste to vy, Tede?“ zavolal.

„Hallo!... Co je to, nějaké přepadení?“ zvolal rázně Tracks. „Ba ne. Jsem to jen já. Měl jsem už starost. Jsme už na místě. Jed'te za světlem.“

Proto tedy Tracks, obyčejně nejhbitější z jezdců, se zdržel tak dlouho na cestě. Co mu záleželo na dešti, zimě, tmavé cestě, nebo starostech partnera? Laramie věděl, že nezapomene tak brzy na ten bílý, unesený obličej dívky, na její tmavé oči, zírající do tmy. Teprve když přišel k domu, stanul a čekal. Tracks přijel brzy za ním. Branou se šířil široký pás světla ven. Laramie šel dál. Velký oheň na dvoře ozařoval prostor stavením uzavřený, dodával domu obrovských rozměrů a příšerného vzhledu. Sníh s deštěm se hnal dolů. Kouř stoupal do výše a vítr jej odháněl přes stěnu. Vozkové byli zaměstnání svou prací, koně chroupali oves, Jud si pohvizdoval u svého kuchyňského ohně pod kůlnou a rachotil svými pánvemi. Laramie to všechno pozoroval s uspokojením. Vedl svou tlupu po čtyři dny cesty bez nehody, což byl skorem div. Viděl, jak Ted seskočil a pomáhal Florenci dolů, a slyšel, jak zavolala: „To je opravdu krásné!“

„Není to zlé,“ odvětil Tracks podivným tónem hlasu. „Jd'ete tam k ohni. Přinesu vaše zavazadla.“

Laramie kráčel zamyšlen podle pravé strany dvora a poznával, že nadšení a blaženost člověka závisí na jeho hledisku. Pravá strana byla poněkud zchátralejší než levá. Místy byla dřevěná střecha propadlá. Některých těch místností bylo užíváno za stáj. Ale to všechno nerušilo nijak představu, kterou si Laramie utvořil o tom, co bude možno ze staré tvrze upravit. Pramen sám měl cenu peněz, které dal Lindsay za ranč, a cenu těch mohutných starých topolů z hlediska krásy bylo těžko určit.

Laramie obešel dvůr. Západní strana nebyla tak dlouhá jako

severní a jižní. V této stěně byl tmavý otvor, kde patrně byly kdysi dveře. Vedle něho byla plošina a z ní vedly kamenné schody k severu nahoru na hradby. Podle těchto hradeb dokola byla patrně k vnitřní straně domu plošina, po níž přecházeli kdysi vojáci na stráž.

Po chvíli spatřil Laramie dojemný a zneklidňující výjev. Stanul ve stínu.

„Ach – můj – Bože! Jaké – šeredné místo!“ vzlykala paní Lindsayová. Seděla na kamenném stupni v záři ohně ze dvora. Její vzhled budil soucit. Seděla tam promoklá, zkřehlá, zbědovaná, byla prostovlasá a její prošedivělé vlasy splývaly jí přes obličej, třpytily se na nich kapky deště, klobouk jí spadl na zem a každý rys jejího obličeje i postavy vyjadřoval naprosté zklamání, beznadějnost a strach.

Laramie pohlédl od matky k synovi Nealovi, který seděl roztažen na verandě jako mdlá, vysílená postava zoufalství. Poněkud dále seděla Florence opírajíc se lokty o kolena, její vlasy byly mokré, lesklé a rozčuchané, z jejího bílého obličeje vyzírala velká únava, a její podivuhodné tmavé oči byly ztrnule upřeny do ohně. Ale neviděla oheň, ani jeho žhavý střed, pohrávající měňavými barvami. Nebyla si vědoma únavy ani zbědovanosti, která se jevila v jejím vzhledu a držení těla. Zdálo se, že ani neslyší skličující řeči matky. Lenta stála venku v dešti jako skorem směšná drobná postava. Byla tak unavena, že ani nezvedla žlutý nepromokavý plášť, který jí spadl na zem, a po němž šlapala. Držela své malé červené ruce a mokré rukavice nad ohněm. Klobouk měla pošinutý na stranu a zpod něho visely prameny vlasů. Její hezký obličej byl žalostný a také ona plakala netajeně.

„Jsem tak unavena – a zkřehlá – a nemocná. Nejraději bych – umřela,“ mluvila přerývaně. „Mně už je – všechno jedno.“

Harrieta odložila svůj nepromokavý plášť a hřála si také zkřehlé ruce nad ohněm. Kapky deště kanuly jí z úzkého okraje klobouku. Její obličej byl silně bledý a pod očima měla velké tmavé kruhy. Kousala se do rtu. Nebyly to jen kapky deště, které jí kanuly po tvářích. Její hrud' se zvedala jakoby pod tíživým břemenem.

„Matko – neplač,“ mluvila. „Nevzdávej se... Je to jistě – hrozné místo... Po tom všem – co jsme si představovali! A otec je se silami v koncích. Ale máme už tu cestu za sebou. Jsme konečně na místě. Proboha, nedej před ním znát – jak hrozně nám je!“

„Ale on – on nám umře v tomhle pustém, studeném domě,“ naříkala paní Lindsayová.

„Ach ne, neumře, matko... Nevzdávejme se! Snad to přece jen – nebude tak zlé.“

Napětí, které se na níjevilo, svědčilo o jejím duševním stavu, a z jejího obličej i řeči bylo znát, že je zdravým rozumem a silou rodiny. Tu si Laramie uvědomil situaci z jejich hlediska, a to v něm vzbudilo prudkou úzkost. Zapomněl, že to jsou Východané, nezvyklí strádání a samotě. Harrieta se zřejmě děsila toho, v čem se octli. Ale snažila se přemoci svou hrůzu, své obavy. Patrně si uvědomovala všechny zlé stránky situace jasněji než oni všichni.

Ať byl před tím stav mysli Laramieho jakýkoli, klesal teď pod vahou soucitu s touto dívkou. Právě v této chvíli se do ní zamiloval. A to mu dodalo síly ducha, aby ji chránil a pomohl jí, a pomohl i ostatním nešťastným Lindsayům.

„Inu, lidičky,“ protahoval bodře, když vystoupil ze stínu. „Jak vidím, jste tady všichni a těšíte se z ohně. Jistě není nad hořící kupu cedrového dříví.“

Přistoupil pak k vozu, v němž byl pan Lindsay, a zavolal: „Hej, veliteli, už jsme dojeli, a přálo nám jistě štěstí. Jak je vám?“

„Je velmi nemocen,“ zvolala paní Lindsayová. „Prosím vás, nerozčilujte ho.“

„Není mi zrovna dobře, Nelsone,“ odpověděl Lindsay slabým hlasem.

„Inu, jsem jistě rád, že nejste mrtev,“ protahoval Laramie. „To dokazuje, že máte v sobě dobré jádro, Lindsayi. Byla to zlá, namáhavá, mrazivá jízda. Dáme vám napít trochu horké whisky. Vylezte ven a projděte se trochu. Tenhle dům se mi jistě líbí.“

„Ach ne! Ne, John, ty nesmíš vstávat,“ zvolala paní Lindsayová polekána a rozběhla se k vozu. „Ten hroz –“

Laramie jí přiložil mírně, ale pevně ruku na ústa a zadržel její

další řeč.

„On jistě vstane, paní Lindsayová,“ řekl poněkud jiným hlasem. Harrieta přiběhla znepokojena, ale chtěla-li něco namítat, Laramie ji umlčel pohledem.

„Jste teď na Západě, Lindsayi,“ mluvil Laramie dále, jako by tato skutečnost sama měla způsobit nějaký div. „Počasí v Coloradu neublížilo dosud nikomu. Je jistě drsné. Ale člověče, za týden budete skákat jako jelen.“

„Hrome!“ zamručel Lindsay. „Maminko, kam jsi mi dala boty?“

Paní Lindsayová vylezla na vůz. Johna, můj milý, to ti nesmí ani napadnout, abys lezl do toho mokra. Ten hrozný Nelson se snad zbláznil. Uhnal by sis jen smrt.“

„Nedělej ze mne pořád bačkoru!“ zvolal Lindsay nevrle. „Nelson je snad hrozný, ale blázen není. To jsem už poznal... Kde mám boty a teplý kabát?“

Laramie se obrátil k Harrietě. Zdálo se, že dívka má strach a že si neví rady. Lenta přišla k nim vlekouc plášť za sebou. Laramie je uchopil pod paži a odvedl je k ohni.

„Poslyšte, dívky,“ řekl neprotahuje již řeč, drže Lentu za paži a pohlížeje do bledého obličeje Harriety. „Dal bych se vám skorem do smíchu. Všecko to zde není tak zlé, jak si myslíte. Díváte se na to očima Východana. Počínáte si jako nováčkové. Ale rád bych dosáhl toho, abyste se dívaly na tento starý dům a na tu noc mýma očima.“

„Ale – pane Nelsona,“ promluvila Harrieta a vtom k nim přistoupila Florence, která se konečně probudila ze svého snění. „Nežádáte nemožné?“

„To jistě. Ale vy také jste neobyčejné dívky. Poznal jsem to z toho, jak jste vydržely tu zlou jízdu. Jsem na vás všechny tak hrdý, že div nepuknu. A Osamělý a Ted – říkají totéž... Tenhle dům není takový, jak se vám v této chvíli zdá. Bude z něho nejkrásnější dům ranče na celém Západě. A kraj kolem je nádherný. Tady se vám nebude nikdy stýskat a nikdy vás to zde neomrzí, při tom krásném pohledu na Skalisté hory sněhem pokryté a krásné, nebo na druhé straně na Velkou step, na Osamělou prérii, o níž Osamělý zpívá, celou fialovou a vznešenou. Colorado jistě změní váš způsob cítění.

Až si zde trochu zvyknete, nebude se vám chtít za nic odtud. Tolik o kraji. A pokud jde o dům – zřídíme z něho krásný domov a práce při tom se vám bude jistě líbit. Za nějaký týden budou tady vozy s dalším nábytkem a potřebami. Představte si jen, že byste neměli vůbec peníze, ani ty vozy s nákladem. Teprve potom byste se mohly rmoutit. Ale jste nejšťastnější dívky, jaké kdy přijely na Západ, aby z něho udělaly lepší kraj. Což to nevidíte? Zavřete jen oči a představte si to!“

Bylo významné, že Laramieho řeč působila na ně tak, že skutečně zavřely oči. Laramie pobídl svou představivost a vzýval všechny bohy štěstí, aby mu pomohli.

„Nedovedly byste vidět ten dům, jak jej vidím já? Práce vytvoří domov, jen když má člověk místo. Je tady nejkrásnější pramen na celé této straně hor. Napít se vody z něho znamená stát se Západanem. A přinesu hrnek od Juda a dokážu vám, co jsem řekl. Ráno bude po dešti. Bude svítit slunce. Zamilujete se do těch starých topolů, pod nimiž španělští padres se modlili růženec, trapperové obchodovali s Indiány a vojáci přecházeli na stráži. Dobytkáři, kteří tu byli před Allenem, věšeli zloděje dobytka na jejich silné větve. Tenhle dvůr se zazelená a vaše ruce na něm vykouzlí krásu. Uklidíme pěkně ten starý kamenný dům. Opravíme všecko, přestavíme a nabilíme. Prorazíme okna...Bude to, jako by sem přišly víly z dětských pohádek a proměnily všecko svou kouzelnou hůlkou. A to všecko bude vaše práce! Budete potom vzpomínat na hroznou jízdu sem a na tuto zlou noc, a budete rády, že jste to prožily. Budete rády tomu všemu, co je zde zlé... Nuže, vidíte už trochu do budoucnosti?“

Harrieta vzhlédla k Laramieovi jako okouzlena, poddávajíc se bezděky čemusi nádhernému a neočekávanému. Ale Lenta vybuchla bouřlivě: „Pane Laramie, ať mě čert, nevidím-li už něco z toho!... Ach, Hallie, teď už to bude snesitelnější.“

Vtom se ozval dupot četných bot na kamenném dláždění a řinčení četných ostruh a Laramie sebou poněkud trhl. Na dvoře se objevily tmavé postavy mužů.

„Kde kčertu je ten křiklavý kovboj?“ zvolal jeden hlučným,

drsným hlasem.

Laramie rozhodil rukama a odvedl tři překvapené dívky do stínu verandy. „Zůstaňte tady,“ řekl jim.

„Nelsi, kdo to tady křičí?“ otázal se Jud.

„Nevím, Jude,“ odpověděl Laramie, došel k němu a postavil lucernu na zem. „Přiložte na oheň a sežeňte naše lidi sem.“

„Ukažte se, kovboji, máte-li tolik kuráže, co hlasu,“ křičel vůdce přicházejícího hloučku.

Kapitola VII.

Nelsonova silná paže, tisknoucí Harrietu zpět, budila v ní podivný, nevysvětlitelný pocit i při náhlém leknutí, způsobeném tím vetřelcem kožených plic. Nelson, ohlížeje se přes rameno do dvora, nebyl si toho doteku ani vědom.

„Co se děje?“ zašeptala Harrieta. Zdálo se jí, že při něm pozoruje něco hroživého, jakousi změnu. Jeho obličej v záři ohně byl zamužilý, obočí stažená a oči mu jiskřily. Lenta ji prudce uchopila, když Nelson od nich odešel, a zašeptala: „Hallie, z toho – bude něco!“ Florence usedla na bednu, jako by jí byly nohy náhle vypověděly službu. Neale se zvedl do sedu a něco si mručel. Pan Lindsay vystrčil hlavu z vozu a zvolal: „Co je?... Děvčata, kdo to křičí?“

Zatím dorazil hlouček návštěvníků do světla ohně, veden hubeným mladíkem červeného obličej, podivně oblečeným a nadmíru zlověstného vzhledu. Byl by šel ještě dál, ale na Nelsonův významný posunek se zastavil na kraji světla, dále od verandy. Harrietě neušlo, že Nelson stojí zpříma, bokem vpřed, nehybně jako socha.

„Hej, vy špenáte, nekřičte tolik a chovejte se slušněji,“ napomenul ho jeden z vozků rázně.

„Kde je ten hýkající osel?“ otázal se mladík červeného obličej, rozhlížeje se po dvoře. Nemohl vidět nikoho z Lindsayů, kromě snad

Nelsona. Harrieta cítila, že se jí srdce šine k hrdlu.

„Myslíte tím mne?“ otázal se jakýsi klidný hlas. Z pozadí vozu vystoupil Osamělý a popošel k zuřivému návštěvníkovi.

„To jistě, jste-li ten chlap, který křičel dolů.“

„Jsem ten pán.“

„Hahaha! Vypadáte jistě na to, vy křivonohý kohoutku!“ zvolal mladík posměšně a postoupil o několik kroků, až stál před Osamělým. „Proč jste řval jako býk a budil jezdce? Máte dost velkou tlupu, že se můžete starat sami o sebe.“

„Poslouchajte, je-li celá vaše tlupa tak pohostinná jako vy, víme, co si máme o ní myslit,“ odvětil Osamělý břitce.

Ve skupině tmavých neklidných postav za mladíkem zaznělo mručení. Od vchodu do dvora zazněly rázné kroky a velitelský hlas. Přicházeli dva jiní muži. Mezitím se vozkové seskupili před vozy a Jud sešel z verandy.

„Kovboji, mluvíte se Slimem Redem,“ prohlásil původce toho výstupu a počínal si velmi domýšlivě.

„To pro mne neznamená nic,“ odvětil posměšně Osamělý. Vtom se ukázal Tracks Williams. „Osamělý, co –“ mluvil udýchán, jako by byl běžel.

„Ustupte, parde,“ řekl mu Osamělý a mávl odmítavě rukou. „Dejte na ně pozor –“

„Vy jeden protivný cápku,“ volal mladík, který se představil jako Slim Red. „Dám se do vás a vrazím vám tu vaši hranatou hlavu do žaludku, že budete vypadat jako rozšlápnutá žába. Jsem nejvzteklejší a nejrvavější kočka v celém kraji –“

„Šetřte si dech. A dávejte pozor na to, co mluvíte,“ napomenul ho Osamělý. „Snad ani neznáte naši tlupu. Máme v táboře dámy.“

„Kčertu a vašimi přistěhovalci! Co nám sem lezete se svými hloupými sukničkami –“

„Mlčte už Slim!“ zavolal zvučný hlas zezadu. „Je to Lindsayova karavana.“

Bam! Zazněla rána jako na velký buben v témž okamžiku, kdy se Osamělý pohnul rychle vpřed a mávl rukou. Slim Red zachroptěl. Sklapl jako zavírák, narovnal se pak a klesal zvolna na zem tiskna

ruce k břichu; jeho obličej byl hrozně pokriven, ústa dokořán otevřena a vyrážel z nich hvízdavý dech. Klesl na kolena a svalil se.

„To vám snad vezme trochu dech,“ řekl Osamělý.

Vtom přiskočil ke skupině jakýsi prostovlasý muž. Měl kabát volně přehozen přes ramena, jako by jej byl v kvapu přehodil na sebe, aby na něho nepršelo. Tímto štíhlým, do bronzova osmahlým příchozím orlích očí byl Luke Arlidge. Harrieta sebou trhla, když ho poznala. Její zmatený úžas se náhle změnil v strach. Zamrazilo jí po těle a zachvěla se. Přitiskla se k Lentě, která se jí držela. Nelson se vůbec nepohnul. Co znamená ta podivná nehybnost? Myslí Harriety proběhlo zmateně, co slyšela o Arlidgeovi. Chystalo se něco hrozného. Mělo snad dojít k tomu –?

„Uhodil jste ho?“ otázal se Arlidge příkře Osamělého.

„Já? Ne, neuhodil jsem ho. Jen jsem ho trochu pohladil po bříšku.“

„Luke, není to nikdo jiný než Osamělý Mulhall,“ prohlásil malý, zavalitý muž, který šel za Arlidgem.

„Hallo, Price!... Inu, teď už mě nepřekvapuje nic,“ řekl Osamělý tiše.

„Luke, hodil jsem provaz na krk tomu křivonohému zlodě –“

„Vy tady nemluvte o zlodějích!“ ozval se Nelson a jeho hlas zněl neobyčejně pronikavě a rázně.

Arlidge se prudce otočil. Spatřil Nelsona. Pohlédl na něho pozorněji a sehnul se, jako by chtěl lépe vidět. Potom se zvolna napřimil a oči mu svítily. Bronzová barva jeho obličeje se změnila v popelavou.

„Co jste – to řekl?“ otázal se Arlidge a jeho hlas zněl chraptivě.

„Slyšel jste mě.“

„Luke, je to na mou duši ten texaský jezdec, který mi pokazil věšení Mulhalla!“ ozval se drsně Price. „Říkal jsem vám už o tom. Stalo se to před třemi – čtyřmi lety.“

Osamělý zahrozil hřmotnou pěstí do Priceova rozčileného obličeje. „Můžete se vsadit o svůj bídny život, že je to ten texaský jezdec, který mi zachránil krk. A proč jste mě chtěl věšet? Povím vám to hezky nahlas, Price. Chci, aby to slyšela moje tlupa. Odloudil

jsem vám dívku, a abyste se mne zbavil, chtěl jste mě pověsit jako zloděje dobytka.“

„Což jsem vás nepřistihl, jak jste značkoval kus?“ zvolal Price zuřivě.

„To snad. Zapomněl jsem už na to. Ale nekradl jsem dobytek.“

„Ano, kradl jste. Jste ničemný zloděj dobytka!“

„Price, to hezky odvoláte, nebo sáhnete po pistoli,“ ozval se klidně a pomalu Nelson.

Zavalitý muž bledého obličeje polkl naprázdno. „Dobrá, záleží-li vám tolik na tom. Odvolávám to.“

„Jezdec, který bydlí ve skleněném domě, nemá jistě házet kamením,“ řekl Nelson zase svou táhlou řečí.

„Kdo k čertu jste?“ otázal se Arlidge v prudké nejistotě.

„Inu, měl byste se pamatovat na toho jezdce z Nebrasky, který se dobře pamatuje na vás.“

„Laramie Nelson!“ pronesl Arlidge chraptivým šepotem. Jeho prsty se slyšitelně sevřely a ruka sebou prudce pohnula. Ale zachytila se rukávu kabátu, který mu sjížděl z ramen.

Vtom se sedm nebo osm diváků za Arlidgem rozdělilo a odskočili rychle vpravo a vlevo. Price také odskočil od Arlidge. Jakýsi vozka zavolal: „Hoši, strhne se peklo!“ A zalezl pod vůz.

Harrieta, ač úplný nováček, pochopila okamžitě o co se jedná. Byla skorem připravena na něco takového. Bude se střílet – prolévat krev – budou zabiti lidé. Snad Nelson! Přepadala ji hrůza, a při tom i nějaký jiný, zvláštní a prudký cit.

„Co – tady – děláte?“ ptal se přerývaně Arlidge.

„Inu, mohl bych dát tutéž otázku vám.“

„Byl jsem předákem u Allena. Prodal ranč Lindsayovi... A já jsem šel s rančem.“

„Ano. To jsem už slyšel. Ale chci tím říci – že budete-li jezdit vůbec, nebude to s Lindsayovou tlupou.“

„Aby – to čert,“ vypravil ze sebe Arlidge. Pot mu vyvstal na čele. Zdálo se, že usilovně uvažuje a že si pro tu chvíli neví rady.

„A proč ne?“

„Inu, já jezdím u Lindsaye a tenhle ranč není dost velký pro nás

oba, jelikož se nechcete postavit za svoje chvastounství.“

Arlidge hodil svůj kabát Priceovi, který stál stranou. Zdálo se, že jím zmítá zuřivost, ale že se mu jaksi ulevilo.

„Nemám pistoli, jak jste si snad všiml,“ řekl.

„Mhm. Vidím to teď. Inu, myslím, že je to štěstí pro vás, a neštěstí pro kraj.“

Arlidge učinil prudký posunek. Zdálo se, že se nemůže rozhodnouti. Jeho těkající oči zahlédly bledý Lindsayův obličej, zírající z vozu.

„Lindsayi, je to pravda? Najal jste tohohle Laramie Nelsona?“

„Ano. A byl mi dobře doporučen nikým menším, než je Buffalo Jones,“ odpověděl Lindsay důrazně.

„Dávám tedy výpověď. Nemohl bych mít Nelsona ve své tlupě,“ řekl břitce Arlidge. „Budete v koncích. Moji jezdci zůstanou při mně –“

„Nemluvte za nás všechny,“ ozval se jeden z mužů. „Nechal jste mě, Dakotu a Claye dít se kolik měsíců bez platu, a to všechno jen za možnost, že se ten obchod s Lindsayem povede. A protože se zdá, že se to stalo, promluvíme si sami s ním.“

„Vy chcete trhat mou tlupu, co?“ vzkřikl Arlidge zuřivě. „Dejte si pozor, Mayhewe!“

„Mně strachu nenaženete,“ odvětil Mayhew. „Slyšel jsem před chvilkou, jak jste dostal výzvu přímo do očí. A přiznám se, že jsem hrozně zvědavý, jak to dopadne... Pojd'te, pardové! Hněte se.“ A když se on a jeho dva druhové obrátili k odchodu, otočil se Mayhew a řekl: „Pane Lindsayi, my tři nemáme nic s Arlidgem a rádi si s vámi promluvíme.“

„To jistě. Jsem rád, že jste při mně,“ odvětil Lindsay rázně. „A vy, Arlidgi, jsem sám hodně zvědav na to, a vsadím se, že mi bude lépe bez vás.“

„Nováčkové zastavili už olovo pro menší věc,“ řekl mu pohrdavě Arlidge. „Bude se vám to tady pěkně rančovat, s necelou půlkou tlupy. Právě před třemi dny odehnali zloději čtyři tisíce kusů vašeho dobytka. Ať vám je ten pistolník Nelson přiřzene zpátky. Hahaha!“

„Vy drzý člověče!“ zvolal Lindsay.

„Pojďme odtud, Price, a vy zevlouni také. Vstaňte, Slime, než vás přepadne zbabělost jako Mayhewa a jeho kamarády!“

Arlidge odešel s ostatními ze dvora. Osamělý promluvil první ze všech, kteří se za nimi dívali.

„Hrome, Laramie, nemohlo to dopadnout lépe,“ řekl. „A ani jsme nerozčílili naše dámy.“

„Ach ne, my nejsme docela nic rozčileny!“ zvolala Lenta hystericky.

„Toho se nenadál nikdo, že to tak skončí,“ řekl Jud radostně a obrátil se k obchodu. „Hrom do toho! Placky se mi pálí!“

„Inu, jsem rád, že je to odbyto,“ prohlásil Lindsay s citem. Je to naše první zkušenost s nepřítelem, děvčata... Nelsone, pomozte mi dolů.“

„Mohlo to dopadnout špatně, Lindsayi,“ řekl Nelson pomáhaje mu. „Ale i kdyby, byla by to jen obyčejná příhoda života na pastvinách. Těší mě jistě, jak se vy všichni na to díváte... Tak, už jste na nohou. Projděte se trochu, pane.“

Harrieta pocítila znovu odpor k tomu podivnému tiše mluvícímu muži, ale nemohla odolat touze, promluvit s ním o tom.

„Je to jen obyčejná příhoda života na pastvinách?“ otázala se, snažíc se mluvit lhostejně.

„Nic jiného, slečno Hallie.“

„Jsem snad nováček, ale nejsem bez rozumu. Nesrazili jste se vy a Arlidge už někdy předtím?“

„Inu, myslím, že ano.“

„Je nějaké nepřátelství mezi vámi?“

„Je, když se mě na to ptáte.“

„Zdálo se, že ho to ohromilo, když vás poznal. Zbledl silně. Byl celý rozrušen.“

„Myslím, že Luke byl dopálen. Ale to vám nemusí dělat starostí, slečno Hallie. On víc štěká, než kouše.“

Vtom se ozval Jud: „Rozložte někdo plachtovinu k jídlu a přiložte na oheň, aby bylo líp vidět!“

Osamělý pomáhal Lentě z pláště.

„Mrzelo mě jistě, že jsem si musil počínat tak hrubě před vámi

dívkami,“ řekl dvorně. „Ale ten Slim Red si otvíral příliš hubu.“

„Osamělý, byla bych radostí křičela, když jste mu dal tu šňupku!“ zvolala Lenta nadšeně.

„I hrome!“ zamručel Osamělý, užaslý tou řečí. Ani Harrieta nemohla kárati svou mladou a bouřlivou sestru. Děly se stále nové a horší věci. Déšť zatím ustal. Trhlinou v rychle se šinoucích mracích svítilo několik bílých hvězd. Vzduch byl lehčí a chladnější.

Vůně smažené šunky, horké kávy a placek způsobila, že Harrieta poznala příčinu jednoho z jejích podivných pocitů. Až dosud neměla nikdy tak velkého hladu. Poznala také, že ostatním Lindsayům je v té příčině právě tak. Zkřehlí a zdřevěnělí, dosud mokří a umazaní, usedli k plachtovině s dychtivostí, která byla největším překvapením toho dne. Byli zdrceni zklamáním, přemoženi únavou a zimou, poděšení divokými návštěvníky, a přece měli dobrou chuť k jídlu.

Laramie Nelson se vynořil ze stínu a pohlížel na ně pronikavými očima.

„Inu, aspoň vidíte, jak krásný je oheň, když je člověku zima, a jídlo, když má hlad,“ protahoval. „Myslím, že to dosud nepoznal žádný z nás.“

„Nelsone, je trochu pravdy v tom, co říkáte,“ odpověděl Lindsay.

„Mhm. Vy jste jistě hrozně nemocný člověk – podle toho, jak jste se vrhl na jídlo Judem připravené,“ řekl mu vesele Nelson. „Ale nejlepší ze všeho po té hrozné jízdě bude, až se natáhneme do silných, teplých pokrývek s horkým kamenem u nohou. Hoši vám už upravují lůžka. Slečno Hallie, radím vám, abyste si lehly všechny tři k sobě. Aspoň vám třem upravují jen jedno lůžko. Myslím, že slečna Lenta, protože je mazánek rodiny, bude uprostřed. Ale nastavíme všude kolem vás bedny a balíky, aby na vás nemohli brouci, myši, krysy, netopýři, hadi, stonožky, tarantule a podobná havěť. Hahaha!“

„Ach, pro pána!“ zvolala Lenta. „Jednou v životě budu tedy dělat mazánka. Budu spát mezi Flo a Hallíí.“

„Pane Nelsone, řekněte nám raději všechno, abychom zemřeli hned,“ promluvila paní Lindsayová s odevzdaností v osud.

„Mne – nenapálíte – Nelsone,“ řekl Lindsay plnými ústy.

„Veliteli, poznal jsem hned, že jste srdcem pravý průkopník. Ale

přišel jsem vám říci tohle. Našel jsem tři suché komory u konce domu k bráně. Dvě jsou plné dříví. My to dříví vyneseme, uklidíme pěkně komory a uložíme do nich na čas zásoby z vozů. Potom pošleme pět nebo šest vozů pro ostatní naše věci a pro jiný nábytek. Potřebujeme sklo, sklenářský tmel, olejovou barvu a ještě mnoho věcí, na něž jsme nevpomněli. Bude lépe platit hotově, protože berete-li u těch obchodníků na knížku, mají hned vyšší ceny. A potom budeme nakupovat v La Juntě, kam je o polovinu cesty blíž. Myslím, že to je asi všechno. Přijdu zas za chvíli.“

Když Nelson odešel, řekl Lindsay: „Buffalo Jones mi řekl, že v tom Nelsonovi najdu pravou horu síly. Začínám tomu věřit.“

„Tatínku, já jsem to poznal hned, jak jsem ho spatřil,“ řekl Neale povzneseně.

Je to nejpodivuhodnější člověk, s jakým jsem se kdy v životě setkala,“ prohlásila Lenta.

Harrieta cítila, že by bylo jen správné, aby přidala také něco k té chvále, ale nemohla se k tomu jaksi přimět. Nelson ji zarážel, odpuzoval. Jisto bylo, že kromě toho, že je tak bojovný – což jí bylo silně proti mysli – je také všemohl. Zdálo se ostatně, že všichni ti Západané jsou neobyčejně zdatní, když jde o potřebné, hmotné věci. Harrieta měla pozorovací smysl a dávala každému, co bylo jeho. Ale nechtěla v té chvíli uznati, že co se jí nejvíc líbí při Nelsonovi, je jeho starostlivost o otce.

Dívky se najedly důkladně a šly zase k ohni. „Hallie, opečeme se do hněda, a potom poběhneme do naší trojnásobné postele,“ navrhovala Lenta.

„Kde je?“ otázala se Hallie.

„Bude asi někde na druhé straně.“

Vtom přišel Osamělý.

„Jasně se a bude zima, dívky,“ řekl vesele.

„Kde je náš budoár?“ otázala se ho Lenta.

„Poslechněte, to je něco, co jsme nakládali v Garden City?“ ptal se poškrabuje se na hlavě.

„Míním tím náš pokoj,“ odvětila Lenta pochechtávajíc se.

„Ten je zrovna tamhle. Rozdělalí jsme před ním oheň. A zabalili

jsme horké kameny do čistých pytlů, aby se vaše něžné nožičky neumazaly. Budete to tam mít tak útulné, jako tři blešky v ovčím kožichu. Ale ráno bude hezky zima. Přispěte si raději až do východu slunce.“

„Nebudu vůbec vstávat,“ řekla Lenta, když Osamělý odešel.

„Pojďme se projít,“ navrhla Florence a její dychtivé tmavé oči těkaly všude, až spočinuly na tmavých postavách kolem Judova ohně. Harrieta usoudila, že je Florence stížena těžkým záchvatem. Mívala občas takové záchvaty, ale nikdy dosud její oči nezářily takovým napjatým toužebným nejistým světem.

„Dobrá, pojďme se,“ svolila Harrieta. Ruku v ruce belhaly se a vlekly se ty tři po dvoře, našly své lůžko nadmíru pečlivě upravené a chráněné a šly dále k tmavé bráně, z níž si netroufaly vyjít. Ale Hallie řekla: Jsme přece jen tři nováčkové. Což kdybychom byly odkázány samy na sebe?“

„To je k smíchu, Hallie!“ zvolala Flo.

„Byla by to velká švanda – kdybychom se dovedly udržet naživu,“ odvětila snivě Lenta.

„Že se nestydíte! To chcete být obě závislé na mužích? Nuže, já ne,“ prohlásila Harrieta, a aby to dokázala, vyšla směle ven do tmy. Její sestry, buď aby nebyly zahanbeny, nebo protože se bály zůstat samy, vyšly za ní ven mimo ochranu stěn.

Svítilo několik hvězd a v jejich světle bylo viděti tmavé mraky, ženoucí se po obloze. Chladný vzduch píchal Harrietu do tváří a do uší; vítr vál silný a čistý, vonící širými prostory; kdesi ve tmě bylo slyšeti zvuk podobný šumění stromů ve vichřici. Kdyby nebylo toho pustého, tmavého kamenného domu, byla by tam bývala jen prázdná, širá, větrem ošlehaná síň noci.

„Vraťme se. Mohly bychom narazit na toho Slima Reda. Ten byl jako čert, že?“ řekla Lenta.

„Poslouchejte,“ řekla Flo bázlivě.

Zdáli znělo krátké, divoké poštěkávání. „Kojoti,“ řekla Hallie. „Slyšely jsme je každou noc. Skorem se mi líbí.“

„Ne. Tohle zní jinak. Víte, jak vyje pes v noci, když se k někomu blíží smrt?“ zašeptala Florence. „Znělo to tak nějak – jenže mnohem

hrozněji... Ach, už zas!“

Hallie zaslechla zřetelně mrazivé, táhlé vytí, naprosto odlišné od každého, jaké kdy slyšela. Mráz jí přeběhl po zádech.

„To není pes. Je to nějaké divoké zvíře,“ zašeptala.

„Znělo to hodně daleko, díky Bohu. Vraťme se hezky po nováčkovsku... Ale je to podivné a krásné!“

„Co? To smutné vytí? Uf!“

„Prostě všechno. Ale jsem ráda, že jsou moje sestry u mne.“

Lenta při řídkých příležitostech projevovala ducha dítěte, který byl dosud v ní. Hmataly si cestu zpět k místu, kde světlo svítilo z brány, a vešly na dvůr. Pan Lindsay byl dosud vzhůru, mluvil, a k velkému zármutku své ženy kašlal. Skorem ani nemohl odpovědět dívkám na jejich přání dobré noci. Zdálo se, že je velmi rozčilen, což ještě zvyšovalo dojem slabosti, kterým působil.

„Jen aby nedostal zápal plic!“ zašeptala Lenta a její velké oči ztemněly strachem. „Toho se doktor Hurd vždycky bál!“

„Neříkej raději něco takového, Lento,“ odvětila Florence a otrásla se. „To by bylo hrozné!... Tak daleko tady v divočině. A když jsme se skorem všeho vzdali!“

„Děvčata, já opravdu nechápu, jak jsme se sem mohli dostat,“ promluvila vážně Harrieta. „Ale jsme tady – v rukou Boha a těch Západanů.“

Přelezly přes hradbu balíků a beden, která obklopovala jejich lůžko, a šeptající si a smějící se zuly si těžké botky a svlékly svrchní oblek. Harrieta měla dosud punčochy mokré a nohy studené. Zalezla hrdinsky pod pokrývky na své straně a natáhla se unaveně s pocitem, že se již vůbec nehne. Vtom se její studené nohy dotkly čehosi příjemně horkého. Vzpomněla si, co to je.

„Ach – to je znamenité!“ řekla tiše.

„Že ano?“ řekla Lenta a přitiskla se k ní. „Víš, Hallie, teď už poznávám, co v tobě je. Jsi takový rozumný drahoušek. Že je to pravda, Flo?“

„Kdo je drahoušek?“ ptala se Florence zamyšlena.

„Inu, nemíním tím toho černovlasého Adonise pronikavých očí,“ vybuchla Lenta, dala se do smíchu a sevřela významně Hallii do

objetí.

„Mlč a spi raději, Lento Lindsayová,“ odvětila Flo ochable.

„Spát! Ani za několik hodin ne... Ach, Hallie, bylo to dobrodružství! Jsem z toho dosud jako pitomá... Líbí se mi ti Západané, Hallie. Ti už něco dovedou. Jsou tak lhostejní, klidní, a přece jen... Nedůvěřuji tomu Osamělému. On bude asi tím, čím ho ten Slim Red nazval. Bylo mi Slima líto. Dostal takovou hroznou ránu do žaludku! Bolelo to i mě, jen z toho, jak jsem se na to dívala. Pan Mulhall je snad malý, ale je silný. Vsaďím se, že dokáže ledacos... Ale Laramie – to je podivuhodný člověk. Toho bych jistě dovedla mít ráda.“

„Dítě, nemluv takové nesmysly,“ napomínala ji Harrieta. „Nejsou to nesmysly, Hallie. Ale chceš-li, abych byla sentimentální a vykládala ti pohádku, začnu tedy... Tatínek se uzdraví a nabude sil, a bude zas takový, jako když jsem byla malým dítětem. Zbohatne a nabude velké moci v tomto kraji a ranč Španělských hor bude proslulý daleko široko. Pro pohostinnost své paní – té milé staré maminky, jejíž slabou stránkou odjakživa bylo přijímat a častovat hosty, ukazovat se a dělat velkou dámu. A bude proslulý pro krásu a půvaby tří dcer domu, ano!... Flo uteče z domova s Tedem Williamsem, a oba se vrátí jako dvě hrdličky. Potom ho jeho bohatá rodina najde, usmíří se s ním, bude zbožňovat jeho půvabnou Flo a bude je pěkně prosit, aby se vydali na Východ a žili na Tedových zděděných statcích. Ted se ujme těch statků kvůli Flo, ale bude jezdit domů jen na návštěvu... A já – já si budu dělat vesele blázny z těch neomalených jezdců s pastvin, až mě stihne odplata a já ze strachu nebo pro výčitky svědomí zanechám svého lehkovážného zahrávání nebo něco horšího – a zamiluji se doopravdy do jednoho všedního, křivonohého, křiklavého malého obra... A ty, Hallie – ach, ty jsi smetánka téhle tlupy. Najdou tě ti nohatí, švarní dobytkaři klidných očí a budou sem jezdit a ucházet se o tebe. Ale tebe nebude snadno získat. Zkrušíš víc srdcí než tvoje nezbedná sestřička. A roznítíš takové lidi jako je Arlidge a zloději dobytka a bandité – až náš Laramie, náš desperado, přebrodí se pbtoky krve ke – ke –“ Lentin hlas zanikl a ona zapadla do říše snů.

Harrieta ležela bdíc a jsouc ráda tomu, že se tiskne teplá tvář Lenty k její tváři a že její ruka spočívá důvěřivě v jejích rukou; pozorovala hru světla ohně na stěnách, mžikající chladné hvězdy, šinoucí se mraky, a poslouchala sténání větru a divoké hlasy nočních zvířat.

Chtěla přemýšlet o posledním dnu jejich nezapomenutelné jízdy a zvláště o jejich příchodu do toho hrozného domu, z něhož měli učiniti domov, a o všem, co se již přihodilo. Ale její mysl obracela se stále k tělesným pocitům. Její nohy nebyly již mrtvou, studenou vahou, nýbrž probíhalo jimi teplo, život a příjemné svědění. Cítla uspávající plnost dobře nasyceného živočicha. Studený vítr, který sem chvilkami zavanul, teď ji spíše osvěžoval. Oheň praskal, vyšlehoval, pohasínal, a v uších jí skorem podvědomě znělo neustálé melodické bublání proudící vody. Chvillemi ozývaly se nejasně hlasy a někdy nějaký škrabavý zvuk, rána nebo zaskřípání kol. Po určité době všechny ty pocity zanikly.

Když Harrieta otevřela oči, spatřila azurově modrou oblohu za mohutnou zakulacenou řídkou kupou listí topolů, dosud drobného a jemně zeleného. Ptala se užasle sama sebe, kde je. A rozpomněla se hned, ačkoli bylo teď všechno zcela jiné.

Lenta ležela v hlubokém spánku předouc jako kotě, s růžovými tvářemi a pocuchanými vlasy. Také Florence spala a byla při tom ještě krásnější, než když bděla. Její obličej mléčného nádechu byl obrácen k Lentě a měla jednu ruku pod tváří. Dlouhé černé řasy zakrývaly její sny a byly v podivuhodné protivě k jejím zlatým vlasům. Nikdy dosud nezapůsobila tak mocně na Harrietu krása Florence nebo závislost Lenty na jiných. Brzy se milované sestry probudí k novému životu za Západě a budou potřebovati své starší sestry. Hallie vzývala v duchu Boha, aby na ten úkol stačila.

Slunce stálo vysoko na obloze a svítilo oslnivě. Na dvoře vládla rušná činnost, provázená zpěvavými, veselými hlasy a občas nějakou ranou kladiva. Hallie se zastyděla, že nebyla při zahájení prací na úpravě domova. Ale když se pokusila vstáti, pocítila prudkou bolest. To podnítilo jejího bojovného ducha, a vylezla mužně z lůžka, dbajíc pečlivě toho, aby neprobudila sestry. S botkami a kabátem v rukou

přelezla hradbu balíků. Spatřila pěkný ohníček žhavých uhlíků, vařící se vodu v podivném černém železném hrnci, lesklá plechová umyvadla na plochem kamenu a vědro vody.

„Je to hezké od někoho, že se tak o nás stará,“ řekla si Hallie a rozhledla se po podivném dvoře, po kupě balvanů uprostřed, po nádherných starých topolech a po šedých kamenných stěnách nad zchátralými dřevěnými střechami. Slyšela Juda, jak si pohvizduje v kůlně, kde vařil, a ucítila vůni, která v ní vzbudila okamžitě hlad. Zapomněla na brašnu se svými toaletními potřebami, a přelézala tedy zpět přes hradbu. Probudila při tom Lentu, která zamručela: „Neodcházej ode mne, Hallie.“

Za chvílku měla Harrieta na sobě sukni, punčochy, botky, umyla si obličej a pročesala vlasy, a spěchala pak ohřátí si ruce nad ohníčkem. K umytí užila jen studené vody. Vtom se objevil Osamělý. Bez chlupatých koženic vypadal menší a křivost jeho nohou nebyla tak znatelná. Úsměv takřka ozařoval jeho prostý obličej.

„Dobré jitro, slečno Hallie. Jsem jistě rád, že vás vidím vzhůru. Bude už hnedle deset hodin! Měla byste vidět tu práci, co jsme už udělali. Vozy jsou už zas na cestě do města, dříví všeko uloženo venku, zásoby uloženy v komorách, a teď přenášíme nábytek a podobné věci. Ten Laramie Nelson je div, když se do toho jednou dá! A nikdy dosud jsem ho neviděl tak horlivého.“

„Dobré jitro, Osamělý! Myslím, že vy všichni jste hotoví divové. Děkuji vám upřímně za ten oheň a vodu. Jste velmi starostlivý.“

Osamělý se podrbal nerozhodně po hlavě, takže si posunul sombrero na stranu.

„Hrome, byl bych teď rád, kdybych byl býval tak starostlivý. Ale není nic platno lhát. Za to byste musila poděkovat Laramieovi... Jak poskakují vaše sestry dnes – totiž jak se jim vede? Jsou už jistě vzhůru? Je už hodně pozdě, a musím vám dát pokyn. Jud je znamenitý chlapík, ale nerad dlouho ohřívá jídlo.“

„Podívám se,“ odpověděla Hallie a nahnula se přes hradbu balíků. Flo skutečně spala, ale Hallie soudila, že Lenta se jen přetvařuje, že spí. Její zardělý obličej měl až příliš nevinný výraz.

„Ony ještě spí, ty lenošky,“ řekla Hallie. „Podívejte se na ně,

Osamělý. Nevypadají jako děťátka zabloudilá v lesích?“

Osamělý se opřel rukama o balíky a pomalu, jako by přemáhal svůj ostýchavý strach, nahlédl přes hradbu. Byl to jistě krásný pohled, který tam spatřil – Florence ve své úchvatné kráse a Lenta tak mladá, svěží, růžová a nevinná. Osamělý prudce ucouvl, jako by jeho pohled byl svatokrádeží.

„Proboha! Když člověk uváží, že Západ dostane takové dvě dívky!... A vás k tomu, slečno Hallie!... To by stačilo udělat poctivé lidi z hromady ničemných jezdců s pastvin!“ A potřásaje hlavou odcházel dvorem jako podivná, komická, statná, poněkud dojemná postava. Hallie pocítila náhle, že se jí líbí, a pocítila skorem mateřskou starost o něho.

„Lento! Probud' se!“ zavolala.

„Mhm... Kde – to jsem? – Ooooo!“

„Svět se změnil přes noc... Florence! Vstávej!“

„Ó-och! – To jsi ty, Hallie?“ odpověděla Flo svým pohodlným átem.

„Ano. Vstaň už. Tvoje noc snů je u konce.“

„Panenanebi! Mluvila jsem snad ze spaní?“

„Mluvila-li jsi? – Inu, musíš být teď důkladně hodná, nebo – Máme tady hezký ohníček a horkou vodu.“

Hallie poznala, že matka je vzhůru, a je zcela jiná, než minulého večera. „Dobré jitro, dceruško,“ řekla vesele. „Slunce svítí nádherně, že? Jak jsem ráda! Co bys tomu řekla? Otec ještě spí, a jako malé dítě. A za celou noc nezakašlal ani jednou!“

„Ach, to jsem ráda!“ zvolala Harrieta a vystoupila na verandu, aby se na něho podívala. Jak bledý a přepadlý byl – a jak nehybně ležel!

„Večer, když jste odešly na lůžko, přišel ten Nelson a řekl: ‚Veliteli, tady je napití, které jsme Jud a já pro vás připravili. Musím vám říci, že to pro každého neděláme. Vypijete tuhle ohnivou vodu, lehnete si pěkně, a zítra ráno budete zas chlapík!‘“

Harrieta zvolala jen: „Hled'me!“

„Oni mě neviděli, protože jsem byla ve voze. Otec se usmál a vzal tu nádobku – byl to dost velký hrneček – a řekl: ‚Na zdraví mého předáka a mého kuchaře!‘ A vypil to najednou, jako by se bál, že to

bude mít ošklivou chuť. Bylo to snad něco výbušného, jakživa jsi neslyšela takové kuckání. Otec vypravil ze sebe: ‚Proboha, co to bylo?‘ A pan Nelson odpověděl: Jen taková medicína, kterou jsme připravili Jud a já. Nikdo nepotřebuje víc než jednu dávku’.“

„Matko, myslíš, že v tom byl nějaký šprým?“ otázala se Harrieta pohoršeným hlasem. „Těm Západanům se nemůže věřit.“

„Je mi to docela jedno, co to bylo,“ prohlásila paní Lindsayová. „Jisté je, že John nezakašlal za celou noc ani jednou. Považ si to!... Hallie, vylez už jednou ze své staré skořápky. Tihle Západané jsou snad prudcí a drsní, ale mne už mají na své straně.“

„Matko, jsem – jsem ráda i tomu,“ řekla Harrieta překvapeně.

„Podívej se na svého bratra. Neale Lindsayi! A od východu slunce je už na nohou! Snídal už kdoví kdy. A pracuje už několik hodin, ačkoli se ještě včera večer nemohl ani hnout!“

„Hled’me. Dějí se zázraky. A co vlastně způsobilo tu úžasnou proměnu?“

„Nevím, ale myslím, že příčinou toho je Nelson. Ten nějak roznítil Neale, hned když ho budil. ‚Vyhrabte se, synu. Den začal. Spoléhám hodně na vás. Jak víte, jsme tu jen vy, já, Ted a Osamělý, kromě Juda, a máme plno práce, a snad na nás čeká i boj s tou Arlidgeovou tlupou. Připněte si tedy pistoli a pojďte s námi’.“

„Proboha!“ vydechla Harrieta.

„Hallie, tohle jsem si řekla také,“ odvětila paní Lindsayová. „Jen stěží jsem se udržela, že jsem nevykřikla. Jednala jsem vždycky s Nealem jako s malým dítětem. A zařekla jsem se, po tom naučení, které mi dal John v Garden City, že to už nebudu dělat. Je mi z toho zle, když si představím, jak se Neale potí, kleje a snad bojuje, pije a kouří s těmi divokými Západany. Ale rozsvítilo se mi v hlavě. Tenhle Nelson je jiný, než vypadá. Já se v mužích vyznám. Je to poklad. Ten vyléčí tvého otce a udělá z tvého bratra muže.“

„Bůh mu to tedy oplat,“ řekla Harrieta tiše, s hlubokým pohnutím, v němž nebylo jen překvapení a vděčnost.

Její smysl pro spravedlnost, jakož i dychtivost ohlásiti něco dobrého, přiměly ji, že šla k sestrám, a pověděla jim slovo za slovem všechno, co jí řekla matka.

„To je velkolepé!“ zvolala Florence a oči jí krásně jiskřily. „Co jsem ti řekla, Hal Lindsayová?“ vybuchla Lenta. Ale Harrieta utekla na dvůr a volala na ně smějíc se, že přijde za chvíli k snídani. Zašla k pahorku balvanů. Dlažba ze starých plochých kamenů, uprostřed vyšlapaných nesčetnými kroky za dlouhá léta vedla nahoru k volnému místu, za nímž zpod mohutných, mechem porostlých balvanů vyvěral nejkrásnější pramen, jaký Hallie kdy viděla. Byla to přírodou vytvořená kašna. Jaké ohromné množství jiskřivé vody! Tam, kde spadala od pramene do hluboké tůňky, před svým prvním skokem, měla voda modravý nádech. Uvažovala, co asi je toho příčinou. Na řetízku visel nějaký věky starý pohárek nazelenalé barvy, železný, jak soudila. Hallie si nabrala vody u pramene a napila se.

Studená jako led! Bez veškeré příchuti, čistá jako děšť s nebe! Rozhlédla se. Ploché kameny a mech, balvany a rozložitě topoly, to vše svědčilo o dávných dobách. Okamžitě se zamilovala do toho místa, a vzpomněla si, co jí o prameni řekl Laramie. Není to snad pravda? Sledovala potůček po kamenných stupních, na nichž voda tvořila malé vodopády, dolů na dvůr a k bráně. Tam si povšimla pracovního ruchu, který vládl na té straně dvora. Ale nezastavila se, aby se tam podívala. Vábil ji venek. Co asi uvidí za tím širokým portálem?

Nadála se, že uvidí holou, šedou pustinu. Nevzpomněla, že mlha deště se sněhem zahalovala kraj po celé dva dny cesty v Coloradu. Nebyla tedy připravena na travu a zeleň, která provázela potůček v jeho sestupu dolů. Harrieta stanula. Jak skvěle svítilo slunce! Vzduch byl svěží, lahodný, skorem opojivý. Jinovatka třeptala se jako diamanty na kamenech a na vysoké trávě. Vpravo od brány vedla cesta ke křovinatému hřebeni, za nějž neviděla. Přímo před ní byla jakási propast, která v dáli přecházela v modř oblohy. Dívala se zmatena. Stojí snad na vrcholu hory? V té šedi a modři rozeznávala skvrny a tvary, až poznala, že ta skvrnitá šed' je země – širý kraj za krajem až do dálky.

Harrieta šla podle potůčku k okraji, kde spadal dolů bublaje a stříkaje. V jejím jednání byla bezděčná výzva. Zvláštní shodou

okolností neviděla dosud nějaké značnější, působivé části Západu, jen jednotvárné kansaské stepi z okna železničního vozu.

Vtom se před ní objevil sráz. Rozevírala se tam rokle v průřezu V s plošinami ve stráních, travou a křovinami porostlými, šířila a nížila se v barvitě údolí, které v dáli přecházelo do širého fialového kraje. Pastviny s množstvím dobytka, holé plochy půdy, ohražené dřevěným plotem, chaty krčící se mezi topoly a stříbrný potok, klikatící se rovnoběžně se žlutou cestou, upoutaly její pohled a vedly jej vpřed do širého prostoru venku. Ale Harrieta si všímala hlavně toho, co bylo blízko a co bylo zřetelné vidět. Toto údolí bylo částí ranče. Harrieta musila uznati, že je nadmíru úrodné, krásné a rušné. Bučely tam krávy, telata bečela, koně řičeli a nad tím vším znělo hlučné hýkání. Nějaký veselý hlas, mladý a silný, ozýval se ze zeleně. Spatřila jezdce na koni, jedoucího přes volné místo. Za údolím prostíral se širý kraj, zvlněný a fialový, se hřbety a údolími; v pořadí bylo viděti dobytek, a celý kraj splýval znenáhla v nekonečný prostor. Míli za míli skláněl se k tomu, v čem poznala Velké stepi. Byla tím zmatena. Až dosud neviděla podobného pohledu. Pohled na jezero Eire z nejvyššího vrchu byl proti tomu nepatrný. Začínala nejasně chápati jeho význam.

Na jih a na sever prostíralo se nekonečné moře zvlněné zeleni, nabývající v dáli fialové barvy, a táhlo se až k nekonečnému obzoru. Jejím pohledu k západu bránil rozsáhlý kamenný dům. Vrátila se tedy k bráně, překročila potůček a šla dále až k protějšímu rohu domu.

Přímo před ní objevily se hory se šedými svahy a s vysokými štíty, sněhem pokrytými. Usoudila, že to jsou Španělské hory, od nichž má ranč své jméno. Viděla teď vysoké hory poprvé, a účinek byl ohromující. Ale to byl jen začátek. Za ním zvedala se tmavá a bílá stěna, o níž soudila z počátku, že to je mrak. Ale brzy poznala, že se dívá na nádherné východní průčelí Skalnatých hor. Čisté a bílé, vzdálené a nedostupné tyčily se třpytné štíty vysoko na modré obloze a táhly se jako zubatá pila na obě strany za obzor.

Harrieta zírala užasle. Vznikalo v ní cosi většího než úžas a nadšení. Zdálo se jí, že přichází to, na co čekala po celý svůj život –

probuzení její hlubší, elementární bytosti. Ozval se v ní nejasný, příjemný pocit, že již kdysi viděla něco takového. Ale kde a kdy mohla vidět něco tak velkolepého? Snad někde na obrázku. Ale tento výjev byl živý, skutečný, neuvěřitelný, povznášející. Jak osamělý, divoký a vznešený je to Colorado!

Přitiskla si ruku k hrudi. A v té chvíli, ačkoli ji to překvapovalo, vzpomněla si na Emeryho a na svůj zmařený román z mladších let. Bylo divné, že si na to vzpomněla teď, a ještě divnější bylo, že ji to nemrzelo. Jak dávno je tomu a jak je to vzdálené! Ty miliony otáček kol, které ji sem přivezly, vzdálily jaksi minulost, tak jako zvětšily vzdálenost od jejího bývalého domova. V té chvíli poznala Harrieta ne bez bolesti, že ten bývalý domov a všechno, co s tím souvisí, náleží nenávratné minulosti. Zde začíná nový život. Hluboko v jejím srdci cosi zaviřilo a pohaslo. Bylo to uvolnění, zproštění. Přišlo od těch vzdálených třpytných hor, rozsáhlých a věčných. Vlévala se do ní tajemně síla, o níž prosila Boha. Její churavý otec, matka, snívá Florence a koketní Lenta, a Neale, povrchní, ješitný, zhýčkaný, ale snad přece jen dobrého jádra – ti všichni jí budou potřebovat, a ona potřebuje síly. A ta je zde. Vytušila ji v tom širém, fialovém kraji a ve světě sněhem pokrytých štítů. Její srdce špelo jim vstříc. Cosi dosud neznámého se v ní probouzelo.

Slzy zalily jí oči a zkalily pohled. Poodešla dál, aby ji nikdo neviděl. Rostly tam zakrslé stromy, na nichž bylo znát boj o život, tráva, úhledné, vonné šedé křoviny a drobné růžové květy, a všude byly roztroušeny šedé kameny, velké i malé. Harrieta usedla. Když se jí zrak zjasnil, poznala s překvapením, že se celý ten pohled podivně změnil a že je ještě poutavější a krásnější. Velkolepost Západu, kterou viděla před sebou, mocný pocit samoty, vzdálenosti, divokosti a odlehlosti byly každou chvíli silnější. Pocítila náhle radost z toho, že sem přišli, jak kvůli ostatním a hlavně otci, tak i kvůli sobě.

Z místa, kde seděla, vypadal dům jako tvrz hrubých stěn se střelnami. Za dob Indiánů jistě tvrzí byl. Nebylo lze dodat mu krásného vzhledu zvenčí, ale vnitřní úpravou bylo možno dosíci znamenitých výsledků. Vrátila se na dvůr, majíc teď dostatek odvahy

prohlédnout si vnitřek domu a uvažovat, jak by se mohl upravit. Ale vtom přiběhl k ní Osamělý volaje:

„Slečno, všichni vás volají. Jud křičí, že tu šunku s vejci vyhodí, nepřijdete-li hned.“

Harrieta odpověděla vesele, že tedy poběhne, a běžela také, ale pozorovala při tom, že svahy nechtějí dobře poslouchati, a že má nohy ztuhlé. Dívky ji neuvítaly z toho důvodu, že byly příliš zabráný do jídla. Otec se zvedl do sedu, při čemž mu pomáhala matka, a otázal se: „Kde jsi byla, Hallie?“

„Dobré jitro, otče,“ odvětila. „Byla jsem se podívat poprvé na Colorado. A jediný pohled mi stačil.“

„Jak to? Doufal jsem, že –“

„Stačil, že jsem se do Colorada zamilovala,“ vpadla mu do řeči. Dívky se nedůvěřivě zasmály a uvedly se tím v nebezpečí, že se jídlem zadasí. Otcův obličej se značně rozjasnil. Zdálo se, že je vysílen.

„Hallie, Jud ti nechal snídani na ohni. Je to zvláštní člověk. Zuřil a křičel, protože jste vy dívky nevstaly časně. Říkal, že je Nelson otrokář, a že je těžko být kovářem, tesařem, zedníkem, kolářem a kdo ví co ještě, a k tomu také kuchařem. Ale musím uznat, že vařit umí. A čisto má všude jako nějaká hospodyňka!“

Zatím co se Harrieta přesvědčovala o pravdivosti matčiny chvály a souhlasila s ní, přišel Nelson s jakýmsi nástrojem v ruce. Byl bez kabátu a měl dosud tu ošklivou pistoli, která mu tloukla do boku. Vypadal v ranním světle pružně a mužně a také mladě, a Harrieta musila uznat, že i neobyčejně poutavě. V tom bodrém usměvavém muži poznávala jen stěží onoho zasmušilého z minulého večera.

„Dobré jitro, dívenky. Je jistě příjemné vidět vás zase vzhůru. Báł jsem se, že snad jste už mrtvy,“ protahoval. „A jak vy jedete, veliteli?“

„Ne právě dobře, Nelsone. Sedněte si a bavte se chvilku s námi,“ odpověděl Lindsay. „Ale spal jsem jako zabítý. Nezakašlal jsem ani jednou. Ale dnes cítím takový podivný tlak na prsou a v uších mi zvoní. A nohy mám jako mrtvé.“

„To dělá jen ta výška. Víte, jsme tady hezky vysoko. To přejde,

veliteli.“

Paní Lindsayová předběhla svého muže, když chtěl promluvit: „Nelsone, povím vám to sama, neřekne-li to on. Jsou to právě tak starosti, jako jeho churavost, co ho skličuje.“

„To jsem si myslel,“ odvětil Nelson starostlivě. „Inu, teď už nemáme, co by vám mohlo dělat starosti, Lindsayi. Jste tady, a v dost dobrém stavu, když se všechno uváží.“

„Myslím také, že jsem, hrome!“ zvolal Lindsay, který zřejmě nemohl odolati Nelsonově přesvědčivé řeči. „Byl bych už dávno na prkně, kdyby se bylo vyplnilo proroctví doktora Hurda a našich přátel. Na mou věru, maminko, bylo by mi docela dobře – kdybych neměl strach nebo starosti. Je to jistě krásné být tady.“

„Pane Laramie, proč myslíte, že není příčiny pro otce – nebo pro mne – k starostem?“ otázala se vážně Harrieta.

„Inu, o vás si nejsem tak docela jist, slečno Hallie,“ odpovídal táhle Nelson. „Protože jste tak mladý a hezký nováček, a všichni kovbojové, jezdci a zloději dobytka, kteří obtěžují tenhle kraj, jak vás uvidí, jistě nenechají trávu růst pod kopyty svých koní a budou se vám dvořit. A já opravdu nevím, jak se k tomu zachováte.“

Zazněl veselý smích na útraty Harriety a její pošetilé zardění to ještě zhoršilo.

„To nemusí dělat starosti vám, pane Laramie,“ odsekla Harrieta. „Dovedu se o sebe postarat. Myslila jsem na otce, na jeho zdraví a na práce na ranči.“

„Nemáte-li nic proti tomu, nelíbí se mí, když mi někdo říká pane,“ odvětil Nelson. „Inu, povím vám, co mi řekl Osamělý. A mohu to jistě jen schválit. ‚K čertu, Laramie,‘ řekl Osamělý, ‚kdyby se naše Lindsayova tlupa dovedla dívat na všechno vašima očima, bylo by všechno jistě dobré‘.“

„Inu, Laramie, jsem sám skorem přesvědčen,“ řekl Lindsay. „Povězte nám, jak vlastně se na to díváte?“

Laramie poněkud zvážněl a v jeho očích objevil se zase onen pronikavý svit. Harrieta vytušila, že se s radostí chápe této příležitosti, jak kvůli nim, tak i kvůli sobě a svým druhům.

„Nejdřív o vás, pane. Nejste tak churav, jak si myslíte. Viděl jsem

už hodně lidí, kteří byli mnohem nemocnější a uzdravili se úplně. A to bylo v Nebrasce, a ta jistě není tak dobrá k tomu, postavit lidi zase na nohy, jako Colorado. A teď poslechněte, veliteli. Zapomeňte na starosti, ztráty a churavost, ale udržte si zájem. Odpočívejte dost, ale pohybujte se také. Spěte venku. Dýchat tenhle šalvějový a horský vzduch den po dni, a být hodně na slunci – to vás jistě vyléčí. Dole v údolí je jeden Mexikán. Ten pěstuje ovoce a zeleninu všech druhů. Chová slepice, husy, krocany, vepře. A krávy, je tam aspoň sto dojnic. A ten člověk je ve vašich službách, a budete mít všeho víc než dost.“

„Laramie, cítím už teď, že jsem zdravější. Poslechnu úplně vaši rady,“ řekl Lindsay vážně.

„To je dobře. A teď o pracích na ranči. Zajímejte se o všechno, to jistě, ale nepřipouštějte si starostí. Byla-li slečna Hallie vaším správcem a účetním v Ohio, jistě to dovede i tady. To vidí každý, že je chytřejší než muž. Na ni by musil přijít někdo chytřejší než Allen a Arlidge, aby ji ošidil. A oni vás jistě ošidili, pane Lindsayi, a do jaké míry, to se teprve ukáže. Ale jistě hodně. Já si vezmu na starost jezdce a dobytek. Slečna Hallie bude mít na starosti peníze. Ručím vám za to, že by se ten ranč vyplácel, i kdybychom začínali teď bez dolaru v kapse, a jen s polovičkou toho dobytka, který jsem viděl venku na pastvinách. Vyznám se v dobytku. Vyznám se v jezdcích a v zlodějích dobytka. Dovedu s nimi zacházet. A není to žádné prázdné vychloubání. Na to nezapomeňte. Po celý svůj život jsem toužil po takové příležitosti, jako je tato. Je to nejkrásnější ranč, jaký jsem kdy viděl. Mohli bychom tady mít sto tisíc kusů dobytka na vzdory všem zlodějům. To ovšem počítám s obyčejnou činností těch pánů. Dnes ráno jsem si vyjel dolů, když vozy odjely, a prohlédl jsem si to trochu. Byla tam Allenova tlupa devíti lidí, ale Arlidge tam nebyl. Myslím, že včera večer hodně přemýšlel. Ale myslil jsem si hned, že tam nebude. Mohl jistě odvést ty jezdce s sebou, nebo aspoň většinu jich, ale rozmyslil si to, a to z důvodů, které tuším. Někteří z těch devíti jezdců jsou ničemové, na to se můžeme vsadit. A někteří jiní, snad čtyři nebo pět, jsou řádní kovbojové, nebo se z nich udělají. To by mi netrvalo dlouho. A potom už budeme jezdit hezky.“

„Laramie, dodal jste mi znamenitě myslí – po mé sklíčenosti,“ řekl Lindsay od srdce. „Hallie, tobě také?“

„Myslím, že má Nelson zvláštní schopnost povzbudit člověka,“ odpověděla Harrieta vážně. Bylo nemožné nedůvěřovat tomuto Západanovi a necítit jeho horlivost a sílu s ním.

„Souhlasí-li moje dcera, platí to,“ řekl Lindsay.

Hubený osmahlý obličej Laramieho poněkud zrudl. Snad to bylo poněkud silné pro něj, když jeho budoucnost měla záviseti na úsudku ženy. Harrieta cítila s ním, ale všechna její intuice a úsudek obracely se k prospěchu otce. Když pohlédla do Laramieových očí, ztratily poněkud svou pronikavou sílu, orlí hrdost, a byla v nich jakási prosba, které důvěřovala. Ten klidný, nenucený, táhle mluvící Jižan prolil snad krev, ale byl poctivý a měl prospěch jejího otce na mysli. Harrieta cítila odpor k spolčení s ním, i když bylo naprosto obchodní a neosobní; byl přece jen člověk, pověstný svou dovedností v zacházení s pistolí a svým zabíjením. Snažila se řídit zdravým rozumem, jímž se honosila. Nemohla se řídit zásadami Východu na drsném, divokém Západě. Je zcela možné, že jen takový člověk jako Laramie Nelson dovede obrátit zkázu v úspěch. Měla nejasnou předtuchu, že z vděčnosti, kterou k němu cítí již teď, může vzniknout něco silnějšího, snad úcta. Snažila se pohlížeti na Západ bez předsudků.

„Souhlasím, otče,“ řekla rozhodně. „Budu pracovat s Nelsonem.“

„Děkuji vám, slečno,“ řekl Nelson poněkud chraptivým hlasem. „Doufám pevně, že vaši důvěru nezklamou.“

„Doufám a prosím Boha, abych já to rančování nezmotala,“ odvětila vroucně. „A teď – s čím začneme?“

„S domem tady,“ odpověděl Nelson. „Bude tu jistě hodně práce. Myslím, že by měl Fork Mayhew – to je ten jezdec, který se ozval za sebe a za své pardy včera večer – že by měli přihnát dobytek hezky blízko sem, a ostatní z tlupy bych vzal do práce s námi tady. Při tom si vyjedu občas ven, nebo pošlu Osamělého a Trackse. A abych nezapomněl, veliteli. Máte nějakou polní obzorku?“

„Přivezl jsem dalekohled i polní obzorku. Dostal jsem obojí darem. Nevěděl jsem, co s tím, a složil jsem to mezi své věci.“

„To je dobře!“ Laramie zamnul radostně rukama. „Ze stěny přehlédneme celý kraj a uvidíme hodně z toho, co se děje dole, aniž nás kdo viděl. Mám jistě podezření. Na to nezapomínejte... Ta místnost, kterou jsem vybral pro vaši kancelář, slečno Hallie, bude se vám jistě líbit. Je u brány na levé straně. Samá kamenná zeď a silné dveře, které by musili rozsekat sekerou nebo zapálit. Vyčistili jsme to tam řádně. V přední a zadní stěně je střílna, a ty se rozšíří a budou z nich pěkná okna. Pěkná kamenná podlaha. Vybílíme zdi, postavíme tam police, psací stůl, obyčejný stůl, a co si ještě budete přát. Za den nebo dva tam budete moci přestěhovat své papíry, cenné věci, peníze a podobné věci, a když zamknete dveře, můžete být jista, že se tam nevloupá nikdo.“

„Jak dovedete uhodnout mé potřeby!“ zvolala vřele Harrieta. Ten člověk ji uváděl v úžas svými praktickými návrhy.

„To jistě, ale není to tak těžké,“ odvětil Nelson se zřejmou radostí. „Osamělý má nějaké pěkné nápady, ale nechce mi to říci. Říká, že chce mít zásluhu sám... A teď něco o práci. Vy budete tábořit tady, dokud neupravíme místnosti jednu po druhé. Dívenky, řekněte nám, které kufříky a brašny potřebujete, a my je odneseme do vašeho ležení.“

„Ale snad by bylo lépe nerozbalovat, dokud nebudeme mít potřebné místnosti úplně připravené,“ řekla Harrieta.

„To jistě. A teď pojdte se mnou a povíte mi, které z těch místností chcete za pokoje. Jsou tam čtyři velké kamenné krby s komíny ve zdi, a to je jistě znamenitá věc pro tenhle dům. V zimě bude mráz až bude všechno praštět, ale bude tady plno dříví, a nepoznáte ani, že je zima... A teď bych rád podal návrh.“

„Nelsone, čekáme dychtivě na všechny vaše návrhy,“ prohlásil Lindsay.

„Inu, na neštěstí ty kamenné krby jsou daleko od sebe. Nepočítal jsem krb, jehož užívá Jud. Když všechno uvážíme, bude tam velmi pěkná kuchyně. Z místnosti s krbem vedle kuchyně uděláme obývací pokoj pro vás, Lindsayi a paní Lindsayová, a z něho vedou dveře do další místnosti, a tam bude ložnice. Chcete-li, dáme tam kamna, jako do všech ložnic. Váš syn Neale si už vybral svůj pokoj na téhle

straně. Ty stáje – nebo pokoje měl bych jim říkat, neboť to jistě byly pokoje, než tam dobytkaři usadili koně – v druhém křídle naproti jsou větší než tady. Patnáct krát třicet stop. To je velká místnost. Bude potřebí hodně dřeva, nátěru a podobného, aby se to hodilo pro všechn váš nábytek, koberce a hezké věci. Je dobře, že jsem koupil sekáče a kladiva. Jinak bychom měli čerchmantskou práci s tím vysekáváním střílen na okna.“

„Pojďte, Laramie,“ zvolala Lenta, která tak dlouho mlčela a jen se nadšeně dívala. „Pomozte mi vybrat nějakou velkou místnost pro Hallii a pro mne, s obývacím pokojem vedle, kde bychom měli krb.“

„To jistě. A kde bude vaše druhá sestra?“ ptal se Nelson usmívaje se.

„Byla bych ráda vedle nich. Ale nebojím se být sama,“ odpověděla Florence.

„To je zábavné,“ smála se paní Lindsayová. „Jsme tady ve staré tvrzi a mluvíme o kancelářích, ložnicích a obývacích pokojích. Jako v nějakém zámku! Řeknu vám tedy, že chci mít salon, přijímací pokoj a knihovnu.“

„Hahaha! Kde bys mohla přijímat naše četné sousedy,“ zvolala vesele Harrieta. Jen počkej, drahá matko, až uvidíš naše sousedství!“

„Inu, to by bylo asi všechno, myslím. Ne, na něco jsem zapomněl,“ promluvil Nelson obraceje se zase k Lindsayovi. „Kde chcete, abychom se usadili Osamělý, Tracks a já, pane?“

„Ne daleko, to je jisté,“ odpověděl Lindsay.

„Inu, to jsme si mysleli také, aspoň než si zvyknete na Západ.“

„Laramie, já bych byla nejraději, kdybyste se vy hoši utábořili přímo v té bráně, aspoň vždycky přes noc,“ řekla Lenta.

„Inu, to raději Osamělému neříkejte,“ protahoval Nelson usmívaje se. „On by si rozložil svou plachtovinu přímo před vašimi dveřmi. Pojďme, dívky! Vyberete si své pokoje a já půjdu zas po práci.“

Kapitola VIII.

Harrieta uvažovala nad svou hlavní knihou a deníkem, a z některých položek v nich bylo jí do pláče. Ale zdržela-li slzy a radovala se přes to všechno, byl toho příčinou zdravotní stav jejího otce. Ležel asi týden a bylo mu podle všeho stále hůře, ale potom vstal a nechtěl ulehnout, ačkoli mu celá rodina domlouvala. Potom přišlo to, co Harrieta pokládala za jedno z jeho krátkých zlepšení, po němž mu mělo být zase hůře. Ale tentokrát se ono zhoršení nedostavilo. Teď již uběhlo šest týdnů! Nemohla již pochybovat. Otec se uzdravoval. Svěží suchý vzduch Colorada se svými léčivými účinky, jakož i vysoká poloha ho zachránily. A to bylo hlavní. To právě bylo, proč se vydali za Západ, pro co pracovali, snášeli trampoty a oč se modlili. Harrieta uvažovala, proč by nemohla být nevýslovně šťastna a vděčna. Ale byla vlastně. Nedávala to tak najevo jako její matka, která nemyslí na nic jiného, než na uzdravení svého muže; nebo Florence, jejíž sny byly ještě živější a krásnější v tomto blahodárném okolí; nebo Lenta, která zbožňovala všecko a každého, zvláště jezdce, kolem jejich nového domova; nebo Neale, který jezdil na nezkrocených koních, nebo se pokoušel jezdit na nich, a který se i jinak přizpůsoboval životu na pastvinách. Přes to věděla Harrieta ve svém srdci, že je tak hluboce vděčna jako kterýkoli z nich. Jenže někdo musil vést správu ranče, a tento úkol, určený jí, byl jako nějaký zlý sen.

Bylo v polovině června. Viděla otevřeným oknem, opatřeným železnou mříží, ze své kanceláře kamenných stěn, v níž byl příjemný chládek, ven na zelený ranč a do vzdáleného fialového kraje. Ve vzduchu bylo plno silné příjemné vůně, v trávě stepi se pohupovaly květy, hejna kosů poletovala nad zoranými poli a zelenými pastvinami, potok, pramenící mezi topoly na dvoře, bublal podle jejích otevřených dveří a zvonil melodicky po kamení dolů do údolí. Chtěla-li, mohla vyjít ven a vystoupiti po kamenných schodech na hradby staré tvrze, odkud se jevil stále se měnící pohled na hory, který byl vždy krásnější, a dodával jí síl v její těžké zkoušce.

Měsíc takové práce, jaké Harrieta dosud neviděla, proměnil vnitřek staré tvrze v jedinečný, prostorný, pohodlný, ba dokonce přepychový domov, a dvůr s velkými topoly a mechem porostlými

balvany a tryskajícím pramenem v místo podobné zahradě, které budilo pocit míru a štěstí.

Vůdčím duchem této práce byl Laramie Nelson. Lopotil se při ní od časného rána do pozdního večera, poháněl své věrné partnery až k mezím jejich sil, a nějak se mu podařilo přimět k práci i Arlidgeovu nejistou tlupu. Závazek Lindsayů Laramie Nelsonovi nemohl být vůbec splacen, a při tom vzrůstal neustále, a to velkými skoky, jak soudila Harrieta.

Měla tedy nějakou příčinu být nešťastná? Bylo toho toužící, skorem trpké, tíživé břímě skutečnou, nebo smyšlenou nespokojeností? Na onu zmařenou lásku dávných let si již ani nevzpomněla. Ta náležela minulosti. Ale nějaká nová strast, tajná a nepolevující, tížila duši Harriety.

Bylo jisté, že stav věcí na ranči, pokud šlo o dobytek, byl zlý. Podle Nelsonova odhadu, za nějž nemohl ručit, zanechal Allen na ranči Uhel s tečkou sedm nebo osm tisíc kusů dobytka místo deseti tisíc, za nějž dostal peníze. Z těchto sedmi nebo osmi tisíc odehnali zloději několik dní před příjezdem Lindsayovy tlupy přes čtyři tisíce, a od té doby mizely jednotlivé menší houfy, tak že zbývaly již jen asi dva tisíce, hlavně krav a telat. Všecko, co souviselo s rančem, budilo v Harrietě jen úžas, ale od té doby, co jí Nelson řekl, že by mohl vyzkoumat, kam se ukradený dobytek poděl, ale ne dobýt ho zpět, viděla všecko černě. Skrývala svou stále vzrůstající zlost. Začínala tušit, že Nelson, ačkoli nesporně poctivý, nejhorší před ní zatajuje. Nemohla však poznat, jde-li tu o nemožnost chovat dobytek v tom kraji bez bojů se zloději, nebo o nějakou zapletenou situaci, kterou zde Allen zanechal a jejíž urovnání znemožňuje ona sama. Dala Nelsonovi najevo jednou provždy, že chce-li zůstat na ranči Španělských hor, nesmí se uchýlit k prolévání krve. Svázala mu tím ruce? Osamělý z neopatrnosti prozradil něco, co Harrietu znepokojovalo. Napadlo jí, že je snad špatně vyzbrojena pro úkol, který jí byl svěřen.

Její smysl pro povinnost a odpovědnost, jakož i její hrdost podněcovaly ji k ctižádostivé snaze dobýt úspěchu. Přispívala kdysi značnou měrou k úspěchu svého otce v obchodu s lodními potřebami

na jezeru Eire. Měl dosud slušné jmění v hotovosti, ale Harrieta chtěla dosíci toho, aby mohli žít jen z příjmů z ranče. V této době se však zdálo, že je tato možnost velmi vzdálená. Podle Nelsonova mínění bylo potřebí rozmnožit stádo, starat se o ně a hlídat je, než by poskytovalo nějakého značnějšího příjmu, ale tyto snahy byly marné, dokud se zloději neodstěhují z Colorada, nebo nevymřou sešlostí věku.

„Ti všichni jistě neumřou v botách,“ končil Nelson jízlivě.

Taková byla ta vážná situace v příčině hlavní věci – chovu dobytka. Mimo to bylo tu ještě několik jiných věcí, které měla Harrieta řešit.

Nelsonovi se podařilo udržet Allenovu tlupu jezdců pohromadě, dokud každý z nich nezahlédl Lentu na koni – a tu, podle prohlášení nespokojeného Osamělého, „nebyl by ty zlořečené chlapy odehnal ani bičem“.

Bylo možno poněkud předvídat, jak asi zapůsobí vliv Západu na Lentu, ačkoli ani Harrieta nevěděla úplně, s jakým zápalem se Lenta vrhá do všeho, od práce až ke hře. Nikdo nemohl o Lentě říci, že by se vyhýbala svému podílu práce na úpravě domova. Florence se omezovala na to, co souviselo s jejím pohodlím, potěšením a s jejím tužbami. Ale bylo možno kritizovat počínání Lenty, a to hlavně působilo starosti Harrietě. Její matka to neuznávala a otec se tomu jen smál. Neale se stavěl proti dovádění Lenty, jak to nazval, a tím jen přiléval oleje do ohně. Harrietu trápily zlé obavy, že Lentu zabije kůň – vyletěla již čtyřikrát ze sedla – nebo že ji někdo unese, nebo snad něco ještě horšího, a její koketování uvádělo Harrietu skorem k zoufalství.

Také Neale byl příčinou starostí. Uvedl je všechny v úžas svou předtím neprojevenou vytrvalostí v těžké práci, a všichni, zvláště matka, hrozili se pozorující, že jeví sklony k pití a rvaní. Harrieta ovšem poznala, že vinu na tom nemá jen Neale sám. Všichni ti jezdci, i Nelson, rádi prováděli šibalské kousky nováčkům a Osamělý byl v té příčině nejhorší. Ten hoch tak nepolepšitelný, jako byl milý; a k tomu bylo zřejmé, že Neale a Osamělý se nesnášejí zcela dobře.

Jako stepní požár šířila se po kraji pověst o kráse Florence a

půvabech Lenty. Již po třetí přijeli v neděli jezdcí ze všech stran na návštěvu na ranč. Lindsay je upřímně vítal a jeho ženě dostalo se hojné příležitosti hovět své zálibě v přijímání hostů. Jakou malebnou skupinou byli ti jezdcí s pastvin! Přijeli, aby viděli a byli viděni. Hubené, mladé, dychtivé obličej, některé slušné a jemné, mnohé tvrdého výrazu a některé zlověstné – a Harrietu velice bavilo zkoumat je. Ale pokud šlo o krásku rodiny Lindsayů, byly ty návštěvy jezdců marné, neboť Florence neměla očí pro nikoho kromě Teda Williamse. To bylo zřejmé a vzali to na vědomí všichni na ranči.

„Kde se bere tolik lidí?“ ptala se užasle Harrieta. „Taková osamělá divočina, a tolik mladých mužů!“

„Inu, myslím, že jsou se všech stran,“ odpověděl Nelson. „A někteří z nich jsou zloději dobytka a koní, slečno Hallie.“

„Ach ne!... Nelson, jak můžete říkat něco takového?“ zvolala skorem rozhořčeně. „Vždyť se neliší ničím od našich jezdců!“

„Inu, trefila jste přímo doprostřed. Jistě se neliší vůbec od nás,“ protahoval Nelson a jeho světlé oči zneklidňovaly Harrietu svým podivným jassem. „A myslím, že byste měla dobré slovo i o Luke Arlidgeovi?“

Nelsonův chladný, skorem trpký tón řeči zvýšil rozpaky Harriety. Zarděla se a to jí bylo vždycky nanejvýš nemilé. Nikdo jiný na ranči nedovedl způsobit, aby se rděla. To ji rozzuřovalo a ježto byla ženou, snažila se za to pomstít.

„Ach, pan Arlidge? Ano, měla bych dobré slovo i o něm. Zdá se, že není již tak nepříjemný, jako když jsme sem přijeli. Je zábavný. Otcí se líbí. A víte, že by si nepřál, aby Arlidge nebo Allen byli našimi nepřáteli. A – my dívky soudíme, že je pan Arlidge docela hezký – jakýmsi smělým a okázalým způsobem.“

„To jistě. Luke vypadá skutečně směle a okázale. Byl by pěknou ozdobou, kdyby visel na provaze.“ A po té klidné, záhadné a skorem opovážlivé poznámce se Nelson otočil a odešel zanechav Harrietu zaraženou a pohněvanou.

Nikdo nemusil říkat Harrietě – a její sestry to činily stále – že Arlidge navštěvuje ranč Španělských hor, aby viděl ji. Dával to sám

zřejmě najevo. A Harrietu to spíše mrzelo než těšilo. Jak pošetilý je od ní, že budí v Nelsonovi opačný dojem! Ženy jsou povahy složité a neupřímné. Mrzelo ji, že se tak zachovala k Nelsonovi – jemuž jsou tolik zavázáni. Ale nedovedla se přemoci. Když potom Arlidge ještě po dvakráte přišel, přičinila se však, že nezůstala ani na okamžik s ním o samotě.

K tomu byly tu ještě jiné drobnější obtíže a trampoty, které zvětšovaly celek. Jednou z nich byla skutečnost, že Osamělý Mulhall pokorně zbožňoval Lentu. Harrietě se ten hoch líbil. Soudila sice o něm, že není z nejhodnějších, ale měl tolik jiných dobrých vlastností, že ho musil mít každý rád. Lenta ho nemilovala, to bylo jisté, ačkoli ho proháněla tak, jak se dosud nedělo žádnému ubohému jezdcovi s pastvin. Osamělý se stal zastáncem Lindsayů, dokonce i Neala, který mu šel poněkud proti srsti. Jeho oddanost k nim byla přímo krásná, a v tom se podobal Nelsonovi. Ale byl ubožák, a často se svěřoval se svými strastmi Harrietě.

Jinou věcí, nepříliš závažnou, ale přece jen znepokojivou, bylo, že se dívkám ztrácelo množství věcí, které mohly mít cenu jen pro ně, a to zvláště v posledních týdnech. Některé ty věci se ovšem ztratily při stěhování a jiné byly patrně založeny, ale Harrieta začínala tušit, že některé musil někdo úmyslně odcizit. Nevěděla, koho má podezřívát, leda snad několik Mexikánů, kteří bydlili dole a chodili častěji do domu.

Pomalé kroky a zvonění ostruh vyrušily Harrietu z úvah. Trhla sebou a vzrušilo to její otupělé nervy, když je poznala. Když zaznělo zaklepání na otevřené dveře, zavolala, stydíc se za svou šalbu: „Kdo je to? Vstupte!“

Vstoupil Nelson. Neviděla ho již tři dny, což si teď rázem uvědomila. Jeho jezdecký oblek byl zaprášený. Přinášel s sebou zatrpklou vůni pastvin.

„Inu, jak se máte, slečno Hallie? Nemyslila jste, že jsem umřel?“ řekl.

„Ne, to sotva,“ odpověděla smějíc se. „Posaďte se, Nelsone. Je na vás vidět, že jste unaven.“

„To jistě jsem. Přijel jsem ráno s Castle Headu.“

„S Castle Headu? Pamatuji se, že o tom místě mluvil Arlidge. Je to daleko od našich pastvin, že?“

„Ano. Je to na místě, o němž Arlidge a Allen říkají, že to jsou jejich pastviny. Tuhle,“ odpověděl ukazuje prstem na určité místo na hrubě načrtnuté mapce na stěně nad psacím stolem Harriety.

„A co jste tam dělal?“

„Inu, Tedovi se ztratil jeho oblíbený kůň, a stopoval ho.“

„Ten divoký malý grošák! A našel jste ho?“

„To jistě, dobře jsme ho našli.“

„Zaběhl se?“

„Inu, nebylo zrovna vidět, že by se byl zaběhl,“ protahoval Nelson a zdálo se, že je to jen zase jedna z jeho vyhýbavých odpovědí.

„Myslím, že je Ted rád,“ řekla Harrieta. „On půjčuje toho koně Florenci. Stěžovala si už. Zdá se, že tu není mnoho koní, na nichž by mohla jezdit.“

„Musím s politováním říci, že Ted nebyl vůbec rád,“ řekl Nelson. „Víte, našli jsme toho koně v ohradě, která náleží nějakému Snookovi. Našli jsme ho kukátkem s vrcholu Castle Headu.“

„Nelsone, kam tím míříte?“ otázala se rychle Harrieta.

„Slečno Hallie, toho koně někdo ukradl,“ odpověděl Nelson klidně. „A nechtěl jsem pustit Trackse za ním, protože by jistě Snooka střelil.“

Už to zde bylo zase – ten krutý a naléhavý rys podvojného rázu pastvin. Nemohla mu uniknout, jako nemohla zadržet vlnu horka, která jí náhle proběhla žilami.

„A co v tom chcete dělat?“ otázala se.

„Co byste udělala vy?“

„Vzala bych si toho koně, ale bez násilí.“

„A jak byste to udělala?“

„Požádala bych Snooka o koně a předstírala bych, že si myslím, že kůň zabloudil, a on že ho vzal laskavě do ohrady.“

„Inu, to by šlo, kdybyste při tom spoléhala na pistoli. Ale myslím, že bude lépe, nepustíme-li Trackse za tím koněm.“

„Pojedete vy?“

„Ano, ale ne brzy. Víte, počkal bych raději, až se Snook zbaví

některého dobytka s předělanou značkou, který jsme tam viděli.“

„S předělanou značkou? To jste mi už jednou vysvětloval. Která značka byla předělána?“

„Zdálo se mi, že Úhel s tečkou byl předělán ve Zkřížené trojúhelníky... Půjčte mi tužku, slečno Hallie... Takhle.“

„Aha, už rozumím. Je to zcela snadné. To je tedy jiný postup zloděje dobytka?“

„Ano. Víme to, ale nemůžeme to nikomu dokázat, a i kdybychom to dokázali, nemohli bychom v tom nic dělat.“

„To je hanebné jednání!“ zvolala. „To se máme nechat okrást o svůj dobytek, a nemůžeme nikoho stíhat?“

„Jednou snad přijde na tyhle pastviny zákon. Myslím, že bude lépe, vzdáte-li se chovu dobytka, až na několik kusů, které můžeme mít dole v údolí. Můžete propustit většinu nás jezdců a obdělávat po několik let pole. Je jisté, že by to znamenalo ztrátu peněz. Ale jelikož ztráta dobytka je tolik jako ztráta peněz, myslím, že by to bylo lepší.“

„Propustit většinu našich jezdců!“ opakovala Harrieta, a mínila tím jeho.

„To jistě. Co jiného můžete dělat? Myslím, že by bylo pošetilé utrácet peníze na jezdce, když by neměli za čím jezdit. Nechtěl bych ani sám zůstat.“

„Laramie!“

Ze zděšení, jevícího se v tom slovu, poznala Harrieta víc, než poznal on. Nelson seděl dívaje se zachmuřen do země.

„Snad byste neopustil mne – nás?“ zvolala.

„Inu, ne, myslíte-li, že bych měl zůstat, slečno Hallie. Ale nevím si už rady.“

„Vy!... To snad není ani možné!“

„Inu, jsem jen člověk, a je to pravda. Nedokáži to, co jsem chlubně sliboval, protože nepřipustíte, abych vedl ranč podle svého způsobu.“

„Rozmyslím si to ještě,“ řekla kvapně. „Máte ještě nějakou jinou zprávu?“

„Není toho mnoho. Osamělý spatřil kukátkem dva podezřelé jezdce. To bylo včera ráno. Vyjel ven a přistihl je při schůzce s

dvěma našimi jezdci. Ale viděli a zmizeli roklí, než je mohl poznat.“

„S našimi jezdci! – V tom nebude nic dobrého. Je snad možné, že by naši lidé byli ve spojení s těmi zloději dobytka?“

„Inu, slečno Hallie, je to tak možné, že je to jisté. Tušil jsem to už dávno. Ale tím se natrapte. To je obyčejná věc na pastvinách.“

„Ach, ti slušní, veselí hoši! Jak by je mohl někdo podezřívat, že jsou zloději?“

„Inu, myslím, že krádež na Východě je něco jiného než tady. Dělal to většina Západanů, od jednotlivého kusu až do celého stáda. Je na tom zlé jen to, když se to dělá pořád a když se to prozradí.“

„Laramie Nelson! – Kradl jste vy někdy dobytek?“ zvolala Harrieta poděšena.

„To jistě. Občas nějaký kus, když jsem měl hlad, ale jsem rád, že mohu říci, že nikdy jindy, a od té doby už nikdy.“

„Ach, co si jen počnu?“ zvolala. „Otcí je už dobře. Je tolik rád. Spoléhá na vás a na mne. Myslí, že nám jde všechno dobře... Je mi zle z toho. Co řekne – jak to bude působit na něho – až se doví, že jsme hmotně zničeni?“

„Myslím, že ten starý brach ani nemrkne okem,“ odvětil Nelson a Harrieta věděla, že se otcí nemohlo dostat větší poklony.

„Ale co jen budu dělat?“ opakovala Harrieta, jsouc s rozumem v koncích. „Co se s námi stane?“

„Inu, odpověď na to je snadná, budete-li dělat dál tak, jak jste začala,“ odvětil Nelson, ne bez trpkosti. „Neale půjde cestou obyčejných lidí na pastvinách. Florence přiměje Teda, aby se usmířil se svou bohatou rodinou, a odejde vám.“

Lenta bude bláznit kovboje dál, až ji některý z nich hodí na koně, a to bude její konec. Váš tatínek a maminka se oddají zklamání a zármutku... A vy, slečno Hallie, když uvážím podivnou povahu žen, myslím, že se provdáte za toho nejsmělejšího a nejhezčího ze všech jezdců s pastvin, Luke Arlidge.“

„Neurážete mě!“ vybuchla zuřivě Harrieta. „To všechno ostatní, co jste předpovídal, je dost hrozné – a nemusíte k tomu všemu dělat ze mně takovou – takové mělké stvoření... Nevzala bych si Arlidge, ani kdyby byl jediný na světě. Ne – nedala bych váš jediný malíček za

něho celého!“

Harrieta se nenadála, že se v zuřivosti prozradí. Neměla původně v úmyslu říci toho tolik; sama skorem ani nevěděla, že její smýšlení je takové, jak je vyjádřila. Ale nelitovala toho, když spatřila změnu v jeho obličeji.

„Jsem rád, že jsem vás rozzuřil, slečno Hallie,“ řekl vstávaje. „Jistě jsem to všechno nemyslel tak, jak jsem to řekl – ačkoli jsem už měl opravdu strach, že to poslední uděláte. Prosím vás, odpusťte mi to. Byl jsem v poslední době hodně sklíčený. Osamělý a Tracks si mě dobírali. A – inu, nechme toho raději. Děkuji vám za to, že jste mi zas dodala mysli. Půjdu zas do práce a udělám ji jako nikdo druhý.“

Nelson odešel. Harrieta slyšela jeho tiché zvonivé kroky, jak se vzdalují podle vchodu na dvůr k místnosti, kde byl usazen se svými dvěma druhy jezdců. Dívala se za ním, a všechny její city se zastavily. „Panenanebi!“ zašeptala, obličej jí zazářil a nabyl napjatého, dychtivého výrazu. „Snad se nezamíloval do mne?“ Tu ji přepadlo dosud naprosto neznámé, bouřlivé pohnutí, které zatlačilo její zděšení, lítost i odpor.

Byla dosud v tomto bouřlivém duševním stavu, když se přištrachal Osamělý a zaklepal. Vyzvala ho, aby vstoupil, a on odložil koženice, rukavice a sombrero venku před prahem.

„Jak se máte, veliteli?“ řekl s dvornou úklonou. „Slyšela jste ten hrozný rámus, když jsem přišel?“

„Ne, Osamělý, neslyšela jsem nic.“

„Hrome! To je divné. Dělal jistě rámus. Ale na mou čest nevím, byla-li to hysterie, zlost nebo jen smích.“

„Ona? Kdo?“

„Nikdo jiný, než vaše milá sestřička. Špehoval jsem ji, slečno Hallie. Víte, že jste jí zakázala, aby nejezdila s Chessem Gainesem. Vím to, protože mi to řekla Lenta. A vím také, že on není takový člověk, s jakým by si mohla něco začínat. Neraď mluvím proti soupeři. Ale Chess je ničema. Laramie ho vyhodí, až se o něm něco doví. Ale Lenta! Myslíte, že o něho stojí – jak si myslí Laramie, nebo vy, nebo já? Ba ne! Ta dívka o něho nestojí ani za mák. Chess se vychloubal, že má s ní schůzku, a já jsem ji pozoroval a počíhal jsem

si na ně. A také jsem je přistihl. Neviděla-li jste nikdy zuřivou dívku, podívejte se na ni. Gaines se vztekal. Ale neměl tolik odvahy, aby vytáhl pistoli, a tak se boj omezil jen na ni a na mne. Musil jsem ji honit na míli cesty, než jsem ji mohl vytáhnout ze sedla. Ta ujížděla! Poslechněte, byla-li kdy nováčkem, už jím dávno není. Křičela, škrabala, kousala, ječela, kopala, vyla, a nakonec to zkoušela po dobrém. Ale nebylo jí to nic platné. Spálené dítě se bojí ohně! Přivezl jsem ji zpátky, oklikou, aby nás žádný z kovbojů neviděl, a nepustil jsem ji z rukou, dokud jsme nebyli tady. A potom jsem jí nechtěl nechat jejího koně... Vykonal jsem svou povinnost, veliteli, a to je moje zpráva.“

„Nevím opravdu, co bych na to řekla,“ prohlásila Harrieta přímo, když Osamělý ukončil svůj rychlý výklad.

„To je jisté, že jsem si zničil své naděje u Lenty, měl-li jsem vůbec nějaké,“ dodal Osamělý.

„Ubohý hochu! Jistě jste žádné neměl,“ zvolala Harrieta lítostivě. Bylo to skorem přílišné.

„Poznal jsem to, slečno Hallie, když jsem si dodal odvahy a požádal jsem ji, aby si mě vzala, jako řádný muž, a ne jako ti kovbojové, kteří jen dívky objímají, líbají, tančí s nimi a tak dále. A chtěla byste slyšet, co mi na to řekla?“

„Osamělý, myslím, že bych to chtěla slyšet,“ odpověděla Harrieta.

„Měla už dopal pro něco, co jsem udělal někdy dřív. Řekla mi, že jsem křivonohý malý Lothario, nevím ani, co to je. ‚Vzít si vás?‘ povídá pyšně jako nějaká princezna. ‚Proboha, ale vy si lichotíte!‘... Řekl jsem jí: ‚Lento, jsem snad křivonohý od poctivého ježdění, i to, jak jste mě nazvala, a ještě hodně k tomu, ale mám vás upřímně a opravdově rád, a jen vy mě můžete zachránit od smrti na osamělé prérii.‘ A ona se dala do křiku –“

„Osamělý, milý, zklamaný hochu, myslím, že už víc nesnesu,“ vpadla mu do řeči, a bylo jí při tom do pláče i do smíchu.

„Je to jistě krušné, slečno, ale nevzdávejte se,“ odvětil Osamělý konejšivě. „Zůstanu u vás, a Tracks také – a Laramie, inu, ten klidný, neukvapený, divoký pistolník, který se už často vydal proti nejhorším lidem a vrátil se – inu, ten se třese, jak zaslechne vaše kroky, a vidí

váš obličej v oblacích a slyší váš hlas ve větru. Na to nezapomínejte, slečno.“

Odešel a krácel přes dvůr hvízdaje si.

„Je to zvláštní člověk!“ řekla si Harrieta. Může být pravda, co si troufal říci o Laramieovi? Ten Osamělý byl jistě Šlechetným srdcem, Statečným i Ananiášem v jedné osobě.

Harrieta sáhla po své tužce se zlatým kováním, kterou předtím položila na rozevřenou hlavní knihu, právě než vstoupil Osamělý. Tužky tam nebylo. Hledala všude, jelikož věděla určitě, že ani neupustila, ani nikam nezaložila tento oblíbený dárek, který vždy pečlivě opatrovala. Tužka nemohla uletět, ani neměla nohou. Někdo ji vzal. Vtom vyrazilo z úst Harriety zvolání zděšení, výčitky a jistoty, když se jí rozsvítilo v hlavě. „Osamělý! – Ten slušný, milý hoch! – Ach!“

Mrzutosti stíhaly Harrietu ráz na ráz a řekla si, že si raději odbude hned ještě jednou. Šla tedy hledat Lentu a našla ji, jak si hověla ve své visuté síti, doma zhotovené. Tento nejmladší člen rodiny Lindsayů vypadal teď jako osmahlý pihovatý uličník živě ženské barvy a obrysů těla. Harrieta teď uznávala, že Laramie nebyl daleko od pravdy, když řekl, že jezdcí s pastvin nedají pokoj, dokud nebude Lenta zadána. Bylo však zřejmo, že tato žádoucí situace je dosud vzdálena.

„Hallo, Hal! Projela jsem se pěkně,“ řekla Lenta lenivě a její veliké dětské oči dívaly se nevinně, ale pronikavě.

„To jsem už slyšela. Řekl mi to Osamělý,“ odvětila Harrieta.

„Ach – tam tedy šel. A co ti říkal, Hallie?“

„Napovídal mi toho hodně. Nepamatuji si ani polovičku toho. Ale – dal jaksi najevo, že je ti milejší společnost jiných kovbojů, kdežto by bylo mnohem lépe pro tebe, kdybys se omezila na jeho společnost.“

„Ten žalobník! Vzal ho čert! Vsadím se, že to vylíčil horší, než to bylo, a že na sebe neřekl nic.“ A Lenta jala se líčit tu příhodu tak, že se celkem shodovala s líčením Osamělého, až do chvíle, kdy ji stáhl s koně.

„Byla to příležitost, na kterou dávno čekal, Hallie, na to

nezapomínej,“ prohlásila Lenta s nevolí. „Popadl mě do náruče přes předeek svého sedla. Bránila jsem se jako čert, ale on je hotový obr. Nakonec mi vsunul levou paži kolem krku a pod mou levou paží, kterou držel. A jelikož mě přitiskl k sobě, nemohla jsem dělat nic jiného, než kopat. To poplašilo jeho koně a mne také, a proto jsem toho nechala. Potom mě začal líbat, přímo na ústa. Křičela jsem, zuřila, klela. Nadávala jsem mu všemi nadávkami, na které jsem si mohla vzpomenout – totiž, když mě zrovna nelíbal. Potom mi došly síly. Dal si dobrý pozor, aby se mnou jel oklikou roklemi, aby nás nikdo neviděl. Řekl, že mě jednou takhle popadne a unese. Nakonec jsem zkusila předstírat záchvat hysterie. Nepřestal mě líbat hned – byla to příliš pěkná příležitost pro něho, ať jsem zuřila, nebo ne – ale po chvíli toho nechal a pustil mě. To bylo přímo pod domem.“

„A kam se poděl tvůj kůň?“ ptala se Harrieta.

„Ten šel za námi. Je teď tam venku s koněm Osamělého. Měla jsem ještě tolik rozumu, že jsem jela zadem k stájím, aby ta příhoda nevypadala tak zle.“

„Vypadá to zle,“ odvětila Harrieta vážně.

„Vím to, má milá, tak dobře jako ty. Ale co může taková ubohá dívka dělat? Nechat ty hrubé, domýšlivé osly Západ'any, aby na mne vyzráli, jen proto, že jsem nováček? To mi ani nenapadne.“

„Zdá se mi, že aspoň Osamělý na tebe vyzrál.“

„Vůbec ne! Jistě jsem se nenechala od něho líbat dobrovolně... Ale Hallie, nechtěla bych, aby to Osamělý věděl – ale líbí se mi opravdu. A hodně. Je to chlap liškou podšitý. Člověk na něm nikdy nepozná, lže-li, nebo mluví-li pravdu. Zaklíná se vším na světě, že mě má hrozně rád. Podává mi vážné nabídky k sňatku každý den. To je aspoň něco v jeho prospěch. Neušlo mi, že žádný z ostatních to dosud neudělal. Ale pan Mulhall si o sobě myslí, že mu žádná žena neodolá. A z toho já ho vyvedu, kdyby bylo nevím co!“

„Lento, já věřím, že je do tebe prudce zamilován. A to právě mi dělá starosti.“

„Inu, to by mi nedělalo starosti, je-li to pravda. Měla bych z toho ohromnou radost. Potýrala bych ho důkladně.“

„Ale má drahá, zdá se mi, že není dobře zahrávat si s těmi

mladými Západany. Říkal mi to Nelson sám. A jsem o tom přesvědčena. Nechci tě kárat, Lento, ani vytýkat ti chyby, ale myslím opravdu, že si počínáš příliš lehkomyšlně vůči nim – že zacházíš příliš daleko. Co by tomu řekla matka?“

„Řekla by dost. A co je horší, řekla by to tatínkovi, a proto proboha to na mne nežaluj. Baví mě to znamenitě. Víím, že to nemůže dlouho trvat, a to právě mě pohání. Žárlím tolik na Flo! Ne že bych byla zamilována do Teda nebo toužila po něm, to je jisté. Ale on je tak hezký, slušný a oddaný hoch. Musím jí závidět, když je vidím spolu. Pamatuj na moje slova, Hallie, ten jejich poměr je jistě vážný.“

„Obávám se, že je tomu tak.“

„Měli bychom tomu být hrozně rádi. Laramie je tomu rád. Řekl mi to.“

„A co si myslí Laramie o tvém poměru k Osamělému?“

„Ne mnoho. Říká, že Osamělý není hodný a že začnu-li si něco s ním, budu toho litovat.“

„Ach, neřekla bych, že Osamělý není hodný. Má jistě některé pěkné a dobré vlastnosti. Váží si žen, myslím. Je skutečně dvorný.“

„To máš pravdu, Hallie. S Osamělým se cítím v bezpečí, i když se mi dvoří a vyhrožuje mi. Neměla bych docela nic strach, i kdyby mě popadl s koně a odvezl.“

„Proboha! K tomu nesmíš připustit. Mysli trochu na matku a na mne... To všechno mě velmi skličuje, Lento. Víš, nedovedu si prostě představit, že by mohl být Osamělý tvým mužem.“

„Propána, a kdo si to dovede představit?“ odvětila Lenta divoce. „Vidím všechno červeně, pomyslí-li že by některý z těch jezdců, kteří jen pijí, klejí a rvou se, měl být mým mužem. Není žádného druhého, jako je Ted Williams. Ti rančerové, které jsem viděla, jsou jen staří zaprášení balící a žvýkají tabák. Je dobře, že se nechci vdávat, ale kdybych se měla vdát – kdybych chtěla – co by bylo potom?“

„Mohla bys poslat pro Lane Griffitha nebo Eddie Howe,“ navrhovala Harrieta skorem ironicky.

„Moji bývalí nápadníci ze školy!“ Lenta se dala do hlučného

smíchu. „Ne, nepřála bych Laneovi ani Eddiovi, aby se octli na tomto hrozném Západě, ani kdybych se nebyla změnila!“

„Na hrozném Západě?... Myslím, že máš pravdu. Má jistě některé hrozné vlastnosti.“

„Ale Hallie, považ jen! Já bych nešla odtud ani za celý svět! Šla bys ty?“

To byla otázka, o níž Harrieta nechtěla uvažovati. Jistě cosi naléhavého a hlubokého vyvstalo mezi ní a tím starým nudným Horním Sandusky. Poznávala to, jen když se vracela myslí do minulosti.

„Lento, teď už není ani možné, že bychom se kdy vrátili,“ odvětila Harrieta střízlivě. „Musíme si vydělávat na živobytí zde. A teď, když je otec mimo nebezpečí, musíme se dát vážně do práce, s nadějí a nadšením.“

„Ráda bych věděla, co k čertu jsme dělaly dosud. Podívej se na moje ruce, Hal Lindsayová. Jen se na ně podívej! – Dětské ruce, které kdysi jen popleskávali a líbali. A teď vypadají jako ruce pradleny. Ale ať mě čert, stydím-li se za ně!“

„Není to tak zlé. Všimla sis rukou těch Lilleyovic dívek, když k nám přijely minulou neděli? Jejich otec je velký rančer někde směrem k La Juntě. Ty musí opravdu pracovat... Ale vraťme s k vlastním strastem. Začali jsme zde s nadějí, že se bude náš ranč jednou vyplácet, nebo aspoň že ponese úroky z kapitálu do něho vloženého. Ale o nějakém výnosu nelze dosud ani mluvit. Jsme vlastně chudší o několik tisíc kusů dobytka, než když jsme přišli.“

„Hal, vím o našem ranči víc, než ty a tatínek dohromady,“ ozvala se Lenta živě. „Jsem ráda, že jsi o tom se mnou začala. Za poslední měsíc jsem se toho dověděla hodně. Ty přijdeš do ohrad málokdy, a to jen s Nelsonem. A když se ukáže Nelson, sklapnou jezdci ústa jako pasti. Ale já jsem se potloukala po ranči s Nealem a sama, sedala jsem na vysokých plotech ohrad, pozorovala jsem a poslouchala všechno. A jezdila jsem na deset tisíc mil cesty, jak se mi zdálo, s Osamělým, Chessem Gainessem, Slimem Redem a s jinými. Jsem snad ztřeštěná, jak říká tatínek, ale nejsem hloupá. A viděla jsem hodně a slyšela jsem ještě víc, a mám už o tom svůj úsudek.“

„Mohla bys mi tedy něco o tom povědět, Lento Lindsayová,“ řekla Harrieta, ne bez humoru.

„Inu, na tohle se můžeš vsadit. Tlupa Úhel s tečkou je dům, rozdělený proti sobě. Laramie, Osamělý a Tracks jsou tady u nás. To je příčinou velké žárlivosti. Ale Laramie je oblíben u většiny jezdců a všichni se ho bojí. Kdybys věděla, jaké příhody si vykládají o Laramieových bojích! Nechci tě děsit, Hallie, ale Laramie Nelson střelil už hodně lidí. Zabil je!... Je jisté, že většina toho mohou být jen řeči. Ale Laramieho si váží všichni. Ráda bych mu dala najevo, jak je mi divné, že Luke Arlidge dosud ovládá tu tlupu Úhel s tečkou. Ale netroufám si... Chess Gaines jezdí u nás, ale nenávidí Laramieho a jsou jedna ruka s Arlidgem. Jezdí v noci k němu! Inu, poznala jsem všelicos a všelicos jsem z toho usoudila. Proto také jsem koketovala s Chessem Gainesem, abych se něco dověděla. Ale ten je chytrý a opatrný. Proto jsem si dala tím víc práci s ním. Slim Red byl Gainesovým pardem, ale rozešel se s ním. To způsobil Laramie. A Gaines to mrzí. Slim Red – to je ten, co způsobil ten výjev na dvoře hned první večer, když jsme přijeli – není vůbec zlý. Je to nejostýchavější člověk, jakého jsem kdy viděla. Ten uteče, schová se a jel by třeba přes propast, jen aby se mi vyhnul. Ale já ho ochočím hnedle. A s ním přidali se k Laramieovi Fork Mayhew, Clay Lee a Dakota. Ale ostatní, podle mého mínění, berou plat od tebe, Hallie, ale jsou spřažení s Arlidgem. Ten Luke Arlidge je přímo zlosyn, Hallie. Osamělý mi to řekl, ale vytušila jsem to hned první neděli, když sem přišel. Jak ten se na tebe díval, Hallie! Ten člověk má hrozné oči, jako nějaký zuřivý dravý pták. Do Laramieových očí se člověk nemůže podívat, ale z docela jiného důvodu. Když se Laramie na člověka podívá, dívá se ti do duše. Ale na pana Arlidge si dej dobrý pozor, moje hezká sestřičko!... Wind River Charlie se mi líbí. Je to velký, slušně vypadající chlapík, prostý jako otevřená kniha, ale ovládá ho Gaines. A totéž je jisté o Mexíkánovi. A tak zbývá jen Archie Hill, a o tom nevím, co bych mohla říci. Toho nechápu. Nespustila bys oči z něho, jak ten člověk umí jezdit. V tom se mu Osamělý nevyrovná zdaleka.“

„Lento, to mě opravdu překvapuje,“ prohlásila Harrieta poněkud

zkroušeně. „Je vidět, žes dovedla užít očí ještě jinak, než abys jimi jen házela po kovbojích. Je-li pravda, cos řekla, nemá Nelson nedostatek jezdců, kteří jsou při něm. Počítáme-li Osamělého a Teda, má jich šest, a k tomu ovšem Neala, který je Laramieovi úplně oddán.“

„Ano, Laramie má dost lidí, jak řekl Osamělý, aby přemohl zloděje dobytka a mohl vést ranč zdárně, kdybys mu v tom nebránila.“

„Já! Co tím míníš?“ zvolala Harrieta slabým hlasem. Mluví se tedy o tom netajeně – že zdržuje Laramieho v jeho těžkém úkolu.

„Hallie, pro mne a pro nás všechny jsi nejlepší ze všech,“ prohlásila Lenta vřele. „Ale pro ty Západany jsi předmětem vtipů. Neumíš vůbec jezdit, bojíš se koně nebo býka, ba i krávy, nesnesla bys dívat se na to, jak hoši chytají lasem a svazují toho zlého starého hřebce. Nemohla bys se dívat na to, jak značkují teleta. Říkáš, že z toho zápachu je ti špatně. Při pohledu na krev omdléváš. Pouhé pomyšlení na zápas na pěsti tě děsí. Měla jsi vidět svůj obličej tenkrát večer, když Osamělý udeřil Slima Reda. Tváříš se tak vyděšeně, že je to až k smíchu, zavadí-li Laramie o tebe svou pistolí. Nechceš svolit, aby se pustil do těch zlodějů, protože se bojíš, že by mohli střelit nebo pověsit některého z těch milých, slušných, ušlechtilých křesťanských lupičů, kteří nás přivádějí pohodlně na mizinu.“

„Ach!... Jsem jistě nováček, ubohý ženský nováček měkkého srdce!“ zvolala Harrieta, podnícena Lentinou upřímností.

„Hal, milé děvče! Proč se už jednou trochu nedopálíš?“ mluvila Lenta dále s přesvědčivou náklonností. „Nepamatuješ se už na to, když mi ti kluci Curtis a Gibbons ubližovali, jak jsi je honila a jak jsi jim kolikrát napráskala?... A proč se nedopálíš teď? Jsi jednou na Západě a uvázli jsme tady nadobro. Tatínek bude hnedle celý žhavý do boje. Je to už na něm vidět. A ty jsi jediný Lindsay, který nastaví druhou tvář, když dostane přes jednu. A to tady nejde.“

„Vidím – vidím už, že to nejde,“ odvětila Harrieta mdlým hlasem.

„Co bychom si počali, kdyby Laramie od nás odešel?“ ptala se Lenta.

„Ach!“ zvolala Harrieta, poděšena již pouhým pomyšlením na to.

„Nebo kdyby ho zastřelili!“

Harrieta se dívala němě na svého trýznitele.

„Tak! To tebou přec trochu hne,“ vybuchla Lenta, a z výmluvného domlouvání přešla v ďábelskou radost. „Ať mě čert, nevěřím-li, že jsi do Laramieho zamilována!“

„Lento, zacházíš – trochu – daleko.“

„To nevadí, má drahá,“ smála se Lenta. „Ale bylo by jistě jen štěstí pro nás všechny, kdyby to bylo pravda.“

Kapitola IX.

Byl večer ke konci června a Laramie se svými nerozlučnými druhy šel si promluvit s Lindsayem.

Všichni členové Lindsayovy rodiny byli shromážděni v obývacím pokoji paní Lindsayové, který byl nejprostornější a nejpříjemnější v celém domě.

„Laramie, moje žena, syn i dcery mi nedají pokoj a chtějí pořád na slavnost Čtvrtého července do La Junty, kde budou závody, promenáda kovbojů, tanec a kdo ví, co ještě,“ řekl mu Lindsay.

„Johne, nebyli jsme z domu od té doby, co jsme sem přijeli,“ namítala paní Lindsayová. „Ráda bych přišla také trochu mezi lidi, jsou-li vůbec nějakí na tomhle zpropadeném Západě.“

„Víš, tatínku, byl by to jaksi výlet na oslavu tvého uzdravení,“ řekl rozšafně Neale.

Toto prohlášení bylo přijato jeho sestrami zcela jinak, než byly obvykle přijímány jeho poznámky.

„Byla bych velmi ráda, tatínku,“ domlouvala Florence, která užívala toho nejněžnějšího jména pro otce jen v krajních situacích.

„A já ti říkám hned, že pojedu, tatínku,“ dodala Lenta rázně. A potom dodala: „I kdybych měla utéci z domova!“

„Otče, neseznámili jsme se dosud dobře se všemi svými sousedy,“ řekla Harrieta. „A to by byla dobrá příležitost. Budou tam lidé z celého kraje, jak jsem slyšela.“

„Laramie, co tomu říkáte?“ otázal se Lindsay obrátiv se k třem jezdcům, kteří stáli v otevřených dveřích se sombrery v rukou.

„Čtvrtý červenec nemůže být o nic horší než kterýkoli jiný den, a mohl by být lepší,“ protahoval Laramie mrkaje na dívky. „Je to znamenitý den pro burské oříšky, malinovku, útěky z domova a podobné věci. Nebude v tom jistě žádné nebezpečí, ponecháme-li ranč na nějaký den těm Mexikánům. Nezbyvá nám už mnoho dobytka na ukradení. Zloději čekají, až přikoupíme několik tisíc kusů. A budou tam všichni dobytkáři, jezdcí, zloději, karbaníci a psanci. Myslím, že bychom měli jet.“

„Jupíí!“ vykřikl Neale a pokoušel se postavit na hlavu.

„Laramie, vy jste drahoušek!“ vykřikla Lenta a objala ho.

„Slečno Lento, k tomu jsem ho přiměl já, aby to řekl,“ prohlásil Osamělý rázně.

„Tatínku, mohli bychom si vzít Ted a já jednu bryčku,“ žadonila Florence.

„Ano, vezměte si, co chcete,“ odpověděl Lindsay, na něhož ta všeobecná radost zapůsobila. „Laramie, vy povežete Hallii a Lentu, a Osamělý poveze maminku a mne.“

„Ach jó!“ zasténal Osamělý a jeho postava poklesla. „Veliteli, já jsem nejmizernější kočí z celé tlupy. Pamatujete se snad, že jsem zlámal kolo na vozu, když jsme jeli sem. Ostatní hoši tam chtějí jet také – nebo by dali výpověď. A každý z nich umí řídit spřežení líp než já.“

„Dobrá tedy, Osamělý. Zprostím vás toho úkolu... Tak tedy ujednáno. Pojedeme. Maminko, přichystej si všecko, co potřebuješ na cestu a na oblečení, až tam budeme.“

„Je to jízda půl druhého dne,“ řekl Laramie. „Připravte se tedy raději tak, že bychom vyjeli druhého července časně ráno, jeli až do tmy, a zastavili se na noc na nějakém ranči.“

„A teď doufám, že jste spokojeny,“ řekl Lindsay k svým zářícím ženským. „Mám předtuchu, že ten výlet skončí špatně. Ale pojedeme... A teď, Laramie, jsem hotov k vážné rozmluvě. Půjďme ven, abychom si mohli zakouřit.“

Laramie ho vedl s ostatními dvěma hochy k jejich světnici u

konce dvora, ale nevešli dovnitř.

„Inu, veliteli, je to vážné, ale bude to krátké,“ hlásil Laramie. „Žádám vás, ať už mi necháte vůli nebo ne, abyste se o této rozmluvě nikomu nezmiňoval.“

„To jistě, Laramie. Zachovám v tajnosti všechno, co mi povíte jako tajnost,“ odvětil Lindsay.

„Inu, jsme tady už skorem dva měsíce a celý kraj ví, že jsme hezky mírná tlupa. Arlidge, který zná mě, a Price, který zná Osamělého, si z počátku netroufali. Kdyby nebylo toho, byli bychom bývali už dávno bez dobytka. A teď nám zbývá asi pět set krav a telat.“

K Laramieho uspokojení tato jeho zpráva uvolnila jen pěkný příval klení.

„A co je horší, z hlediska jezdce, skorem všichni naši koně jsou pryč. Mám Letouna dosud, a myslím, že si ho udržím, protože nikdo není tak příliš hloupý, aby ho ukradl. Ale zmizeli Tracksovi dva koně a hnědouš Osamělého. A celkem se tady nepase ani tucet koní, kromě houfku, který je na pastvinách. Jsou to ovšem vaši koně, ale ta tlupa, kterou tady Arlidge nechal, je pokládá za své. A měli jsme přes dvě stě dobytčářských koní.“

„Allen hlásil, že je jich pět set, a ty zahrnuje do toho prodeje,“ řekl Lindsay.

„Inu, Allen řekl toho hodně, o čem jsme se přesvědčili, že není pravda... A teď, Lindsayi, pokud jde o mne a o mé pardy tuhle, krádež koní je něco mnohem horšího než krádež dobytka. Zloděje koní nestrpíme.“

„To vám nemám nijak za zlé. Vidím sám červeně.“

„To je dobře. A teď bych vás rád požádal, abyste mi ponechal na vůli v té věci, jak jsem vás měl požádat hned od začátku. Ale viděl jsem, že se slečna Hallie staví pevně proti všemu násilí. A mám-li mluvit pravdu, až do téhle chvíle jsem nechtěl dělat nic proti její vůli.“

Lindsay polkl naprázdno, a i v šeru bylo vidět, že jeho obličej zbledl.

„Můžeme spolu mluvit přímo a zkrátka, Laramie. Vážím si vás

tím víc pro váš zřetel k ní. A ona by byla jistě téhož smýšlení. Ale my se nevyznáme ve vedení ranče. Souhlasím už napřed se vším, co uznáte za vhodné, a budu vás při tom podporovat. Uzdravil jsem se už tak, že jsem jako nový. Snad jsem se až příliš dlouho vyhýbal svým povinnostem, ale bylo to tak hezké lenořit nějaký čas, než nemoc zmizela.“

„Inu veliteli, to je víc než dost od vás. Mluvím s vámi přímo, a od plic. A jsem vám jistě zavázán za vaši důvěru ke mně.“

„Od nynějška tedy začneme jinou?“

„Tak je to. Ode dneška.“

„A jak vlastně vypadá to všecko, Laramie?“

„Inu, pozorovali jsme to už dávno. Ale tady na Západě musíte přistihnout člověka při činu. Nestačí jen mít někoho v podezření. Musíte to vědět určitě, a potom musíte jednat rychle a rázně... Pamatujete se, co řekl Buffalo Jones o pastvinách, jak se krádeže dobytka rozmohly, a o těch bandách prohnanych lidí, které jezdí z kraje do kraje. Některé z nich vedou ranč, jiní prodávají a kupují dobytek a ostatní jezdí u někoho. Ale jsou všichni spřaženi, rozumí se ovšem v jednotlivém kraji. Arlidge je nejúskočnější a nejnepoctivější ze všech dobytkářů. Srazil jsem se s ním na ranči K čára v Nebrasce. Měl jsem ho hned tenkrát zastřelit. Allen je patrně jedním z těch podezřelých dobytkářů, kteří nemohou být nikde dlouho. Koupil tenhle ranč od Seward Company a nevěnoval ani trochu práce ani peněz na jeho zdokonalení. Ted' rančuje asi čtyřicet mil odtud na Sandstoneském potoku. Vyjeli jsme se tam podívat, jak to tam vypadá. Pěkné pastviny, ale žádný ranč. Trámová chata a několik ohrad s dřevěnými ploty. O Arlidgeovi se říká, že má ranč na Castle Headu a nějaký Snook je tam jeho předákem. A to všecko je jen prohnaná lež. Ti všichni společně prodali polovičku vašeho dobytka, když jej prodali napřed vám, a zanedlouho odklidí i ostatní dobytek. A potom, až poznají, že nebudete tak brzy kupovat jiný dobytek, odtáhnou někam jinam, o nějakých třicet tisíc dolarů bohatší.“

„Proboha! – Laramie, řekněte mi, jak je to možné?“

„Snadno. V každém kraji jsou vždycky nějakí poctiví rančerové, a

ti usnadňují těm nepoctivým práci, protože nikdo nepozná nepoctivého na první pohled. Někteří kradou po léta, než se to na ně prozradí. A na některé se to neprozradí vůbec. Ale já náhodou znám Arlidge. To obrátilo mé podezření k Allenovi a k téhle tlupě jezdců.“

„Ale neřekl jste mi, jak se všechny ty krádeže dějí,“ řekl netrpělivě Lindsay.

„Inu, dopřejte mi času, veliteli,“ protahoval Laramie. „Předně, nežli jsme sem přijeli, odehnal Arlidge polovičku vašeho dobytka přes Sandstone a prodal ji odtud. Někteří z těch jezdců, jimž teď dáváte plat, byli při tom hnaní. A od té doby se už mnohokrát podařilo těm nepoctivým jezdcům odehnat nějaké stádo, když poctiví spali, nebo byli někde jinde. Vaše značka byla předělána na jinou na velkém množství dobytka. A hodně dobytka nebylo značkováno vůbec. Nemohli jsme značkovat telata, když jsme měli plno práce s úpravou domu tady. Ale vyjeli jsme si kolikrát po kraji. Tuhle Tracks vystopoval svého prvního ukradeného koně až do ohrady na Castle Headu. A po druhé jsem si tam vyjel s ním, a viděl jsem tam všelicos. A potom Osamělý špehoval Chesse Gainese, toho greasera Juana a černošského jezdce Johnsona. Z toho všeho jsme poznali, co se tady děje, ale nenabýli jsme takových důkazů, jaké v tomhle kraji musíte mít. A těch, to musím s radostí uznat, jsme nenabýli od nikoho jiného, než od vaší dcery, slečny Lentý.“

„To přece ne!“ zvolal Lindsay, ale bylo zřejmě vidět, že má z toho radost.

„Je to pravda, pane Lindsayi,“ promluvil klidně Ted. „Ty svévolnosti slečny Lentý byly nám k smíchu, nebo nám působily starosti. A právě ty její svévolnosti nám pomohly k tomu, co jsme nemohli dokázat všichni tři.“

„A co to bylo?“ otázal se Lindsay dychtivě.

Tracks i Osamělý chtěli rychle odpovědět oba, ale Laramie je zadržel.

„Nechte mluvit mne, Osamělý, aby se to nemohlo vykládat proti vám... Veliteli, nerad pomlouvám vaši dceru. Pokládám to jistě za nehezké jednání. Ale promyslili jsme si to všichni. Lenta si počíná příliš nenucené k těm jezdcům. Je to dosud děcko a Colorado jí

stouplo do hlavy. Lenta koketuje hrozně, ne-li něco horšího, a musíte jí v tom nějak bránit, i kdybyste ji měl zavřít.“

„Proboha, parde, lžete-li, zabiji vás za to!“ vybuchl Osamělý chraptivým hlasem.

„Mlčte!“ řekl mu Laramie břitce. „Vám vaše city stoupily také do hlavy.“

„Nelsone, uvádíte mě v úžas,“ řekl Lindsay poněkud upjatě. „Všiml jsem si, že se Lenta zajímá trochu – hm – divoce o koně a jezdce, ale nenapadlo mi... Hallii to působilo starosti a paní Lindsayové také... Lenta je dobře vychována. Jste jisti, že ne –“

„Lindsayi, rozmyslím si vždycky dobře všechno, než promluví,“ vpadl mu do řeči Laramie. „Lenta pobláznila tři jezdce, Gainese, Slima Reda, Wind River Charlieho, a i mého parda Osamělého. Vjedou si brzy do vlasů, a to tady znamená střelení. Nejsem si právě jist, že už není pozdě.“

„To je trochu silná řeč, Nelsone,“ odvětil Lindsay, zřejmě uražen. „Chápete ovšem, že odsuzujete-li mou dceru neprávem –“

„Ach, k čertu!“ zvolal břitce Laramie, jemuž již docházela trpělivost. Tento úkol, k němuž byl okolnostmi donucen, se mu naprosto nelíbil. „Viděl jsem ji, jak se zahazovala s Chessem Gainesem, a ten je jistě nejméně líbivý ze všech. Nechtěl jsem věřit vlastním očím! A co je horší podle mého mínění, slyšel jsem, jak někteří ti hoši mluvili hezky volně a nepěkně o Lentě.“

„Vyhodím celou tu čeládku!“ zvolal Lindsay zlostně.

„To jistě můžete, a mě také,“ mluvil Laramie klidně dále. „Ale tím byste si nijak nepomohl. Bylo by to, jako skočit z pánve do ohně. Možná, že v té druhé tlupě, kterou byste najal, nebylo by jediného poctivého člověka. Jak byste to mohl poznat? A co byste si počal potom?“

„Promiňte mi to, Nelsone,“ řekl kvapně Lindsay. „Rozčililo mě to.“

„Inu, není to žádný div. Měl jste starosti se svým zdravím. Ale teď už bude pomalu čas, abyste ukázal pevnou ruku. A abychom se vrátili k té naší tlupě, snažte se pochopit, že vaše dcera má na tom větší vinu, než ti jezdci. Co jste mohl jiného čekat? Taková hezká,

milá, svěží dívenka jako šípkový květ, a skorem se jim sama vrhá do náruče. Ti hoši na pastvinách baží po ženách jako muži. Uvidíte to příští týden v La Juntě.“

„Dobrá, Nelsone, spolknou to a budu se při tom usmívat,“ řekl Lindsay a usmál se, ačkoli poněkud nuceně.“

„To je přece řeč!“ vybuchl Laramie a hned se sám změnil. Lindsay sice působil obtíže, ale měl v sobě jádro pravého Západana. „Tolik o Lentě, a teď ještě něco, co mi řekla. Zdá se, že Gaines na ni čekal někde, kde se měli sejít, a Lenta na to zapoměla, nebo aspoň tak řekla. Myslím, že nezapoměla vůbec. A vyjela si se Slimem. Tak poslouchali ti jezdci moje rozkazy. To mě jistě dopaluje. Nu, a najednou potkali Gainese, a když se on a Red dali pro dívku do sebe, přijedou dva cizí jezdci. A tady se ukázalo, jak je Lenta chytrá. Zdálo se, že si Gaines nedělá nic z toho, že je potkal s tou dívkou. Ale Slima Reda to mrzelo. Ti dva cizí jezdci se nijak netajili tím, že měl Gaines s nimi smlouvenou schůzku a že jim měl něco zaplatit. To vedlo k sporu. Lenta poznala, že ti dva cizí myslí, že je Slim Red dosud jedním z jejich tlupy. Slyšela, jak jim Gaines nadával a zaříkal se, že by ho musili napřed zabít. A oni to chtěli udělat, Lindsayi! Ale Slim něco takového tušil a byl na odchodu, když vytáhli pistole. Slim mi řekl, že jistě slyšel, jak mu kulky hvízdaly nad hlavou... Inu, Gaines poslal ty jezdce pryč a dohonil Lentu na cestě domů. Byla tak chytrá, že dělala hloupou a tvářila se, že o ničem neví. Gaines byl mrzutý a zamyšlený, řekla. Měla z něho strach, a dělala, jako že neslyšela mnoho z toho sporu, a že Gaines jen užil té příležitosti, aby si zchladil svou žárlivost na Redovi. Dělala sentimentální, a tím ho ošálila. Když přijela domů, přišla rovnou ke mně.“

„Dějí se to věci!“ zvolal Lindsay. „Moje nejmladší dítě se připlete do přestřelky!“

„Inu, je to zlá věc. Ale můžeme děkovat Bohu, že vaše nejmladší dítě má v hlavě rozum. A teď, co dělat s Gainese. Máte nějaký rozkaz, veliteli?“

„Nevím si rady. Jak – co dělat?“

„Inu, můžeme Gainese poslat k vodě. A Mendez a Johnson půjdou s ním. To by nám jen prospělo, myslím. Budeme-li čekat, než

Gainese při něčem přistihneme, stane se jedno z dvojího. Buď ho střelíme, nebo pověsíme. To závisí na tom, jak a kde ho přistihneme. Nevpadneme-li na něho znenadání a nepřimějeme-li ho, aby zvedl ruce, bude jistě střílet. Gaines už není mladý, podle toho, jak se posuzuje věk na pastvinách. Je to špatný chlap. A můžeme-li věřit jeho vychloubání a řečem jeho pardů, byl už v mnoha přestřelkách.“

„Nelsone, co byste v tom dělal vy?“ ptal se Lindsay nervózně.

„Inu, já bych si nejraději zašel dolů, vyzval Gainese, a bylo by to,“ odpověděl úsečně Laramie.

„To ne – to ne! – To by vyděsilo mou ženu a sklíčilo Hallii... Propusťme ho. Myslím, že to druhé – ten podivný, krutý zákon pastvin – přijde, dříve nebo později. Ale prozatím toho nechte, Nelsone. Aspoň budu později lépe připraven.“

„Dobrá, veliteli. Ale ode dneška budu jednat podle vlastního úsudku, leda kdybych měl kdy přijít k vám. A ještě něco. Mám nápad, že by Osamělý mohl užít jedné lsti, že by se totiž tvářil, že se dal na pití. Ale bude to jen přetvářka. Proto vám to říkám napřed, abyste ho mohl ospravedlnit u paní Lindsayové a u dívek, kdyby se to náhodou dověděly.“

„Dobrá, Nelsone,“ odvětil Lindsay a zvedl se ochable. „Souhlasím se vším, co uznáte za vhodné. Vynasnažím se, abych to všechno snesl.“

Odcházel zvolna, jakoby pod těžkým břemenem a bylo významné, že vyšel branou ven, místo zpět na dvůr. Ted Williams se vzpřímil.

„Provedl jste to znamenitě, Laramie. Vy jste hotový div,“ zvolal. „Na toho starého bracha je toho příliš, ale drží se dobře. Je mi líto toho dítěte. Ale musí obrátit. Mám o tom své pochybnosti, parde. Jakživ jsem neviděl takové dívky, jako je Lenta.“

„Tracksi, řeknete-li vy jediné slovo – Ach, k čertu!“ vybuchl Osamělý sklíčeně. „Ztratím své pardy brzy – a to jen pro – zdivočelou, lehkomyšlnou dívčinu, nováčka. A nejhorší na tom je, že tomu nevěřím.“

„Co vás kouše?“ otázal se Tracks kopnuv mírně do ležícího Osamělého. „Je-li tak lehkomyšlná – a já tomu nevěřím – dala přednost vám. Přičiňte se trochu, vy láskou přemožený jezdcé,

chcete-li ji získat. Bude jistě potřebovat přátel.“

Williams odešel přes dvůr. Jeho rychlé kroky zanikly v tichém hučení proudící vody. Noc byla tichá a z údolí zaléтал sem zápach hořícího křoví.

„Parde, slyšel jste, co řekl Tracks?“ otázal se po chvíli Osamělý.

„Jistě jsem to slyšel. A vážím si ho. On má víc rozumu než vy a já dohromady. Myslím, že vám to pověděl docela jasně.“

„Parde, nevím si rady. To, co jste řekl Lindsayovi, mě dorazilo. Nechtěl jsem věřit tomu, co jsem viděl. A bude to moje smrt, Laramie, tak jistě, jako že se jmenuji Mulhall.“

Laramie několik minut mlčel. To všechno dospívalo znenáhla k vyvrcholení. Tušil že nastanou vážné události. Nabýval zase svého bývalého chladného klidu. Co má říci tomu milému, ale ztřeštěnému hochovi, který by byl dávno zahynul, kdyby nebylo jeho?

„Parde – pukne mi srdce,“ naříkal Osamělý, skorem vzlykaje.

„Inu, snad to z vás udělá muže.“

„Mně je už všechno jedno. Nemusíte na mně chtít, abych se tvářil, že piji. Dám se na pití, opiji se a budu opilý pořád.“

„Starého čerta budete! Osamělý, jednou se do vás dám a napráskám vám, že zůstanete ležet. Proč jsem se o vás staral po celá ta léta?“

„To jsem sám nemohl vyzkoumat, parde, vždyť přece nejsem k ničemu,“ odpověděl Osamělý v hrozném zoufalství.

„To jistě nejste,“ potvrdil Laramie tuše, že u Osamělého nastává rozhodná chvíle. „Slyšel jste, jak řekl Tracks, že Lenta bude jistě potřebovat svých přátel?“

„To se rozumí, že jsem ho slyšel.“

„Inu, má jen tři, jeho, vás a mě. A my ji zachráníme, Osamělý.“

„Hlouposti. Nezachráníte zkažené vajíčko. Připustila-li, že Gaines a Slim – Ach jó! – Fuj, dělá se mi z toho nanic.“

„Nechala se líbat od vás, ne?“

„Cože? Objímat a líbat?... Ne, ať mě čert, nechala-li se... Aspoň ne, dokud měla trochu síly. Ale to je něco jiného, parde.“

„A jak to bylo při vás? Nestál jste nikdy za nic. Vy sám jste byl zkažené vajíčko. Honil jste se za každou dívkou, kterou jste kde

spatřil. Nejste o nic lepší než Lenta, spíš o hodně horší.“

„K čertu, člověče!“ zvolal Osamělý svíjeje se a těžce oddechuje. „Co jsem dělal teď, bylo něco docela jiného. Požádal jsem ji, aby si mě vzala, nežli jsem na ni vůbec sáhl.“

„Inu, a teď chcete od daného slova ustupovat?“ protahoval Nelson chystaje se k opětovnému úkolu zapůsobiti na Osamělého.

„Ano, chci.“

„Ne, to neuděláte. Osamělý, starý parde, mám tušení, že nastává doba, v níž jsem doufal a o níž jsem se modlil.“

„Cože? Vidět mě v koncích?“

„Ano, a přiznat se k tomu... Hochu, řekla Lenta ne, když jste ji požádal, aby si vás vzala?“

„Nemusila to říkat. Ale neřekla to. To mě vždycky dodávalo myslí. Panenanebi, jak milá dovede být!... A když povázím –“

„Máte ji tedy hrozně rád?“

„Parde, mám – opravdu. Mám ji tak rád, že bych – Ach! Nedovedu vám to ani povědět.“

„Potom tedy ty její hlouposti nemohou vás změnit.“

„Hlouposti! Čemu byste tedy říkal vážná věc, Laramie?“

„Je to dítě. Popletlo jí to hlavu. Skončila by jistě špatně, kdybychom ji nezachránili.“

„Vy jste moudrý člověk, Laramie Nelson.“

„Osamělý, připravujete mi těžké zklamání. Ranilo vás to, a myslíte při tom jen na sebe. A to nejde. Situace znamená: teď, nebo nikdy. Jde o to, bude-li z vás opravdu muž!“

„Jen do toho, parde! Už mě praskáte. Vy mě praskáte pořád. Co chcete? Jak k čertu mohu já udělat ze sebe opravdu muže?“

„Povězte mi: měl byste Lentu stejně rád – ne, víc, kdyby se opravdu dala na špatnou cestu?“

Osamělý sebou trhl. Zvedl se do sedu. Jeho obličej byl v houstnoucím šeru bledý.

„Parde, proč mě tak mučíte?“ otázal se chraptivým hlasem.

„Parde, řekl jste? Inu, dokažte mi, že jste hoden takového parda, jako jsem byl já!“

„Dobrá, Laramie. Vyhrál jste... Čím hůř Lenta řádí, tím víc ji

mám rád... Nechce to ven, ale vytáhl jste to ze mne.“

„Tak, a teď zas povím já něco vám,“ zašeptal Laramie. „Vám se s tím mohu svěřit... Jsem v tom mnohem hůř než vy. Lenta je dosud dítě a myslím, že se jí líbíte ze všech nejvíc. Jsem o tom přesvědčen, Osamělý... Ale můj případ je beznadějný. Zamiloval-li jsem se kdy, bylo to už dávno, když mi bylo šestnáct let. Nepamatuji se už ani na to. Byly to asi dvě nebo tři dívky. Ale připadají mi už jen jako duchové. A ta žena, kterou mám rád, je slunce. Je to sestra Lenty, Hallie. Myslím, že jste to nepoznal vůbec. Ale žil jsem a dýchal jen pro ni od té chvíle, co jsem to poznal. To je jeden důvod, proč jsem tak špatně vedl tenhle ranč. Ne že bych měl nějakou naději, že by mohla kdy stát o mne. Na mou věru – to ne! Ale nechtěl jsem způsobit, abych se jí ošklivil. Žil jsem jen ze dne na den a měl jsem jen jednu touhu – vidět ji – být u ní. Je to jistě peklo, Osamělý. Ale nebyl bych se toho vzdal za nic na světě. Až dosud jsem vůbec nežil... Dám se teď do toho, vyčistím tenhle ranč a budu se pokládat za šťastného.“

„Proboha!“ vydechl Osamělý ohromen. „Proč jste mi to neřekl už dřív, parde?... V tom to tedy bylo?... Tak ta Lindsayova tlupa dívek na nás vyžrála! Nejdřív Ted, potom já, a teď vy! – Pro všechno na světě!... Jsem z toho pravdu blázen!“

„Inu, nechte si to hezky pro sebe, Osamělý. Myslím, že si půjdu lehnout,“ řekl Laramie, vstal a odešel a jeho přítel tam seděl šeptaje si něco.

Osamělý však přišel, než Laramie usnul.

„Parde Laramie, mám náramně dobrý nápad,“ hlásil mu.

„Nemůžete s ním počkat do zítřka?“

„Ba ne. Udělám s vámi smlouvu,“ řekl Osamělý dychtivě. „Předně, parde, to děláni opilého se mi nelíbí. Lentě se hnusí každý, kdo je jen trochu cítit kořalkou, a musil jsem se jí zapřísáhnout, že nebudu pít. A nepil jsem. Ale váš nápad je docela dobrý. Mohli bychom tak něco vyzvědět. A udělám to pod jednou podmínkou.“

„Mhm,“ zamručel Laramie.

„Musíte Lentě říci, že jste mi na ni prozradil, co jste viděl, a že jsem se dal proto na pití. Všecko jen kvůli ní! Že mi zkrušila srdce –

zničila mi život – že bídne skončím!... Slibujete mi to, parde?“

„To jistě. Myslím, že to není zlý nápad, aspoň z vaší hlavy ne. Má-li ta dívka trochu svědomí, vzpamatuje ji to.“

„Hrome, co pak jsem praštěný pytle?“ řekl Osamělý lítostivě.

* * *

Laramie se příštího rána probudil s horlivostí, jaké již dávno necítil. Upjal pevně myšlenky k podrobnostem, které si stanovil, a zapudil snivý smutek, který ho ovládal již několik týdnů.

„Je dost dobrý herec,“ poznamenal Tracks, když Osamělý vrávoral před ním a Laramiem cestou dolů na ranč. Osamělý měl v kapse kabátu láhev, z níž si rozlil trochu na košili, a ještě jinak přispěl přírodě v napodobení opilého kovboje.

„Jistě jde z něho skorem strach,“ souhlasil Laramie. „Skorem se bojím, aby to nevykonal až příliš dobře.“

„Dejte na něho pozor, Laramie, když jste mu řekl, aby začínal spor s každým, viděl jsem, že mu oči podivně zasvítily.“

„Inu, nastala jistě doba událostí na pastvinách obvyklých. A jsem tomu rád, protože chci zas být tím, čím jsem býval.“

Laramie skorem ani sám nevěřil, že by to dokázal. Zůstal pozadu za svým přítelem. Žlutá cesta klikatila se k zelenému rovnému dnu údolí, jemuž dodával úrodnosti a barvitosti potok nikdy nevysychající. Částí Laramieova úkolu bylo zvýšiti krásu toho místa. Uložil jezdcům, kteří neměli celkem mnoho ježdění, aby údolí vyčistili, osázeli, postavili ploty a jiné takové práce, jezdcům protivné. Stáje, kůlny, ohrady, chaty, vlastně všecko v údolí u domu již stálo, ale bylo užíváno dobytkářskou společností, která ranč prodala Allenovi. Byly malebně postaveny v topolovém háji, jehož středem protékal potok. Za hajem byly velké pastviny, prostírající se až do širého kraje. Byl to skutečně ranč, který mohl potěšiti srdce jezdce, i když by se nehledělo k domu nahoře s třemi Lindsayovými dcerami.

Asi šest osedlaných koní stálo se spuštěnými otěžemi pod velkým topolem před žlutou stájí. Mexikánští hoši uklízeli stáj. Objevil se

Neale Lindsay veda hnědáka, který se zalíbil Osamělému, když mu jeho koně ukradli. Několik jezdců čekalo ve stínu. Laramie si řekl, že toho rána nečekají marně.

Osamělý stanul na několik kroků před Tracksem, který mu patrně něco vytýkal.

„Hej, Lindsay, co k čertu děláte s mým koněm?“ zavolal Osamělý.

„S vaším koněm? Poslechněte, kovboji, ten kůň je můj, to si pamatujte,“ odpověděl Neale a jeho osmahlý obličej zrudl. Za dva měsíce přizpůsobil se značně životu na pastvinách, ale byl dosud nováčkem, dosud tak ješitný a vypínavý, že byl trnem v těle jezdců. Nesčetné kousky, které mu prováděli, několik zlých pádů s koně a dvě nezávažné rvačky nevyhlížely dosud Neala do té míry, jak by si byl Laramie přál.

„Hm-hm! Ztraťte se, nováčku, nežli se do vás pustím!“

Osamělý se přištrachal k Nealovi, aby mu vzal otěže z ruky, a Neale zrudl jako cihla.

„Mulhalle, vy jste opilý!“ vybuchl zlostně.

„Kdo že je opilý?“ vzkřikl Osamělý.

„Vy. A kdybyste nebyl – dal bych vám jednu přes váš ošklivý čenich... Laramie –“

Další řeč mu zarazil Osamělý tím, že ho udeřil přes obličej.

„Nemůžeme být všichni hezcí – jako vy Lindsayové,“ řekl Osamělý zuřivě. „Dejte si pozor, mladíku. Dopálím se snadno. Mám už té vaší tlupy skorem dost.“

„To se můžete vsadit! Dám vás vyhodit!“ křičel Neale a vrhl se na Osamělého. Ten uskočil stranou a nastavil mu nohu, o niž Neale zakopl a upadl. Ale vyskočil, teď divoce rozzuřen, a obrátil se proti Osamělému mávaje divoce pěstmi. Osamělý pustil otěže koně a ten odešel.

„Nebudete tak krásný, až vám jich několik dám,“ řekl Osamělý a odrazil ihned Nealův útok ranou do jeho nosu. Neale zavrával vzad a z nosu mu tekla krev.

„Vy proklatý křivonohý kohoute! Zabijí vás!“ vzkřikl Neale a vrhl se na Osamělého buše do něho. Osamělý dostal hodně ran, než jednu vrátil, a ta byla prudce vedena do Nealova žaludku. Mladý Lindsay

klesl na kolena oddechuje těžce a jeho obličej byl zkřiven bolestí a vztekem.

„Jak se vám líbí ta šňupka do panděra, Neale?“ zvolal Osamělý radostně. Zapomněl na odpornost úlohy, kterou měl hrát. „Jen pojďte! Dám vám teď jednu do zubů. A potom nějakou do brady –“

„Nelsone,“ ozval se břitký hlas, „zadržte toho kovboje, aby Neala nechal, nebo to udělám já.“

Ze stáje přicházel Chess Gaines, oči mu divoce svítily a jeho tlusté rty byly rozevřeny. Z jeho zardělého obličejce bylo zřejmo, že nedávno pil.

„Inu, Gainesi, zkuste to sám,“ protahovat Laramie odkládaje rukavice a koženice.

„Můžete se vsadit, že to udělám,“ prohlásil Gaines rázně a stoupl si před oddychujícího Neala. „Neplet’te se už do toho, hochu, a uvidíte, kdo jsou vaši praví přátelé.“

Osamělý se okamžitě změnil z usmívajícího se kovboje v podnapilého, úkosem se dívajícího jezdce.

„Co to povídáte, Gainesi?“

„Nechte Neala na pokoji, nebo vám rozmlátím obličej na kaši,“ odpověděl Gaines.

„Poslechněte, Gainesi, vy se nějak najednou zastáváte Neala,“ posmíval se Osamělý. „Až do dneška byl jste k němu sprostší než každý z nás. Ale já do vás vidím. Chcete se tím zalíbit jeho sestrám, co?“

Gaines zuřivě zaklel a mávl prudce rukou proti Osamělému, jako by ho chtěl udeřiti do jeho posměšného obličejce. Ale Osamělý se uhnul s překvapující hbitostí.

„Pozdě, jako obvykle, Chessi,“ zvolal zavile Osamělý. A když na něho Gaines zaútočil znovu, uskakoval Osamělý se strany na stranu a vzad a napadl náhle svého protivníka jako býk. Postava Osamělého byla vždycky klamivá. Laramie tušil, že uvidí opakování černých jiných srážek. Osamělý byl v té hře mistrem. Rány jím vedené zněly hlasitě. Gaines odletěl, narazil do stěny stáje a klesl na kolena. Ale rána ho jen povalila, a neomráčila. Zasvítily mu divoce oči a sáhl po pistoli.

„Pozor!“ vzkřikl Laramie a skočil před Osamělého s pistolí v ruce. Kdyby se byla Gainesova ruka pošinula jen o vlásek dále, byl by to býval jeho poslední pohyb.

„Tak ne – Nelsone,“ vyřázel ze sebe Gaines, jako by ho někdo škrtil. „Rozumím tomu... Vy jste to nastrojil –“

„Ruku pryč!... A teď vstaňte... Pozor, hrom do vás!... Otočte se. A teď si seberte své věci a sedněte na koně. Dodělal jste už u Úhlu s tečkou.“

„Jen abyste se – nezmýlil, Nelsone,“ odvětil Gaines oklepávaje si prach a bláto z oděvu.

„Inu, nemýlím se. A radím vám, abyste už mlčel, leda že byste chtěl něco říci svým pardům.“

„Nigu a Juane, odved'te své koně a mého tam k chatě. Postěhujeme se od téhle všivě pitomé tlupy,“ řekl Gaines. „O náš plat nás jistě okradou.“

„Inu, dostal jste plat v sobotu,“ protahoval Laramie. „A uváží-li se všechno, myslím, že jste dostal vyplaceno mnohem víc, než zasloužíte.“

Gaines pohlédl pronikavě na Laramieho, jako by v něm poznával něco, o čem se mýlil, nebo čemu nechtěl věřit.

„To se můžete vsadit!“ zasyčel s prudkým posunkem ruky.

„Zmizte tedy rychle z kraje, nežli uváznete na konci provazu,“ řekl Laramie svým tichým chladným hlasem, jako by dával radu nějakému nedbalému mladíkovi.

Gainesův obličej silně zbledl. Z hlasu i z obsahu protahované řeči Laramieho zněl neúprosný zákon pastvin. Udržel si sice drzé čelo, ale bylo na něm znáti silné uleknutí. Odešel se svými dvěma druhy.

Osamělý křičel za nimi: „Tři sobě rovní! Vsadím se, že vás uvidím viset!“

„Jako vy jste už skorem visel, vy mizerný hloupý zlodějíčku,“ zavolal Gaines a zasmál se drsně.

Osamělý vytáhl pistolí, ale nežli jí mohl zamířiti, uchopil ho Laramie za paži.

„Pusťte mě!“ křičel Osamělý. „Vždyť mi zlomíte ruku.“ Vydal zbraň svému příteli a přiloživ ruce k ústům volal silným hlasem.

„To jistě, Chessi, by jsem mizerným zlodějíčkem. Ale vy jste z těch pravých zlodějů ve velkém – z těch plíživých, podvodných zlodějů. A nezmizíte-li z kraje, vy bídný lotře a padouchu, budete viset!“

„Už dost, Osamělý,“ řekl Laramie a táhl ho zpět. „Jste jistě opilý. Kde jste vzal tu kořalku?“

Ted' se ozval Neale Lindsay znovu.

„Nedokončili jsme dosud ten zápas,“ zvolal zarputile. „Uděil jste mě pod pás.“

„Jupíí! Pust'te mě na něho, Laramie!“ vykřikl Osamělý.

„Poslechněte! Nepodáte-li si vy dva ruce pronto, vyhodím vás oba z práce,“ prohlásil Laramie. „Rozmyslete si to.“

Laramie se pak obrátil k světlovlasému mladíkovi, Wind River Charlieovi, který stál dívaje se za propuštěnými jezdci.

„Charlie, kam se postavíte vy?“

„Na jednu nohu, veliteli,“ odpověděl Charlie usmívaje se. Měl jasné světlohnědé oči, přímý nekolísavý pohled a na osmahlém obličejí jemné chmýří.

„Inu, neměl byste stoupnout na obě – a na naší straně plotu?“

„Myslím, že bych měl, není-li už pozdě, Nelsone,“ odpověděl zvolna Charlie.

„Není nikdy pozdě – je-li člověk poctivý. Rozhodněte se hned, před tou zbývající tlupou.“

Wind River Charlie stál chvíli nerozhodně a jeho hnědé oči pozorovaly mlčící jezdce. Potom se obrátil k Laramieovi.

„Nelsone, nepřelhávám nikoho, řeknu-li, že jsem neměl ani tušení o tom, co se tady děje. Jezdil jsem předtím krajem a bylo mi dost zle.“

„Inu, poznal jste brzy, co je Arlidge, ne?“

„Tušil jsem něco, ale nevěděl nic jistě. On mi dával jen menší práce. Nebyl jsem nikdy na nějaké cestě s dobytkem.“

„Mhm. Nezní to tak pěkně, jak bych to rád slyšel, Charlie.“

„To mě mrzí. Ale nemohu vám říci nic lepšího, leda že zůstanu jistě rád, ponecháte-li si mě.“

„Inu, o tom si ještě promluvíme. Kde je Archie Hill a Slim?“

„Archie tenhle týden vaří a Slima nebylo v poslední době vidět.“

„Vsedněte na koně, hoši,“ řekl pak Laramie. „Tracksi, osedlejte mi Letouna. Promluví si ještě s Archiem. Potom vyjedeme a spočítáme, kolik telat nám zbylo.“

„Veliteli, podívejte se!“ zvolal vtom Osamělý ukazuje rukou. „Chess a jeho pardové už jedou... Ted se ohlíží. Hrozí na nás pěstí! Myslím, že jste ho pustil příliš lehce.“

„Myslím si to také, Osamělý, ale bylo to jistě hrozné,“ odvětil Laramie pozoruje, jak ti tři zamračení, nepoctiví jezdci mizejí pod stromy. „Je ve společnosti, která se pro něho hodí – černocho a greasera.“

* * *

O tři hodiny později ubíral se Laramie zamyšlen a sám k domu ranče. Jeho rozmluva s Archie Hillem byla příznivá, ale znepokojovala ho okolnost, že se Osamělý a Tracks nevrátili se Slimem Redem. Bylo však možné, že se Gaines šel rozloučiti se Slimem, a to právě že zdrželo hochy.

Jedno však potěšilo Laramieho při jeho pomalé jízdě klikatou cestou nahoru. Spatřil Lindsaye, pracujícího dole v zahradě. V pohybech Východana jevíly se energie a spokojenost. Laramie měl z toho velkou radost. Za tři měsíce změnil se Lindsay úplně. Laramie si řekl, že i když je Colorado zamořeno zloději dobytka a koní, skunky, kojoty a jinou havětí, je přece jen k něčemu dobré.

Když chtěl před širokou branou seskočiti s koně, uslyšel, že někdo volá jeho jméno tichým, vzrušeným hlasem. Rozhlédl se a spatřil, že jakási malá ruka mává z jednoho z oken opatřených železnou mříží. Zajel k oknu, z něhož ona ruka vyčnívala a nahlédl dovnitř, jelikož byl na koni asi ve výši okna.

Spatřil Lentu, jejíž hezký obličej byl uplakaný a žalostného výrazu.

„Laramie, zamkli mě tady,“ zvolala rozmrzele.

„I hled' mě?“ řekl Laramie. „To je zlé. A jak to?“

„Tatínek! Zavřel mě tady, jako bych byla nějaké malé dítě. A

měla jsem umluvenou schůzku se Slimem... Dohání mě to k zuřivosti.“

„To vidím. Ale mám-li mluvit upřímně, dívkenko, jsem tomu rád.“

„Drahý Laramie, připližte se sem dvorem a otevřte mi,“ žádala Lenta.

„Ale děťátko, dali jsme do všech dveří zámky. A jistě má klíč váš tatínek.“

„Ach ano... Vezměte tedy nějaký klacek nebo motyku a ohněte tuhle železnou tyč. Rozbila jsem už dvě židle na ní. Už teď bych se mohla skorem protáhnout ven.“

„Hm-hm. To bych se neodvážil udělat, Lento.“

„Laramie, což mě už nemáte rád?“ ptala se vyčítavě.

„Inu, myslím, že mám. A právě proto jsem jistě rád, že jste zamčena.“

„Laramie, budu k vám hrozně hodná, pustíte-li mě ven,“ domlouvala mu důtklivě, vystrkujíc obě osmahlé ruce ven.

„Nemohu to udělat, Lento,“ odvětil.

„Prosím vás! Milý, drahý Laramie! Dám vám – hubiček, kolik budete chtít.“

„Inu, to je jistě lákavá vyhlídka, dívkenko. Ale nerad bych se připravil o místo a o důvěru vaší sestry.“

„Laramie, nebylo by toho mnoho třeba, aby vám Hallie padla do náruče,“ zašeptala ta mile úlisná dáma. „Už se k vám naklání. Jenže to ještě neví. A já bych dovedla zařídit, že by si to uvědomila.“

Laramie chvíli mlčel. Nikdy dosud nebylo mu jednat s takovou nerozvážnou, nezbednou dívkou. Její návrh podkopával jeho síly. Není divu, že popletla těm jezdcům hlavu! Jak působivý byl její prosebný obličej!

„Prosím vás, Laramie! Buďte tak hodný! Provedu něco hrozného, nedostanu-li se ven!“

„Ne. Myslím, že byste to provedla, kdybyste se dostala ven.“

„Pošlete sem tedy Osamělého. On mi pomůže.“

„Lento, musím vám s politováním oznámit, že Osamělý je opilý.“

„Opilý!“ zvolala zděšeně Lenta.

„To jistě. A rval se k tomu.“

„Ten křivonohý lhář! Slíbil mi vážně, že nebude už nikdy pít. Kvůli mně!“

„Inu, je to jen vaší vinou, že je opilý. A hrozí, že někoho zabije. Musil jsem mu povědět, jak si počínáte, a co jsem viděl na vlastní oči. A to Osamělého dorazilo. Víte, dívkenko, on ve vás věřil.“

„Laramie! Vy jste to na mne prozradil?“ vybuchla užasle a divoce.

„Myslím, že ano. Osamělý je mi jako bratr. A já –“

„Vy jste mu na mne žaloval! O tom, jak jste se připlížil za mnou – a – Slimem?“ Lenta se div nedusila prudkým pohnutím.

Laramie již začínal litovati, že dal Osamělému ten slib.

„Ano, žaloval jsem mu, Lento. Myslím, že bych to nebyl udělal, kdybych byl věděl, jak je Osamělý zblázněn do vás. On se totiž dá teď na špatnou cestu.“

„Ach!“

„A myslím, že nebude jediný.“

„To je – mi – docela jedno,“ řekla hlasem, který vinil její slova ze lži. „Ale vy, a dělat žalobníka! Vy – Laramie Nelson – kterého jsme Hallie a já pokládaly za nejdokonalejšího člověka... Ach, vy – vy chvastoune – vy falešný gentlemane z Jihu!... Nenávidím vás!... A přičiním se, aby vás i Hallie nenáviděla! Jen utíkejte – vy zbabělče – utíkejte před dívkou a před pravdou –“

Laramie sice neutíkal, ale jistě pobídl koně z doslechu toho zuřícího, dusícího se hlasu. Seskočil před branou s koně a otřel si rozpálený obličej. V uších mu znělo a tváře mu pálily. Byl silně rozčilen.

„Proboha, je to divoká kočka!“ zvolal. „Vida! Kdo by si to byl pomyslnil o té dívence s dětskýma očima!“

Vtom si ve svém zmatku vzpomněl na její poslední slova. Je to jen pravda. Je všechno to, čím ho nazvala. Ale až do této chvíle si neuvědomoval, jak hrozná hloupost je od něho, věří-li, že by mohl získat Hallii Lindsayovou. Jakými osly jsou muži! Jakmile se setkají se ženou, ať je z kterékoli třídy nebo jakéhokoli postavení, podlehnou sobecké ješitnosti, že si myslí, že ji mohou získati. Je to patrně nějaký pud. Byl vděčen Lentě za to, že ho svými ráznými slovy přivedla trochu k rozumu. Snad by udělal lépe, kdyby odjel z

ranče Španělských hor, než –

„Laramie, co se stalo?“ zavolal hlas, který byl příčinou, že sebou trhl. Hallie Lindsayová stála ve dveřích své kanceláře a dívala se na něho. Bylo horko, a měla na sobě šaty z nějaké lehké bílé látky, v nichž se dobře jevila její krásná postava. Její kdysi bledý obličej měl již svěží barvu zlatého nádechu. Její podivuhodné šedé oči, napjaté a vážné, pohlížely na něho starostlivě, skorem v milých obavách.

„Ale – nic, slečno Hallie,“ odpověděl a zmocnil se ho náhle zcela jiný cit. Pustil otěže Letouna a krácel zvolna branou k ní.

„Neříkejte mi slečno Hallie,“ řekla mu s překvapující prudkostí.

„Inu, jak vám mám říkat?“ otázal se bezmocně. Oslovila ho poprvé jeho prvním jménem. Laramie! Jeho odhodlanost rychle mizela.

„Jmenuji se Harrieta.“

„Ale nedovedu to vyslovit.“

„Vyslovuje se to jistě těžce,“ odvětila klidně. „Nemám je sama ráda... Všichni mi říkají Hallie.“

Laramie se na ni zadíval. „Dáváte mi dovolení, abych vám tak říkal?“

„Myslím, že dávám,“ odpověděla smějíc se a odvrátila na chvíli obličej od něho, protože se jí tváře zarděly.

„Děkuji vám, jsem na to jistě hrdý,“ odvětil Laramie a nabyl poněkud svého vážného klidu. Jeho zdrželivost poněkud ochabla.

„Slyšela jsem, jak na vás Lenta volala,“ řekla Harrieta.

„Tak? A slyšela jste, co volala na konec?“

„Ano. Ona je hotová čertice.“

„Slyšela jste to všechno?“

„Myslím, že ano. Okno mám otevřené, a je tichý den. A mluvila jistě zřetelně.“

„Hm!“ ozval se Laramie sklíčen. Nemohl jí již pohlédnout do očí.

„Jsem ráda, že jste při nás, Laramie. Lenta dovede poplést hlavu mnohým mužům. Je to hrozné dítě a působí nám hodně starostí.“

„Inu, ona není dítě... A myslím, že jsem už měl hlavu popletenou.“

„Ach, rozumím,“ odvětila kvapně. „Laramie, pojd'te dovnitř a

podejte mi svou zprávu. Vím, že se něco stalo.“

Laramieovi se nechtělo do kanceláře – bál se mluvit s Harrietou o samotě, dokud nenabude vlády nad sebou. „Není nic zvláštního na ranči,“ řekl tiše. „Jen nelžete!“ zvolala netrpělivě. „Pozoruji už nějakou dobu, že mě úmyslně klamete. Abyste mi nepůsobil zbytečných starostí, jak říká otec. Protože jsem nováček! Vy a vaši jezdcí počínáte si ke mně s menší – menší vážností a důvěrou, než jakou projevujete k Lentě.“

Bylo to pravda. Laramie to nemohl popřít. Stál jako hloupý a přetíral dokola rukou smeknuté sombrero.

„Člověk nemůže vždycky říci úplnou pravdu – dámě.“ „Laramie, dokud nebude otec úplně zdrav a schopen vzít všechno do rukou, jsem já pánem tohoto ranče.“

„To jistě vím... A byl bych raději, kdybyste mě propustila.“

„Hlouposti! To bych ani nemohla udělat,“ odvětila v rozpacích a zaleknuta. Laramie vytušil, že má jakýsi vliv na ni. „Jste – jsme s vámi naprosto spokojeni. Co bych si – co bychom si počali bez vás?... Ale trvám na tom, aby se se mnou nejednalo jako s nějakým malým děvčátkem.“

„Inu, vy jste malé děvčátko, pokud jde o mírnost a bezelstnost,“ protahoval Laramie nahýbaje znovu svého pevného ducha.

„Ale mám na mysli – věci ranče,“ odvětila zardívajíc se zmatkem nebo hněvem. „Co se stalo, že vás to tak zaráží?“

„Inu, jsem-li zaražen, můžete se vsadit, že to nezpůsobily věci ranče,“ řekl klidně.

„Dobrá, dál.“

„Osamělý je opilý.“

„Opilý!“

„Ale z toho bych si nic nedělal... A dal se do rvačky s Nealem. Potom se do toho vložil Chess Gaines. Osamělý mu dal jednu, a Gaines sáhl po pistoli. Musil jsem zakročit... Inu, propustil jsem Gainese. A jeho pardové Nigger Johnson a Juan Mendez odešli s ním. Myslím, že za ostatní tlupu mohu ručit.“

„Tak! – A řekl jste, že nemáte co hlásit.“

„Myslím, že to není nic proti tomu, co se na tomhle ranči jednou

stane,“ odvětil zasmušile.

Chvíli mlčeli. Laramie cítil, že její oči spočinuly na něm, a přestoupil neklidně z nohy na nohu.

„Tamhle přijíždí nějaký jezdec,“ zvolala vtom Harrieta a sestupovala se schodů.

Laramie se probral ze své ztrnulosti a spatřil Osamělého na zpoceném koni, jak se žene po posledním kousku cesty k domu. Hned prvním pohledem poznal, že něco nedobrého způsobilo, že zapomněl na úlohu, kterou měl hrát. I z dálky bylo vidět, že Osamělý je vážný a zasmušilý.

„Ach, to je Osamělý!“ zvolala Harrieta.

„To jistě, a vsadím se o dvacetidolar, že Lentě neujde.“

Když vyjel jezdec na rovinu a zahrnul k domu, ozval se teplým vzduchem líbezný vysoký rozčilený hlas: „Osamělý! Ach, Osamělý – sem – sem!“

Harrieta zašeptala kvapně k Laramieovi: „Je-li opilý, pustí ji ven.“

„Ba ne,“ odvětil Laramie.

Osamělý se zastavil a zdálo se, že sbírá svůj rozum. Laramie viděl, že se v něm probouzí ostražitost.

„Tady jsem, Osamělý,“ volala Lenta.

Na konec poznal Osamělý, kde je ona zamčená dívka, ale trvalo pak ještě dlouho, než odpověděl.

„Co se děje?“

„Jsem zamčena. Tatínek mě zamkl,“ stěžovala si Lenta.

„Ajaj! Strčili vás do basy?“

„Zajed'te sem k oknu.“

„Já? Hm-hm.“

„Drahý Osamělý!“

„Moc ne. Vůbec ne. Ba ne, hrome!“

„Vy mě nechcete pustit ven?“

„To bych řekl, že ne.“

„Osamělý!... Chcete mě nechat zavřenou?“ domlouvala mu Lenta prosebně.

„To jistě. Je to znamenitý nápad. Měla byste být za mřížemi pořád. Jste nebezpečná ženština.“

„Osamělý, já si na vás tolik zakládám. Slíbím vám –“

„Nebudete mi slibovat nic,“ vpadl jí do řeči.

„Můžete se vsadit, že nebudu, vy opilý kovboji!“ vybuchla Lenta poddavši se vzteku. „Jakou cenu mají vaše sliby? Zaklínal jste se, že zanecháte pití k vůli mně.“

„To jistě. A vy jste se zaklínala, že nepolíbíte nikdy nikoho než mě... Hahaha!“

„Byla bych ten slib dodržela. Ale teď budu líbat třeba každého toho pitomého jezdce na ranči.“

„Ba ne. Ne mne, ani Slima Reda.“

„Ano, Slima Reda! A sejdu se s ním za chvíli, kdybych měla tuhle zeď zbořit!“ křičela Lenta.

„Zbořte si ji, slečno Lindsayová,“ posmíval se jí Osamělý odjížděje.

„Vy jeden zrádný hombre!“

„Vy jedna uličnická koketo!“

Osamělý odjížděl vrávoraje v sedle. Nedbal již dalšího volání Lenty. Vtom spatřil Laramieho, a po chvíli, když dojel k bráně, spatřil i Harrietu. Osamělý vjel do dvora a slezl nemotorně s koně. Zkušený pozorovatel byl by poznal, že Osamělý není vůbec opilý. Ale nepoznala to slečna Lindsayová, která na něho upřela vážně a vyčítavě oči.

„Slečno Hallie, musím hlásit – Slim Red – vážně raněn,“ řekl Osamělý.

„Raněn! – Jak se to stalo? Kdy? Co se stalo?“ zvolala Harrieta zděšeně.

„Kůň ho shodil.“

„Ach! – Je to – opravdu vážné?“

„Myslím. Musí hned k doktorovi.“

„To je mi líto!... Laramie, vezměte si to na starost,“ řekla slečna Lindsayová vážně a odkvapila do kanceláře.

Osamělý spustil koni otěže a kývnuv hlavou na Laramieho, aby šel za ním, dupal těžce přes dvůr. Ve chvíli přišel Laramie do jejich světnice za ním a zavřel za sebou dveře. Osamělý shodil koženice a stahoval se sebe zpocenou a umazanou košili.

„Oni tedy to dítě zavřeli?“ ptal se klidně.

„To jistě. Přemlouvala mě jako vás,“ odvětil Laramie pohlížeje starostlivě na svého přítele.

„To jsem rád. Pobláznila už celou tlupu.“

„Já také. Ale ta dívčina ještě provede něco zlého.“

„Provede! Poslechněte, parde, ona to už provedla.“

„Ale Osamělý – nic zlého.“

„Inu, dost zlého, aspoň pro mne. Laramie, tenhle podvod, který provádím, není k ničemu. Mohlo by se stát, že budu dělat opilého až do našeho návratu z La Junty.“

„Mhm. Co máte na mysli, hochu?“ protahoval Laramie.

„Naši jsme Slima na cestě. Je celý rozstřílený. Řekl, že potkal Gainese s jeho pardy. Pustili se do něho. Zabili koně pod ním, jinak by jim byl unikl. Gaines ho střelil třikrát, když ležel na zemi. Nechali ho tam, protože mysleli, že je mrtev. A neměl do toho daleko, když ho Tracks našel. Ale přišel k sobě, a myslím, že se z toho vykřeše. Hoši zapřahují do staré bryčky. Vezmu si s sebou Charlieho a odvezeme Slima hned od La Junty. Je mi to milejší než jezdit tady s vámi a dělat pořád opilého.“

„Mhm. Vy chcete utajit před Lindsayovými, že Slima střelili?“

„Půjde-li to. Ale Neale ho viděl. Ten hoch má v sobě jádro. Měl jste ho slyšet, jak proklínal Gainese.“

„Promluvím si s ním o tom.“

„Laramie, neměli bychom jeti na ten cirkus v La Juntě.“

„Myslím také, že ne. Ale musili bychom jim lhát hůř, než jsme lhali dosud.“

„Nedivil bych se, kdyby se někteří z té tlupy ukázali v La Juntě. A budou-li tam, parde, co z toho bude?“

„Inu, pokud jde o Gainese, nemusíte se ani ptát,“ odpověděl sverepě Laramie. „Jsme dohnáni do krajnosti.“

„To je přece řeč!... Gainesovi by to krásně slušelo, kdyby visel na provaze, a Priceovi také. Co?“

Laramie usedl na lůžko a díval se do země. Nemohl pochopit, proč doufal a věřil, že bude možno způsobit, aby krutosti života na pastvinách nedolehly na rodinu Lindsayů. Bylo by lépe, kdyby nebyl

nechal dojít k tomu, aby se teď strasti nahromadily.

„To jistě. A Arlidgeovi také,“ odvětil Laramie zvolna.

„To se nám asi nepodaří. Toho budete musit přimět, aby vytáhl pistoli, Laramie... Ale jsem zase rád, že se Lindsay a ta děvčata sejdou s množstvím Západanů. Dovědí se toho od nich hodně. A až se vrátíme –“

Osamělý nedomluvil a zaskřípal zuby. Laramie pokyvoval zasmušile hlavou.

„Parde, nepřipouštějte si to tak zle,“ promluvil pak Osamělý, jehož obličej se rozjasnil, když pohlédl na svého přítele. „Nejhorší sice dopadne na vás, jako vždycky. Ale neklamte se o Hallii Lindsayové. Bude jistě nakonec statečná.“

Kapitola X.

Je to možné, že to bylo jen devět dní?“ řekla Harrieta a pustila zavazadla a balíčky na podlahu svého pokoje a klesla na lůžko vedle Lenty, která ležela natažena v naprostém vysílení.

„Devět krásných dní!“ zvolala Lenta snivě. „Byly by bývaly dokonalé, kdyby nebylo toho Osamělého Mulhalla.“

„Nebud’ tak zlá na toho ubohého hochu,“ odvětila Harrieta unaveně.

Lenta zamručela cosi, co znělo jako klem.

„Zachovala jsi se k Osamělému hrozně,“ mluvila Harrieta dále. „A kdyby nebylo jeho, bylo by to... Ale to jsou marné řeči.“

„Marné, milá bláznivá sestřičko. Na Osamělého byla snad pěkná podívaná, ale pro mne byl jen hloupě žárlivým, opilý křivonohým hňupem.“

„A to je jen tvou vinou. Z Osamělého se už dělal slušný, spolehlivý hoch. A podívej se na něho teď!“

„To buď bez starosti, Hallie. Na toho se vůbec nepodívám,“ odsekla Lenta.

„Hlouposti! On se ti líbí.“ „Mně? Hm-hm! Líbil, ale teď už ne.“

„Jak jsi se mohla tak najednou změnit?“ „To je výsada ženy, má drahá.“

„Ženy! Jsi jen zhýčkané dítě... Lento, něco ti řeknu. Jakmile se trochu vzpamatuji po té cestě, uslyšíš ode mne kázání,“ prohlásila Harrieta.

„Ach, jsi protivná. Hallie, bývala jsi dřív dobrým kamarádem. Ale od té doby, co jsem přišli na Západ a co jsi se zfantila do toho hezkého, hloupého Laramieho Nelsona, neumíš nic jiného než kárat.“

Harrieta měla chuť zvednouti se a napohlavkovati té drzé sestře, ale neměla k tomu sil.

„Říkám ti jen nerada, co se z tebe stalo – mělká, nesvědomitá koketa,“ řekla místo toho.

„To zas nejsem,“ odsekla Lenta. „Sebezachování je první zákon života. Můžeš být bez starosti, že na mne si ti jezdci s pastvin nepřijdou.“

„Budeš-li tak dělat dál, jeden z nich si jistě na tebe přijde,“ odvětila Harrieta trpce.

„Hal Lindsayová!“ zvolala Lenta. Ale Harrietu neošálila. Tvářila se sice dotčenou a rozmrzelou, ale její hlas nezněl upřímně. Harriete se zdálo, že její sestra nenapravitelně zdivočela.

„Myslím, že tě dopaluje, že jsem přiměla toho jezdce Stuarta, aby jel s námi?“

„Ne, nedopaluje mě to. Laramie řekl, že přijme Stuarta do práce. Ale je mi Stuarta líto.“

„Ušetři si svou lítost, Hal. Neznáš ty kovboje.“

„Ano, znám je. Právě proto ti to říkám. Znáám je. A vím, že s nimi si zahrávat nesmíš.“

„Jsi horší než matka.“

„Lento, někdo ti musí vtlouci trochu rozumu do hlavy, než bude pozdě.“

„Myslím, že už je pozdě,“ řekla Lenta chechtajíc se. „Ale hrome, bavila jsem se znamenitě!“

„Počíнала jsi si tak hanebně v La Juntě! A zvláště při taneční zábavě.“

„Ale neutekla jsem s nikým z domova, jako naše milovaná, hrdá

sestřička,“ řekla Lenta posměvačně.

„Ted Williams je docela jiný člověk. On je –“

„Ach, třesky plesky! Ted je jako všichni ostatní jezdci. Napálil nás všechny, a zvláště Flo. Mně už jich říkalo šest, abych s nimi utekla z domova. A to nepočítám Mulhalla.“

„Ted a Flo neutekli z domova,“ odvětila Harrieta mdlým hlasem. „Báli se jen požádat otce o svolení. Ale požádali o ně mne.“

„Aha! Tak proto jsi je hájila! Ví to tatínek?“

„Ano. Řekla jsem mu to.“

„I hleďme! Každý tedy ví všechno, jen já nesmím vědět nic! A co tomu říkal tatínek?“

„Dopálilo ho to, a zuřil. Řekl, že má dvě pěkné, podařené dcery.“

„Dvě. Bude mít hnedle tři – nemýlím-li se. Bůh nám pomoz, jak říká maminka, až se do toho dáš jednou ty, Hal.“

„Nemusíš se bát, že já uvedu někdy rodinu v hanbu, milá sestro,“ odvětila Harrieta.

„Jako jsem ji uvedla v hanbu já, že? A Flo také... Ach, povídačky! – Ne! Něco takového nemám v úmyslu. Chci – inu, dobře... Laramie řekl, že jsem zachránila Lindsaye před chudobou, zabitím a kdo ví před čím ještě.“

„Laramie ti chtěl tím udělat jen poklonu. Ani on neodolá vždycky tvé lichometnosti.“

„Ty žárlivá kočko!“ zvolala Lenta líbezně. „Padnu jistě Laramieovi do náručí.“

Na tuto děsnou hrozbu nebylo odpovědi, neboť Harrieta věděla, že je toho Lenta schopna.

„Odpusť, Lento. Myslím, že jsem – příliš rozčilena,“ řekla Harrieta.

„To jistě, jsme rozčileni všichni. Slyšela jsem, jak řekl tatínek mamince, že Západ zničil Lindsayovu tlupu. Já jsem se dala na špatné cesty. Z tebe se udělala bačkora. Neale se dal na pití. Flo utekla z domova. A maminka je z toho všeho bez sebe.“

„Lento, ty to zveličuješ,“ odvětila Harrieta se vším důrazem, jehož byla schopna.

„Ba ne. Nezveličuji nic. Tatínek sám už také trochu pije.“

„Proboha! Co se s námi stane?“

„Mohlo by ještě všechno dopadnout dobře, jen kdybys se ty dovedla přizpůsobit,“ protahovala Lenta.

„Já!“ To byla rána ze všech nejtvrdší. Ta Harrietu dorazila. Vstala, odvěkla se do obývacího pokoje a ulehla tam na pohovku, jen zpola svlečena.

Ale ačkoli byla unavena, byla její mysl činná a ležela přemýšlejíc. Po chvíli zanikly nelibost a zděšení ve vzpomínkách na minulých devět dní, které jí připadaly jako devět týdnů zkušeností. Mohla se zabývat jen hlavními událostmi; tisíce nepatrnějších příhod byly jen zmatenou směsí. A jejich účinek byl ohromný. A z toho všeho dospěla k úžasným úsudkům. Lidé ze Západu se jí líbí. Má ráda Západ a poddává se úžasné jistotě, že sama náleží Západu. Byla by se rázně stavěla proti návratu do Ohia, i kdyby se pro něj vyslovila celá rodina. Setkala se s jinými průkopnickými rodinami a poznala, že jejich duch je příbuzný jejímu. Colorado je nesmírná země, vzdálenosti jsou ohromnými překážkami, ale jsou tu sousedé, slušní, laskaví lidé, rozumné a půvabné dívky, znamenití muži, roztroušeni po všech těch fialových krajích. Toto poznání bylo pro ni velikou úlevou. Jsou všichni téhož druhu, většinou poměrně nedávno na pastvinách, závislí na těch bezmezných akrech trávy, vodních toků a dobytka, jak každý dobytkář poznával. Harrieta nabyla lepšího pochopení té složité situace. Nápadné při tom bylo, že je známo jen několik zlodějů dobytka. Pokud kdo věděl, každý dobytkář, ba i její otec mohl být jedním z nich. Harrieta byla nucena uznati potřebu co nejráznějšího jednání s těmi příživníky kraje. Pokusila se dát Laramieovi najevo, že se v její mysli udála změna, ale nepodařilo se jí to. Ale to bylo jeho vinou – toho podivného, zdržlivého nepochopitelného a přitažlivého muže! Cítila, že není daleka doba, kdy podlehne něčemu hroznému. A kdykoli se toto přesvědčení ozvalo v její mysli, snažila se zapudit je. Bačkora! Tak o ní soudili všichni, a snad i Laramie? Však ona jim brzy ukáže!

Ale těm důležitějším věcem bylo nutno dopřát času. Když si Harrieta na ně vzpomněla, zapudila je usilovně z mysli a myslila na jiné – na náhlou oblibu, kterou pojala ke koním, a na své odhodlání,

že se naučí jezdit a zacházet s koňmi; na vzrušující zájem o závody a ukázky jezdeckého umění; na znepokojivou přítomnost smělého Arlidge, který by byl chtěl tančit jen s ní; na ostýchavost Laramieho v takovém podivném kontrastu; na složitý problém dobytka a na svůj nezdar v jeho řešení; na zřejmý zmatek a rozpaky všech Lindsayů v tomto novém okolí; a konečně na nebezpečné koketování Lenty a na útěk Florence z domova.

To zaměstnávalo mysl Harriety po dlouhou dobu, aniž naslouchala naléhavému volání svého srdce. Nakonec slyšela, že Lenta přechází v jejich ložnici, zívajíc a mručíc si něco. Potom světlo zhaslo. Harrieta se octla v úplné tmě. Teď to bylo jiné. K tomu poznala, že je jí zima. Po chvíli vklouzla zpět do ložnice a uložila se opatrně na lůžko. Lenta již spala. Ale probrala se poněkud a podle dávného dětského zvyku přivinula se k Harrietě. Harrieta, hluboce roztrpčena na Lentu, pocítila odpor k ní, ale ten hned ustoupil dřívějšímu, silnějšímu citu. A zanedlouho byla její poduška zkropena slzami.

* * *

Když se Harrieta probudila, bylo již slunce vysoko nad stěnou protějšího křídla domu a byla by nejraději vyskočila z lůžka v rozčilení z nového rána. Ale přemohla se. Viděla na druhé straně podušky Lentin osmahlý a růžový obličej. Jak uchvacující byl ve své roztomilosti! Harrieta se divila, jak je možné, že dívka s takovým nevinným, líbezným obličejem je takovou čerticí. Ale Harrieta se nedívala na sestru dlouho. Měla vlastní starosti. Poznala, že její srdce je vzpurné, a že se probudila jako zcela jiná Harrieta Lindsayová. To ji vzrušovalo. Její bývalá bytost se hlásila k svému právu, ale byla umlčena. Harrieta nebude už překážkou úspěchu ranče Španělských hor. A toto zvítězivší rozhodnutí způsobilo, že vyskočila až doprostřed pokoje.

Oblékla si jezdecké šaty, které zkoušela dosud jen jednou, a vzbudilo to v ní velké rozpaky. Rděla se, ale řekla si, že na tom nezáleží. Letní dni byly již horké, a bylo nutno obléci se jen lehce.

Co si pomyslí Laramie Nelson o mladé, pětadvacetileté ženě v takových šatech? Vzbudilo to v ní zděšení, ale to ji ještě více podnítilo. Vzala rukavice a sombrero a vyšla ven přesvědčena, že jde vstříc té či jiné pohromě. Ale byla již pevně rozhodnuta čelit jí srdnatě a do posledního zbytku sil.

Při snídani Jud, který byl povídavý a Harrietě oddán, pověděl jí mnoho nového. Paní Lindsayová snídala v posteli. Lindsay, jsa rád, že je zase doma na ranči, odešel časně někam hvízdaje si. Nealovo pití a to, že se dosud nevrátil z La Junty, útěk Florence z domova, nepolepšitelnost Lenty, Laramieův zasmušilý obličej, který byl předzvěstí nějakých strastí, pití Osamělého a zpráva o zmizení dalšího dobytka za jejich nepřítomnosti – z toho všeho si John Lindsay patrně mnoho nedělal.

„Tatínek se tedy už nenechává skličovat starostmi?“ zvolala Harrieta. „Díky Bohu! Ale Jude, jak si to vysvětlujete?“

„Inu, Laramie řekl, že ten starý brach cítí svůj oves,“ odpověděl Jud usmívaje se. „A já říkám, že ten výlet do La Junty mu jen prospěl. Poznal, že nějaké to silnější napití mu nemůže uškodit. Bude z něho chlapík. To je moje řeč.“

„Myslím, že máte pravdu, Jude,“ odvětila Harrieta vážně. „A když teď nabyl opravdu zdraví a sil, všechny ty ostatní strasti jsou jen maličkostí.“

„Inu, myslím, že nejsou pranic hrozné.“

Harrieta si ponechala setkání s matkou na pozdější dobu, odešla na dvůr a zdržela se chvíli pod mohutnými zelenými topoly. Jaký stín a chládek byl pod jejich rozložitou střechou! Potůček jiskřil a bublal po kamenných stupních dolů. Bylo slyšet zpěv kosů a drozdů a šveholení vlaštovek. Bylo to klidné, krásné staré místo, síly dodávající a pobádající k přemýšlení. Mělo pro ni vždycky nový půvab, tak jako pruh fialového kraje, který bylo viděti oním širokým portálem mezi stěny.

Cestou dolů do údolí spatřila nového známého Lenty, mladého jezdce Stuarta, který se blížil po cestě lemované topoly. Vedl dva jezdecké koně. Harrieta ustoupila stranou mezi křoviny, aby se vyhnula setkání s ním. Kdyby ho potkala, musila by buď se s ním

slušně pozdravit, nebo mu poradit, aby se vrátil do La Junty, a nevěděla, co z toho dvojího by bylo lepší. Vyčkala, až přešel. Byl to jistě hezký mladík. Vedle Stuarta byl by ubohý Osamělý vypadal jako malý bantamský kohoutek. Bylo zlé, že Osamělý byl na první pohled jediný nehezký, bezvýznamný hoch z Laramieho tlupy. Byli všichni ku podivu hezcí mladí hoši červených tváří, jiskrných očí a pružných, půvabných pohybů. Harrieta si pomyslila, že by se jí měl Stuart líbit. Hvízdal si vesele. Neměl vůbec starostí. A to jí připomnělo Laramieho. Těšila se na to, až ho uvidí, a zase se toho bála. Stuart šel dále, patrně na schůzku s Lentou, kterou si umluvili minulého dne. A Lenta zatím na lůžku tvrdě spala.

Harrieta šla dále k stájím a myslila zase na Laramieho. Neviděla ho od oné taneční zábavy v La Juntě. Tato však byla poslední částí programu zábav několik dní trvajících a odjeli všichni hned příštího dne časně ráno. Ale ty hodiny zdály se jí dlouhé. Laramie měl důvod vyhybat se jí. Nedopustil se tím přestupku? Pro jednu by mu byla odpustila. Ale teď druhá a neodpustitelná urážka! Harrieta cítila, jak jí žilami probíhá horko, a vrcholí prudkým zarděním šíje a obličej. Styděla se a zuřila, že bezděky povolila uzdu vzpomínkám, ale když už na to vzpomněla, viděla teď tu příhodu zveličenou. Neměla skutečné příčiny, aby si odpírala potěšení z tance. V taneční zábavě závodila úspěšně s Lentou. Florence by je byla snad obě zastínila, ale utekla s Tedem. Jezdci byli většinou velmi špatnými tanečníky, ale ne Laramie Nelson. Brzy z večera požádal ji o tanec a čekal na něj. Také ona se na něj těšila. Byla sice jeho velitelem, ale toho večera pozbyly všechny takové rozdíly platnosti. Laramie při tanci nemluvil. Harrieta se několikrát pokusila zapříst rozmluvu, ale nepodařilo se jí to, a vzdala se dalších pokusů. Nebyl to jen obyčejný tanec. A Laramie nebyl jen obyčejný tanečník. Teprve po začátku tance si uvědomila, že je v náruči muže. A po několika obracech přeplněnou síní poznala příčinu toho. Laramie ji držel těsně. Doufala, že je to jen náhodou. Ale po chvíli poznala, že tomu není tak. Namítla pak: „Laramie, držíte mě – příliš těsně!“ Odpověděl protahuje řeč: „Promiňte mi, slečno. Jistě jsem už kolik let netančil.“ Uvolnil sevření své silné paže. Harrieta se oddala znovu kouzlu snivého

valčíku. Nevěděla už, jak brzy, ale po nějaké době si uvědomila znovu sevření svalnaté paže kolem těla. Bylo při tom nepochopitelné, že toužila poddati se tomu sevření. A poddala se mu na chvíli, než se její bušící hrud' přitiskla pevně k jeho hrudi. Potom řekla: „Laramie – vy mě – tisknete!“ a odtáhla se poněkud od něho. „Ba ne. Netisknu vás vůbec, Hallie,“ odporoval. „Myslíte, že bych to nepoznal?“ Harrieta na něho pohlédla a poznala, že vůči tomuto muži je ženě potřebí veškerého jejího bystrého zraku, intuice a důvtipu. „Inu, nepoznal-li jste to –“ Vtom hudba ustala, a to ji zachránilo, ani sama nevěděla, od čeho. Laramie si vyžádal jiný tanec a ona mu jej zadala. Ale k tomuto tanci nedošlo vůbec. Harrieta ve svém rozčilení a radosti z toho, že je tolik obléhána Západ'any rozličného stáří, ztratila poněkud hlavu. A to, spolu s velkými rozpaky, když ji oslovil Luke Arlidge, způsobilo, že se dala do tance, jehož si nepřála a který ani nepřijala. Arlidge ji prostě vzal jinému tanečníkovi. Ohromnost tohoto provinění uvědomila si Harrieta teprve, když bylo po tanci, a ona zachytila Laramieův pohled. Nikdy dosud se na ni tak nepodíval. Vzpomněla si na nepřátelství mezi těmi dvěma Západ'any a proklínala svou hloupost. Zamrazilo ji při tom. Čekala, že Laramie k ní přijde, ale od té chvíle ho nespátřila.

„Laramie byl překvapen – rozmrzel se na mne – a ochladí...Uf!“ řekla si Harrieta a šla dále. „Ale co mohl ten zpropadený Jižan čekat? Nemohla jsem přec způsobit nějaký výstup.“ Rmoutilo ji to, ale doufala, že Laramie ještě přijde. Ale neznala ho v té příčině dobře. Zatajil se v ní dech a pak se dala do smíchu. Může se vždycky uchýlit k tomu, čemu říká Lenta výsady ženy. Kdyby mu řekla: „Laramie, budu s vámi tančit tento tanec a mnoho jiných – ať už mě držíte jakkoli,“ byl by se k ní přihrnul o překot, jako ti mladí jezdcí k Lentě. Vtom Harrieta zadržela svou rozpoutanou fantazii a řekla si: „Stávám se loko, jak tady říkají.“

Spatřila několik jezdců v dáli, ale neviděla nikde otce, ani Laramieho. To jí bylo úlevou. Ve stáji Mexikán Pedro osedlal mírného koně, na němž již několikrát jela. Harrieta se chopila otěží a vedla koně přes zelené údolí ke skrytému písčitému místu, stíněnému topoly a obklopenému křovím, kde se cítila v bezpečí před

zvědavýma očima. Tam zahájila první krok v postupu, k němuž se rozhodla – přemoci svou bázeň před koněm, naučit se vsednout na koně a jezdit. Nejdříve zavedla koně ke kamenu, s něhož se mohla dostat snadno do sedla a objela několikrát to místo. Nechala Mozea jít krokem, pobídla ho do klusu, pak do cvalu, a na konec mu povolila tak, že uháněl. Plocha písku byla velká a měla místa dost. Rychlá jízda budila v ní vzrušení a radost, ale také strach. Ale držela se, a na konec si navykla trochu na sedlo. Nebylo to nemožné, když tu nebylo kritických očí, které by ji viděly. Nabyla chuti k jízdě, a naučila se dobře sedět. Pokud šlo o Mozea, bylo jí potřebí teď jen cviku.

Zadržela koně a sklouzla z něho jedním krokem, jak to viděla u jezdců. Bylo to snadné. Byla tím nadšena. Zanedlouho povede tento raně se hřbetu koně místo se židle v kanceláři.

Teď se chtěla Harrieta naučit vyšvihnout se do sedla. Byly dva způsoby vsednutí na koně – oba dávno užívané a správné. Prvním pohrdala. Moze byl prostřední výšky a ona také. Natáhne-li se, vsune levou nohu do třmene, držíc se při tom hrušky sedla. Zkusila to nejprve oběma rukama. Nepodařilo se jí to. Upadla, a dosti tvrdě. Usoudila, že se neodrazila dosti rychle a rázně pravou nohou, zkusila to znovu, a povedlo se jí to tentokrát. Cvičila se v tom tak dlouho, až byla celá udýchaná. Odpočinula si chvíli a zkoušela pak to, čím chtěla napodobit Laramieho a Osamělého. Naučí-li se tomu, jak budou žasnout ostatní Lindsayové!

Tím kouskem bylo, uchopit se otěží levou rukou, obrátit poněkud koně, aby viděl, co chce dělat, vsunout levou nohu do třmene, zachytit se hrušky pravou rukou a vyšvihnout se do sedla. Při prvním pokusu vsunula levou nohu, ale vedle třmene, takže narazila nosem do sedla a svalila se hanebně. To v ní povzbudilo bojovného ducha. Zkusila to znovu. Zkoušela to stále, až se jí to podařilo. A potom trpělivě po několik hodin se v tom cvičila, až to ovládala dokonale.

„Hrom do nich!“ hekala. „Ukážu – jim... Jemu! Děvčata mluví – nadšeně – o mé postavě... Ale kdyby se mě někdo zeptal – jsem příliš tlustá... Měla bych být hubená – a budu hubená.“

Přesto nedosahovalo její pevné odhodlání až k ochotě setkati se s

Lentou a Stuartem tváří v tvář. Když při svém návratu k stáji je zahlédla, jak si odpočívají v sedlech s koňmi vedle sebe ve stínu topolů. Na tak krátkou známost vypadají příliš jako milenci, pomyslna si Harrieta. Vrátila se a jela oklikou, aby se jim vyhnula. Tentokrát narazila na Wind River Charlieho a Dakotu, kteří se objevili jakoby kouzlem přímo před ní. Smekli sombrera. Dakota si počínal směle, a Charlie ostýchavě.

„Utahala jste Mozea,“ prohlásil Dakota s velkou radostí. „A myslím, že vás shodil, slečno?“

„Ne. Učila jsem se vyskočil na něho, jak to děláte vy hoši, a upadla jsem na zem asi devětsetkrát,“ odpověděla směříc se. „Prosím vás, neříkejte to na mne nikomu.“

Jejich úžas a radost z dříve tak důstojné slečny Lindsayové jevíly se v jejich poctivých obličejích.

„Inu, já budu jistě držet jazyk za zuby, slečno. A prozradí-li Windy Charlie něco na vás, já ho přizabiju,“ prohlásil zvolna Dakota.

„Buďte bez starosti, slečno Lindsayová,“ promluvil Charlie za sebe. „Ať mě če – hm – čenich zmodrá, neudrží-li to v tajnosti!“

„Děkuji vám, hoši,“ odvětila a seskočila směle, jak se jí zdálo. Ale nebylo to zlé. „Odevzdeje Mozea Pedrovi.“

„Snad nechcete jít celou tu cestu pěšky?“ otázal se Dakota zděšeně.

„Potřebuji trochu procházky.“

„Inu, kdybyste věděla, co víme my, vsadím se, že byste jela, a honem,“ šklebil se Dakota pohlédnuv stranou na Charlieho pro potvrzení.

„Tak? A co víte?“ otázala se Harrieta klidně. Přemohla se tak, že sebou netrhla. A byla hrdá na toto draze vykoupené, nové jednání. Za nějakou dobu vyrovná se v tom i Laramieovi.

„Inu, Tracks Williams se vrátil,“ oznamoval Dakota důležitě. „On a vaše sestra jeli rovnou podle nás a vůbec nás neviděli. Vypadali znamenitě, ale jistě měli strach.“

„A to je všechno, co víte?“ otázala se Harrieta lhostejně a oklepávala si písek se šatů.

„Ba ne. Osamělý přijel také, a opilý jako lord.“

„A co dál? Myslela jsem, že máte nějaké zprávy.“

Dakota se popadl za světle hnědé vlasy. „Vyhrála jste, slečno. Není už nic nového, leda něco o Laramieovi. Bylo nám to jistě k smíchu. Ale myslím, že by vás to nezajímalo.“

„Ale ano, Dakoto, zajímá mě to,“ zvolala Harrieta vypadnuvši ze své role.

„Hm – hm,“ odvětil jezdec upíraje na ni své bystré, hnědé oči.

„Dobrá tedy! Žádám vás o to jako váš velitel!“ řekla usmívajíc se. Poznala, že na ně zapůsobil její úsměv, a ne ta přímá výzva.

„Inu, to se rozumí, že jsem mluvil jen tak... Víte, Larry dostal jistě rozkaz, že?“

„Ode mne ne.“

„Inu, tedy od vašeho tatínka, neboť se honil za Linem Stuartem a vaší druhou sestrou přes celé údolí. Vyhnují se Larryovi, myslíme, ale on potom na ně narazil. Byl celý zrudlý v obličeji. Jistě byla to nezvyklá práce pro něho. ‚Stuarte,‘ povídá, ‚vy zmizte s ranče!‘ A Stuart se dal do smíchu. ‚Dobrá, Laramie, ale nemám naspěch.‘ A tu Laramie vykřikl: ‚Lento, vy jeďte domů, a já si to vyřídím s tím čahounem.‘ A ta malá dívčinka se obořila na Laramieho: ‚Neurážejte mého přítele! Hahaha! Bylo to jistě tak povedené, jako nějaký cirkus.‘“

„Nuže, a co dál?“ otázala se Harrieta dívajíc se přímo před sebe.

„Lento, vy jeďte domů!“ vybuchl Laramie.

„„Larry, vy jeďte do pekla!“ řekla mu Lenta, chladně jako okurka.

„„Hrome, to právě udělám!“ vzkřikl Laramie a uháněl jako posedlý k domu.“

„Tak! Laramie pil tedy také?“ ptala se Harrieta nevinně.

„Ne. On se nedal dosud na pití, ale myslíme, že to už nebude dlouho trvat.“

Harrieta se musila obrátit, aby se neprozradila před těmi hochy. Nemohla teď mít Lentě za zlé, že se jí líbí společnost těch hochů, že jí působí ďábelskou radost, může-li je potrápit a oplatit jim stejné stejným. Harrieta pocítila náhle chuť činit tak sama. Kráčela zamýšlena po cestě, ale když se octla z jejich dohledu, usedla na kámen, aby si odpočinula a uvažovala.

Florence se tedy vrátila. Harrieta byla tomu ráda i nerada. Na Ho a Teda nečeká právě něžné požehnání rodičů. Otec Lindsay bude zuřit. Byl schopen vyhnat je z domu. Harrieta si umínila, že nažene tomu provinilému páru důkladně strachu, než zakročí v jejich prospěch. A vrátil se také Osamělý Mulhall, opilý znovu, nebo dosud. To bylo vážné. Harrieta shledávala, že má vřelý soucit s tím divokým splašencem, zlodějským, ale milým jezdcem s pastvin. Ale co bude možno dělat? Lenta dohnala toho citlivého hochu k šílenství. Z toho vzejde jistě ještě něco horšího. Laramieův směšný pokus přinutit Lentu k něčemu a jeho stejně směšná hrozba, že půjde do pekla, dokazovaly, jak je bez moci a rozzuřen. Harrieta uvažovala, je-li možné, že by tato poslední příhoda s Lentou, nebo nějaký rozkaz, daný jemu otcem v příčině svévolné dívčiny, odvrátily toho klidného silného tichého muže z jeho cesty. Ale Laramie má jistě důvod k rozčilení ve svém zamilovaném Osamělém.

Harrieta se vydala zvolna na další cestu domů. Zdržela se na příjemných místech. V domě bude jistě peklo, až tam přijde, a proto nespěchala. Přesto byla asi za hodinu u brány. Tam se zastavila, aby si dodala mysl k neodvratnému.

Ale nežli se jí to jen trochu podařilo, uslyšela hněvivé hlasy, nepříliš hlučné, ale jistě důrazné. Poznala Laramieův hlas. Poznala k svému úžasu, že dveře kanceláře, které byly na straně od brány nejbliž k ní, jsou otevřeny. Vzpomněla si, že minulého večera dala klíč od kanceláře otcí. Zapomněla je zamknout, nebo je tam otec s Laramiem? Postoupila o krok, pak o další, a postupovala tak, až byla na kamenné verandě za dveřmi. Silné dveře otvíraly se ven, a zakrývaly Harrietu. Neměla vědomého úmyslu naslouchat. Ale byla za dveřmi, a Laramieova slova ji rázem zastavila.

„Připlížil jste se sem a myslil jste, že Hallie uchrání vaši kůži, že – vy prokletý, ničemný lhář!“

„Ach já, nechte toho, Laramie, ano?“ Tato prosba i hrozba v jedné větě byla jistě pronesena naříkavým hlasem Osamělého.

„Nenechám! Běžel jste sem a myslel jste, že vás bude Hallie chránit.“

„Inu, a co kdyby?“

Jistě by vás to nezachránilo, i kdyby tady byla.“

„Hlouposti!“

„Osamělý, našel jsem tenhle červený šátek v kapse vašich koženíc,“ mluvil Laramie neúprosně dále. „Ukradl jste jej Lentě hned v první den závodů. Tu dívku to hrozně rmoutilo. Řekla, že jej ukradl nějaký pitomý kovboj. A měla pravdu.“

„Ba ne. Neukradl jsem jej,“ odvětil drsně Osamělý.

„Jste prokletý lhář, hochu.“

„Dobrá tedy, jsem. Co v tom chcete dělat?“

„Inu, když jsem vás přistihl naposledy, což není tak dávno, zařekl jsem se, že z vás vymlátím vycpávku.“

„O já, na to nestačíte,“ chvastal se Osamělý šoupaje nohama.

„Osamělý, uváží si jednu ruku za záda a druhou vás zmlátím, že se ani nehnete,“ řekl Laramie tichým hlasem.

„Jen to zkuste, Laramie Nelson, a uvidíte, co se stane. Prozradím to na vás Hallii.“

„Co prozradíte?“

„Že jste se do ní zfantil. Že jste se do ní zbláznil víc než já do té dívčiny. Že nemůžete jíst ani spát – ba ani bojovat, hrome, a to jen kvůli ní!“

„Osamělý, uděláte-li to, rozejdu se s vámi navždy,“ protahoval Laramie vážně.

„Inu, snad to tedy neudělám. Ale nebudu už dělat opilého. Je mi to hrozně protivné. Rozhněval jsem si tím Lentu a starou paní a mám strach, že i Hallii. A to všechno nadarmo.“

„S tím nesouhlasím a nesouhlasí ani Ted a Jud. Prospělo nám to jistě a u Hallie a u její maminky vás ospravedlním snadno. Ale ať už budete dělat opilého dál, nebo ne, dostanete jistě důkladný výprask.“

„Počkejte, Laramie, nebo se dám opravdu na pití, a vy víte, jaký chřestýš potom jsem,“ vyhrožoval Osamělý bojácně. Jeho kroky svědčily o tom, že ustupuje ke stěně.

„Neuděláte nic takového. A jistě už nebudete krást. Způsobil jste hanbu Tedovi a mně. Co jsme už zažili strachu! A vy nás ještě zničíte. Jako že je Bůh nad námi, zničíte nás u těch hodných starých lidí a u jejich hezkých dcer!“

„K čertu, což nejsme už zničení?“ Temná rána odpověděla na toto prudké zvolání. Po ní ozvalo se bolestné zaheknutí a pak několik ran, škrabání bot, zvuky prudce zápasících těl a pak temný pád na podlahu.

„Lar – ry! Přestaňte, nebo – vytáhnu pistoli na vás,“ mluvil Osamělý škrceným, zuřivým hlasem.

„Mlčte, vy křivonohý chvastoune... Sednu si na vás a vymlátím z vás tu prokletou zlodějskou vycpávku!“ Zaznělo pak několik smekavých ran a pak jedna dunivá, která svědčila o Laramieově upřímnosti.

„Ouvej! – Laramie, to nedělejte... To je moje choulostivé místo... Ou!... Pro Boha!... Ou! Ou!... Zabte mě raději – ať už mám pokoj! Někdo sem na nás přijde... Milý, drahý Laramie, pusťte mě. Budu už hodný. Slíbím... Ou! Vy neřáde jeden, vy lotře špatná!“

„Zavřete svou sprostou hubu, synu,“ řekl Laramie sveřepě. Bác!... „Tady máte na hubu!“ Bam! Bam! „Tady dvě do nosu!“ Bif! „Jak se vám líbí tahle, Osamělý? Vidím, že máte v sobě přece jen trochu červené krve.“ Bum! „To je druhá do žaludku. Aha! To je to místo. Tam je váš život!“ Bum!... „A teď si oddechněte a řekněte, zanecháte-li těch sprostých krádeží?“

Zaražená Hallie slyšela teď jen sípavý dech.

„Kdo by si pomyslnil – že budete se mnou – zacházet takhle!“ hekal Osamělý.

„Poslechněte, to se teprve rozehřívám. Ale dám vám možnost. Zanecháte toho kradení tady navždy?“ odvětil Laramie.

„K čertu, ne!“ vybuchl Osamělý, v němž dosud bouřil vztek, ale podivně slabým hlasem. „Ukradnu všechno, co kde uvidím! Ukradnu té zlořečené dívčině šaty – že bude muset chodit nahá. Budu krást skvosty – peníze... a dobytek a koně! – To vás bude trápit. Budu zloděj koní a pověsí mě na provaz.“

„Dobrá. Ale teď se dopálím opravdu. Až dosud to byl jen žert,“ řekl Laramie zlostně. „Tady je do žaludku.“ Bam! „Teď do vašich zbabělých prsou.“ Bam! „Teď do ničemného těla.“ Bum! „A teď se do vás dám oběma pěsti.“ Následovaly hrozné rány rychle za sebou. Potom bylo chvíli ticho. „Hrome,“ řekl pak Laramie udýchán.

„Rád bych věděl, kde vlastně sedí ta vaše choroba. Nemůže být v hlavě. Je tedy v břiše.“ Bum, bum – bum, bum! BUM!

Harrieta nemohla toho již déle snést. Musila se silně přemáhat, aby se nedala do křiku strachem i veselím. Jakým druhem lidí jsou vlastně ti jezdci s pastvin? Nebo jsou to vůbec lidé? Přemáhala se ještě chvilku, aby mohla uvážit o svém postupu.

„Co se to děje? Kdo je to v mé kanceláři?“ zvolala v dělaném úžasu. Vystoupila po stupních a vběhla do místnosti.

Laramie seděl obkročmo na Osamělém a v okamžiku, kdy tam vběhla, měl červenou pěst ve výši. Zůstala ve výši, jeho hlava sebou trhla vzhůru a pronikavé oči se vyvalily. V jeho obličejí byl výraz spravedlivého hněvu. Tento výraz se znenáhla změnil. Spustil pěst dolů.

Harrieta pohlédla na ležícího Osamělého. Ležel nehybně jako pytel a byl skorem také tak rozplesklý. Obličej měl samou krev.

„Laramie! – Proboha! Co to děláte?“ vykřikla Harrieta a odhodila bičík, rukavice a sombrero. „Jste snad opilý i vy?“

„Ne – nejsem – opilý,“ mružel Laramie.

„Zabil jste toho ubohého hochá!“ volala zuřivě, rozehřívajíc se ve své úloze. „Vstaňte, vy ohavníku!“

„Jen jsem – mu nařezal,“ odvětil Laramie vstávaje, a ustupoval před jiskřícíma očima Harriety.

„Vy velký kolohnáte!“ volala vyhledávajíc v paměti nějaké vybrané nadávky jezdců. Uznala za vhodné užítí trochu sprostší řeči. „Vylévat si zlost na tom ubohém hochovi!“

„Vylévat si zlost na Osamělém? On není tak bezmocný. Jen se podívejte! Vidíte to?“

Harrieta si již předtím povšimla naběhliny na Laramieově bradě a jiné nad okem, a tvářila se teď, že si toho nevšímá. Věděla již, jak má postupovat.

„Vy surovče!“ odvětila.

„Dal mi hroznou ránu – na místo, které vám nemohu ukazovat. On je sice malý, ale je jako býk.“

Harrieta poklekla k Osamělému. „Ach, vy chudáčku!“ zvolala otírajíc něžně jeho zkrvácený obličej svým kapesníkem. „Osamělý,

jste mrtev? Zabil vás?“

„Byl jsem už skorem mrtev, Hallie, když jste přišla,“ mručel Osamělý. A byl snad skutečně skorem mrtev, když mu nenapadlo, aby užil té krásné příležitosti.

„A proč vás bil?“ tázala se, snažíc se mluvit pevným hlasem.

„To je už v jeho zvrhlé povaze. Nemůžete ani tušit, jak nelidský dovede být Laramie,“ odpověděl Osamělý vážně.

„Měli jste spolu nějaký spor?“ ptala se.

„To zrovna ne.“

„A jak to, že jste se octli zde?“

„Inu, běžel jsem sem pro ochranu. Viděl jsem ty dveře otevřeny a myslil jsem, že mě zachráníte před ním.“

„Ubohý hochu! To udělám jistě,“ odvětila s veškerou něžnou starostlivostí, jaké jen byla schopna.

Vtom sebou Laramie trhl, jako by ho šlehl bičem.

„Osamělý, jak můžete lhát jí?“ vybuchl.

Osamělý chvilku ležel a jedním okem otevřeným a druhým přivřeným pohlížel s Harriety na Laramieho. Potom se pohnul, vzal šátek krví potřísněný z její ruky a zvedl se namáhavě do sedu.

„Pomozte mi vstát, prosím vás. Jsem celý zbitý,“ řekl, a zdálo se, že je to zcela jiný Osamělý.

Harrieta vstala, aby mu pomohla, a byla jista, že by potřeboval něčeho silnějšího, než její paže. Laramie stál jako socha. Osamělý klesl na židli, kde vytáhl svůj šátek a třesoucí se, umazanou rukou oťel si krev s očí. Druhou rukou vsunul Harrietin šátek do kapsy.

„Vy mlčte,“ ozval se Laramie. „Jste bez rozumu. Povím to slečně Lindsayové sám.“

„Už je pozdě, parde. Vymlátil jste všechnu podvodnost ze mne,“ odvětil Osamělý.

„Co to mluvíte – vy oba?“ tázala se Harrieta.

„Hallie, jsem zloděj,“ odpověděl Osamělý pohlížeje na ni. V jeho očích byl svit, který činil i jeho všední obličej krásným.

„Ale – ale, Osamělý! Jak to mluvíte! Jste snad skutečně trochu pomatený,“ zvolala skorem úzkostlivě.

„Poslechněte, Hallie,“ mluvil Osamělý dále, kdežto Laramie

rozhodil rukama a poodešel k oknu. „Jsem docela sprostý zloděj. Ne, abych se obohatil, jen proto, že mi to nedá, abych si nepřivlastnil věci, které se mi líbí. Kradl jsem už po léta. A od té doby, co jsem přišel sem, je to ještě horší. Kradl jsem i vám. Tu malou zlatou tužku na vašem stole! Pamatujete se na ni? Inu, tu jsem ukradl. A všechny věci, které se ztratily Lentě, jsem ukradl já... A ukradl jsem i noční košilku slečny Florence!“

„Osamělý Mulhalle!“ zvolala Harrieta.

„Laramie mi to zlodějství trpěl po léta,“ vykládal Osamělý upřímně. „A Ted taky. Ale v poslední době se oba na mne dopálili. Říkal jsem jim, že je to choroba. Ale je to jen vyložené, sprosté, ničemné zlodějství. Přepadaly mě choutky po hezkých věcech – zvláště, které měly nebo nosily ženy. Laramie mně pořád sliboval, že mě umlátí, nezanechám-li toho. A dnes když našel v mých koženících Lentin červený šátek, dal se opravdu do mne. Zahnal mě sem – a myslím, že mě zmlátil pořádně.“

„Osamělý! To je skorem neuvěřitelné!... To mě ohromuje,“ řekla tiše Harrieta. „Vy – kterého jsme všichni pokládali za tak slušného hoch!“

„Raději mi to ani nepřipomínejte,“ řekl prosebně, chraptivým a trpkým hlasem. „Přiznal jsem se ke všemu. A jsem z toho vyléčen. Ted’ mě ovšem jistě vyhodíte. Ale na tom tak nezáleží. Nerad bych však abyste to měla za zlé mému pardovi Laramieovi. On dělal, co jen mohl. Zasloužil jsem si všechno, co jsem dostal.“

„Říkáte, že jste z toho vyléčen?“ otázala se. „Neukradl bych už ani kousek hovězího ze zaběhlého kusu, kdybych měl umřít hlad,“ prohlásil Osamělý.

„Slíbíte-li mi tedy, že nebudete pít tak – tak hrozně, nepropustím vás,“ odvětila Harrieta velmi vlídným hlasem.

„Propánaboha, slečno Hallie, vy jste jistě hodná,“ řekl Osamělý vřele. „Ale i kdybych to mohl slíbit a dostát slovu, nechtěl bych tady zůstat, když by to věděl každý.“

„Zachovám to v tajnosti, Osamělý, jak to dělali Laramie a Ted.“

„Ale – nemohu slíbit –“

„Jistě můžete,“ promluvil Laramie obrátiv se od okna. „Slečno

Lindsayová, všechno to pití Osamělého v poslední době bylo jen nastrojené.“

„Nastrojené! Abyste nás šidili!“ zvolala Harrieta tváříc se rozhořčeně.

„Inu, chtěl jsem, aby Osamělý dělal opilého, a abychom se tak dověděli něco na Gainese a na jeho hombres. A Osamělý k tomu svolil s podmínkou, že rozhlásím, že to dělá kvůli Lentě.“ Harrieta nevěděla, co má na to říci. Laramie byl bledý a jeho podivuhodné oči ji pronikaly. Až do té chvíle ovládla situaci, ale teď se její klid ztrácel a nemohla si již důvěřovati. Zdálo se, že Laramieho osobnost ji přitahuje jako magnet.

„Slečno Hallie, nesnesl bych, aby se Lenta někdy dověděla pravdu,“ dodal Osamělý vážně, „protože kdyby nebylo Laramieho, bylo by to se mnou už dávno dopadlo hůř, než jsem to teď dělal.“

„Zachovám v tajnosti i to,“ odvětila Harrieta. „Lhali jste mi. Nejsem takový nováček, jak si myslíte. Míním tím o věcech, které se týkají ranče. Mohu být jista, že mi ode dneška budete mluvit jen pravdu?“

„Přísahám, že budu,“ odpověděl Osamělý.

„Inu, pokud jde o osobní věci, slibuji,“ promluvil táhle Laramie, jsa zase tím původním, klidným Laramiem.

„Děkuji vám,“ odvětila kvapně. „Radím vám, abyste vzal Osamělého do vaší světnice a ošetřil ho trochu, nežli ho někdo uvidí. Pohled na něho je jistě hrozný.“

Laramie popadl rázně svého potlučeného přítele. „Pojďte, parde.“

„Hrome, jsem na hromadě,“ odvětil Osamělý lítostivě, když mu Laramie pomohl vstáti a skorem ho odnášel ven. Vtom se objevila na dvoře Lenta. Přiběhla právě a stanula ztrnule, dívajíc se na Osamělého.

„Propána!“ zvolala.

Harrieta, která se dívala za nimi, poznala z hlasu Lenty něco, co vedlo k přemýšlení. K tomu se Lentě nepodařilo zcela přemoci se tak, aby na ní nebylo znát, že sebou trhla a zarděla se.

„Jen jděte dál, Lento,“ protahoval Laramie, „nebo vám bude z toho špatně.“

„Osamělý! – To vás vhodil někdo do mlátičky?“ otázala se Lenta.

„Není vám nic do toho, dívčino.“

„Lento, můj pard utrpěl ta zranění jen kvůli vám,“ dodal Laramie klidně.

„Kvůli mně!“ Lenta se silně zarděla, a pak znenáhla zbledla, až se její osmahlá barva skorem ztrácela. Hnula sebou bezděky, jako by chtěla přistoupit k nim, ale cosi přemohlo ten popud a Lenta se obrátila a utekla přes dvůr.

„Laramie, starý parde, to se vám povedlo!“ zvolal Osamělý radostně.

Harrieta se dívala za nimi, dokud nezmizeli. Potom zamyšlena zvedla své rukavice a náhle jimi mrštila o stěnu. „Hrom do toho!“ zašeptala. „Mám ráda toho hochu Osamělého, a je to krásné... Budu milovat toho chladného, strašného Laramieho – a bude to – hrozné!“

Po chvíli si Harrieta vzpomněla na Florence a na Teda, a tato vzpomínka ihned obrátila její úvahy i city jiným směrem. Věděla, že je v radostné náladě, která věštila dobré pro její provinilou sestru. Obávajíc se, že by toto jásavé vzrušení a vědomí moci mohly vyprchat, rozběhla se vyhledat je.

Kapitola XI.

Na verandě před otevřenými dveřmi Florence bylo plno balíků, ranců a brašen, které tam byly patrně složeny z bryčky. Bylo to zřejmou známkou stavu mysli nevěsty z domova uprchlé, neboť Florence obvykle dbala až úzkostlivě o pořádek ve svých věcech. Harrieta vpadla do pokoje k mladému páru.

„Moje blahopřání, vy marnotratní synové!“ zvolala vesele. Spatřila nejprve Teda. Vypadal nadmíru slušně v novém černém obleku. V jeho hezkém, povětrím ošlehaném obličejí nebylo ani stopy starosti, strachu nebo výčitky. Objevil se na něm hřejivý úsměv, když Ted spatřil Harrietu.

„Ach, Hallie!“ zvolala Florence žalostně. V té chvíli nevypadala

jako šťastná nevěsta. Její půvabný obličej byl bledý a uslzený. Byla oblečena nadmíru slušivě. Tušení Harriety se ukázalo správným, neboť Florence vrhla se jí do náruče smějíc se, plačíc a líbajíc ji s takovou vřelostí, jakou tato kráska rodiny Lindsayů dávala málokdy najevo.

„Inu, Flo, už se stalo,“ řekla tiše Harrieta tisknouc sestru k sobě.

„Hallie, a já nedostanu hubičku?“ otázal se Ted drze, vstávaje ze židle. „Byl jsem také přítom, když se to stalo.“

„Třeba dvě, chcete-li,“ smála se Harrieta podávajíc mu ruku. A Ted se docela nic neostýchal políbiti ji. „Hochu, zdá se, že nelitujete příliš svého činu.“

„Já? Jsem nejšťastnější člověk na světě,“ prohlásil.

„A máte důvody k tomu.“

„Ach, Hallie, byla jsem tak blažená, než jsme přijeli domů,“ naříkala si Florence. „Tatínek nás nechce ani vidět. Nechce nás pustit k matce. Když jsme to zkoušeli, vykřikl na nás: Jděte k čertu odtud!“,

„To že udělal?“ zvolala Harrieta. „To je dost na otce. Bojím se, že je rozhněván. Měli jste ho napřed požádat. Řekla jsem vám to. Proč jste to tak provedli?“

„Ach, bylo to Tedovou vinou. On mě přemlouval – tolik – a přiměl mě k tomu... A já – myslím, že jsem nebyla proti tomu... Ale drahá Hallie, co si počneme, proboha? Utratili jsme všechno, co jsme oba měli, do posledního dolaru. Kam bychom mohli jít? Ale nechci být odloučena od vás všech. To by bylo hrozné. Proto jsem neutekla z domova. Nemyslila jsem na následky.“

„Jen už neplač, drahoušku,“ odvětila Harrieta. „Snad to přece jen nebyla taková pošetilost. Jsme teď na Západě. K čemu by bylo čekat? Ale bylo by bývalo přece jen lépe, kdybyste byli požádali otce o svolení.“

„Chtěla jsem, Hal. Na mou věru jsem chtěla. Ale Ted nechtěl... Nemohla bys přemluvit tatínka, aby nám odpustil?“

„Pokusím se o to, má drahá. Myslím, že nemám příliš strachu,“ odvětila Harrieta a pustila sestru z náruče. „Není v dobré náladě. Víš, Lenta už zase blázní.“

„Zase! Vždyť ona ani nepřestala bláznit. Doufám, že nepřivedla toho Stuarta sem.“

„To právě udělala,“ řekla Harrieta.

„Ach, proboha!“ zvolala Ho zděšena a pohlédla na Teda, co tomu říká.

„Věděl to Laramie?“ otázal se Ted.

„Nevěděl, dokud jsme sem nepřijeli, to vím jistě.“

„Hallie, mladý Stuart je špatný hombre,“ odvětil Ted vážně. „Slyšeli jsme toho hodně o něm. Myslím, že není takovým zlodějem dobytka jako Gaines, ale nestojí za nic. A k tomu je ženat. Utekl s Alicí Websterovou. Ta pracovala v jednom restaurantu v La Juntě. A musela se tam pak vrátit. Lenta tentokrát štěkala na nepravý strom.“

„O já! On je tedy ženat? To je něco, co nesmíme říci otci.“

„Ale Lentě to řeknu hned. Kde je?“ řekla Florence.

„Laramieovi se to musí říci,“ dodal Ted.

„Tak jen jedno po druhém. Počkejte, až se přesvědčím, budu-li moci přemluvit otce, aby vás nezavřhl navždy,“ řekla Harrieta vážně.

„Ach, Hallie, toho – bych nesnesla!“ zvolala Florence.

Harrieta spěchala k otcově bytu a zaklepala beze všeho strachu. Otec vždy víc štěkal než kousal. A i kdyby byl rozzuřen, věděla, že se jí podaří přemluvit ho.

„Jděte pryč!“ zavolal drsný hlas.

„Ale to jsem já, Hallie.“

„Aha... maminko, to je Hallie. Ať vejde.“

Harrietě otevřela její ospalá matka. Nezdálo se, že by ji nehody rodiny těžce sklíčovaly. Lindsay seděl u okna obrácen zády ke dveřím. Dbala toho, aby mu nehleděla přímo do obličeje, a přistoupila znenáhla k jeho židli.

„Jak se máš, tatínku?“

„Hm! To jistě toho na mně hodně chceš – když mi takhle říkáš. Tak jen ven s tím!“

Harrieta sebrala všechnu svou výmluvnost a spustila: „Flo je celá ustrašená a sklíčená. Ubohé dítě! Je tak zamilovaná, že ani neví, co dělá. A Ted je hezky zkroušený. Oba si teď uvědomují, že tě měli požádat o svolení. Prozradili to mně a přiměli mě k slibu, že neřeknu

nikomu nic. Ted je slušný mladík. Potřebujeme ho tady nutně. A k tomu, kdybys ho odehnal, odešli by Laramie a Osamělý také. A co bychom si pak počali? Ho se nechce za nic na světě odloučit od nás všech. Drahý tatínku, máme řešit tu zlořečenou otázku dobytka, a podle toho, co jsem slyšela, nebude to žádná švanda. Pro všechno na světě, udržme si jezdce, o nichž víme, že jsou poctiví, i když jsou divní!“

„Mluvíš docela hezky. Což nedovedeš udržet toho hombre Laramieho tady?“ řekl jí na to Lindsay.

„Ale – ale otče!“ zvolala Harrieta, naprosto zdrcena.

„Nech těch ale. Dovedeš to?“

„Dovedu-li!... Jak bych mohla – Co –“

„Však ty mi rozumíš. Chceš tady udržet Laramieho? Budeme zničeni, neuděláš-li to.“

„Já – to udělám,“ řekla Harrieta zmateně.

„Dobrá. Ulehčilo se mi tím,“ prohlásil Lindsay srdečně. „A teď můžeš zavolat Flo a Teda. Chtěl jsem jim beztoho jen nahnat strachu. Ale to jim nemusíš říkat.“

Harrieta otevřela dveře a zavolala kvapně. „Flo!... Tede! Pojd'te!“ Počkala, aby je uvedla. Florence přiběhla, ale její muž si dával na čas. Mezitím řekl Lindsay paní Lindsayové, že půjdou do obývacího pokoje.

Florence pohlédla tázavě a prosebně na Harrietu. Její hrdé tmavé oči nebyly již hrdé. Vstoupila do pokoje. „Tatínku – pro-prosím tě, odpusť mi!“ Ted vyšel na verandu, odhodil cigaretu, mrkl na Harrietu a vstoupil. Harrieta vešla za ním. Byla by měla strach, kdyby nebyla věděla, že to otec nemíní vážně. Jevila se v něm již pevnost Západu. Tvářil se, že nevidí třesoucí se nevěstu, ale upřel přísný pohled na ženicha.

„Nuže, mladíku, čím se chcete omluvit?“ vzkřikl. Nežli mohl Ted odpovědět, zvonil Laramie u dveří ostruhami.

„Hm, promiňte mi,“ protahoval.

„Jen zůstaňte, Laramie, budu snad potřebovat vaší pomoci,“ řekl mu Lindsay.

„Pane Lindsayi, není toho mnoho, co chci říci,“ odpověděl Ted

prostě. „Musím se přiznat, že jsem vás všechny oklamal.“

„Že jste nás oklamal?“ otázal se Lindsay.

„Ach, Tede!“ zasténala Flo.

„Poslechněte, Tracksí,“ promluvil Laramie. „Zažil jsem dnes už dvě nemilé příhody. Dejte si tedy pozor.“

„Ano, oklamal jsem vás,“ mluvil Ted klidně dále. „Vypadalo to na první pohled zcela správně. Ale teď se obávám, že to bylo velmi nehezké, zvláště k mé ženě... Řeknu vám, jak to je. Asi před šesti týdny psal jsem domů rodičům – poprvé za kolik let. Napsal jsem jim, jaký divoký život jsem vedl – a že sem poznal velmi slušnou rodinu a nejroztomilejší dívku na světě, a to že mě změnilo. Že mi slíbila, že se za mne provdá... A dostal jsem odpověď teprve dva dny před tím, než jsme se vydali do La Junty. Přišla s poštou, kterou přivezl Manuel v nákladním voze... Otec, matka a moje sestra Edna – byla dosud malá, když jsem odešel z domova – přijedou sem a zařídí mi něco v dobytkařském oboru. To mě překvapilo. Byl jsem z toho loko. Znamená to buď velký ranč pro mne, nebo bych mohl být vaším odchodním společníkem zde, a mohli bychom mít sto tisíc kusů dobytka. Ale zvláštní při tom je, že jsem vám to nechtěl říci. Myslím, že bych byl velmi rád zvěděl, vezme-li si mě Flo tak, jak jsem byl –jako světem se potloukající jezdec z pastvin bez veškeré budoucnosti. To je moje omluva, pane.“

Všichni byli ztrnulí úžasem, a ze všech nejvíc Flo. Dívala se na něho jako očarovaná. Lindsay se podrbl zmateně v prošedivělých vousích. Hra se obrátila proti němu. Zdálo se, že Laramie jediný není v rozpacích a nediví se tomu.

„Vy podvodnický darebo,“ protahoval. „Nemyslete si, že budete dělat velitele nade mnou.“

„Laramie, sdíleli jsme se o pokrývky a o jídlo – o dobré i o zlé po všechna ta léta. A to nebudeme měnit nikdy. Až přijede na podzim otec, aby mi to zde zařídil, vy a Osamělý budete mými pardy jako dosud,“ prohlásil Ted vřele.

„Ach, Tede, ty podivuhodný lotříku! Neřekne to ani mně!“ zvolala Flo a vrhla se mu do náruče.

„Myslím, že se už nemohu ani dočkat, abych to pověděl

Osamělému,“ řekl Laramie, vyběhl ze dveří a zvonil pak ostruhami po dvoře.

„Zdá se, že jsem získal partnera a zetě v jedné osobě,“ řekl Lindsay. „Hallie – maminko, to mi jistě zkazilo chystané překvapení. Ted’ už by tomu vůbec nevěřili.“

„Ale uvěří tomu,“ zvolala Harrieta radostně.

„Flo – Tede, věřte mi to nebo ne, ale nezlobil jsem se vůbec na vás. Měl jsem z toho velkou radost. Jenže jsem se těšil hodně na to, jak vám naženu strachu.“

Florence radostně vykřikla, rozběhla se od svého muže k otci a popadla ho do náruče. Ted šel za ní a stiskl pevně ruku, která objímala Flo.

„Poslechněte, tatínku, ale zahrál jste mi ošklivý kousek. Nejen jste se úplně uzdravil, ale stal se z vás Zápaď’an. A ze mne jste udělal nováčka. Měl jsem strachu, že jsem nevěděl, kde mi hlava stojí.“

Ale brzy se ukázalo, že radost v rodině Lindsayových není nikdy nezkalená. Po chvíli objevila se Lenta, nadmíru hezká a dětských očí, jako kdy jindy.

„Vrátili jste se tedy pronto?“ otázala se chladně, ani nepozdravivši Florence. „Až já uteku z domova, zůstanu pryč dlouho a dopřeji si trochu švandy.“

„Lento, nebudeš nám gratulovat?“ odvětila Florence vyčítavě.

„Inu, gratuluji ti tedy, ale nevím, mám-li gratulovat Tedovi.“

Paní Lindsayová vrhla mrazivý pohled na svou nejmladší dceru a chtěla jí zřejmě něco říci, když přišel Laramie nesa brašnu od sedla. Oči mu radostně svítily. Harrieta pocítila náhle mocnou náklonnost k němu. Jak zřídka projevil humor!

„Lidičky, myslím, že naděluje Ježíšek uprostřed července,“ protahoval a vysypal pestrý obsah rozmanitých věcí na stůl.

„Tady to je! Osamělý vás pozdravuje a vzkazuje vám, že užil hodně švandy ze svého šprýmu.“

„Šprýmu!“ opakoval Ted zlostně.

Lenta vykřikla, skočila ke stolu a popadla červený šátek z hromady. „Můj nejmilejší šátek! Věděla jsem, že jsem jej nemohla ztratit... Osamělý, ten prokletý zlodějíček!... Podívejte se! Je tady

víc toho, o čem jsem myslela, že jsem to ztratila. Moje brožka s mou fotografií! Moje rukavička! Můj náramek! Inu, to ať mě čert!... Vsadím se o dva šoufky, že tu najdu ještě svůj podvazek –“

„Ach, Lento, tohle je moje zlatá tužka!“ zvolala Harrieta. „Ten šibeničník! Ale odpustím mu všechno – jsem tolik ráda, že ji zase mám!“

„Propána – moje noční košile!“ zvolala Flo.

Ted honem přiskočil. „Cože? Tvoje noční košile? Jak k čertu – se mu dostala do rukou?“

„Nestáhl ji ze mne, můj milý,“ smála se Ho berouc si své krajkami zdobené noční roucho.

„To stáhl Osamělý ze šňůry na prádlo,“ protahoval Laramie. „On sebral skorem všechno, co nebylo pevně uvázáno. Tohle je zlatý dvacetidolar, který jsem nosil při sobě mnoho let. Nebyl bych jej utratil za nic na světě, a kolikrát jsem už div nezemřel hladu. Zachránil mi kdysi život.“

„Jak to?“ otázala se Lenta dívajíc se na zlatý peníz na dlani Laramieho.

„Inu, měl jsem jej v kapse u vesty a odrazil kulku, která by mě byla jistě usmrtila. Je na něm znát, kde kulka narazila.“

„Ukažte,“ řekla Harrieta, vedena k tomu neodolatelným popudem. Laramie jí podal peníz. Byl to skutečně zlatý dvacetidolar, dohladka ošoupaný, a měl na sobě znatelnou prohlubinku. Jaká drobná věc může zachránit život člověka! Harrieta se zachvěla. Zdálo se jí, že vidí i v té prohlubince surové, zlověstné násilí. Což kdyby Laramie nebyl měl ten peníz v kapse u vesty! Proběhly jí hlavou úvahy, jaké následky by to bylo mělo pro ni.

„Není divu, že jej chováte jako památku,“ řekla mu a bylo viděti, že se jí třese ruka, když mu peníz vracela. „Zadržel-li kulku – jistě po vás někdo střelil.“

„Inu, pamatuji-li se dobře, střelil někdo po mně,“ odpověděl táhle Laramie.

„Mohla bych se zeptat, co se s ním stalo?“ otázala se Harrieta zvědavě. Viděla, že výraz veselí zmizel z Laramieových očí a jeho obličej se slabě zakabonil. Neodpověděl, vzal peníz a obrátil se

stranou.

„Hallie, měla byste se zeptat mne,“ řekl jí Ted směje se.

Lenta a Florence nacházely další ztracené věci, a vykřikovaly radostí.

„Tatínku, tady je tvoje cigaretová špička,“ ozvala se Lenta a podala mu ji,

„Opravdu!“ řekl Lindsay velmi potěšen.

„Matko, nemýlím-li se, jsou tohle tvoje nůžky, které se ti ztratily ze šicího košíčku a jež jsi tak dlouho hledala,“ řekla Flo.

„Jsou to ty... Inu, to je jistě zvláštní!“ řekla paní Lindsayová berouc si své milé nůžky.

„Lidičky, nezlobte se na Osamělého,“ promluvil Laramie. „On je srdcem dosud malý hoch. A tohle mu působilo velkou švandou. Vyčinil jsem mu důkladně pro to a myslím, že už nebude krást.“

„Zlobit? Ani bychom se nemohli zlobit na Osamělého,“ odpověděla Harrieta, a ježto nikdo nebyl proti tomu, mluvila patrně za všechny. Laramie pak odešel, a po chvíli vytušili Flo a Ted, že se mraky stahují nad Lentou, a odešli. Paní Lindsayová se vrátila do ložnice, a tak zbyla svěhlavá Lenta jen s otcem a s Harrietou.

„Lento, zakázal jsem ti vyjít dnes z tvého pokoje,“ začal Lindsay přísně.

Jsem mladá, tatínku, a potřebuji pohyb. Nemohu zůstat v pokoji,“ odpověděla Lenta nedůtklivě.

„Kam chceš jít?“

„Ven.“

„Na koni?“

„Ano, pane.“

„Sama?“

„Nebylo by bezpečné, abych jezdila sama, jak řekl Laramie. A proto vždycky jedu s někým.“

„A teď bude patrně tvým společníkem ten jezdec, kterého jsi sebrala v La Juntě. Jak se jmenuje?“

„Stuart.“

„Ty jsi ho vyzvala, aby jel sem?“

„Inu, tatínku, nemohu říci, že bych ho byla z toho zrazovala.

Řekla jsem mu, že potřebujeme jezdce. A on umí znamenitě jezdit.“

„O to nejde, milá dcero. Nelíbí se mi, že jeden den se setkáš s cizím Západanem, a druhý den už ho necháš za sebou běžet.“

„Nemohu za to, běhají-li za mnou,“ odvětila Lenta nevrle.

„Lento, nemám za zlé těm hochům, že se jim líbíš. A nemám to za zlé ani tobě. Ale bude ti už brzy sedmnáct let. Musíš už mít rozum – nebo to dopadne špatně.“

„Dovedu se o sebe postarat.“

„To bys snad dovedla na Východě. Ale ne tady,“ namítal otec. „Jsme zde na nespořádaném Západě, ty svěhlavé dítě. Kterýkoli z těch jezdců může být zlodějem dobytka, zlodějem koní, nebo ještě něčím horším. Nelsonovi můžeme v té příčině věřit. Nelíbí se mi, že si počínáš příliš bezuzdně – příliš lehkovážně. Nečekáš, až poznáme, je-li ten či onen mladík řádným člověkem. A v tom ti musíme zabránit tak či onak.“

Lenta pohodila vzpurně hlavou.

„Jak můžeš vědět, je-li tento Stuart vhodným společníkem pro tebe?“ řekl Lindsay dále.

„To vidí každý, že je to podivuhodný chlapík,“ odsekla Lenta.

„Může jím být, a při tom být lupičem,“ odvětil otec střízlivě.

„Drahá Lento, mylíš se velice v Stuartovi,“ promluvila Harrieta.

„Hallie! Víš o něm něco?“ ptal se Lindsay.

„Ano, musím s politováním říci.“

„Ponech si to pro sebe, sestříčko, protože tomu jistě neuvěřím,“ vybuchla podezřívavě Lenta. Tak se na ni nesmělo.

„Pověz mi to, Hallie,“ řekl otec rázně.

„Stuart je zlý hombre, jak řekl Ted. Je ženat, a vzal si jakousi Websterovou v La Juntě. Odešla od něho, nebo ji opustil on, neboť se vrátila zase k svému bývalému zaměstnání v jednom restaurantu v tom městě. Laramie to jistě ví, protože vyhnal dnes ráno Stuarta z ranče. Slyšela jsi ho sama, Lento.“

„Je to – lež!“ vybuchla Lenta prudce. „Vy všichni jste se spikli proti mně.“

„Nesmysly! Snažíme se jen zamezit, abys neprovedla nějakou hloupost,“ odvětil Lindsay rozhorlen.

„Lento, co to do tebe vjelo?“ otázala se Harrieta užasle.

„Laramie řekl, že v tom právě je to zlo, Hallie, děvčata z Východu tady někdy zdivočí,“ řekl Lindsay.

„Ach, jděte k šípku s tím svým Laramiem!“ vybuchla Lenta zuřivě. „On má na mne vztek kvůli Osamělému.“

„Lento, přestaneš jezdit sama s těmi lidmi?“ otázal se Lindsay vážně. „Přestaneš bláznit s kýmkoli? Budeš sedět doma a pomáhat matce?“

„Ne, to nebudu!“ vybuchla Lenta.

„Dobrá. Zamknu tě do tvého pokoje, dokud nedostaneš trochu rozumu,“ odvětil otec, uchopil Lentu za paži a táhl ji ven. Lenta se ohlédla na Harrietu a v jejích očích nebylo v té chvíli nic dětského.

„To ti nedaruji, Hal Lindsayová!“ zvolala.

Bylo zcela jisto, že to pro Harrietu není vhodná chvíle k delší srdečné rozmluvě s Lentou, kterou měla původně v úmyslu. Harrieta si zhluboka povzddechla. Z Lenty snad bude postrach a hanba rodiny. A Neale nebyl o mnoho lepší. V La Juntě hýřil s kovboji, jak se dověděli, až se svalil pod stůl. Nevrátil se dosud z La Junty. Jedinou malou útěchou pro Harrietu v tom všem bylo poznání, jak si teď počíná otec. Jevil se při něm nadmíru překvapující klid a rozvaha. Pamatovala se, že i maličkosti ho kdysi silně rozčilovaly. Ale byl teď na Západě, v jeho širých krajích. Byl to skorem kouzelný vliv. Ona sama se změnila, a když kráčela přes dvůr do své kanceláře, vdychovala zhluboka příjemný teplý štiplavý, šalvěji vonící vzduch. Hrud' se jí šířila.

Když mījela světnici oněch tří jezdců, slyšela veselý hluk. Osamělý se hlučně smál, ačkoli ho Laramie nedávno zmlátil skorem na kaši! Pak zazněl i Tedův tichý, méně drsný smích. Harrieta slyšela zřetelně z pootevřených dveří: „A kdo jí to řekne?“ Laramie odpověděl táhle: „Myslím, že by mohl ještě nejspíš Tracks. Já jsem si jistě rozlil trochu ocet.“ A Osamělý na to: „Hrome, nerozlil jste si ocet u její sestry.“ Ted se znovu zasmál a řekl: „Žárlivý, zasmužilý chlap nepořídí s dívkou nic. Řeknu vám něco, Larry, vy se bojíte podívat se na Hallii, ale kdybyste ji popadl a zlíbal, až by byla bez sebe, a kdyby Osamělý udělal stejně s Lentou, byli bychom všichni

šťastni. Můj otec nám dá kapitál do toho –“

Harrieta zmizela z doslechu. V uších jí znělo a tváře jí pálily. Vběhla do kanceláře a zavřela za sebou dveře. „Ach, ti nestoudní darebové! Rozdělují si nás dívky mezi sebou!“ zašeptala a bylo jí střídavě horko a zima. „Ted je ten vychytralý. Tak tedy si získal Flo?... A radit Laramieovi, aby – mě popadl – o-och!... Kdyby to udělal –“ Harrieta se opřela pažema o stůl, skryla pálicí obličej do nich a třásla se od hlavy k patě. Je bouřlivý vír v její hrudi v nějakém vztahu s uraženou hrdostí a zdrželivostí? Přepadla ji jakási druhá, dosud neznámá bytost v ní. Jedna tato bytost se styděla a hrozila, druhá se rázně vztyčovala a dožadovala se právě toho, čeho se první hrozila.

* * *

Harrieta zůstala v kanceláři až do večera, a když nastala noc, byla sama, jelikož Lenta byla zavřena v jiném pokoji. Bylo to Harrietě úlevou. Měla své tajemství, a to nedovede zakrývatí neustále. Její zrcadlo jí povědělo mnoho, a přimělo ji pohlédnouti na zardělou, druhou bytost divokých očí. Přesto spala tvrdě a dlouho.

Příštího rána vzala na sebe jezdecký oblek a poznala, že se probudila v povznesené a heroické náladě. Nebála se již koní. Pojede na tom malém, poněkud divokém mustangovi, který ji shodil, i kdyby měla při tom zlámat vaz.

Snídala s Tedem a s Flo. Byli příjemným párem, aspoň ve chvílích, kdy Harrieta mohla zapomenouti na Tedovo ramenářství.

„Já chci také jezdit, můj drahý,“ řekla Flo lichotně. „Slíbil jsi mi, že mě budeš učit. Mám takový nádherný jezdecký oblek.“

„Poslechni, miláčku, budeš jezdit v pracovním obleku,“ odvětil Ted velitelsky. „V kalhotech – moje módní ženuško!“

„Inu, to je jedno, jen když mě vezmeš s sebou. Nikdy jsem se nenadála, že se dá Hallie do toho. Jen se na ni podívej! Dělá se z ní Zápaďanka.“

„To jistě. Vypadá nádherně. Vezmu tě dnes odpoledne, miláčku. Dpoledne má Laramie pro mne práci.“

„Práci? To budeš musít pracovat?“

„To bych řekl! Musím se teď starat o tebe – ty podivuhodné děvče... Mám hledat stopy koně. Osamělý leží – nemůže se skorem ani hnout – a já –“

Odešli držíce se kolem pasu. Harrieta pocítila podivné bodnutí. Jak byla ráda, že je Flo šťastna! Ten hoch je snad pistolnický kovboj, ale zbožňuje ji, a o ni je už dobře postaráno. Kdyby jen Lenta – Přišel otec, zaprášený a rozechřátý, a v dobré náladě.

„Hallo, Hal! Byl jsem venku s hochy,“ hlásil vesele. „A mám hlad jak medvěd!... Hej, Jude! Uzené s vejci. Kávu – a dvě ty vaše placky. Neale přijel včera pozdě večer, Hallie, a jsem už rád.“

„To je dobře. A jak – vypadal?“

„Viděl jsem ho teprve dnes ráno. Zdá se, že je zcela v pořádku. Vypadal jako po opici. Laramie ho probudil časně a hnál ho do práce.“

„Na čem?“

„Kopat jamky pro kůly. Hrome, jak je ta práce jezdcům protivná! Ale já jsem ji míval rád. Ti se jistě pustili do Neala. Ten Wind River Charlie – je to dost hezký chlapík – řekl před Nealem: Laramie, ať mě čert, není-li ten velitelův syn nejlepší kopač jamek, jakého jsem kdy viděl!‘ A Laramie nato: ‚To jistě. To jsem poznal hned. Pošlu ho na tu míli, kterou chceme ohradit v údolí.‘,“

„A co na to řekl Neale?“ otázala se Harrieta s velkým zájmem.

„To se nedá povídat před dámou,“ smál se otec. „Ale mám z toho radost. On je statný chlapík, Hallie. A na tom tady záleží. Laramie řekl: ‚O Neala nemusíte mít už starost, veliteli.‘,“

„Inu, zanechme tedy starostí,“ řekla Harrieta, ale její hlas byl poněkud nejistý.

„To zanechám. Ale jiné je to s Lentou,“ odvětil Lindsay pokyvuje vážně hlavou. „Když jsem se objevil nahoře, spatřila mě. Je tak malá, že může sedět v okně. A co bys řekla, že na mne volala?“

„To ví sám Bůh.“

„Myslím, že bude lépe, když ti to neřeknu... Aha! Děkuji, Jude. To uzené voní jistě příjemně.“

Harrieta uvažovala, spatří-li ji Lenta, až půjde po cestě, která se

poněkud zahýbala k té straně domu, než sestupovala dolů. A nežli došla k záhybu, Lenta na ni zavolala.

„Dobré jitro, drahá sestřičko!“ zvolala svým nejlahodnějším, a tedy nadmíru zlověstným hlasem.

„Ach, dobré jitro, drahá Lento. Myslila jsem, že se rozhodneš poslechnout otce,“ odvětila Harrieta a bylo jí při tom, jako kdyby byla nějakým pokrytcem.

„Nepomůžeš-li mi odtud, rozhněvám tě s Laramiem,“ vyhrožovala Lenta zlomyslně.

„Hlouposti! Nemůžeš mě s ním rozhněvat – i kdyby –“

„Tak, že nemohu? Laramie tě pokládá za světici. Ale nejsi jí, milé děvče. Povím mu o tvé známosti s Emerym, a můžeš se vsadit, že mu to vyličím tak, že se dá i Laramie na pití.“

To Harrietu uráželo i bodalo, a odvětila břitce: „Dítě, jak to mluvíš! Nezajímám se vůbec o Laramieho.“

„To se rozumí! Jsi tak chladnokrevná, že nemáš ráda nikoho, ani vlastní sestru ne. Ale ten kolohnátský jezdec by tě zbožňoval, kdybys –“

„Mlč!“ zvolala rázně Harrieta. „Jak jen můžeš mluvit tak – tak urážlivě – ke mně?“ Obrátila se a spěchala po cestě dolů. Po chvíli zazněl za ní pronikavý hlas a obsah jeho řeči přiměl Harrietu, že si přitiskla ruce k uším a dala se do běhu. Toto setkání a její prudký pohyb nepřispívaly k dosažení klidu, ani k možnosti soudné úvahy o věci.

Harrieta si dala osedlati neklidného hnědého mustanga místo mírného Mozea a její stav mysli byl takový, že na něho vsedla hned před Mexikány, ba i před Dakotou, který se na ni díval. Pedro ho ovšem držel.

„Slečno, v poslední době na něm nikdo nejedl, a mohl by vyhazovat. Pojedu raději s vámi,“ řekl jí Dakota starostlivě.

„Děkuji vám, Dakoto. Mohla bych dnes jezdit i na divokém koni,“ odvětila. Přesto, když odjela z dohledu, usoudila, že opatrnost je matka moudrosti, a že bude dobře, nechá-li mustanga běhat na zakrytém písčitém místě, kde jezdila minulého dne.

Po chvíli si uvědomila, že má několik bolavých míst na těle.

Necítla se sice předtím zcela mrštnou, ale nevěděla, že má zmožené svaly a bolavé kosti. Mustangovi se chtělo do běhu, ale zdálo se, že si dá říci, a Harrieta soudila, že ho ovládne. Vtom kůň vyrazil a uháněl krkolomnou rychlostí. Harrieta měla co dělat, aby se na něm udržela. Ale místo paniky ovládl ji hněv. Nedbala na to, spadne-li, či ne, a umínila si, že se bude držeti pevně. Vítr jí třepetal vlasy, větve stromů šlehaly do obličeje. Když kůň přeskočil kládu, vyletěla do výše a dopadla do sedla s takovým nárazem, že si myslila, že jí hlava uletí z ramenou. Kdyby bylo bývalo potřetí koně řídit, byla by bývala velmi v úzkých. Ale kůň nebyl splašen, měl jen chuť do běhu. Vyrazil zpod topolů, hnal se po cestě přes pastvinu, oběhl pastvinu, hnal se přes údolí a vběhl na druhé straně zase do lesa. Harrieta zůstala v sedle tak dlouho, až kůň zmírnil krok.

„Ty darebáku!“ zvolala po západnicku. Byla rozehrátá, zpocená, sombrero bylo pryč, bičík také, vlasy jí poletovaly a učinila úžasný objev, že tím prudkým pohybem nebo silným vzrušením zmizely její bolesti, aspoň na chvíli. Její hněv ustoupil nadšení. Byla dosud v sedle. „Ty prokletá divoká herko! Jsem dosud na tobě!“ zvolala.

Ale poznala, že je nedaleko oné odlehlé, přirozené ohrady, kterou vlastně chtěla najít. Zajela tam a byla brzy v bezpečí, aspoň před zvědavýma očima. Mustang začínal třeštit. Bylo to jistě svéhlavé zvíře. Ale zdálo se, že se bude držeti na místě, a ponechala mu tedy vůli. Poskakoval dokola, uskakoval stranou, hryzl uzdu, a náhle zase vyrazil. Ale právě když se rozběhl, učinil mohutný skok a dopadl ztuhle na nohy, až mu Harrieta přelétla v parabole přes hlavu. Dopadla na písek a jela po něm po hlavě s rukama nataženýma, až se do něho zaryla tak, že se zastavila. Bez dechu, omámena, zůstala nehybně ležeti. Jsem mrtva? – pomyslila si. Byla při vědomí, ačkoli kolem sebe měla tmu. Zápach písku vzbudil v ní poznání, že má obličej zarytý do písku. Dusila se. K svému úžasu zvedla se snadno do sedu. Nestalo se jí nic, podle všeho, ale byla jistě nedůstojným zjevem na Harrietu Lindsayovou. Mustang stál zkroušeně, jako by čekal. Pouhý pohled na něho rozpálil Harrietu tak, že se tomu sama divila.

„Ty jeden sprostý západnický mule!“ zvolala. „Jsi jako všichni z

toho proklatého Západu. Ty se mi jen posmíváš! Máš v sobě ducha těch pot'ouchlých kovbojů. Ale já ti to vysvětlím! Proženu tě, kdybych měla při tom umřít!“

Vstala a pokusila se vsednouti na něho; zapomněla, že ho u stáje držel Pedro, a že je to jeden z koní, cvičených pro rychlý běh. Když vyskočila vzhůru, poskočil vpřed a shodil ji. Harrieta dopadla na hlavu a udělala kotrmelec. Ku podivu nebyla nijak zraněna, jen rozzuřena. Když vytrásla písek z vlasů, přistoupila k mustangovi a kopla ho do břicha, jak kdysi viděla, že to udělal Osamělý jednomu zlému koni. Nebylo to však nějaké surové kopnutí; chtěla mu tím jen ukázati, co o něm soudí. Potom znenáhla a opatrně vsunula nohu do třmene a odrazila se pravou od země. Zdálo se, že se vyšinula do sedla úžasně lehce a snadno. Kdyby nebyla bývala tak rozzuřena, byla by vykřikla radostí z toho výkonu. Ale mustang už běžel kolem oné přirozené ohrady. Z cvalu dal se do trysku, a když oběhl několikrát ohradu, obrátil se ke středu. Harrieta byla stále připravena, takže když provedl to úskočné zastavení, držela se v sedle jako klíště.

„Napálila jsem tě, co?“ posmívala se mu.

Kůň jí snad rozuměl, neboť provedl něco nového. Vyskočil do výše a dopadl ztuhle na nohy. Harrieta myslila, že má všechny kosti v těle zpřelámané a zuby rozviklané. Nemohla udržeti hlavu vzhůru. Kůň se prohnul a vyhodil ji do výše. Vyhazoval stále. V okamžiku, když byla ve výši nad sedlem, poznala, že místo aby jí to nahnalo strachu, jen ji to rozzuřuje. Dopadla do sedla a přidržela se ze všech sil hrušky sedla. Vyhodil znovu – nahoru – dolů – nahoru – dolů – nahoru – dolů. Potom se minula sedlem a sklouzla s jeho hřbetu jako olej. Dosedla prudce do písku. Bylo to potupné, ale nestalo se jí nic. Ani to nebolelo. Nedokáže-li kůň tím nic horšího, vydrží to třeba celý den. Musila chodit dlouho za mustangem kolem ohrady, než se jí podařilo chytit ho a vsednouti znovu na něho. Začal hned zase vyhazovati. Při třetím vyhození odhodil ji na deset stop stranou a dopadla na ramena a na hlavu. Měkký písek zachránil ji před nehodou. Vstala a šla zase za koněm.

Skorem po příští dvě hodiny, nebo jak dlouho to bylo, shodil ji kůň mnohokrát, ale udržela se na něm vždy stále po delší a delší

dobu. Věděla, že ho jednou přece jen ovládne, a mustang to věděl také. Proto si pak počínal ještě hůře.

„Zítřka si připnu – ostruhy,“ hekala. „A potom – uvidíš... Neshodíš mě – už – ty sprostý – západnický koníku – vzteklých očí!“

Mustang tomu patrně rozuměl, neboť posledním, mocným úsilím vyhodil tak, že zažila nejhorší ze všech dosavadních pádů.

Harrieta ležela na zádech na místě, kam dopadla, právě u kraje stěny křoví. Byla skorem omráčena, bezmocna, ale při vědomí. Poznala, že je při vědomí, neboť viděla modrou oblohu, bílé oblaky, zelené topoly a slyšela zvonivé kroky. V křoví něco zašustilo a rozhrnulo se přímo u ní. Jakási vysoká postava tyčila se nad ní.

„Inu, ten poslední pád nebyl tak k smíchu,“ protahoval známý hlas Laramieho.

Jeho obličej ztrácel se jejímu pohledu. Chtěla promluvit, ale nemohla ze sebe vypravit slova. Hrud' měla sevřenou. Ale poznala, že poklekl k ní a narovnal jí nohy a paže.

„Hm, nemůže být nic zlomeno,“ mručel. „Dopadla na plocho – a je tady měkký písek –“ Pozdvihl jí pak hlavu. „Hallie, nestalo se vám nic?“

Vzhlédla a její zrak se rozjasnil. Zděšený strach v jeho očích byl jí nejpříjemnější věcí, jaké kdy zažila.

„Laramie – je – po mně,“ vyrazila ze sebe chraptivým šepotem.

„Že je po vás? Jste raněna – a kde?“

„Moje páteř! Cítím – ztrnulost – jak se mi šíří – po těle!“ Nebyla to tak naprostá lež, protože jakási ztrnulost skutečně napadala její smysl pro slušnost a důstojnost.

„Proboha, děvče, snad nechcete říci, že máte zlomenou páteř?“ ptal se úzkostlivě Laramie.

V tónu jeho hlasu, v jeho pohledu a jeho třesoucích se velkých rukou našla vyplnění toho, po čem toužila.

„Snad to – nebude – tak zlé,“ zašeptala polevujíc ve své přetvářce. „Pomozte mi zvednout se.“

Učinil tak velmi opatrně, ač pevně. Harrieta se zvedla na nohy. „Nestalo se mi nic – myslím... Jen hlava se mi točí. Budu –“ zavrávala a zachytila se ho.

„Něco se vám stalo. Nemůžete se udržet na nohou,“ řekl drže ji.

„Ach ne. Necítím vůbec bolest – dosud. Udržím se.“

Ale Laramie jí neposkytl příležitosti, aby to dokázala, neboť ji popadl do náruče, jako nějaké malé dítě, a vykročil údolím nahoru.

„Odnesu vás domů. Jste sice těžší než Lenta, ale nevážíte mnoho,“ řekl klidně.

„To – vážím,“ odvětila zmatena a překvapena. „V La Juntě jsem vážila sto dvacet šest Uber.“

„A to je všechno? Hrome, myslil jsem, že jste hodně velká dívka.“

Harrieta zavřela oči a pokoušela se přemýšlet. Bylo v tom něco hrozně zlého. Není-li to nějaké vnitřní zranění, je to jistě nějaké vnitřní pobouření. Ale co může dělat? Z prosté ženské nevysvětlitelné radosti z toho provedla malý podvod, jen aby poznala, co on na sebe prozradí. A teď už se nemůže k tomu podvodu přiznati. Ale což je-li Lenta dosud u okna? Jejím bystrým očím neujde nic. Pomyslení na to, že by ji Lenta viděla v Laramieově náruči, bylo nesnesitelné.

„Laramie, pusťte mě na zem,“ řekla.

Nedbal toho vůbec. Jak pošetilý je od ní žádati to, když má oči zavřené a vypadá, jako by byla omdlela! Harrieta je tedy otevřela, a co spatřila, zapůsobilo mocně na ni. Laramie ji nesl mezi vrbovými křovinami. Její hlava byla vysoko na jeho rameni a obličej poněkud obrácen dovnitř. Měl jednu paži pod jejími rameny, a druhou pod koleno. Jak silný byl! Nesl ji beze všeho zřejmého úsilí, jako by byla nějaké pírkó. Obrátila obličej ještě více dovnitř, aby do něho neviděl. A tu učinila zneklidňující objev, že její pravá strana těla a prsou je přitisknuta k němu. Levou rukou držela se pudově jeho vesty nad kapsou. Viděla to. Vtom se v ní ozval pošetilý a neuvěřitelný popud – posunouti ruku a vzít ho kolem krku. Pustila se raději jeho vesty, aby tomu popudu nepodlehla. To ji připravilo o rovnováhu.

„Pusťte mne na zem, Laramie. Mohu už jít,“ řekla mu.

„Poslechněte, slečno, udělal bych to pro každou dívku,“ zněla jeho úžasná odpověď. „Nejsem tak žhavý do toho, abych vás nesl – mrzí-li vás to.“

„Ale držíte mě příliš – příliš těsně,“ namítala přidušeným hlasem.

„To jistě. To jsem už od vás slyšel, když jsme spolu tančili. A neměla jste k tomu vůbec důvodu.“

„To lžete, Laramie Nelsone,“ odvětila Harrieta, již přišel na pomoc hněv. „Poznám, kdy mě někdo k sobě tiskne.“

„Inu, Osamělý řekl, že v tom máte zkušenosti. Ale myslil jsem –“

„Postavte mě hned!“ poroučela Harrieta poznávajíc, že nestane-li se tak, vzdá se hanebně.

„Ale ne, slečno.“

„Budu křičet!“ hrozila.

„Inu, vy tedy myslíte, že jsem jako Luke Arlidge?“ protahoval Laramie a postavil ji klidně na nohy. „Řeknu vám rovnou, že pro mne a za mne můžete lézt domů třeba po kolenou.“

V té chvíli byli při úpatí klikaté stezky na konci údolí. Harrieta shledala, že nemusí lézt. Nestála sice pevně na nohou a musila stanouti, aby si vydechla, ale vystoupila bez pomoci ke kraji šalvěje a dubového křoví přímo pod okrajem údolí. Při posledních krocích ji zadržela silná ruka Laramieho.

„Podívejte se, slečno,“ zašeptal, a jeho ledový tón a stisk na její paži způsobily, že jí proběhlo tělem mrazení.

Harrieta pohlédla mezi dvěma skupinami křoví směrem, který ji Laramie ukazoval. Spatřila koně přímo pod oknem domu a pak jezdce, nahýbajícího se ze sedla, a jeho hladce zčesaná tmavá hlava byla do polovice mezi mřížemi. Dívala se jako ztrnulá. Bylo to okno Lenty! Stuart! Vtom spatřila dvě malé osmahlé ruce, sevřené kolem jezdcova krku. Lenta líbala Stuarta skrze mříže.

„Co mám dělat, slečno?“ zašeptal Laramie.

„Pošlete ho – pryč,“ odpověděla škrceným hlasem.

„Inu, sestupte trochu z cesty, neboť ten hombre by mohl vytáhnout pistoli na mne,“ radil jí Laramie.

Horká vlna krve proběhla tělem Harriety a uvolnila v ní něco dosud neznámého.

„Udělá-li to –“ vybuchla, a odmlčela se. Ale nebylo to strachem. Poznala k svému podivu, že to není strach, co v ní zabouřilo. Sešla z cesty – zaváhala – zastavila se. Lenta a její nejnovější obdivovatel nevšímali si okolí. Vtom se ozval tichem chladný, táhlý hlas.

„Hej, Stuarte!“

Jezdec sebou trhl, jako by ho šlehl bičem, vytáhl se ze sevření paží dívky, obrátil a vzpřímil se, a jeho obličej zbledl.

„Nevytahujte, hochu!“ zvolal Laramie břitce a rychle. „Jste-li jen trochu slušný, nedonutíte mě, abych vás zabil před jejíma očima.“

„Já – nevytahuji, Nelsone,“ zvolal jezdec chraptivým hlasem.

„Inu, hněte se tedy pronto. A potkám-li vás někde v okolí, budete musit vytáhnout.“

Stuart se dal do smíchu, v němž však nebylo veselí, pobídl koně a zmizel za rohem domu.

„Lento, myslím, že se chováte špatně,“ prohlásil Laramie s hlubokou lítostí.

„Jak se máte, Romeo a Julie?“ odvětila uštěpačně Lenta. Ale její obličej byl zřejmě zardělý, buď hněvem, nebo studem. „Vsadím se, že jste se sami namlouvali... Hallie, vypadáš jistě celá zmuchlaná.“

Harrieta odběhla do dvora. Zuřila-li při pohledu na počínání Lenty, jak bylo možno nazvat její duševní stav po takové narážce? Nikdy v životě nebouřila v ní zlost tak prudce. V té chvíli nedůvěřovala sama sobě. Zaběhla do svého pokoje, svlékla šaty a omyla se sebe prach a špínu. Našla na sobě několik pohmožděnin, odřený loket a poněkud vymknuté zápěstí. Snažila se ze všech sil nabýt klidu. Nedařilo se jí to. Přesto nechtěla čekat déle. Jakmile se oblékla, šla k otci pro klíč od Lentina pokoje. Ale otce tam nebylo, a matka jí řekla, že odešel a vzal snad klíč s sebou. Harrieta šla tedy k Lentiným dveřím a zabouchala rázně na ně.

„Kdo je to?“

„Já, Harrieta. Chci ti něco říci, slečno,“ odvětila Harrieta.

„I hled'me! Inu, nemohu tě pustit dovnitř, a nepustila bych tě, ani kdybych mohla,“ protahovala Lenta drze.

„Lento, nestojím o to, abych tě viděla,“ řekla Harrieta snažíc se dodatí svému hlasu pevného a pohrdavého rázu. „Ale slyšíš mě... Tvoje chování je hanebné... Myslím, že jsi nestoudná děvka... Laramie měl pravdu. Jsi špatná. Zkazila jsi se úplně. Moje naděje o tobě, moje modlitby za tebe jsou u konce. Nechci tě už ani vidět.“

Harrieta umlkla. Očekávala výbuch nadávek. Ale bylo úplně

ticho. Odkvapila do svého pokoje. A toho dne nepřišla k večeři.

Její spánek byl neklidný. Zdálo se jí ve snu, nebo si myslila, že v noci slyšela koně. Za šedého svítání usnula poněkud tvrději. Probudila se pozdě. Kdosi klepal na její dveře.

„Ano! Kdo je to?“ zavolala Harrieta a zvedla se do sedu. Slunce svítilo zplna do jejího okna.

„To jsem já,“ odpověděl její otec, a již jeho hlas zvěstoval něco zlého. „Nemusíš otvírat. Ale – poslouvej...“ Odmlčel se, a jeho hlas zněl pak rázněji. „Lenta dnes v noci utekla. Nějaký jezdec – Stuart, myslíme – vylámal mříže v jejím okně – pomohl jí ven... Laramie říká, že se to stalo před svítáním. Vzal Teda, Osamělého a nevím koho ještě... Radil mi, abych řekl tobě a matce, že Lenta chtěla jen provést šprým. Ale bylo na něm znáti, že to nepokládá za šprým... Budou je stopovat... a mám tušení, že na nás čeká – trochu opravdového Západu na konec.“

Kapitola XII.

Před svítáním sebou Laramie trhl a probudil se. Šedý obdélník značil otevřené dveře. Probudil ho nějaký hluk, nebo snad to byl jen sen. Osamělý ležel na boku a oddychoval klidně a pravidelně. Tracks ovšem již nebydlil u nich. Vtom se ozvalo od vzdálené strany domu klepání okovaných kopyt.

Dupot kopyt zanikl. Nebylo nic zvláštního, slyšel-li Laramie dupot kopyt venku, zvláště na jejich straně domu. Byli vždycky nějakí koně, kteří se utrhlí nebo zaběhli. Ti však nebyli okovaní a vždycky se pásli. Tento kůň však okován byl a nepásl se. Nějaký jezdec přešel podle domu.

Laramie se na lůžku obrátil s úmyslem, že bude spát déle. Ale spánek nepřicházel. Poznal po chvíli, že se projevil znovu jeden z jeho dřívějších zvyků z cest. Lidé jeho zaměstnání měli velmi lehký spánek. Slyšeli neustále kroky po své stopě. Laramie se při každém zcela slabém zvuku kolem tábora probudil a naslouchal. Měl intuici,

jakési vnitřní ucho pro neobvyklé zvuky i blížící se zlé události.

Zvedl se tedy do sedu. Nejtemnější doba noci již minula a šedé světlo, jehož si všiml, když se probudil, bylo znatelně jasnější. Laramie našel hmatem své šaty na zemi a myslil si při tom, že nejednal dobře, když nedbal toho pudu, který mu dal výstrahu. Od té doby, co bydlil u Lindsayů, nebyl jaksi sám sebou. Zanedbával ochotně své staré pudy. A Hallie Lindsayová byla příčinou, že zapomněl, kdo je.

Oblékl se a natáhl si boty velmi tiše a opatrně, neboť i Osamělý spal s jedním okem otevřeným. Laramie si připjal pás s pistolí a vyklouzl ze světnice na dvůr. Potůček tiše bublal; venku v kraji nějaký osamělý kojot zaštěkal. Laramie šel k bráně a vyšel ven na cestu.

Na východě jevil se již světlo a zvlněná step svítila podivuhodnou měkkou září. Obloha měla slabě růžový nádech. Naslouchal. Kraj dosud spal. Údolí bylo zahaleno v šedé šero. Laramie stál chvíli vdechuje svěží chladný šalvějový ranní vzduch a prohlížel bystrými očima všecko od vzdáleného obzoru a tmavších pruhů a skvrn, které znamenaly nesčetné míle širého kraje. Jsou tam stáda dobytka, telata, koně a usedlíci, jezdci a zloději dobytka, život Západu! Ale díval se hlavně k severu. Do nerovného kraje na severu, který se již zvedal k horám, a za nímž byly nejasně viditelné Skalnaté hory. Již před několika měsíci poznal Laramie, že Lindsayovu ranči hrozí nebezpečí z této strany.

Zkoumal cestu, nespátří-li na ní čerstvé stopy koně, a tato pomalá činnost zmírnila poněkud jeho neklid. Z toho poznával, že se stává zase sám sebou. Nenašel žádnou stopu, stál chvíli uvažuje a zamířil pak zpět k bráně. Když přišel k místu, kde se cesta zahýbala podle domu, zdálo se mu, že z jednoho okna něco vyčnívá. Viděl skutečně něco. Bylo to Lentino okno. Laramie se rozběhl k němu.

Nežli k němu doběhl, poznal, že jedna železná tyč mříže vyčnívá ven. Byla ohnuta a nalomena. Na zemi ležely kousky kamene a malty a motyka. Laramie ji poznal. Ještě včera stála opřena někde u stáje. Čerstvé stopy okovaného koně jeví se přímo pod oknem.

„Inu, už to mám!“ řekl si Laramie. „To hrozné dítě uteklo. Myslí

jsem si pořád, že se něco takového stane. Ale co teď?”

Laramie zjistil, že se Lenta mohla provléci otvorem mezi mřížemi a pak směr, kterým se pustil kůň. Potom se vracel do domu, aby probudil Osamělého. Netěšilo ho, že mu má oznamovati tento poslední důkaz Lentiny rozmarnosti. Ale nebylo lze vyhnouti se tomu. Lindsay je pošle po stopě, aby ji přivedli zpět. Pokud šlo o to, Osamělý by se vydal po stopě z vlastní vůle, Laramie nemůže připustit, aby se vydal sám. Stuart se netěšil dobré pověsti, a k tomu byl ženat. Hezký jezdec nějak přemluvil lehkověrnou, ztřeštěnou Lentu a utekl s ní. Osamělý ho jistě zabije.

Laramie vstoupil do světnice a po krátkém váhání uchopil Osamělého za rameno.

„Vstávejte, parde,“ zavolal chmurně.

„Mhm.“ Osamělý se pohnul a zasténal. Obličej měl naběhlý a posetý modřinami, ale mohl otevřít oči. „Co zas máte, že mě budíte tak časně? Zůstanu ještě ležet. Panenanebi, zřídil jste mě tak –“

„Strhlo se peklo, Osamělý,“ vpadl mu Laramie do řeči.

Jeho slova a tón jeho řeči způsobily, že byl Osamělý mžikem vzhůru.

„Promiňte mi, parde. Co se děje?”

„Lenta je pryč. Zmizela – utekla, myslím.“

„O jé!“ Osamělý zhluboka vydechl. V jeho znetvořeném obličejí udála se zvláštní změna.

„Slyšel jsem koně chvíli před svítáním. Zvedl jsem se a naslouchal. Bylo mi to divné. Víte, co tím míním. Inu, po chvíli jsem vyšel ven. Svítalo už. Přecházel jsem před domem a spatřil jsem, že jedna tyč v mříži Lentina okna je vylomena, a na zemi jsem viděl čerstvé stopy koně. Myslím, že tam nemusím ani jít, abych se přesvědčil, že Lenta je pryč.“

„S kým?“ otázal se Osamělý chladnokrevně.

„Se Stuartem, myslím. Potloukal se tady u domu včera. Hallie a já jsme šli po cestě k domu. A viděli jsme ho, Osamělý.“

„A co dělal?”

„Inu, seděl na koni pod oknem té dívčiny. Strkal hlavu mezi mříže.“

Osamělý vstal z lůžka. „Povězte Lindsayovi, že se Lenta v noci vylámala ven,“ řekl chladně a tvrdě. „Řekněte mu, že jim chtěla jen provést šprým, a že ji přivedeme domů. Potom zavolejte Trackse. A teď spěšče!“

Laramie nemařil čas, zašel k Lindsayovým dveřím a zaklepal tiše.

„Kdo je to?“ zavolal nějaký hlas.

„Lindsayi, pojd'te ke dveřím. Nemusíte se oblékat. Jsem to já, Nelson.“

Lindsay tak učinil zcela tiše.

„Tak co, Laramie?“ zvolal, když spatřil jezdce.

„Lenta se vylámala ze svého pokoje,“ oznamoval mu Laramie bez okolků. „Někdo jí při tom pomáhal. Měl k tomu motyku. Myslím, že to byl Stuart. Ta ztřeštěná dívka vám chtěla provést šprým. Chtěla se vám pomstít za to, že jste ji zavřel... Řekněte to slečně Hallii a nedělejte si starostí, veliteli. Přivedeme ji domů.“

Nečekaje na odpověď spěchal Laramie přes dvůr, aby probudil Williamse. Na jeho zaklepání se hned někdo ozval.

„Tracksi, vstaňte a oblečte se k jízdě,“ zavolal. „Vaše doba líbánek je u konce.“

„To zas ne, parde, ale budu venku hned,“ odvětil Ted a bylo slyšeti jeho kroky na podlaze.

„Řekněte Florenci, že Lenta utekla a že jedeme pro ni,“ dodal Laramie a odcházel.

„Hej, hej! Florence, probud' se! Co tomu říkáš?“

Laramie neslyšel již nic dalšího kromě ospalého překvapeného zvolání Florence. Když se vrátil do světnice, Osamělý si natahoval koženice. Zdálo se, že je neobvykle klidný.

„Tracks přijde hned,“ řekl Laramie, usedl na lůžko a čekal. Za malou chvíli přišel Ted, oblečen k jízdě a oči mu chmurně svítily. „Pojd'te ven, hoši, podíváme se na to.“

Cestou podle domu mluvil jen Ted a řekl, že tušil vždycky, že Lenta provede něco ztřeštěného. Brzy stáli pod oknem s vylomenou mříží a Laramie je tam zanechal, aby si utvořili vlastní úsudek. Sledoval stopy koně k místu, kde Stuart, nebo kdokoli jel na tom koni vyjel z údolí nahoru. Když se vracel, byl Ted daleko od domu

na rovině, sleduje patrně, kam vedou stopy koně, a Osamělý vylezl po zdi a díval se do okna.

Po chvíli se všichni zase setkali.

„Mířil rovnou k severu,“ prohlásil Ted, funě zlostně. „Má patrně v úmyslu, že sežene koně od některého z té ničemné tlupy a pustí se pak k západu. Do Denveru, podle všeho.“

„Inu, myslím, že nám je to celkem jedno,“ dodal Laramie. „Naším úkolem je chytit ho nejdéle do noci. To bude snadné, nenajde-li koně pronto.“

„Laramie, kdyby nebylo její rodiny, řekl bych, abychom ji ponechali osudu,“ odvětil Ted roztrpčen. „Tentokrát ji snad zachráníme. Ale co to bude platné v budoucnosti?“

„Rozumím vám. Ale dáme-li ostré naučení jednomu z těch klacků, které Lenta pobláznila, snad to zarazí ostatní.“

„Ale zarazí to tu dívku? K čertu, to sotva!“ odvětil Ted zlostně.

„Inu, já jsem se už po nějakou dobu vzdával naděje o Lentě,“ řekl Laramie s odevzdaností v osud. „A chcete-li to vědět, pozbyl jsem naděje, když jí pozbyla slečna Hallie. A to bylo teprve včera.“

Osamělý neklesal pod tím spojeným zlostným odsouzením jeho nejmilejší. „Lenta neutekla,“ promluvil zaťatými zuby. „Ona se jen mstí své rodině za to, že ji zavřeli. A nemám jí to za zlé. Možná, až jim nažene hodně strachu, budou s ní potom zacházet mírněji.“

„Parde, vás je těžko zabít,“ řekl mu Laramie s obdivem a stydě se za své mínění.

„Proboha, Mulle, to potřebujete ještě pádnější důkaz, než je tohle?“ zvolal Ted.

„Než je co?“

„Že je pryč – zmizela – utekla s cizím jezdcem.“

„Myslím, že potřebuji. Mám v Lentu takovou důvěru, jako ve vás dva.“

„Ach, k čertu! – Vy byste si snad troufal nejít za nimi?“

Osamělý chvíli uvažoval. „Troufal, ano, kdyby šlo jen o ni. Ona se vrátí a vysměje se nám do očí. Ale ten chlap Stuart má špatnou pověst. Lenta mu jistě důvěřuje, ale my nemůžeme.“

„Dobrá. Pojedeme,“ odvětil Ted poněkud rozmrzen.

„Vy a Laramie se vydejte po jejich stopě. Já půjdu pro koně.“

Osamělý rychle odcházel a zmizel dole na cestě. Ted a Laramie se za ním chvilku dívali, a pak se obrátili.

„To bude jeho zkáza,“ prohlásil Ted. „Hrom aby do té hezké malé čertice!“

„Ba ne. To z něho udělá muže – má-li v sobě nějaké jádro...Pojďme, Tede. Stopování je něco pro vás. Sázelí jsme se často na vaši dovednost. Na co se vsadíme teď?“

„Na Lentu Lindsayovou ne, to je jisté. Vyhazoval byste jen peníze do větru... Stopa je docela zřetelná... Jel jen krokem.“

Po několika stech yardů zahýbala stopa k východu podle kraje údolí a klikatila se mezi křovinami. To překvapilo oba jezdce. Na dvou zřetelných místech, ne daleko od sebe, se kůň zastavil a zanechal několik stop vedle sebe; a bylo významné, že obě ta místa byla ze strany od domu zakryta stromy. Ale nebylo nikde stop, že by byl někdo z koně sestoupil.

„Co tomu říkáte?“ ptal se Laramie v nejistotě.

„Je to divné! Vypadá to, jako by nebyli věděli, jak se rozhodnout... Ale snad se zastavili, aby se mohli obejmout a líbat.“

„Inu, kdyby jim bylo šlo o to, mohli to dělat v jízdě.“

Po chvíli odbočila stopa od okraje a zahrnula na tvrdou, kamenitou půdu, kde ji nemohli sledovat tak rychle. Sledovali ji však ke konci jiné příčné rokle, z níž vedla jedna stezka na pastviny. Zatím slunce vystoupilo a hřálo. Tam počkali na Osamělého jsouce jisti, že se za nimi pustí nadcházkou. A nečekali dlouho. Nežli dospěli k nějakému úsudku o tom, proč stopa neopouští údolí, objevil se Osamělý na koni veda dva osedlané koně. Neprojevil překvapení, že je tam nachází.

„Hm! Myslil jsem, že jste řekl, že stopa vede k severu,“ zamručel posměšně.

„Vedla. A teď vede k východu,“ odpověděl Laramie.

„Tady máme suchary a maso. A připjal jsem vak s vodou.“

Ted je vedl po stopě, jedl při tom a nahýbal se vlevo, pozoruje stopu. Postup byl pomalý, protože na zaprášené stezce byly stopy jiných koní, a bylo nutno rozeznávat, které z nich jsou čerstvé. Brzy

však odbočili z vyšlapané stezky na travnatou rovinu, kde bylo stopování těžší. Ted musel jet jen krokem. Půda stoupala na několik mil k severovýchodu a proti obloze jevíly se hřebeny porostlé cedry. To jistě nebyl vhodný směr pro onen pár na útěku. Vedl přímo od La Junty nebo nějaké jiné osady. Laramie se přiznal, že toho nechápe. Pamatoval se, že Lenta jezdila obvykle touto cestou, a mluvila často o krásné vyhlídce z těch vysokých hřebenů.

Ráno značně pokročilo a bylo již horko, když ti tři jezdci vyjeli na nižší hřeben, na němž byl dolík stromy porostlý, a rozhlédli se dolů na šedou plochu stepi. Laramie, který se díval stále vpřed, spatřil hejno supů, vznášející se nízko nad koncem onoho dolíku.

„Podívejte se! Tam je něco mrtvého.“

„Supové... Inu, co na tom? Vídáme je často. Mrtvá kráva nebo tele, snad.“

Osamělý nevyslovil své mínění, ale bylo zřejmé, že si již nevšímá tolik stop, ačkoli ani on ani Laramie nezůstali daleko vzadu.

Na vrcholu je uvítal příjemný vánek. Cedry stály roztroušeně podle hřebene a směrem k dolíku houstly v háj. Z výšiny měli krásný pohled na širokou step, na míle pastvin na východ od Španělských hor, na starou tvrz, jevící se jako tmavá tečka na šedém pozadí a na bujně zelené údolí. Nebylo divu, že sem Lenta ráda jezdila! Laramie měl předtuchu, že tato její záliba ji tentokrát zavedla do nehody.

Tu Osamělý zastavil svého koně, aby na ně počkal. Dojeli k němu. Ukázal jim na místo mezi cedry.

„Mrtvý kůň,“ řekl klidně. „Jaké barvy byl Stuartův?“

„Černý. Černý jako uhlí, s bílými skvrnami. Byl jistě hezký...Kde?“

„Tamhle... vpravo od toho rozložitého cedru... Černý kůň s bílými skvrnami – docela.“

„Ano, je to Stuartův kůň,“ řekl Laramie zasmušile. „Má dosud sedlo na sobě.“

Jezdci se pustili cvalem přes nevelkou vzdálenost k tomu místu. Supové zvedli se od cedrů a připojili se k těm, kteří se vznášeli nahoře. Laramieovi druhové byli hned z koní dole, ale Laramie se rozhlížel ostražitě dokola. Zahlédl pod jedním cedrem postavu muže

v modré košili, ležící zlověstně nehybně. V tom okamžiku poznal, že Lentin tak zvaný útěk z domova nabývá tragického rázu. Seskočil z koně a zašel k svým druhům.

Vraník byl mrev, ačkoli nebyl dosud ztuhlý. Byl střelen na několika místech, podle viditelných ran. Krev na nich se srazila a uschla. Uzda byla pryč, a věci od sedla také.

„Zastřelen na místě. Neběžel,“ prohlásil Laramie prohlédnuv si půdu kolem.

„V hubě má trávu,“ řekl Ted.

„Inu, pojďte semhle, a uvidíte Stuarta, myslím,“ řekl jim Laramie a zamířil k mrtvému muži.

Za chvílku dívali se na mrtvého jezdce, mladého muže, v jehož hezkém obličejí byl výraz ztrnulé úzkosti. Ležel v kaluži krve. Bylo zřejmo, že je kulemi takřka provrtán. Jednu ránu měl v hnědém zápěstí, druhou na krku u ramene. Všecky jeho kapsy byly obráceny naruby. Sombrero, pás, ostruhy byly pryč.

„Parde, je to Stuart?“ otázal se Osamělý škrceným hlasem.

„Ano. O tom není pochybnosti,“ odpověděl Laramie chladně a břitce. „Rozejdeme se a vypořádáme to tady.“

Rozdělili se. Laramie zamířil ke skupině cedrů na hřebeni. Byla to jedna z proslulých vyhlídek v kraji. Indiáni odtud kdysi pozorovali tvrz. Laramie našel zřejmé stopy, že na této stinné vyhlídce byl po nějakou dobu člověk nebo několik lidí, kteří pozorovali ranč, jako kdysi Indiáni pozorovali vojáky, usedlíky a karavany. Ale nebylo tu stop po nějakém táboru. Kdosi zde odpočíval, ležel na cedrovém jehličí, vykouřil množství cigaret, četl kousky starých novin a ořezával proutky.

„Není to nic jiného, než co jsem čekal,“ mružel si Laramie. „Ale kdo to byl? Zloději, pozorující dobytek, to je jisté, ale kdo ještě?“

Laramie přecházel sem a tam podle hřebene a zahrnul pak zpět k místu, kde ležel Stuart. Byl hrozný pohled na mrtvolu, obletovanou bzučícími mouchami. Ted se blížil zdola po svahu a než došel k mrtvole, objevil se na hřebeni Osamělý. Mával něčím bílým a zdálo se, že je puzen nějakou podivnou silou.

„Tede, čím to mává Osamělý?“ otázal se Laramie, když k němu

došel udýchaný Ted.

„Vypadá to jako nějaký ženský kapesník – Lenty, vsadím se,“ odpověděl Ted po chvíli. „A není o nic bělejší než Osamělého obličej.“

„Parde, už to hoří! Neviděl jsem ho nikdy takového – ani když měl Price kolem jeho krku provaz.“

Čekali. Osamělý přišel a ukázal jim malý batistový kapesník.

„Přivoňte si,“ řekl chraptivým hlasem a přistrčil jej k obličejům Tedovi, a pak Laramieovi. Slabá vůně připomněla jim ihned Lentu. „Myslím, že je Lenty.“

„Co jste ještě našel?“ otázal se Laramie.

„Stopy koní. Pět nebo šest koní jelo odtud dnes ráno. A na hřbetě jednoho z nich seděla Lenta Lindsayová.“

„Hm! – Tede, co jste našel vy?“

„Dole na svahu je tábor,“ odpověděl rychle Ted. „Ukryt v husté skupině cedrů. A tábořili tam lidé častěji po několik měsíců. Suchý tábor, ale někde dole je voda. Tři jezdci se tam drželi po několik dní. Měli dva soumary a jedním z nich byl mul. A ti jezdci odjeli nakvap asi před dvěma hodinami – a snad ještě dřív... A pardové, kůň vedoucího jezdce náležel Chessu Gainesovi.“

Ani Osamělý, ani Laramie neprojeвили nějaké překvapení.

„Viděl jsem na hřebeni místo, kde leželi zvědové po několik dní a pozorovali kraj,“ řekl Laramie.

Osamělý složil vzácný kapesníček, uložil jej pečlivě do náprsní kapsy a pohlédl pak tvrdě a zkoumavě do očí svým přátelům.

„Je to teď zřetelné jako kniha, Osamělý,“ řekl mu Laramie. „Myslím, že Tracks a já jsme se nechali unést zlostí a odsoudili Lentu trochu příkře. Je docela možné, že není vůbec špatná. Prosím vás za prominutí.“

„A já také,“ dodal Ted. „Ale pospěšme si!“

„Mhm. A teď mi povězte, co tohle všechno znamená, vy chytráci,“ odvětil Osamělý břitce, a nijak obměkčen.

„Inu, Lenta jistě přemluvila Stuarta, aby jí pomohl ven,“ řekl Laramie. „To se stalo patrně ještě před tím, než jsme je Hallie a já viděli. Jisté je, že jí pomohl ven. Jak tomu rozumím teď, měla Lenta

v úmyslu zdržet se někde venku přes celý den, aby tím nahnala své rodině hodně strachu. Stuart s ní jel až sem. A tady narazili na Gainese a jeho sprosté chlapy, kteří tu číhali právě na ně. A to je všechno.“

„Je to tak zřejmé, jako nos ve vašem obličeji,“ potvrdil Ted.

„A ten útěk z domova?“ otázal se Osamělý s prudkou jízlivostí.

„To byl náš omyl. Litujeme toho. Ale co na tom záleží teď?“ odvětil Ted rozmrzele.

„Byli jste vždycky jako sršňové na Lentu. Vy oba,“ prohlásil Osamělý. „A teď polezete pěkně ke křížku. A ospravedlníte ji u Hallie a u všech ostatních.“

„Ona jistě neutíkala z domova, parde,“ souhlasil Laramie.

„Ano, a jistě neprovedla nic špatného,“ mluvil Osamělý zuřivě dál. „Vím to, protože jsem na ni žárlil a podezříval ji... A pokoušel jsem se sám o to, aby mě za to Bůh potrestal! A proto se na mne rozhněvala. A po celou tu dobu jsem byl přesvědčen, že je to docela řádná dívka – přesvědčil jsem se o tom! Ale žárlivost je hotové peklo... Ona to jen oplácela svému tatínkovi. A Stuart byl přece jen slušný člověk. Tamhle leží mrtev. Vy hoši jste neviděli pět nábojnic na zemi. Našel jsem je, když jste odešli. Stuart bojoval za tu dívku. Ale Gaines a jeho pacholci ho zabili, oloupili ho, zastřelili mu koně a potom ujeli s ní. Gaines číhal tam nahoře – proto – aby dostal Lentu.“

„Inu, dostal ji,“ řekl Laramie.

„Pardové, víte oba, co to znamená,“ mluvil Osamělý chraptivým hlasem dál. „Chess Gaines se jí nezmocnil pro výkupné. A neodvází se odvézt ji do některé osady, kde by se s ní mohl oženit. Myslím, že byl do ní tak zamilován, jako kdokoli z nás. Ale je to podlý lotr. Popadne ji – znásilní ji – při první příležitosti. Není rozumné myslet, že Lentu před tím ještě zachráníme. Ale můžeme jí zachránit život a jeho zabít. To bude naším úkolem. Bude to hrozné pro to ubohé dítě. Ale nezmění to pranic v mé lásce k ní. Trápil jsem Lentu. Možná, kdybych to nebyl dělal, že by mi byla dala spíš příležitost chránit ji... A teď, Laramie, parde, to je všechno.“

Laramie nemusil teprve uvažovat. „Vy a Tracks pojedete po jejich

stopě,“ řekl břitce. „Usnadněte mi svou stopu odtud tak, abych ji mohl sledovat klusem. Poženu se o překot zpět na ranč. Vezmu s sebou Dakotu a Charlieho a povežeme jídlo, oves, vodu, pušky, a namluvím něco Hallii a celé rodině. Nemusí to být úplně pravda. Tu jim povíme snad někdy později – zachráníme-li Lentu. Pošlu dva hochy sem, aby pohřbili Stuarta a vzali jeho sedlo. Charlie, Dakota a já se poženeme po vaší stopě. Nedohoníme-li vás do noci, utáboříme se někde do svítání.“

Osamělý se vyšinul do sedla. „Parde, vy máte jistě rozum v hlavě. Děkuji –“

„Ano, ale ten nepracuje dobře,“ ozval se Ted vsednuv na koně. „On myslí jen na Hallii – ten klacek... Laramie, nemařte čas dlouhými výklady. Ať také něco snesou. Myslete na to ubohé dítě. Slyšíte mě?“

„Jistě vás slyším,“ odpověděl Laramie a zamířil k svému koni. „Myslím, že nevím, kde mi hlava stojí... Dohoním vás před západem slunce. Dejte si pozor na Gainese. Možná, že nás viděl. Mohl by si na vás poříhat.“

„Kdyby tak Bůh dal, aby to udělal,“ řekl Osamělý. „A teď to žeňte, parde.“

Kapitola XIII.

Laramie jel nadcházkou dolů na ranč a dorazil tam za necelou hodinu, ale trvalo mu dlouho, než našel Wind River Charlieho a Dakotu. Tito hoši, tak jako ostatní, nebyli při práci, kterou jim Laramie přidělil. Toho rána jeho veselý a jemný humor, pro který byl u Lindsayových dívek oblíben, zmizel. Laramie byl zase tím chladným, tvrdým rangerem z dob Panhandlu. Na konec našel své čtyři jezdce při hře v karty v chládku velké stáje a obořil se na ně:

„Tak tady jste! Vy ničemní lotři! Jak to, že jste nechali práce a zahálíte?“

K Laramieově údivu se pranic nezalekli. Dakota se lahodně otázel

Laramieho, co ho kouše. Clay Lee se záhadně usmíval. Archie Hill nevzhledl vůbec od karet a řekl klidně: „Chci vidět, co máte na kartě, Windy, ale dříve zvýším ještě sázku,“ kdežto Charlie složil karty v ruce a vrhl na Laramieho klidný letmý pohled.

„Poslechněte, proberte se ze své ztrnulosti,“ dodal Laramie kousavě. „To říkáte o sobě, že jste jezdcí?“

„Laramie, starý skaute, náš velitel nás pustil od práce, kterou jste nám dal,“ vysvětloval Wind River Charlie.

„Váš velitel!“

„To jistě, slečna Hallie. Řekla, že nechce, abychom dostali sluneční úžeh.“ Bouřlivé veselí těchto jezdců by bylo za jiných okolností Laramieho bavilo.

„Nuže, vzdávám se svého místa. Nejsem už předákem téhle tlupy,“ prohlásil Laramie chladně.

To bylo něco jiného a vážného. Všichni čtyři volali současně a každý se stavěl svým způsobem proti tomu.

„Šetřte si dech,“ vpadl jim do řeči Laramie. „Myslíte, že jsem sem přišel na výlet, nebo hrát poker? Podívejte se na mého koně tamhle!... Poslouchajte, a zavřete na chvíli huby... Stopovali jsme Stuarta a Lentu Lindsayovou. Dnes ráno vylámal mříž v jejím okně a pomohl jí ven. Tracks a já jsme mysleli, že utekla z domova. Osamělý tvrdil, že udělala jen špatný žert. Ale ukázalo se, že to není žádná švanda. Na Cedrovém vrchu narazili na Chesse Gainese a jeho pardy. Našli jsme Stuarta mrtvého. Byl celý rozstřílený. A Gaines unesl to dítě!“

„Proboha!“ zvolal Wind River Charlie a jeho obličej zešedl. Vyletěl jak na perech a ostatní vyskočili také.

„Ten Gaines!“ zvolal drsně Dakota. „Na Stuartovi nám nezáleží. Ale na Slimu Redovi nám záleželo, a Slim leží rozstřílený v La Juntě... Laramie, myslil jsem si hned, že vypadáte nějak divně. Promiňte nám.“

„Musíme si pospíšet,“ řekl Laramie dál. „Archie, vy přivedete čerstvé koně. Charlie a Dakoto, vy pojedete se mnou. Naložte věci do sedlových brašen. Maso, suchary, sušená jablka, sůl, cukr, kávu. Přidejte hrnek. Nezapomeňte na oves a vaky s vodou. Clayi,

přinesete mi dvě nebo tři winchestrovky čtyřicet čtyři s náboji a pouzdry k sedlům. A teď pronto, a já se zatím trochu najím.“

Jezdci se rozletěli jako vyplašení krocani. Když se Charlie blížil k domu, vstoupila mu do cesty Harrieta Lindsayová. „Co znamená ten křik?“ otázala se dychtivě.

„Ale – to je jen Laramie. On je loko nebo něco takového,“ koktal Charlie zmateně. Nebyla to situace, při níž by byl dovedl pohotově lhát. Odběhl kvapně.

„Laramie!“ zvolala překvapena, obrátila se, spatřila ho a rozběhla se k němu.

Laramieovi nebylo pomoci. Měla na sobě jezdecký oblek, který jí dodával tak neodolatelného půvabu a olupoval ji o mnoho let věku a o důstojnost. Byla to jen mladičká dívka, roztomilá jako růžička.

„Laramie, proč jste přijel?“ otázala se ho rychle, když k němu doběhla.

„Dobré jitro, slečno. Přijel jsem si pro čerstvého koně... Mluvila jste s otcem?“

„Ano, ještě než mluvil s matkou a s Flo. A neřekl jim, co řekl mně.“

„A co to bylo?“

„Řekl jste, že Lentin útěk byl jen šprým. Ale nevypadal jste, jako by to byl šprým,“ odpověděla rozčileně.

„Inu, myslím, že to byl – dnes ráno.“

„Našli jste ji!“

Ještě ne. Ted a Osamělý jedou po její stopě. Dohoním je pronto.“

„Lenta nebyla někde blízko? Jela někam daleko?“

Laramie cítil, že by dovedl odrážet její otázky, ale nedovedl zachovat klid a sebrat rozum do hrsti, když k němu přistoupila, pustila rukavičky a bičík, uchopila ho za vestu a pohlížela na něho podivuhodnými smutnými očima.

„Inu, snad se schovává někde na hřebeni a vysmívá se nám.“

„Laramie, vy jste vychytralý lhář, ale mně nenalžete nic,“ zvolala.

„Kdo říká, že lžu?“

„Já to říkám.“

„Dobrá, nemohu vám v tom bránit. Myslím, že i kdybych vám

řekl, jak hrozně roztomilá jste dnes –“

„Nechte poklon, Laramie Nelsone. Tajíte něco přede mnou,“ řekla mu rozhorleně a skutečně jím zatřásla.

„Inu, netajím před vámi, jak hrozně nebezpečné je dívat se na vás,“ protahoval s klidnou a nenucenou směrností, která nebyla u něho obvyklá.

Hallie snad ani neslyšela tu jeho významnou řeč. Bylo zřejmé, že je v prudkém pohnutí.

„Říkám vám, že to od Lenty nebyl šprým. Ona neutekla z domova na čas. Odešla nadobro!... Víím to, protože jsem ji k tomu dohnala.“

„Ale – Hallie! Jste jen rozčilená,“ odvětil Laramie snaže se mluvit přesvědčivě, ač sám žasl při tomto novém pomyslení a při pohledu na její rozrušený obličej.

„Rozčilená? Div se z toho nezblázním! Říkám vám, že jsem ji k tomu dohnala. Pamatujete se včera – když jsme ji viděli u okna – jak držela Stuarta oběma rukama kolem krku?... Potom jsem šla k jejím dveřím. Ach, byla jsem zuřivá! Nevím, co jsem jí všechno řekla a jak jsem ji nazvala, ale bylo to tak hrozné, že na to ani nemukla... Ani slovo od Lenty Lindsayové! Z toho můžete poznat, co všechno jsem nahnula na její hlavu... Mám hrozný strach. Je mi z toho zle. A teď, když jsem mluvila s vámi, je to ještě horší... Vy něco víte, vy mi jen lžete... Ach, Laramie, nemyslete, že jsem zbabělá. Mám ráda Lentu. Byla by to moje smrt, kdyby – kdyby se zahodila.“

Její krása v té chvíli, její podlehnutí výčitkám a strachu, její bezděčné tisknutí se k němu, to vše bylo tak mocné, že tomu nemohl odolat. Nechtěl jí říci všechno, děsit ji – způsobit, že by ji dnem i nocí mučily obavy z toho, co se snad ani nestane. Naproti tomu nebyl schopen falše k nikomu, a tím méně k Hallii Lindsayové. Neučiní-li rychle něco rázného, prozradí všechno o zabití Stuarta a o únosu Lenty zločinnými a bezohlednými jezdci z pastvin.

Hallie se opírala o něho a zdálo se, že ji přepadá pláč, ne-li hysterický záchvat. Její pohled, ne-li její úmysl, byl nadmíru prosebný. Jako by jí mohl pomoci! Vtom mu napadlo, jak by se mohl ze své tísně dostat. Vzbudila to v něm její blízkost a půvabnost, a řekl si, že zvolí ze dvou zel menší.

„Pojďte sem,“ řekl a silnou paží zčásti ji nesl, zčásti vlekl ze široké uličky stáje do jednoho stání, v němž byly balíky sena.

„Ale – Laramie!“ zvolala naprosto překvapena.

Nepustil ji. Držel ji snad ještě pevněji.

„Vy jste pustila dnes mé hochy z práce?“ otázal se.

„A i když jsem to udělala! Neděle je jako každý všední den – takovému pohanovi, jako jste vy... Ale mně to není jedno. Neděle je nutná, mám-li –“

„To zde je už příliš na mne. Hoši si dělají žerty z mých rozkazů. Řekl jsem jim, že dávám výpověď. Lezli pak ke křížku. Ale přesto mám už toho dost.“

„Ale, Laramie!“ zvolala poplašená. „Slíbila jsem otci – já – vy – – Och!... Co se stane s Lentou?“

„Přivedeme ji zpět.“

Snažila se vyprostit z jeho sevření, ale pak náhle ustala, buď z nedostatku sil, nebo z odevzdanosti v osud. Ale její duch oživil.

„Trvám na tom, že mě klamete. Cítím to... A to vaše sevření... Vždyť je to násilí! Pust'te mě!“

Hněv nabyl patrně vlády nad jinými jejími city, ale nemohla ovládnout chvění rtů. Laramie se díval na ně místo do jejích očí. Co měl v úmyslu, bylo šílenství, ale soudil, že si tím pomůže a že ji to rozzuří tak, že zapomene na všechno ostatní a nedoví se pravdu o Lentě. Jak lákavé byly ty zvlněné rty, trochu svěšené v koutcích, chvějící se. Sehnul se rychle k ní, zavřel oči a políbil je. Zdálo se mu, že se s ním všechno zatočilo a že se vznáší do výše. Cítil, že se v jeho objetí napjala jako natažený provaz. Ucouvl zděšen. Co to provedl?

„La-ra-mie Nel-so-ne!“ vydechla.

„Co říkáte tomu?“ protahoval drze.

Oči jí jiskřily jako dravci. „Urážíte mě!“

„Inu, nemínil jsem to tak, ale myslíte-li –“

„Tohle si myslím!“ vybuchla a mávnuvši volnou paží udeřila ho prudce přes ústa.

To uvolnilo Laramieho sevření. Vzbudilo to v něm také vědomí jeho pošetilosti a trpkost milujícího, který se vzdává naděje. Sáhl si

na ústa a spatřil pak, že má na ruce krev. Spatřila to také. Oči se jí rozšířily.

„Jste přece jen – jako – Luke Arlidge!“ řekla přerývaně. „Vy jzdci z pastvin jste všichni stejní.“

To dovršilo bouři citů v Laramieovi. Přirovnání s Arlidgem probudilo všecku jeho divokost. Popadl ji, přitáhl k sobě, vsunul jí levou paži pod tělo a přidržel její levé zápěstí, takže byla bez moci. Přehnul ji pak vzad.

„Laramie! Zbláznil jste se! Já – odvolávám to o Arlidgeovi. Odpustím vám to první, necháte-li –“

Zavřel jí ústa bouřlivým polibkem, pod nímž poklesla bezvládně a který v něm probudil všecku jeho primitivní vášnivost.

„Jistě jsme všichni stejní,“ řekl prudce a zvedl hlavu, aby na ni pohlédl. Ale kam se poděla ta zuřivost, nenávisť, bojovnost z jejích očí? Ačkoli byla jeho mysl tak rozrušena, povšiml si toho. Ale zašel již příliš daleko. Bylo to, jako kdyby padal do propasti. „Tak!“ zašeptal a políbil ji znovu. „Myslím, že Arlidge – to také udělal.“

„Proboha! – Och – Laramie – zasloužím si tohle – od vás? Arlidge to neudělal. To vám přísahám!“

„Ach, vy ženy! Vy pyšná bílá čeládka, jak říkají černoši! Vy nováčku z Východu – děláte královnu nad námi chudáky!“

A líbal ji se znenáhla poklesající vášní a s vědomím vracejícího se smyslu pro slušnost. Potom, vysílen a chvěje se, přestal ji líbat. Za toho zápasu klesla na balíky a on poklekl na jedno koleno. Její těžká víčka byla pevně zavřena. Perlová bělost jejího obličeje se změnila. Právě jak se na ni díval, vlna zardění zaplavila její šíji a obličej. Poznal, že ve své vášni pustil její paže, a neklamaly-li ho všechny jeho smysly, jedna její paže byla kolem jeho krku. Viděl, jak se její levá ruka šine chvějivě podle jeho ramene nahoru.

„Pro – Boha!... Hallie – odpusťte mi! Nevěděl jsem – co dělám.“ Ten divošský popud urážet ji a ublížit jí způsobil tu zkázu – neuvěřitelná, nesnesitelná proměna! Nechápal to. Nedovedl si to plně uvědomit. Věděl jen, že se musí dát na útěk jako před nějakou lavinou. Když ji pouštěl, poznal zřejmě, že se ho držela, neboť když vstával, zvedal i ji. Potom se ho pustila a její paže sklouzla od jeho

krku. Klesla zpět na balíky, její oči se otevřely, jemné, podivné, jako tuňky o půlnoci, a upřely se žalobně na něho. Vyskočil a vyběhl ze stáje.

O půl hodiny později jel roklí vzhůru před Dakotou a Charliem. Jel ozbrojen po zuby, chmurný a chladný, a podařilo se mu, že ti jezdci nepoznali na něm nic. Ale věděl, že je rozrušen a že ho stále pronásleduje jedna myšlenka. Věděl, jaký vír bouří pod jeho zpocenou a oddychující hrudí. Věděl, že jen dlouhou tuhou jízdou a krvavým bojem nabude zase duševní rovnováhy, a hnal se tedy tomu všemu prudce vstříc.

Když vyjeli ven, vedl Laramie rychlým klusem drže se v nižší poloze a míře k místu na východ od Cedrového vrchu. Tím se chtěl vyhnout zbytečnému stoupání. Touto nadcházkou se dostali na travnaté pastviny, kde mělo být hojně dobytka se značkou Úhel s tečkou. Ale za osm mil cesty viděl jen několik krav a telat. Zloději vymetli důkladně Lindsayův dobytek. A jak snadná práce to byla pro zloděje dobytka, jako byl Gaines a Price! Arlidge a jeho spojenec rančer by nebyli nikdy tak pošetilí, aby ukradli všechen dobytek jednoho dobytkaře. Obchodovali ve velkém a prováděli mnoho zákonitých obchodů na jeden, který vypadal podezřele. Nemohlo být žádného stálého spojení mezi nimi a mezi sprostými zloději a zkaženými kovboji, jako byli Gaines a Price. Pokud bude mít Lindsay nějaký dobytek, budou se dít tyto krádeže, ovšem neužije-li proti nim nějakého rázného prostředku. „Je už nejvyšší čas, abychom se do nich dali,“ mručel si Laramie.

Pod Bílou skalou v hluboké křovinaté roklí přišli Laramie a jeho druhové na pramen, o němž dosud nevěděli. Bylo tam znát, že byl v poslední době častěji navštěvován. Tato voda byla ovšem příčinou, že Gaines a jeho tlupa mohli v tom předhoří tábořit po dlouhou dobu.

Laramie nevystoupil na hřeben, nýbrž jel zvolna stoupající roklí, až vyjel nahoru několik mil na severovýchod od cedrů, u nichž se rozešel s Osamělým a Tedem. Od toho místa začal zkoumat půdu hledaje jejich stopu. Přejeli tak tři až čtyři míle, při čemž Dakota a Charlie jeli o něco dál po obou stranách vedle něho, a nenašli dosud stopu. Zahnuli předtím kolem konce rokle ke zvlněnému kraji na

severu. Nakonec se Laramie zastavil k poradě se svými druhy.

„Není možné, že by nám byla ta stopa ušla,“ řekl. „Ale dělá mi to už starost. Tady jsme se už skorem obraceli k ranči.“

„Veliteli, řekl bych podle polohy půdy a podle toho, co je vpředu, že každý jezdec, který by chtěl uniknout nepozorován, jel by k severu,“ řekl Wind River Charlie.

„Myslím si to také,“ odvětil Laramie poznáv hned, že úsudek toho jezdce z Wyomingu má skutečnou cenu.

„Půjčte mi kukátko. Zdá se mi, že vidím něco červeného,“ dodal Charlie ukazuje. Zamířil kukátko a nařídil si je podle zraku. „Ano, je tam na křoví kousek červeného šátku.“

„Mhm, už to vidím. Jed'me!“

Za chvílku si podávali z ruky do ruky kousek kapesníku, vzatého z vysokého keře šalvěje, v němž Laramie poznal část šátku Osamělého.

„A tady je jejich stopa, zřetelná jako písmo!“

Bylo to asi v polovině odpoledne a Laramieho přepadaly obavy, že toho dne již nedohoní Osamělého a Trackse. Ale stopa byla tak zřetelná, že ji mohli sledovat klusem na velké vzdálenosti, a vždycky aspoň drobným klusem. Za necelé dvě hodiny urazili deset mil. Potom se dostali do nerovného kraje, takže koně mohli jít jen krokem.

Při západu slunce vjeli do dlouhé kotliny, kterou se klikatila hluboká brázda. Svahy po obou stranách byly hustě křovím zarostlé. Antilop tam bylo hojně a králíci pobíhali mezi šalvěji. Na druhém konci kotliny našli mělký potok s písčitým dnem.

„Inu, myslím, že se tu utáboříme,“ řekl Laramie zamyšlen. „Bude už hnedle tma. A tam dál bychom třeba už nenašli trávu a vodu.“

„Zítra si o to víc pospíšíme. Řekl bych, že jsme asi tři hodiny cesty za Mulhallem a Williamsem,“ odvětil Wind River Charlie.

„To bychom je jistě dohonili zítra do večera. Hlavní je – udrží se oni na Gainesově stopě?“

„Na to se vsadím.“

„Já také... Hrome, ale byl bych raději, aby to bylo ještě dnes! Když si vzpomenu na to dítě...“

„Je to zlé, veliteli. Ale ona je statečná a chytrá. Snad ošálí Gainese a získá čas.“

„Chytrá? Inu, to bych řekl. Ale Gainese nebude snadno ošálit. Je zvláštní, že jsem ho neprohlédl dřív. Byl jsem sám loko. Měl jsem ho tenkrát střílet.“

„Není nic platno brečet nad rozlitym mlékem, Laramie,“ odvětil Charlie. „Chápu, jak vám asi je. Ale já myslím, když je Mulhall před námi, a ten bude do boje jako čert, a když je stopuje Williams, že tu dívku přece jen zachráníme.“

„Živou – ano. Ale... Dakoto, vodu a oves koním. Potom je svažte. Charlie, vy připravte něco k jídlu. Já přinesu dříví.“

Bylo již tma, když jezdci jedli svou skrovnou večeři u ohně žhavých uhlíků. Horko dne pominulo. Chladivý noční větřík šustil v cedrech. Kojoti poštěkávali. Zahoukala sova a žáby kuňkaly od vody.

Laramie odešel brzy od svých kouřících druhů, prostřel pod cedrem sedlové pokrývky vlhkou stranou dolů, dal si sedlo pod hlavu a natáhl se k odpočinku, ne-li ke spaní.

Byl by měl usnout ihned. Ale Laramie Nelson neznal teď klid a mír. Ani v dobách, kdy šli Indiáni po jeho stopě, nebo za srážek se zloději dobytka nebyl tak rozrušen. Snažil se nabýt klidné, chladné, dobře usuzující mysli. Všecky okolnosti toho večera byly mu dobře známy a byl rád, když si to uvědomil. Bílé hvězdy se třpytily na nebi, cedry k němu šeptaly, jeho staří známí, kojoti, prováděli svou divokou hudbu, ovíval ho svěží vonný noční vánek širých krajů, kroky svázaných koní zněly mu uspokojivě v uších. Byl zase venku na cestách. Neodepjal ani ostruhy. Zítra se jistě uleví jeho stísněnému srdci, uvolní se běh jeho vířících myšlenek a nebudou ho tak pronásledovat milé a trýznící vzpomínky.

Ale teď byl bez moci, na pospas samotě a opuštěnosti, kterou měl rád a o níž věděl, že jí potřebuje. Činy toho dne náležely minulosti. A trýznily ho kruté vzpomínky, budily v něm výčitky a jásot, bědnost a nadšení.

I kdyby měl zemřít zde na místě, nebo nejdéle v zítřejším boji, nelitoval by, že zlíbal Harrietu Lindsayovou. V nejhorším případě jí to způsobilo chvíli hnusu, hodinu zuřivosti. Ale pro něho bylo to

něco plně uspokojujícího, vyplnění čehosi, ač sám nevěděl, čeho. Poddal se své touze, ale učinil to s očima otevřenými a s úmyslem jiným než sobeckým. Soudil, že je jeho povinností odvrátit myšlenky té mladé ženy jasných očí a bystré mysli od děsivých skutečností nebezpečí její sestry. To nebylo příčinou jeho lítosti. Tuto lítost způsobila děsivá, neuvěřitelná, nezapomenutelná skutečnost, že ho Hallie udeřila do jeho násilnických rtů, a potom, právě pro tutéž urážku, objala ho kolem krku. Nemohl tomu ani uvěřit. Učinila tak skutečně? Nebyla to jen jeho podrážděná fantazie? Nezdálo se to logické, možné, rozumné, že by nějaká dívka, a tím méně Hallie, mohla udeřit člověka za to, že ji políbil, a potom právě pro tutéž příčinu ho obejmout. Ale bylo to tak. Její levá paže byla kolem jeho krku a pravou ruku zvedala k němu. Viděl to. Cítil její chladné, chvějící se prsty na své rozehřáté šíji. Ale co z toho vyplývá?

Nebylo pochybnosti, že se mu rozum pomátl. Ale pomátl se také jí? Byl-li ten čin možný, mohl znamenat jen jedno – že jeho násilnost ji na chvíli přemohla, a ona se jí nejen poddala, ale chtěla na ni odpovědět láskou ženy.

Laramie bojoval tam svůj těžký boj. Nemohl uvěřit svědectví vlastních smyslů. Mýlil se snad. Zachytila-li se ho, stalo se to jen v zuřivosti odporu. „Ale to se nikdy – nikdy nedovím!“ řekl si žalostně. „Můj Bože, proč jsem jen nepočkal, abych se o tom přesvědčil?... A potom, kdyby to byla bývala pravda...“

Tak se trápil. Ale nakonec, když noc daleko pokročila, řekl si, že jeho smysly byly vadné, jako jeho rozum. Zbývala mu jen jistota, že okusil lahodnost jejích rtů – že na nich sežehl svou poctivou, vášnivou, jedinou lásku – že cítil v srdci, že ji tím nemínil urazit, a že si to ona časem uvědomí. Od té chvíle se mírnil jeho pocit bědnosti a ozýval se v něm hlas odříkání. Laramie Nelson se vzpomatoval. V příštích dobách bude snít o této své jediné lásce, bude se litovat a oddávat se citům. Ale teď musí sebrat všechny síly, které mu širý kraj propůjčil, odvést Lentu domů aspoň živou a zanechat krvavou stopu na ranči Španělských hor, aby se ti slušní, hodní Lindsayové mohli usadit ke štěstí, jehož zasluhovali. Potom odjede, jako již často odjel. A když se takto rozhodl, našel zase sám sebe. A pak usnul.

Za šedého svítání ho probudil Wind River Charlie. Oheň praskal. Dakota přijel na koni bez sedla a přiháněl koně. Na cedrech ječely sojky. Laramie vstával, jako by mnoho nocí bylo uběhlo od chvíle, kdy se uložil. Mluvili jen málo, a to jen o obyčejných věcech. Najedli se, osedlali koně, vsedli na ně a vyjeli mlčky, což nevěstilo nic dobrého pro pronásledované.

O hodinu později, za východu slunce, vystoupili na místo, odkud viděli předhoří Skalistých hor, a tedy na východ od Allenových a Arlidgeových pastvin. Laramie ten kraj neznal. Dakota řekl, že zde byl jednou a že nejsou daleko, přímou čarou, od chaty toho usedlíka, kam Williams a Laramie stopovali ony ukradené koně a našli tam také houf Lindsayova dobytka.

Zřetelná stopa vedla k severu a držela se po rovině. Střídal se zde vysoké hřebeny a úzká údolí a kraj znenáhla stoupal. Dobytka bylo zde hojně, ale byl tak plachý, že Laramie nemohl poznat jeho značku, aniž se odchýlil od své cesty. Minuli nějakou starou chatu z trámů. Na vrcholech hřebenů rostly sosny. Vysokou bylo vidět na každém svahu. Trávy a vody tu bylo hojně. Nakonec překročili širokou stezku dobytka, vedoucí od východu k západu. Čerstvé stopy ukazovaly k západu a svědčily o tom, že poslední stádo bylo hnáno směrem nahoru.

„Co tomu říkáte?“ ptal se Laramie Charlieho věda, že ten jezdec byl kdysi ve spojení s Arlidgem.

„Je to širý kraj, veliteli,“ odpověděl Charlie vyhýbavě. „Je tady usazeno asi sto tisíc kusů, nepočítaje v to dobytek, který se stěhuje.“

„Mhm. Ale zloději by nehnali velká stáda do Denveru. Myslím, že všechen dobytek v jakémkoli množství by byl poslán na východ, na pastviny Kansasu a Nebrasky.“

„Veliteli, myslím, že při téhle honbě rozřešíme některé z těch sporných otázek,“ bylo všecko, co mu Charlie pověděl. Ale Laramieovi to stačilo.

V poledne se zastavili zmateni. Na spojení dvou údolí se stopa dělila; nízký průsmyk mezi vysokými vrchy poskytoval zde krásný pohled na širý kraj s tečkami dobytka na šedo zelených rovinách, na tmavé plochy lesů a pruhy lesknoucí se vody. Laramie poznal, že k

ostatním stopám se připojovaly stopy nějakých nových koní. Gaines se zde setkal s nějakými členy své tlupy, nebo jistě potkal tři a snad i více jezdců. Ale stopa se určitě dělila. Stáli zmateni, až Laramieho pobíhající oči zahlédly kousek červeného šátku Osamělého. Visel na vysoké cedrové větvi, kam ho uvázal jezdec, stojící na sedle. To způsobilo, že ho nespatriili hned. Wind River Charlie znovu dokázal svou cenu, jakož i zkušenost ve stopování prchajících jezdců.

„Podívejte se, veliteli! Dva proutky čerstvě uříznuté, a jeden ukazuje do této rokle a druhý do druhé.“

„Jistě. Ten starý kovboj dělá indiánské značky. Inu, jedna tlupa jela jednou roklí a druhá druhou. Myslím, že Osamělý a Tracks se zde rozdělili. A my to uděláme také. Já se pustím vlevo a vy, hoši, se dejte vpravo. Je těžko poznat, v které tlupě jela ta dívka. To nepoznáme. Ale musíme to udělat jako Osamělý a Ted – prozkoumat obojí cestu.“

„Tím se zeslabíme, veliteli, jako se zeslabili oni. Ale nemůžeme dělat nic jiného.“

„Inu, ztrácíme čas, a stopa je stále čerstvější. Snad se setkáte s Tedem a Osamělým, budou-li se vracet. Snad se s nimi setkám já. My stopujeme je, a oni stopují Gainese. Ta druhá tlupa je zmátla, ale oni to vyčenicahají. A teď si pospěšte, a proboha užíjte rozumu i pistolí, narazíte-li na Gainesovu tlupu s dívkou.“

Laramie neodjel daleko, když na něho Charlie zavolal.

„Veliteli, tady je jalovec s čerstvě ulomeným vrškem.“

Zamávav na ně povzbudivě rukou, obrátil se Laramie k svému úkolu. Stopa ho brzy zavedla do úzké rokliny, sestupující mezi lesnatými svahy. Mohl sledovat stopu podle jiného odstínu a tvaru trávy, rozdělené a přislápnuté kopytem. Po chvíli spatřil vrcholek dubové křoviny, který byl zlomen a visel dolů. Byl odlomen prudce a nedávno. Projel tudy buď Osamělý, nebo Ted.

Laramie prohlížel dlouhé šedé údolí dole, nespatrii-li tam obláčky zvedané jezdci. Dobytka bylo tam hojně, ale nespatriil nikde skupinku jezdců nebo obláček prachu. Poznal k svému úžasu, že ztratil stopu. Obrátil se, aby se vrátil, a spatřil jiný keř se zlomenou větví a přijel na místo, kde stopa odbočovala náhle nahoru do svahu. Jel po ní

uvažuje o té změně směru. Bylo to divné, ale nepřekvapovalo to. Stopy zlodějů a psanců byly křivolaké a zahýbaly často.

Výstup do svahu byl snadný, místy volný, místy křovím zarostlý. Byly tam roztroušeny zakrslé duby a sosny. Stopa vedla po dlouhém svahu na hřeben nad oním druhým údolím, ale vracela se zase touž cestou zpět. Laramie si utvořil rychle svůj úsudek. Tlupa, která jela tudy, činila tak jistě proto, aby špehovala onu druhou tlupu, která se pustila údolím vpravo. Laramie byl tím jist, a když dojel na vrchol, poznal to určitě. Koně s jezdci stanuli na několika místech pod stromy na kraji svahu. Laramie dovedl číst v mysli lidí podle stop, které zanechávali na zemi. Gaines a jeho lidé s dívkou nezanechali tuto stopu. Tu zanechala druhá tlupa, která měla nějaký důvod špehovat Gainese, sledovat ho, nebo ještě pravděpodobněji předhonit ho a zaskočit ze zálohy.

Údolí dole bylo samo o sobě krajem. Bylo jistě třicet mil dlouhé k místu, kde se vrchy zase setkávaly. Dno přímo pod ním bylo úzké a porostlé roztroušenými cedry, ale o několik mil dále se šířilo v širý prostor. Dobytky tam bylo mnohem méně než v údolí za Laramiem.

Dobře znatelná tvrdá stezka vedla po hřebeni k severu. Jezdili po ní jistě jezdci, kteří měli nějaký důvod pozorovat kraj. A stopa, po níž Laramie jel, vedla níže podle okraje, kde začínal svah. Po chvíli odbočovala od okraje, kde začínal svah, velkými čerstvými brázdami přímo po svahu dolů.

„Inu, to ať mě čert!“ zvolal Laramie. „Rád bych věděl, jak dlouho to trvalo Tedovi nebo Osamělému, než na to přišel. O nic déle, to se vsadím. Ten by se pustil pronto po té druhé stopě... Ale má-li tahle tlupa v úmyslu zaskočit Gainese, proč bych ji nemohl předhonit já?“

Laramie se snažil zapudit ten nápad, ale nemohl se ho zbavit. Podporovala jej jeho dřívější tušení. Pohlédl na slunce. Klesalo již k západu! Může spoléhat na starý pud? Tato honba nebyla jeho, nýbrž Osamělého. A unesená dívka je sestrou Hallie. Přes to přepadal ho silný popud, chladný a nevyzpytatelný. Byl stále silnější a vedl jeho myšlenky. Nejdéle za čtyři hodiny se zastaví Gaines na noc. Tlupa, která odbočila vlevo, aby ho sledovala, to věděla, a věděla také, kde se Gaines utáboří.

Vtom si Laramie vzpomněl na obzorku, připjatou k hrušce sedla. Vzal ji, seskočil z koně, opřel se o strom a zkoumal údolí. Začal vpravo. Vzdálenost byla velká pro pouhé oko, ale obzorkou mohl vidět všecko. Dobytek, vysoká, antilopy se jevily v jejím zorném poli. Poslední houf antilop byl v pohybu. Ale Laramie neviděl žádné jiné pohybující se předměty přímo pod sebou.

Přehlédl tedy údolí až k místu na sever, kde se šířilo. Travnatá plocha přecházela v alkalické písčiny. Nebylo tam nic živého. Na vzdálené straně údolí nebylo vidět také nic. Začal tedy vlevo, šinul obzorku podle čáry, která dělila les od šalvěje, a zkoumal bedlivě všecko. Na osm nebo deset mil cesty spatřil trámovou chatu přímo u zelené stěny, nebo čtyřhranný balvan, podobající se značně chatě. Odtud na několik mil k němu byla šedozelená rovina opuštěna.

Vtom se objevil v jeho zorném poli jakoby kouzlem hlouček jezdců. Laramie sebou trhl. Div neupustil obzorku. Jakou spoustu způsobila Hallie Lindsayová a její sestra na jeho nervech! Ovládl se, aby poznal určitě, co očekával, a našel znovu onu skupinu jezdců. Šest koní, čtyři jezdci, dva náklady! To by se hodilo na Gainesovu tlupu, podle Tedova odhadu. Jeli pomalu. Koně byli unaveni. Laramie upřel oči na druhého jezdce, malé postavy, pouhou světlou tečku na sedle. To bude asi Lenta.

Laramie nemařil již ani vteřinu. „Můj nápad!“ řekl si. „Je to zvláštní... Mohu předhonit Gainese.“ Rozhodl se okamžitě, zavedl koně zpět na stopu, připjal obzorku a vyskočil do sedla. Silný ryzák skočil na pobídnutí a za chvíliku uháněl Laramie po hřebeni. Stezka byla volná a tvrdá. Netvořily se obláčky prachu, které by ho prozradily, a nemohl ho nikdo vidět ze žádného z obou údolí. Hřeben se šířil ve velký kraj a stezka vedla stále jeho středem. Na rovině pobídl vždy Laramie ryzáka do trysku a řídil vůbec jeho běh podle povahy půdy. Usoudil, že za čtvrt hodiny rychlé jízdy se dostal k místu, kde by se měl pustit po svahu dolů. Zahnul tedy a shledal, že je to dlouhý, ale dost dobrý kus cesty.

Dojel na místo, kde byla krásná vyhlídka. Lesnaté plošiny dosahovaly až k šalvěji a šťastnou náhodou byl na místě, odkud již viděl chatu dole, která z větší dálky vypadala jako čtyřhranný balvan.

Nehledal očima onu řadu koní. Při rychlosti, kterou postupovali, bude jim to trvat půl druhé hodiny než dorazí k chatě. Ta byla Gainesovým cílem. Laramie si umínil, že si tam na něho počká.

Seskočil z koně a věnoval svou pozornost sestupu do údolí. Našel vhodné místo a pustil se dolů veda ryzáka. Sestup byl dost příkrý, ale schůdný a nepůsobil mu starosti. Soudil, že o něco níž se setká s obtížemi, ale musil se vydat na tu náhodu. Sestupoval klikatě mezi křovím a přes plošiny, až přišel k příkřejšímu svahu, který mu působil starosti, jelikož poznal, že se sešine dolů snadno, ale nebude moci touž cestou zpět. Jeho rozhled dolů nebyl již volný. Snažil se vyzkoumat, co je dole. Nakonec se pustil po svahu dolů a sestup se podařil bez nehody. Brzy nato se dostal na nerovnou půdu, musil se zastavovat a hledat cestu dál, musil se zastavovat a hledat cestu dál, musil sestupovat a vystupovat, jít po plošinách a zase zpět. Ztratil mnoho vzácného času. Naštěstí určil si svůj směr podle trhliny na druhé straně údolí. Zapadající slunce zmizelo již dávno za hřebenem, z něhož sestoupil. Tvořilo se šero. Vyzkoumal si svou cestu dobře předem, ale nepřálo mu vždy štěstí – které je vždy důležitým činitelem. Nakonec se prodral přes poslední lesnatou přehradu na rovinu.

Pod skalou vytékal pramen. Laramie napojil koně. Jelikož tam byla hojnost bujné trávy, rozhodl se, že tam nechá koně pást se a pustí se do údolí pěšky.

Byly tam hlavně smrky, řídké a špičaté, a mezi nimi duby a křoví. Viděl zlatou a fialovou protější stráž údolí. Chata stála poněkud dál od lesa, pod duby s nízkými větvemi. Laramie chtěl již vystoupit z lesa, když spatřil řadu koní asi půl míle daleko.

Ustoupil do lesa a šel jeho krytem, až měl chatu mezi sebou a příjíždějícími jezdci. Potom se rozběhl přes volné místo. Když dorazil ke dveřím chaty, vytáhl pistoli, aby byl připraven, kdyby byl někdo uvnitř. Stál oddechuje a nahlížeje dovnitř. Potom zaklepal. Neozvalo se nic. Jako mnohé chaty měla jedinou místnost a pod střechou do poloviny plochy půdu z kůlů. Na půdu vedl žebřík, v němž několik příček chybělo.

Laramie vstoupil dovnitř. Umínil si, že střelí Gainese, jakmile ho

spatří, a černocho a Mexikána vyzve, aby zvedli ruce. Laramie soudil, že by se mohl dovědět něco zajímavého od černocho. Maje takto plán v mysli připravený, čekal na jejich příchod.

Kapitola XIV.

Štěrbínou mezi trámy zahlédl Laramie jakýsi pohybující se bílý předmět a hned nato uslyšel dupot kopyt. Gainesova tlupa nemá vůbec bělouše!

Situace vyžadovala rychlé přemýšlení. Byl-li boj s těmi druhými stopovati nevyhnutelný, byl Laramie k němu hotov, ale jelikož hledal Gainese, byl by se raději setkal napřed s Gainesem. Snad si usnadní rozhodování i postup, vyleze-li na půdu. Musil jednat rychle, neboť koně již byli blízko. Bylo zřetelně slyšet drsné hlasy. Laramieho ruka se sevřela na pistolí. Skorem čekal, ale onen šestý smysl nakonec u něho rozhodl.

Běžel k žebříku, vystoupil po něm nahoru a ulehl tam obličejem ke vchodu. Na půdě nebylo tma. Světlo vnikalo tam čtyřhranným otvorem vzadu. Laramie tomu byl rád, i když to zvětšovalo nebezpečí, že by ho tam mohl někdo zpozorovat. Aspoň nemůže být zaskočen. Kdyby ho zpozorovali, může střílet a pak vyskočit otvorem a bojovat venku. Bylo zřejmé, že všechny výhody jsou na jeho straně.

Koně přidupali k chatě. Ale nezastavili se u dveří, nýbrž obešli chatu dozadu, stanuli a kůže sedel vrzala. Chrastění ostruch značilo, že jezdci seskakují z koní. Tu poznal Laramie, že střecha chaty přečnívá na té straně stěnu a že pod ní jsou snad nějaká stání pro koně. Všiml si také zavřených dveří u rohu na té straně, jakož i hrubých polic od toho rohu ke kamennému komínu.

Ozvaly se tiché hlasy, jimž nebylo rozumět, a pak dopady sedel na zem. Dveře se otevřely a v nich se objevil muž. Byl obrácen zády.

„Napojte koně, Jude, ale nepouštějte je ven,“ řekl a vstoupil pak pánovitě dovnitř, řinče ostruhami. Jeho hlas byl povědomý a Laramie

znal ten hrubý, tmavý obličej, porostlý řídkými vousy. Price! Ale změnil se značně v obličej a jeho kdysi tělnatá postava byla teď hubená. Na jeho oděvu nebyl znát blahobyt. Za ním vstoupil jakýsi muž malé postavy, ne již mladý, kulatého trudovitého obličeje, tupého výrazu a mdlých očí.

„Mně se ta věc zrovna moc nelíbí,“ prohlásil ten mužík drsně a mrzutě. „Co vlastně chcete dělat?“

„Vy jste nebyl nikdy chytrý, Beady,“ odvětil Price. „Uznávám, že ta věc nebyla zrovna dobrá a bezpečná, když jsme přišli po prvé na Gainesovu stopu. Ale viděli jsme toho chlapa na černém koni, jak stopoval Gainese. A to nám pomůže. Řeknu Gainesovi, že jsme viděli, jak ho někdo stopuje, a že jsme pospíšili sem ohlásit mu to.“

„Mhm. To by snad šlo. A co potom?“

„Uvidíme, co z toho bude.“

„Price, vy chcete dostat to děvče.“

„To nezapírám, Beady.“

„Inu, k čemu?“

„Lindsay zaplatí hodně za tu malou dámu,“ prohlásil Price mna si spokojeně ruce. „Arlidge nám ponechával jen drobné krádeže dobytka. Uděláme něco většího a zmizíme z kraje.“

„To všechno by bylo dost dobré,“ odvětil Beady. „Ale podceňujete Gainese a nemyslíte vůbec na Nelsona a jeho tlupu.“

Hrome, vsadím se, že je jedním z těch jezdců, kteří zrovna teď stopují Gainese!“

„Myslím si to taky,“ řekl Price vážně. „Srazil bych se rád s Nelsonem a s tím skrčkem Mulhallem. Je mezi námi zlá vůle, Beady.“

„Inu, to by nám nebylo nic platné. Ale je-li ten jezdec, kterého jsme viděli, z Nelsonovy tlupy, nepustí se do Gainese sám. Bude se muset vrátit na ranč. To je jistě zdrží a mohl byste napálit Gainese a dostat to děvče. Ale konec bude pořád stejný. Ten pistolnický Texasan vás bude stopovat dokud peklo nezamrzne. A proto nechcete-li snad dostat to děvče jen pro sebe, radím vám, abyste toho nechal.“

„Beady, přísahám, že to děvče nechci pro sebe. Vždyť je to dítě,“

odporoval Price. „Ale přivedl jste mě na lepší nápad. To jistě! Dostaneme to děvče, i kdybychom měli Gainese zabít, a odvedeme je domů k jejímu otci. On nám dá jistě pořádnou odměnu.“

„To je jistě lepší. Ale není to tak docela dobré. Což když narazíme na Nelsona a Mulhalla a na toho Williamse krahujících očí, který nás vystopoval, když jsme ukradli jeho koně?“

„To by bylo jedno, kdybychom už byli na cestě domů s ní.“

„Hahaha! Možná, že by nebylo,“ zachechtal se Beady.

„Inu, dost už o tom. Jste pro to –“

Z rozmluvy je vyrušil vytahlý chlap snědého obličeje s dlouhými, převislými kníry. Sombrero s širokým okrajem mu zakrývalo oči.

„Už jedou!“ hlásil.

„Kde?“ otázal se rychle Price a hnul se ke dveřím.

„Kolem toho cípu lesa. Asi čtvrt míle, myslím.“

Price vzal sombrero z hlavy a vyhlédl opatrně ven. Když pak stáhl hlavu zpět, díval se jako nějaký zlý duch.

„Neviděl nás a neví, že ho stopovali... A teď budu mluvit já, a začnu-li něco, vpadněte do toho pronto.“

Laramie, poslouchaje toho člověka, zařadil ho opovržlivě do páté třídy psanců pohraničí. Toho mužíka Beadyho bude nutno bystře pozorovat a druhý, Jude, neměl tolik klidu a chladnokrevnosti, aby byl nebezpečný. Usedl na lavici u stolu, vyskočil a usedl znovu; Beady stál opřen o komín a Price, dodav si myslí, postavil se ke dveřím opíraje se jednou nohou o vysoký práh.

„Stane se asi tohle,“ promluvil Beady. „Gaines a jeho tlupa se sem přihrnou. A potom Nelsonova tlupa. Bude to pěkný tanec.“

„Jak brzo?“ otázal se břitce Price.

„To nevím. Nejpozději zítra.“

„Budeme tedy mít čas.“

„K čemu?“

„Oni jsou jen tři. Střelím Gainese, až bude spát, a přepadnu toho greasera a niggera. Bude to snadné.“

„Ve spaní, co?... Price, jak k čertu jste tady mohl vydržet tak dlouho?“

„Mlčte! Už jedou!“

Laramie zaslechl brzy tichý dupot kopyt. Zvuk sílil, až dospěl k chatě, kde se zmínil a ustal. Potom bylo slyšet vrzání kůže, kovové zvuky a rychlá zadupání bot, dopadnuvších na zem.

„Price, myslel jsem si hned, že jste to vy, jak jste sjížděl z hřebene. Co to znamená, že se mi zas stavíte do cesty?“

Ten zvučný, rázný hlas, z něhož znělo pohrdání, byl hlas Chesse Gainese. Laramieova nejistota skončila. Okamžitý nápad, podle něhož jednal, byl správný. A starost a pochybnosti s ním spojené zmizely.

„Chessi, chtěl jsem vám v něčem pomoci,“ odvětil Price klidně.

„Tomu říkáte pomoc, když mě dopalujete, že mám chuť vás provrtat?“

„Něco vás jistě dopálilo. Snad ty krvavé škráby na obličeji...Chtěl jsem vám prokázat službu, a tohle mám za to.“

„Poslechněte, mne nenapálíte. Vy jste jakživ neudělal nikomu nic dobrého. A ať mě čert, nemám-li chuť provrtat vás na místě... Proč jste mě sem předhlonil?“

„Viděl jsem jezdce na černém koni, jak vás stopoval,“ řekl Price.

„To je hloupá lež!“

„Ne, není. Zeptejte se tuhle Juda a Beadyho,“ odvětil nevrle Price.

„Jude odpřísáhne všechno, co vy řeknete. Ale toho vašeho Beadyho neznám. Řekněte jim, ať jdou ven.“

Price vykročil přes práh a zavolal na své muže. Laramie věděl, že ti dva budou podrobeni prohlídce bystrých očí Západana, který za sebou spálil mosty. Když ti tři vyšli ven, zavládlo na chvíli ticho.

„Vy jste Beady, co?“ otázal se pak Gaines. „Beady, a jak ještě?“

„Jen Beady,“ zněla stručná odpověď.

„Viděl jste, že mě nějaký jezdec stopoval?“

„Ba ne. Mrzí mě to. Ale byl jsem vzadu. Ale řeknu, že jsem Priceovi věřil.“

Vtom se ozval pronikavý vysoký hlas: „Chessi Gainesi, můžete se vsadit o svůj vzácný živůtek, že tím jezdce byl Osamělý Mulhall!“

Laramieho se zmocnilo znovu napětí. To byla Lenta. Jistě nebylo lze říci, že by její duch byl podlomen. Laramie byl jist, že jakmile ji uvidí, pozná, jaký byl její dosavadní osud.

„Slezte z koně, vy čertice jedna,“ zavrčel Gaines.

„Dejte pryč ty svoje špinavé drápy!“ zvolala dívka. „Řekla jsem vám to už... Dovedu slézt sama.“

„A já vám říkám, aby to tyhle šklebící se opice věděly, že tomu není tak dávno, co vám moje špinavé drápy nevadily,“ odsekl Gaines.

„Pusťte mě!“ zaječela Lenta. Za chvíli ji spatřil Laramie sevřenou v Gainesově náruči a kopající jako malá mula. Vhodil ji do chaty, kam dopadla do sedu a sjela po zemi, až byla zády u komína. Byla bez klobouku. Její husté světlé vlasy byly rozcuchány, obličej opálený a prachem umazaný, a po tvářích měla cestičky od slzí. Žádná pokořená a zhanobená dívka nemohla mít tak jiskřící oči. Laramie sebou až trhl, jak se mu ulevilo tím poznáním. Zapomněl úplně na všechny její chyby a bouřila v něm prudká radost ze statečnosti, jaká ji udržovala. Nováček? Celý Západ byl v jejím srdci.

„Niggere, shod'ťe náklad,“ promluvil Gaines unaveně. Juane, vy se postarejte o koně. Zůstaneme tady přes noc, ať už to dopadne jak chce.“

Lenta seděla nehybně, pozorujíc muže dveřmi. Měla na sobě pracovní oblek, vysoké botky a krátký červený kabátek přes blůzku. Kabát byl špinavý a na mnohých místech roztrhaný. Vypadala jako nějaký hoch, až na plnoštíhlou postavu. Z očí a rtů mizela znenáhla zuřivost a v jejím obličejí bylo pak znát spousty, způsobené strachem a únavou. Laramie si dovedl dobře představit, co všechno vytrpěla.

Poznal, že zatím nastal soumrak. To mu způsobilo na chvíli starost, než si uvědomil, že je skorem jisté, že Osamělý a Tracks buď zpozorovali obě ty tlupy, nebo se dostali tak blízko po jejich stopě, že jsou teď někde venku a čekají jen na noc. A k tomu dorazila k nim jistě už posila Wind River Charlieho a Dakoty.

„Price, máte nějaké pořádné jídlo?“ otázal se Gaines.

„To jistě, a umím dobře vařit,“ zněla odpověď.

„Pomozte nám tedy něčím pro dnešek. Nemáme nic lepšího, co by tomu výběračnému nováčkovi chutnalo.“

„Haha! Udělám něco, že se jí budou sliny v ústech sbíhat.“

„Sežeňte nějaké dříví.“

„Je ho dost složeno uvnitř, Gainesi,“ promluvil Beady. „Suché sosnové suky a naštípané dubové.“

„Jude, pomozte mi s náklady,“ dodal Price.

Do chaty vstoupily tmavé postavy a po chvíli zapraskal oheň. Plameny brzy ozářily vnitřek chaty a bylo vidět Lentu, jak sedí opřena zády o široký krb. Price a Jude klečeli na druhé straně, zaměstnání přípravou večeře, a Beady a Gaines seděli na lavici u hrubého stolu na kůlech do země zaražených. Beady byl obrácen zády k bystrým očím Laramieho, ale Gainesův obličej byl v plném světle. Vypadal jako zklamaný, osudem poražený kovboj, jehož tužby se nesly výše, než stačily jeho zkušenosti a rozum. Laramie v něm poznával naprosto zlého člověka velké odvahy, ale bez schopností dovést své snahy k úspěchu. Kdyby byl býval starší, nebyl by si tolik troufal. Ale byl samolibý, a z nějakého důvodu dopálený. Laramie hledal ten důvod a usoudil, že jej našel v zřetelných šrámech na jeho obličejí a v zlostných pohledech, které vrhal chvílemi na dívku. Rvala se s ním jako divoká kočka. Laramie tušil, že Gaines cíhal na dívku s dávným úmyslem útěku z domova. Snad i po zabití Stuarta se pokoušel Lentě dvořit. V této chvíli byly jeho úmysly neblahé a zlověstné.

„Gainesi, nemáte-li nic proti tomu, zeptal bych se vás na něco,“ promluvil Beady.

„Spusťte,“ odvětil Gaines unaveně. Jeho zuřivé oči zkoumaly toho staršího muže, a zdálo se, že ho výsledek uspokojuje.

„Nemyslíte, že by vám mohli jít po stopě?“

„Inu ano, ale to mi zatím nedělá starosti.“

„Inu, omluvíte nás laskavě, že nebudeme spát s vámi tady.“

„Jistě vás omluvím, a svou tlupu taky. Budu tady spát se svou dámou.“

„Jen násilím, ty zbabělý pse!“ zvolala Lenta žíravě. „Takový klacek může přemoci malou dívku. Jsem už unavena.“

„Co to znamená, Gainesi?“ ozval se Beady klidně. „Price řekl, že máte na mysli výkupné. Ale vaše řeč na to neukazuje.“

„Do toho vám nic není. A Price udělá líp, bude-li držet hubu,“ odvětil břitce Gaines.

Lenta vstala a opřela se zády o stěnu. Byla to statečná malá postava. Jen nejzatvrdlejší mohli odolat dojmu, kterým působila.

„Poslechněte, vy Beady!“ vybuchla. „Tenhle kovboj jezdil u mého tatínka. Líbil se mi, jako jiní jezdci. A koketovala jsem s ním. Nechala jsem se od něho líbat. A když jsem tušila, že je zloděj dobytka a že je vlastně z Arlidgeovy tlupy, a že krade člověku, který ho platí, ponechávala jsem ho v té domněnce, dokud se nedovím nic určitého. Nelson ho vyhnal. Potom se ukryl na pastvinách a číhal na mne. Včera jsem jela na své oblíbené místo s hochem, který se jmenuje Stuart. Zastřelili ho – Gaines a jeho pardové. Zavraždili ho! – Och, bylo to hroz-né... Potom ten surovec chtěl se mnou mluvit o manželství – abych utekla s ním. On je hotový blázen. Rval se se mnou, až jsem mu chtěla vyškrabat oči... A teď, vy – každý člověk může vidět – co má v úmyslu, ten bídný pes!... Jsem jen nováček, ale nebojím se ho – a žádného z vás. Půjčte mi svou pistoli – a já vám ukáži... Vy všichni jste banda zbabělých surovců – připustíte-li – aby on –“

„Mlčte, nebo vám dám přes hubu,“ vpadl jí do řeči Gaines. „Připravujete si jistě peklo, milá dámo.“

„Gainesi, do téhle vaší věci mi nic není, ale překvapuje mě to, jezdíte-li u Arlidge,“ řekl Beady.

„Nejezdím u nikoho,“ řekl Gaines zlostně.

„Ale byl jste Arlidgeovou pravou rukou,“ zvolala Lenta ukazujíc žalobně prstem na něho. „To jsem se dověděla od Slima Reda a Wind River Charlieho. Chtěl jste je také svést k zlodějství. Jste sprostý zloděj dobytka, Chessi Gainesi. A kdyby nebylo mé sestry, Laramie Nelson by vás byl už dávno zastřelil. A můžete se vsadit o svůj život teď, že vás Osamělý Mulhall zastřelí!“

„Proboha, jak ta ženská řádí!“ Gaines vstal a natáhnuv dlouhou paži popadl ji za kabát a blůzu u krku. Jedním trhnutím ji přitáhl k sobě. Sehnul hlavu a sklonil ji k jejímu obličejí. „Vychloubáte se hodně tím kovbojem Mulhallem. Ten se vám jistě líbí.“

„Byla bych teď ráda, kdyby se mi byl líbil víc a kdybych si nebyla zadávala s takovým psem jako jste vy,“ odvětila Lenta prudce. Nemohl jí ničím nahnat strach. Odhodil ji, až narazila na stěnu, kde

zvolna klesla na zem a seděla pak jako dříve.

„Inu, jste statečná, máte jistě ostrý jazyk,“ řekl drsně. „Je marné mluvit s vámi. Je jen jediný způsob, jak vás zkrotit, Lento, a u všech čertů, udělám to!“

Ukončil hrubými nadávkami, které se rozléhaly chatou. Laramie se chvěl ve svém napětí. Proč už ti hoši nejdou, aby přepadli tu bezstarostnou chátru? Brzy mu už dojde trpělivost a zastřelí Gainese, a to by mohlo způsobit boj s nejistým výsledkem. Laramie se ovládl. Je to jen přítomnost té dívky, která ho připravuje o nutný klid. Rozum mu radil, aby čekal co nejdéle.

„Nelson vás tedy vyhodil a Arlidge taky?“ otázal se Price. „Dostal jste se do mé třídy, Chessi.“

Gaines usedl obkročmo na lavici a skorem si rval vlasy z hlavy. Zoufalost mu dodávala sílu. Laramieovi napadlo, že Gaines by ovládl situaci, kdyby si dovedl udržet klid. Přítomnost dívky byla skutečně jako červená látka býkovi.

„Price, nemůžete mě dávat do své třídy,“ odvětil mrazivě. „To, že podvádíte Arlidge i mě před touhle rančarovou dcerou dokazuje, z jaké jste třídy.“

„Nebudu se s vámi o tom hádat. Ale vsadím se, že bych tomu dítěti nemohl povědět víc, než už ví,“ řekl Price s mírností, která Laramieho neoklamala. Obrátil se k Lentě. „Poslechněte, děvče, jistě už víte, že Arlidge kradl dobytek vašeho otce?“

„To jistě vím,“ odpověděla Lenta.

„A že předělával vaši značku Úhel s tečkou na značku Zkřížené trojúhelníky?“

Lenta pohlédla bystře na Price.

„A že rančer Allen prodává dobytek s tou druhou značkou v Denveru a v Nebrasce?“

„Tak! To jsem se chtěla dovědět!“ zvolala radostně dívka tlesknuvši rukama. „Děkuji vám, Zloději Price. Vsadím se, že Laramie Nelson bude mít radost, až to uslyší.“

Gaines vytáhl pistoli a zamířil jí na Price.

„Myslím, že vás za to provrtám.“

Priceův obličej zbělel tak, jako jeho moukou pokryté ruce.

Ukvapil se. Laramie nemohl pochopit, proč ten hlupák tak jednal, leda by byl chtěl z nějakého zvláštního důvodu prozradit Arlidge a Allena před Lindsayovou dcerou. Této zprávě byl Laramie velmi rád a potvrzovala jen jeho podezření. A pokud šlo o následky, bude jen dobře, zmenší-li Gaines množství těch, proti nimž má Laramie vystoupit, o jednoho – nebo dva, a snad tři.

„Inu, řeknu jen to, Chessi – že jistě hoříte touhou, abyste provrtal – někoho,“ řekl Price.

„Počkejte, Gainesi,“ promluvil Beady, jistě jediný klidný ze všech. „Je to nějaká příčina, abyste vytahoval pistoli? Price je hubatý, a jistě k zlosti, ale nemůžete ho zabít jen proto, že řekl to, co víme všichni.“

„To děvče s králíčíma ušima to nevědělo,“ vybuchl Gaines.

„Ne, to vidím. Ale co na tom záleží, když nebude mít nikdy příležitost to někomu povědět?“ odvětil klidný Beady.

Laramie, pozoruje a naslouchaje jako tretka, vytušil, že odhadl toho cizince správně. Ani Price, ani Gaines nevěděli, co věděl Laramie – že kdyby Gaines stiskl spoušť, znamenalo by to smrt i pro něho.

„Hm?“ ozval se Gaines.

„Gainesi, víte dobře, že to děvče teď už nepustíte,“ řekl Beady. „K čemu by tedy bylo střílet Price? Budeme všichni v jednom pytli, a musíme zmizet z kraje.“

Gainesův obličej zrudl, vyhodil pistoli do výše, chytil ji za pažbu a vsunul ji pak do pouzdra.

„To máte pravdu, že ji nepustím!“ vybuchl vášnivě.

Tu se Lenta zvedla a stanula majíc každý sval napjatý. „Chessi Gainesi – když si pomyslím, že jste se mi někdy líbil!

...Vy netvore ohavný!“ vykřikla na něho, jako vtělení hrůzy i opovržení. „Měl jste někdy matku? Měl jste sestru?“

„Jako že tady stojím, dostanu vás, Lento Lindsayová!“ zvolal rázně.

„Nikdy živou!“ vzkřikla a skočila ke dveřím. Skočila hbitě jako kočka a byla by ze dveří vyběhla, ale cosi ji zarazilo, a ona přidušeně vykřikla.

Gaines skočil za ní jako tygr. Popadl ji, zvedl do výše a ona kopala do vzduchu. „Živou, to se můžete vsadit!“ zvolal s jásavou zuřivostí. Bila po něm rychle se míhajícími pěstmi, vykroutila se mu hbitě a svižně z rukou a narazila do stěny. Tam ji přitiskl a popadl ji se směsí vzteku a vášně, ale náhle se napřímil, jako by jím byl projel elektrický proud.

„Ou!“ vyštěkl, odtrhl se od ní a obrátil se k světlu. Držel se za krk a mezi prsty mu kanula krev. Kousla ho.

Laramie měl svou pistoli namířenou. Jediný další pohyb Gainesův k dívce by byl býval jeho posledním. S obličejem zkřiveným bolestí a vztekem zvedl Gaines třesoucí se ruku do výše.

„Vy kočko! Vy budete – kousat?“ zasyčel.

„Jak se máte, Chessi?“ ozval se nějaký hlas od dveří. Z jeho veselého tónu zněla smrt.

Gainesova ruka ve výši ztrnula. Jen jeho oči se hýbaly – zadívaly se – vyvalily se.

„Tisíc hromů, jak jsem nerad, že vás musím zabít rychle!“ zazněl onen hlas zvenčí, hrozný ve své jistotě.

V Laramieovi poskočila krev. Ještě zcela nepatrný stisk prstu a jeho pistole by byla spustila. Osamělý! Rudý plamen vyšlehl od dveří – obláček kouře. Chatou zazněla dunivá rána. Mozek Chesse Gainese se rozstříkl po komíně a on sám odletěl, jako by byl vymrštěn prakem.

Kapitola XV.

Laramie se zvedl tiše na levou ruku a jeho pohled přeběhl k Beadymu. Sotva že dozněla ona dunivá rána, vytáhl Beady pistoli a skočil z lavice jedním pohybem. Druhým skokem byl u stěny ve stínu u dveří a tam zvedl pistoli, aby zabil Osamělého, až do chaty vejde. To bylo znamení pro Laramieho, aby střelil.

Beady padl vpřed, když chatou zazněl silný výstřel.

„Ruce nahoru – vy ostatní! Rychle!“ zavelel Laramie vstav na

kolena.

„Myslím, že to bude Laramie,“ zazněl sveřepý hlas a Osamělý překročil tmavou postavu, ležící u dveří, a vstoupil do chaty. Vtom se rozletěly protější dveře a objevil se Williams drže pušku vpřed, a za ním Wind River Charlie, který skočil vedle něho.

Tři hlavně se leskly zlověstně v pohasínajícím světle ohně. Jude a Price klečeli mezi balíky a náčiním natahující ruce do výše a jejich bledé obličeje svítily v šeru. Lenta se patrně zhroutila v koutku u komína.

„Laramie!“ zavolal Osamělý.

„Tady jsem,“ odpověděl Laramie.

„Kde?“

„Nahoře na půdě.“

„Byl jste tam od začátku,“ řekl Osamělý. „Mohl jsem si to myslet... Pojd'te dolů a udělejte světlo.“

Laramie sestoupil po žebříku obličejem vpřed, ale když pohlédl na ohromené zajatce, vsunul pistoli do pouzdra a hodil na oheň sosnové šišky. Vzplanuly jasným plamenem.

„Kde je Dakota?“ otázal se Laramie dychtivě. „Johnson a Mendez jsou tam venku.“

„Slyším Dakotu přicházet,“ odpověděl Wind River Charlie.

„Lezte tam, niggere,“ poroučel Dakota venku.

„Už jdu, veliteli. Nemusíte mě už dloubat tou puškou,“ zazněla odpověď.

Do chaty přivrávorál černocho žlutého obličeje, koulící očima, uhýbaje se hlavní pušky, kterou mu tiskl Dakota do zad.

„Tady je Johnson,“ hlásil Dakota. „Ten greaser nás asi slyšel a honem zmizel.“

„Kde je Mendez?“ otázal se Osamělý.

„Nevím, pane. Mluvil jsem s ním tam venku u koní. Neřekl nic a když jsem se po něm podíval, byl pryč.“

„Aspoň nám uspořil práci s věšením,“ řekl Osamělý, který měl patrně velení. „Charlie, sežeňte někde provazy.“

„Sedla jsou venku, Charlie,“ dodal Laramie.

Charlie zmizel do tmy a za chvíli ho bylo slyšet, jak přehazuje

sedla ve stání. Vrátil se brzy nesa svinutá lasa.

„Charlie a Dakoto, přeřízněte jedno na tři kusy a svažte těm hombres ruce za zády,“ řekl Osamělý.

Rozkaz byl brzy vykonán a Osamělý vsunul pistoli do pouzdra, usedl na lavici a hodil sombrero na stůl. Jeho obličej byl jako popelavá maska.

„Teď odtáhněte ty mrtvé do kouta, aby nám pohled na ně nekazil večeri.“

Mezitím Laramie poklekl k Lentě. Ležela opřena zády mezi dřívím a komínem. Její drobný obličej byl skorem bílý a byl v něm výraz utrpení. Její oči se teď naprosto nepodobaly očím dítěte.

„Inu, myslil jsem jistě, že jste mrtvá pro svět, Lento,“ řekl Laramie a zdálo se, že při pohledu na tu dojemnou otrhanou postavu a na její oči všechna jeho dřívější náklonnost k svěhlavé dívce se vrátila. Měla v povaze to, čeho si Laramie nejvíce vážil – srdnatost. Pozdvihl ji trochu, aby se jí leželo pohodlněji, a pokoušel se uhladit její rozčuchané vlasy.

„Ne – neomdlela jsem,“ zašeptala držíc se Laramieho. „Když jsem chtěla utéci – spatřila jsem Osamělého venku. Poznala jsem – že jsem zachráněna... Ale viděla jsem – slyšela jsem všechno. Je mi z toho zle, ale jsem tolik ráda!... Ach, Laramie, on se nepodíval vůbec – na mne. Co si – myslí?... Řekněte mu – že – že se nestalo vůbec nic – že –“

„To je jisté, že se vám nic nestalo,“ vpadl jí Laramie mírně do řeči. „Slyšel jsem vás, Lento, a měl jsem z vás ohromnou radost. Jste nejstatečnější dítě, jaké jsem kdy viděl, a jednou vás jistě poprosím za odpuštění. A teď se vzpamatujte. Vaše strasti už skončily.“

„Snad skončily... Ale řekněte mu to, Laramie – prosím vás!“ zašeptala.

„Parde!“ zavolal Laramie obraceje se k Osamělému, který seděl posupně zachmuřen u stolu. „Lentě se nestalo nic. Je slabá a není jí dobře, to je jisté, ale není raněna... A neudělali jí vůbec nic!“

„Tak?... Díky Bohu za ni a za Hallii,“ odvětil Osamělý bez pohnutí a ani nepohlédnuv k nim.

Lenta přitáhla Laramieho k sobě a zašeptala mu: „Vidíte! On

tomu nevěří – nebo je mu to jedno... A já – och – Laramie –“

„Jen se uklidněte, dítě. Jste příliš rozčilená. Teď nemyslete na nic. Přemáhejte se. Považte jen, jak to všechno skončilo! Nejste ani raněna, a nic vám neudělali. Ráno vás odvedeme domů – k Hallii a k vaší matce. To je přece dost krásné, a na to teď myslíte.“

Nebylo snadno vybavit se z Lentiných svírajících ruček, nebo se odvrátit od jejích velkých, prosebných očí.

„Pojďte sem, Laramie. Nejste žádná ošetřovatelka a není-li té dívce nic, hleďme si věci,“ řekl Osamělý.

„Myslím, že to ostatní může počkat až do rána,“ odvětil Laramie přistoupiv k Osamělému a mluvě tiše.

„Ne. A myslím, že bude dobře, ponecháte-li mi velení v téhle tlupě.“

„To jistě, chcete-li. Ale proč?“

„Kvůli Hallii,“ odvětil Osamělý tiše. „Kdyby se snad prozradilo něco z toho, co se stalo. Rozumíte, parde?“

„Inu, nevím, rozumím-li tomu,“ protahoval Laramie. „Teď není čas na sny.“

„Ale k čertu!... Já převezmu odpovědnost a budu lhát Hallii. Jenže musíte přimět Lentu, aby mlčela o téhle krvavé řeži.“

„To jistě. Myslím, že se vám mohu za to zaručit.“

„Dobrá. A máte snad nějakou radu?“

„Jen jednu. Svědectví mrtvých není tak jisté, jako svědectví živých. Slyšel jsem pravdu o Arlidgeovi a Allenovi. Je to to, co jsme si mysleli, Osamělý, ale nemohli dokázat. Řekl bych, abyste tomu niggerovi nahnal hodně strachu. A potom mu řekněte, že ho pustíte, prozradí-li všechno.“

„Mhm. Udělám všechno, co řeknete, Laramie, ačkoli mě hrozně mrzí, že ho nebudu vidět, jak visí s ostatními.“

„Mne to také jistě mrzí,“ odvětil Laramie zamyšlen, jako by se nemohl rozhodnout.

Price pozoroval rozmluvu Osamělého s Laramiem, ale nemohl jí rozumět. Zvolal traslavým hlasem: „Mulhalle, neměli jsme – nic s tím – když Gaines unesl to dítě.“

Osamělý se tvářil, jako by neslyšel domlouvání svého dávného

nepřítele. Svinoval si cigaretu klidnými prsty. Jeho netečnost byla nápadná i Laramieovi a jeho ztrnulý obličej byl jako maska zkázy. Jisté bylo, že to Price poznal, a pokoušel se promluvit znovu, ale nemohl ze sebe vypravit slova.

„Ale nechte si to,“ vpadl mu do toho Jude s drsnou roztrpčeností. „Vy jste nás do toho přivedl. A teď si spolkněte svou medicínu.“

„Dakoto, potřebujeme velký oheň venku, abychom dobře viděli,“ promluvil Osamělý.

„Ba ne,“ ozval se Laramie. „Přiložte na oheň tady... Odvedu tu dívku ven.“ Přistoupil k Lentě a sehnul se, aby ji zvedl.

„Co chcete, Laramie?“ otázala se.

„Inu, jisté je, dívkenko, že vám bude – že je to lepší venku – je tam lepší vzduch, a potom vám upravím lůžko,“ odpověděl.

„Mohu jít,“ řekla a vstala, aby to dokázala. Laramie ji vyvedl ven.

„Sedněte si tuhle, Lento, abych na vás viděl,“ řekl a mírně ji přiměl, aby usedla a opřela se zády o stěnu. Vrátil se pak a usedl na prahu, obrácen dovnitř.

„Laramie, co chce Osamělý dělat – s nimi?“ zašeptala dívka bojácně.

„Inu, to vám nemusí dělat starost. Nebude to nic velkého, myslím.“

„Ale nechce snad toho Price docela pustit, že ne?“ namítala důrazně. Laramie se zastyděl, že jí má klamat, a nevěděl, co by na to řekl. Dívka vstala a nahlédla do chaty opírajíc se o Laramieova ramena. Oživený oheň ozařoval jasně přední konec chaty.

„Osamělý!“ zvolala Lenta pronikavě. Oči všech obrátily se k ní a svítily chmurně. Sosnové šišky praskaly. „Ten Price je horší než Gaines. Dnes, když nás potkal – díval se pořád po mně... Och, viděla jsem mu do duše! A číhal na nás tady, aby zabil Gainese. Chtěl dostat mne.“

„Tak?“ odvětil Osamělý s klidem, který byl při něm velmi podivný. „Jsem vám velmi zavázán, slečno Lindsayová. Jsme velice rádi, že se naše podezření potvrdilo.“

Lenta se dívala chvíli na něho a pak se zvolna odvrátila mručíc si něco. Laramie jí řekl, aby šla poněkud dál od dveří podle stěny,

aby byla z doslechu.

Ozval se rázný rozkaz Osamělého:

„Charlie, přehod'te kličku přes ten trám nahoře!“

Hubený jezdec poodešel doprostřed chaty s provazem v ruce. Tím zůstaly otevřené dveře na té straně nehlídány. Jako střela skočil Jude k nim. „Hrome, mě nepověsíte!“ Oním skokem dostal se ze dveří, ale výstřel z Dakotovy pistole ukončil jeho útěk. Dakota vyšel ven, vrátil se a zavřel za sebou dveře.

„Myslím, že už nebudeme muset,“ řekl mrazivě.

Wind River Charlie prohodil kličku lasa obratně trojúhelníkem mezi vodorovným trámem a střechou. Klička padla přes trám dolů a pohupovala se zlověstně jako hlava hada.

„Tede, miřte pistolí na Price a hne-li se, střelte ho do břicha,“ řekl Osamělý tiše. „Charlie, dejte mi ten provaz, a vy s Dakotou přivlečte sem toho niggera.“

Učinili tak a přehodili kličku černochovi přes hlavu. Osamělý zatáhl za laso, povytáhl Johnsona tak, že stál na špičkách, a držel ho tak chvíli.

„Jak se vám to líbí, niggere?“ zašeptal a popustil laso.

Johnson došlápl plně na nohy duse se a svíjeje. Charlie uvolnil kličku. Černoch popadal dech, jeho žlutý obličej se ošklivě křivil a koulel očima tak, že se ukazovala velká část bělma.

„Měli byste – mě zabít – slušně,“ řekl škrceným šepotem.

„To je všechno, co chcete říci, Johnsonsone?“ otázal se klidný Mulhall.

„Proboha – nevěšte mě... Neudělal jsem nic.“

„Jste zloděj koní.“

„Ne, pane, to nejsem. Nikdy!“

„Ale jste zloděj dobytka.“

„Ano, to jsem. Ale nebyl jsem – nikdy – dokud ten Arlidge – mě k tomu nesvedl,“ hájil se černoch.

„Inu, to je zlé, protože vás musíme pověsit.“

Pohled na černocho byl dojemný. Ale Johnson nebyl bez odvahy.

„Nelsone, vy jste velitel tady... Nemohl byste ho přemluvit, aby mě zastřelil?... Je mi jistě hrozné – že bych měl viset – na provaze.“

„Same, myslím, že bych mohl, kdyby –“

Osamělý se zvolna zavěsil do lasa a zatahl. „Pomozte mi, Charlie... Ale pozor, ať mu nic neuděláte.“ Táhli spolu zvolna černocho nahoru, až jeho hlava a krk byly jako hlava a krk želvy. Jedna noha se zvedla od země, a pak druhá. Visel volně. Kolena sebou křečovitě trhala, z úst se mu dral hrozný sípavý zvuk. Vtom ho pustili na zem. Tentokrát vrávoral a byl by padl, kdyby ho nebyl držel provaz.

Laramie pohlédl na zsinálý obličej Price. Ten měl oči pevně zavřeny.

Charlie uvolnil znovu kličku. Johnson byl skorem uškrcen. Kašlal a dech mu v hrdle hvízdal.

„Co tomu říkáte, niggere?“ otázal se Osamělý.

„Jsem hotov – myslím – je po mně – už.“

„Same, je vám život milý, co?“

„Bože, nikdy jsem – nevěděl – jak milý.“

„Inu, chcete udělat něco, abyste si život zachránil? Budete mluvit?“

„Ano, pane, to jistě budu.“

„Je Allen zloděj dobytka?“

„Neviděl jsem ho nikdy – krást dobytek. Ale prodává předčlené značky – pane – to jistě dělá.“

„A což Arlidge?“

„Arlidge dobytek krade a odhání, pane. On vedl to první hnaní – nežli jste vy všichni přijeli s Lindsayem. Slyšel jsem, jak řekl Gainesovi, že Lindsay to koupil od Allena.“

„A kdo jel při tom hnaní, Same?“ ptal se Laramie.

„Byl to Gaines a Juan a já – a na víc lidí se nepamatuju.“

„Nelžete, Same. Buďte rád, že máte příležitost zachránit si krk. Jen si vzpomeňte!“

„Inu, pane, byl tam Fork Mayhew, a – a –“

„A já!“ ozval se Wind River Charlie prudce. „Ale, Laramie, přísahám, že jsem nevěděl, že ten dobytek je kradený. Dověděl jsem se to teprve potom. Já, Fork a Red jsme nevěděli o ničem. Nelíbilo se nám to, ale nevyptávali jsme se na to. Potom nám Gaines řekl, že Lindsay koupil ten ranč od Allena, a že vlastně jsme kradli dobytek.“

„Mhm. A to je to, co měl Arlidge na vás, Charlie?“

„Ano, veliteli, a nic víc.“

Laramie zvedl ruku na znamení, že výslech je skončen. Osamělý škubl lasem tak, že klička spadla s Johnsonova krku.

„Jděte na místo, Same... Tede, dloubněte sem toho druhého tamhle.“

Ale žádné dloubání puškou nehnulo Fricem. Ležel opřen o stěnu jako mrtvý. Osamělý tedy uchopil kličku, povytáhl laso přes trám, došel třemi dlouhými kroky k Priceovi a hodil mu kličku na krk.

„Price, pamatujete se, jak jste kdysi dělal tohle mně?“ řekl zcela chladně. V jeho úsečných slovech bylo něco více než spravedlnost pohraničí. Price byl strachem skorem bez sebe, ale přesto poznával, že prosba o milost by byla marná.

Osamělý se vrátil doprostřed chaty, vyskočil, a zachytil a stáhl konec lasa dolů. „Tede a Dakoto, pojd'te nám pomoci.“

Všichni čtyři táhli společně, odtáhli Price od stěny, přes lavici, až porouchali stůl a na konec visel Price ve výši.

„Držte – tady,“ hekal Osamělý a zatím co ti tři drželi zmítajícího se Price ve výši, uvázal Osamělý konec provazu k jednomu z trámových pilířů, které nesly půdu. „Myslím, že to stačí, pusťte.“ Když tak učinili, laso se natáhlo a Price poklesl asi o stopu níž, ale všechno dobře drželo. Osamělý stanul s rukama v bok a pozoroval škrťícího se muže; jeho malá postava a pevné stojící, ven prohnuté nohy působily zvláštním dojmem.

Laramie seděl na prahu a díval se také. Účastnil se již mnohých lynčování, při nichž zpočátku byli trestáni nejnenáviděnější ze všech psanců pohraničí, – zloději koní, a v pozdějších letech zloději dobytka. Byl to všeobecný zvyk, zavedený proto, jak se pamatoval, aby zastránil kovboje a zabraňoval, aby se nedali na špatné cesty. A výsledek nebyl valný.

Tento drsný soud připomněl teď Laramieovi, jak odporné i marné je takové jednání. Zdálo se mu, že vykonává soud nad Pricem a lidmi jeho rázu, i nad jeho popravčími, z nichž jedním byl jistě i on sám. Nepomáhal sám často táhnout za provaz? Ale zdálo se mu také, že sedě zde pozoruje ten děsivý výjev očima Hallie Lindsayové. Ona ho

změnila. Zákon Západu byl takový, jaký byl, a on jej nemohl změnit. Ale tušil, že jej změni příchod žen na pohraničí. Price v křečích kopal tak prudce, že se rozhoupal po střed chaty. V jedné chvíli pohnul se prudce k Mulhallovi, který stál dosud jako socha. To vytrhlo mstícího se jezdce z jeho ztrnulosti. Uhnul se rychle a jeho obličej byl bledý a stály na něm kapky potu.

„Odneste to jídlo ven, hoši,“ promluvil chraptivým hlasem. „Rozdělám tam oheň.“

To učinilo konec dosavadnímu napětí. Všichni skočili k práci. Také Laramie se probral ze zamyšlení a chtěl již vstát, když zaslechl nějaký vzdech za sebou. Obrátil se rychle a spatřil Lentu, klesající na zem u dveří. Ta nenapravitelná dívka se dívala za jeho zády, byla svědkem toho příšerného výjevu a na konec opustily ji síly vlivem toho, co by bylo působilo drtivě i na nejotužilejší ze všech průkopnických dívek.

Laramie ji zvedl do náruče. Byla bez vlády. Tentokrát skutečně omdlela. „Hrom do toho!“ zamručel odnášeje ji pod rozložitý strom. „Ale to mi vůbec nenapadlo. Té se jistě nevyrovná žádná druhá.“

Položil ji na trávu a usoudil, že bude lépe, ponechá-li ji v bezvědomí. Jal se pak pomáhati svým druhům. Vynesli z chaty náklady, táborové náčiní a jídlo. Rozdělali oheň, aby měli světlo a mohli dokončit přípravu večeře. Johnsona usadili u stěny. Laramie se pak vydal pro svého koně. Odepjal mu sedlo a uzdu a odnesl to k chatě, kterou bylo ve světle ohně dobře vidět. Jezdci pobíhali sem a tam jako tmavé postavy, hodící se k tomu výjevu. Lenta ležela na místě, kde ji zanechal. Laramie složil své břímě a vrátil se do lesa, aby nasekal sosnových nebo cedrových větví na její lůžko. Nasekal náruč větví, vrátil se k chatě a poznal, že Lenta již sedí.

„Inu, tady jste, a zase v pořádku,“ řekl Laramie vesele hodiv vonné větve na zem. „Uděláme vám jistě měkké lůžko, abyste se mohla trochu vyspat.“

„Spát! Budu moci ještě někdy spát?“ řekla chraptivým hlasem.

„Příroda je podivuhodná, milá dívenko... Jen se podívejte! Tady je hezky vysoká vrstva větví. Na tu dáme sedlovou pokrývku a touhle druhou se přikryjete. A pěkný kousek dřeva za podušku.

Tak!“

„Laramie, zůstanete – u mne – celou noc?“ tázala se a hlas se jí chvěl. „Ted, když je – po všem – opouštějí mě síly.“

„To jistě. Sednu si tady a budu vás držet za ruku celou noc. Myslím, že se mi ani nechce spát. Ale dovedu spát i vsedě.“

„Někdo mi pokropil obličej vodou. Myslíte, že to byl – Osamělý?“

„Nevím. On je bezohledný, když se dopálí.“

„Dopálí? Uf! Kdyby to byla jen zuřivost!“

„Inu, nevšímejte si toho vůbec, Lento.“

Ale bylo jisté, že její zasmušilé, bojácné oči sledují toho malého jezdce všude, kam jen se hnul. Pracoval horlivě u ohně a pomáhal Charlieovi, který připravoval večeři. Nakonec přišel k nim Ted.

„Jak je vám, Lento? Byla to tak zlá zkušenost, jaké dosud snad žádná dívka nezažila. Ho by to nebyla vydržela.“

„Tede, přemohlo mě to trochu. Je mi jako otrávenému štěněti.“

„Trochu dobré teplé bramborové polévky vás posilní.“

„Pojďte a berte!“ zavolal Charlie.

„Přinesu vám něco,“ řekl Laramie a hnul se, aby tak učinil.

„Laramie, lichotíte mi. Neměla jsem od včerejška v ústech, ale nemohu jíst.“

Osamělý nastavoval uši tak, že mu neušlo nic, co se na jednom určitém místě mluvilo. Klečel s pánví v ruce.

„Poslechněte, dívčino, chcete nám chudákům přidělovat starostí?“ otázal se. „Máme před sebou dva dni tuhé jízdy a jistě nějaký boj, nežli vás dopravíme domů. A nebudete-li jíst, dojdou vám síly a zdržíte nás.“

„Budu – jíst,“ zašeptala kvapně Lenta a vzala hrnek od Laramieho. A jedla, ačkoli každé sousto nutila do sebe násilně. Laramieovi jí bylo líto a zlobil se na Osamělého. Bylo jisté, že to nebyla vhodná chvíle pro citovosti, ale Laramie nechápal, proč by měl Osamělý býti tvrdý jako křemen. Zavládlo pak ticho, které porušil jen Osamělý, když řekl Dakotovi, aby rozvázal černocho a dal mu najíst.

, Jsem celá tak ztuhlá a bolavá,“ řekla po chvíli Lenta a vstala.

„Projdu se trochu.“

„To je správná řeč!“ odvětil Laramie. „Hrome, děvčátko, začínáte se mi zase líbit!“

„Děkuji vám, Laramie. Změnilo se i moje srdce.“

Laramie si rozložil sedlo a pokrývku vedle Lentina lůžka, takže její bylo mezi ním a stromem.

„Parde, nemyslíte, že by se mohl ten greaser potloukat někde tady, aby si na nás střelil ze tmy?“ otázal se Laramie.

„Ba ne, pokud znám greasery,“ odpověděl Osamělý.

„Jeden jezdecký kuň chybí,“ dodal Dakota. „Myslím, že ho vzal Juan. Žene se teď asi někam někam pryč.“

„Přesto postavíme stráž,“ řekl Osamělý. „A já budu hlídat první.“

„Myslím, že nikomu z nás nebude příliš do spaní,“ dodal Laramie.

Lenta se přikradla, ulehla na lůžko a natáhla se. Její oči byly neobyčejně velké a svítily v jejím bledém obličejí.

„K rámu bude chladno,“ řekl Laramie a přikryl ji zčásti. „Potom tu pokrývku přetáhnu přes vás.“

„Zůstanete u mne celou noc?“

„To jistě, dívkenko.“

„Nebála jsem se nikdy potmě a neměla jsem nikdy těžké sny. Ale... nechte mě držet se vaší ruky, Laramie.“

Držela jeho ruku oběma svými a po chvíli se její těžká víčka zavřela. Laramie se nadál, že usne, a usnula skutečně velmi brzy a pustila se jeho ruky. Laramie seděl dívaje se na její rozčuchanou hlavu, na bledý obličej a lehce se zdvihající hrud'. Bude-li tato zkušenost naučením pro ni, skončí všechno dobře. A Laramie usoudil, že bude – i pro takového ztřeštěnce, jakým byla Lenta Lindsayová. To mu působilo velkou radost. Po chvíli opatrně vstal a přistoupil k sedícím jezdcům.

„Inu, vy starý čarodějníku, jak to, že jste byl v té chatě a čekal na nás?“ otázal se Osamělý.

„Inu, když jsem se s vámi rozešel, dojel jsem brzy na místo, kde stopa odbočovala nahoru na vrch. Bylo mi to divné a usoudil jsem, že za Gainesem nejdete jen vy. Když jsem viděl, že stopa vede od hřebene stranou, prohlédl jsem si údolí kukátkem. Brzy jsem viděl

Gainese a jeho tlupu s dívkou. Napadlo mi, že bych ho mohl předhonit, když pojedu rychle po hřebeni a potom dolů. Udělal jsem to. Přišel jsem k téhle chatě a viděl jsem, že přijíždějí koně. Ale jeden byl bílý, a tu jsem poznal, že ještě někdo jiný předhonil Gainese. Byl to Price. A proto jsem vylezl na půdu.“

„Vy starý vlku!“ zvolal Ted vřele. „Byl to Osamělý, který se dostal za Price. Jel jsem pomalu a Charlie a Dakota mě dohonili brzy. Viděli jsme, jak Priceova tlupa sestupovala z vrchu a číhala na Gainese. Počkali jsme tedy na Osamělého. Když přijel, čekali jsme, že přijedete brzy i vy. Ale když jste nejel, poznali jsme hned, že zas provádíte nějaký z těch svých starých kousků.“

„Inu, měli jsme jistě štěstí,“ protahoval Laramie. „Kdybych nebyl býval na půdě, někdo z nás byl by dostal kulku do těla. Ten cizinec, jakýsi Beady, který jel s Pricem – se mi zdál nebezpečný. Štval Price proti Gainesovi. A když Osamělý zahájil ples, nepustil jsem Beadyho s očí.“

„To bych rád věděl, kdo to byl. A co chtěl dělat, parde?“ řekl zvědavě Osamělý.

„Inu, ještě než Gaines dopadl na zem, byl Beady za dveřmi s pistolí v ruce... Doufám, že jste v té chvíli nebyl u dveří vy.“

„Byl jsem, to se můžete vsadit. Měl jsem už nohu na prahu, když vaše pistole bouchla. Víte, usmyslili jsme si to takhle. Dakota si měl vzít na starost ty dva u koní, Charlie a Ted měli vpadnout zadními dveřmi a já předními. Bylo ovšem stanoveno osudem, že já složím svou poklonu Gainesovi. Chtěli jsme tam vpadnout najednou, aby neměli kdy ukrýt se, a přimět je, aby zvedli ruce.“

„Inu bylo by to jistě dopadlo špatně s vámi a se mnou také, a snad i s Charliem, kdyby tam nebyl býval Laramie,“ řekl Ted vážně.

Chvilí bylo ticho. Osamělý shraboval holí žhavé uhlíky. „Po druhé – co?“ řekl tiše a hlas se mu podivně lámal. „Inu, přiznávám se, že jsem nebyl dost ostražitý – kvůli té dívce... Ale byl jste tam vy, parde.“

Kapitola XVI.

Hallie klesla na měkké seno, neviděla pro slzy a byla tak rozrušena a přemožena prudkými dojmy, že její mysl byla ve zmateném víru. Ale drsné Laramieovy polibky pálily ji na tvářích a šíji, bodaly na rtech, až se poněkud ovládla a její vědomí se rozjasnilo.

Zvedla se prudce a otřela si zvlhlé oči. Byl pryč! Slyšela dupavé, zvonivé kroky, zanikající v dáli. Vyhlédla ze stání ven. Nikde nebylo nikoho! Ta katastrofa neměla svědků. „O-ch!“ zašeptala škrceně, když pohlédla na svou zmuchlanou blůzku a ohmatala si vlasy. Jeden rukáv měla vyhrnutý nad loket. Na šatech měla jemný prach sena. „Ten – divoch!... Div mě – neroztrhal na kusy... A já – já – O-ch –“

Toto trpké zvolání, zmírající v hrdle, nemělo příčiny v zuřivé ráně, kterou zasadila Laramieovi. Bylo způsobeno prudkým pocitem hanby – při hrozném poznání. Laramieova spousta polibků zapůsobila hrozně na ni – k její zkáze. Nemohla toho pochopiti, ale bylo to jisté. Zdálo se, že polibky spálily jakousi podivnou, chladnou hradbu kolem jejího srdce a uvolnily je, aby skočilo jeho srdci vstříc. Z počátku ji to zděsilo, rozzuřilo, ale potom ji uchvátil proud mocného, sladkého, neodolatelného šílenství.

Stalo se! Tragicky zašeptala poznání neodvratnosti tohoto osudu. Jaká spousta udála se v ní – jaká spousta je asi patrna na ní! Oprášila si šaty a zapjala rukáv. Na pásku rukávu byla červená skvrna. Krev! Čí? Vtom si vzpomněla na jeho krvácející rty. A on ji líbal těmi krvácejícími rty! Vyhledala kvapně kapesník a otřela si obličej. Ano – zase krev – a zase – Snažila se zastavit proud svého vědomí – jako by bylo možno zastavit proud řeky. Zvedla své sombrero, rukavičky a bičík a vyběhla zadem ze stáje jako provinilec. Nikde nebylo vidět nikoho! Vyběhla pod topoly na cestu a běžela daleko od ohrad; na skrytém, stinném zeleném místě vrhla se na zem bez dechu a ležela dívající se do modré oblohy.

Po dlouhé trýzni našla si vysvětlení. Laramieovi se znechutili Lindsayové – jejich dětinský názor na rančování. A jako ostatní jezdci, v bezohledné a snad trýznivé chvíli, neodolal takové

příležitosti, jako by jí nebyli odolali jiní. Políbil ji. Potom, po její ráně, rozzuřen, vrhl se – co všechno učinil – ten surovec? Ale jeho prudká, tvrdá, smělá primitivnost vzbudila cosi podobného i v ní. Ještě okamžik toho jeho drtivého objetí – ano, ještě jediný tvrdý polibek – a byla by ho popadla kolem krku a sama tiskla k sobě. V tom byla ona hrůza jejího poznání. Ach, ví to určitě! Nemůže klamat sama sebe. Jednu ruku měla kolem jeho krku a druhá se k ní šinula, aby se s ní spojila, když se odtrhl. On to neví – netuší, jak divoce se na to zachovala. Co učinil s ní tento Západ? Učinil z Florence ženu, než jí bylo dvacet let, zničil Lentu, rozerval ji – ji, Harrietu, která se vzdala lásky navždy – a našel v jejích hlubinách jinou ženu, divošku, tygřici, nespoutanou, vzdornou, která miluje krví, tělem, myslí a s takovou vášní, že její bývalý románek je proti tomu jako plamének svíčky v bouři.

Skřípání kol na písčité cestě vytrhlo Hallii z jejích bouřlivých úvah. Vyhlédla mezi listím a spatřila dvě bryčky jedoucí k stájím. Koně, povozy i vozkové byli jí vůbec neznámí. Hosté! Polekalo ji to. Jaká to nevhodná chvíle pro návštěvu nějakých přátelských rančerů, s nimiž se Lindsayovi seznámili v La Juntě!

To změnilo ihned běh myšlenek Harriety. Spěchala po cestě z údolí nahoru a dorazila do svého pokoje aniž koho potkala. Tam se převlékla z umazaného a pomačkaného jezdeckého obleku a zaříkala se vášnivě, že jej nikdy již na sebe nevezme. Oblékla se kvapně a snažila se tvářit, jako by se svět nebyl zbořil. Pokusila se usmát a viděla v zrcadle, že úsměv dost dobře zakrývá rozruch v jejím obličejí.

Jud se na ni mračil, když šla podle otevřených dveří kuchyně. „Nechci lunch, Jude,“ řekla mu a on jí odvětil mrzutě, že nejí ani tolik, co by udrželo králíka naživu. Smích a hlasy z obývacího pokoje potvrdily tušení Hallie, že přijeli hosté. Došla k otevřeným dveřím a nahlédla dovnitř.

Flo, neobyčejně rozčilená a tudíž půvabná, držela za ruku jakousi dívku, asi devatenáctiletou brunetu, která byla jistě sestrou Teda Williamse. Hallie, náhle užaslá, spatřila matku, zářící jako vždycky, když přišli hosté. Nějaká hezká, šedovlasá žena velmi uhlazeného

zevnějšku seděla s paní Lindsayovou a za nimi dva muži mluvili s otcem Hallie.

„Tady je!“ zvolala Flo a vyskočila.

Lindsay zavolal vesele: „Tak jen pojď, dceruško! Paní Williamsová, to je moje nejstarší dcera Harrieta.... Pane Williamsi a Stricklande, představuji vám velitele ranče Španělských hor... Hallie, to je štěstí! Tedova matka, otec a sestra přijeli na Západ za Tedem. A tento pán je pan Strickland, s nímž jsi se už setkala v La Juntě. Je to největší dobytčár ve východním Coloradu.“

„Jsem velmi rád, že vás poznávám, Harrieto,“ odvětil pan Williams vlídně a podával jí ruku. „Jsem rád, že je aspoň jedna dcera z rodiny Lindsayů, která dosud neutekla z domova.“

Tedova sestra Kitty pozdravila se ostýchavě s Harrietou. Pan Williams mluvil vesele a lichotivě k Harrietě a pan Strickland,

Západ'an vysoké postavy, osmahlý, orlích očí a více než prostředního věku stiskl dvorně ruku Hallie. „Slečno Lindsayová, jsem jistě rád, že vás zase vidím. A jste-li velitelem ranče Úhel s tečkou, jsem si jist úspěchem své návštěvy.“

„Pane Stricklande, jste jako všichni ostatní mladí Západ'ané?“ odvětila Hallie.

„Inu, kdybych byl tak o dvacet let mladší, to byste teprve viděla,“ řekl dobytčár směje se srdečně.

„Je velká škoda, že jste nepřijeli všichni aspoň o den dříve,“ řekla Hallie ke všem hostům. „Jsme – rozčileni. Lenta – utekla, a Ted s jinými jezdci jel za ní, aby ji přivedl.“

„Vdanou, nebo ne?“ otázala se paní Williamsová usmívajíc se.

„Ať už tak, nebo onak.“

„A jste pro toho mladého muže?“

„To sotva. Je sice dost hezký a dost divoký i na mou divokou sestru, ale není snad – nic jiného, co by ho doporučovalo.“

„A co říkáte tomu, že náš syn utekl s vaší druhou sestrou?“ dodala usmávající se matka.

„Z toho mám velkou radost.“

„A já také,“ řekla Kitty tiše. „A nemohu se už ani dočkat, až uvidím Teda.“

„Poznala jsem hned, že jste jeho sestra. Ted je velmi hezký.“

„Děkuji vám. Ale hezkých jezdců je tady jistě hodně. Nemohli byste najít nějakého pro mne? Slyšela jsem o tom Laramie Nelsonovi tolik, že bych ho ráda poznala.“

„Och, Laramie –“ odvětila Harrieta nuceně a zdálo se jí, že v ní srdce náhle pokleslo. „Ano, vypadá také dost slušně... Snad vám při všech těch řečech neřekli, že je to pistolník. On vede ty jezdce za Lentou. Myslím, že Laramie už zabil nejednoho člověka.“

„Pistolník? – Zabil někoho!... Ach, to je hrozné!“ zvolala dívka z Východu.

„A Ted byl – jak se zde říká, jezdcem – jezdcem s pastvin, po celou tu dobu?“ otázala se paní Williamsová zděšeně.

„Deset let, myslím, že řekl. A poslední čtyři léta žil v přátelství s Laramie Nelsonem a ještě jiným naším jezdcem, Osamělým, jak mu říkají. Jsou všichni jako bratři.“

„Osamělý? To je zvláštní jméno!“ zvolala Kitty.

Paní Williamsová pohlédla s obavou na svého manžela. „Otče, obávám se, že se Teda zhrozíme.“

„Jsem připraven na všechno,“ odvětil Williams vesele. „Ale nedělám si už starostí. Přijmu Západ tak, jaký je. A hned tady mě nadmíru uspokojuje. Měl jsem po léta strach, že nám Ted způsobí hanbu – že z něho bude lenivý opilý kovboj. Ale jsem si jist, že se budu musit za to omlouvat.“

Florence na něho pohlédla s hrdým úsměvem.

„To jistě budete muset. Ted je od něčeho takového na hony daleko. Je to nejušlechtilejší hoch na světě.“

„Konec vše napraví,“ odvětil pan Williams vroucně.

„Paní Williamsová, zůstanete ovšem u nás?“ otázala se Harrieta. „Připravíme vám všechno pohodlí a budeme ohromně rádi, že vás tady máme.“

„Děkuji vám, zůstaneme – dokud se některý z vašich divokých jezdců nezačne dvořit naší Kitty.“

„Některý z nich! Budou se jí dvořit všichni... A upozorňuji vás, Kitty, oni se dvoří jako – jako cyklóny.“

„To bude velkolepé!“ odvětila ostýchavá mladá dáma a oči jí

jiskřily.

Tu promluvil Strickland: „Lindsayi, teď, když tu máme vašeho velitele ranče, mohli bychom si o tom promluvit. Musím odjetí zítra za svítání. A ježto je moje jednání velmi důležité, rád bych si to odbyl co nejdřív.“

„Velitele ranče?“ opakovala Hallie udivena. „To mám být já?“

„Tak mi to aspoň řekl váš otec,“ odvětil Strickland.

„Ach, já – jsem to všechno pěkně zmotala. Od nynějška budu se starat jen o pokladnu.“

„Inu, v tom je skorem všechno.“

„Omluvte nás všichni na chvíli,“ řekl Lindsay vstávaje. „Pojď, Hallie, půjdeme do kanceláře... Pane Williamsi, neřekl jste, že byste mohl dát Tedovi něco do obchodu?“

„Ano, řekl jsem, že bych mohl, bude-li jen trochu slušný a pomůže-li mu to,“ odvětil bodře Williams. „Ale teď, když jsem slyšel, co o něm všichni říkáte, a když jsem poznal jeho roztomilou ženu, jsem ochoten koupit mu kus Colorada za svatební dárek.“

„To je výborné! Pojd'te tedy s námi k té malé poradě. Jdeme!“

Šel napřed s Hallií a Strickland s Williamsem šli za nimi.

„Pane Williamsi, míníte to vážně, že zavedete svému hochovi dobytčářství?“ ptal se Strickland.

„Ovšem – jen odpustí-li mi. Myslím, že jsem nebyl –“

„Hlouposti! To se už spraví. Tatínkové jsou tatínkové. Měl jsem syna, který mě hrozně zklamal. Dal se na špatné cesty – a už se nevrátil.“

„Ach! To je smutné. To je mi opravdu líto.“

„Ale mám ještě dva syny, a oběma se vede dobře. Jeden je tady a druhý v Kansas City, kde prodáváme dobytek... Není to špatný nápad, když byste teď tomu hochovi něco takového zavedl. Pastviny v zdejší kraji mají ohromnou budoucnost, a jednou bude na nich půl miliónu kusů dobytka.“

„Půl miliónu!“ opakoval pan Williams.

Harrieta je uvedla do chládku úpravné kanceláře s netajenou hrdostí.

„Inu, tohle se mi opravdu líbí,“ prohlásil Williams.

„Hallie byla mou pravou rukou už v Ohiu,“ odvětil Lindsay.

„A co budete dělat, až vám některý ten buckaroo s ní odjede?“ otázal se Východňan přímo.

„To není – pravděpodobné,“ koktala Harrieta a silně se zarděla.

„Že ne?“ dodal klidně Strickland. „Inu, kdož ví... A teď, abychom začali, Lindsayi, rád bych, abyste si vy a slečna Harrieta prohlédli tyhle listy.“

„Co je to?“ otázala se Harrieta, když Strickland pleskl svazkem dlouhých obálek na stůl.

„Inu, myslím, že svědčí o mém postavení. Jsou to dopisy od bankéřů, dobytkářů a tak dále. Od soudce z Denveru, od guvernéra v Santa Fé a od jiných dobře známých lidí.“

„Dobrá,“ odvětil Lindsay bera do ruky dopisy, které Strickland vyňal z obálek. „A k čemu to? O vašem postavení?“

„To jsou doporučení, myslím?“ otázala se Harrieta.

„Právě, a na vaše laskavé zdráhání přesvědčit se o jejich obsahu vám řeknu tohle,“ odpověděl Strickland. „Jsem starý dobytkář, a vy jste tady teprve nedávno. Od té doby, co se dobytkářství daří, jsou okolnosti při něm tak složité a spletené, že žádný rančer neví, krade-li mu jeho soused dobytek, či ne. To je to hlavní.“

„Ale k smíchu, pokud jde o vás, pane Stricklande,“ odvětila Harrieta vřele.

„Děkuji vám, slečno. Je to velmi hezké od vás. Ale prokažte mi to laskavost, vy, váš otec a pan Williams, a prohlédněte si je.“

Učinili tak a potom řekl pan Williams Lindsayovi: „Jsou to nepopíratelné a zákonité záruky o postavení pana Stricklanda. Řekl bych, že je to vůdčí postavení.“

„Souhlasím s vámi úplně,“ odvětil Lindsay.

„A vy, slečno Hallie?“ otázal se dobytkář.

„Prohlížela jsem je, abych vyhověla vašemu přání, pane Stricklande, ale nebylo mi toho potřebí.“

„Vy vidíte do lidí?“

„To sotva, pane Stricklande. Ale mám ženský pud. Myslím, že poznám, komu mohu důvěřovat.“

„Důvěřovala jste Lesteru Allenovi?“ otázal se Strickland přímo.

„Naprosto ne,“ odpověděla. „Řekla jsem otci hned, že ho Allen podvedl.“

„A což Arlidgeovi? Pamatuji se, že jste – jevila zájem o něho v La Juntě. Promiňte mi. Je to obchodní věc.“

„Pane Stricklande, musíte uvážit, že jsem nováček z Východu,“ odvětila Harrieta rdíc se jako obyčejně, své mrzutosti. „Zajímala jsem se o Arlidge, snad se mi něco při něm líbilo – ale jistě jsem cítila odpor k němu. Nebyla bych mu důvěřovala v ničem.“

„Děkuji vám. To je přímá řeč. Líbí se mi a líbí se mi i vaše oči, i když nehledím k jejich kráse,“ odvětil Strickland a obrátil se pak k Lindsayyovi. „Můžete mluvit o štěstí, že máte takovou pravou ruku. Směl bych se zeptat, spoléhal-li jste úplně na – na ten ženský pud, jak to slečna nazvala?“

„Ne, nespoléhal, a pak mě to mrzelo,“ odpověděl Lindsay upřímně.

„Inu, dal jsem si práci, abych vyzvěděl všechno, co vědí v kraji o vás, o vaší rodině a o vašich jezdcích. Překvapilo by vás to. Západané si dobře všimají každého nově příšlého, ale počínají si při tom rozvážně. Někdy to bývá nezdravé.“

„Jste velmi laskav, že máte takový – takový zájem, Stricklande.“

„Vůbec ne. Ale jsem v jistém smyslu vůdcem ve východním Coloradu. A teď přijdeme k hlavní věci. V tomto seznamu jmen – tady – jsou uvedeni všichni poctiví dobytkaři z celého kraje, a ten se táhne až do Kansasu a Nebrasky. Budu k vám upřímný. Není vyloučeno, že jsou v něm uvedeni dobytkaři, kteří nejsou poctiví, a je zase možné, že jsme některého vynechali. Ale dělali jsme, co jsme mohli. Bain, Stockwell, Halscomb a já jsme zřídili tuto organizaci, kterou zastupuji já. Nazvali jsme ji Ochranný svaz dobytkařů Španělských hor. Naší snahou je spojit se za účelem ochrany proti zlodějům dobytka. Na Západě se kradlo od začátku a pokud se bude chovat dobytek, bude se krást... Měl jste sám značné ztráty, jak jsem slyšel?“

Lindsay přikývl a rozhodil rukama. „Vydal jsem se na Západ, abych nabyl zdraví. A toho jsem nabyl. A jsem tomu tak rád, že oželím nějakou tu ztrátu.“

„O jaké množství dobytka jste přišel?“

Hallie odpověděla za něho: „Jsme obráni nadobro. Otec koupil deset tisíc kusů od Allena. A skutečné množství zde při našem příchodu bylo mnohem menší. A teď je všečen dobytek pryč.“

Pan Williams se nahnul vzad v mocném úžasu. „Je to možné? Deset tisíc kusů dobytka! To je hrozné! Ty krádeže se dějí jistě ve velkém.“

„Je to metla dobytkářů, pane Williamsi,“ odvětil Strickland důrazně. „Inu, vy jste měl ovšem největší ztráty, Lindsayi. Ale i některým z nás ostatních se ztrácí dobytek, a to stále víc. Hotová vlna zlodějů dobytka se valí na nás a hrozí, že nás pohltí. Je to ohromný kraj, tisíce dobytka jsou roztroušeny po něm a zloději mají tedy snadnou práci. Je tady jistě několik tlup zlodějů a snad žádná z nich velká. Ale když se mohou smíšené značky hnát a prodávat na jednom ze šesti trhů – inu, to je už něco, proti čemu se musíme postavit... Lindsayi, chceme vás mít v naší organizaci. Chceme v ní mít také vašeho syna a mladého William se, stane-li se rančerem.“

„Přijímám a děkuji vám, pane Stricklande,“ odvětil Lindsay.

„Pánové, nemohu dosud mluvit za svého syna, ale jsem určitě pro to, aby šel s vámi a potíral zloděje,“ promluvil Williams rázně.

„To je tedy dobré,“ řekl Strickland spokojeně. „Ale ta věc měla, a dosud má háček, totiž jak postupovat proti těm zlodějům. Na všech pastvinách jsou celkem stejné potíže. Ale naše pastviny jsou zvláště netečné, protože máme jen jednoho nebo dva lidi, kteří dovedou ovládat jezdce a potírat zloděje. Můj předák Stewens byl jedním z nich. Na neštěstí Stewense před týdnem střelili. Jsem rád, že to není vážné, ale bude na čas mimo službu. Musíme proto najít jiného muže, který by vedl naše síly, nebo přivést nějakého odjinud. Ale pro to bych nebyl, protože je těžko najít pravého. Mohli bychom také najmout nějakého člověka, který by se dal k těm zlodějům. Něco takového se už stalo častěji.“

„Kdo je ten – jiný muž, jehož máte na mysli?“ otázala se Hallie v náhlé předtuše katastrofy.

„Váš předák Laramie Nelson,“ odpověděl Strickland. „Neznám Nelsona, ale slyšel jsem o něm. A řeknu vám, slečno Lindsayová, že

ani vy, ani váš otec nemáte tušení, kdo je ten Nelson.“

„Nelsona mi přivedl Buffalo Jones – a mluvil o něm velmi pochvalně,“ odvětil Lindsay.

„Ano. Mluvil jsem s Jonesem nedávno v Denveru a řekl jsem mu o vašich potížích. A on mručel něco o tom, co prý se to děje s Laramie Nelsonem. Poznal jsem z té rozmluvy, že Jones se o vás velmi zajímá. Řekl mi, že vám sice Nelsona vřele doporučil, ale neřekl vám nic o tom, kdo a kým je Nelson.“

„Rozumím. Dobrá, bylo by snad zbytečné mařit čas o tom, kdo a kým je Nelson, je-li skutečně tím mužem, kterého potřebujete.“

„To je. A teď musím – přejít k osobním věcem, slečno Lindsayová. Doufám, že mi to prominete. Je to velmi důležité pro nás všechny... Mluví se po kraji, že dal Nelson výpověď.“

„Cože?“ otázal se Lindsay.

„Pane Stricklande, míníte tím, že La – že Nelson – nejednal podle své pověsti – že nevykonával nic, aby – zamezil ty krádeže?“ otázala se Harrieta chvatně.

„Právě. Nezamezil.“

„Vinu na tom – mám já. Zdržovala jsem ho – od násilí. Bylo mi zle, když jsem pomyslela, že by – proléval krev... Ach, opravdu, byla jsem – jsem nejzbabělejší ze všech nováčků.“

„To bych ani neřekl,“ odvětil Strickland. „Ale myslím, že vás chápu. Divili jsme se všichni Nelsonovi... Mohl bych se zeptat – jste s ním zasnoubena?“

„Ach!... Ne, skutečně,“ odpověděla Hallie tiše a tentokrát se nezarděla, nýbrž silně zbledla.

„Inu, to je velká škoda, pro nás i pro Laramieho,“ řekl Strickland nevšímaje si zdrcené Hallie. „Říká se, že se Nelson zadíval do vás tak, že nemůže ovládat jezdce, a tím méně pověsit zloděje.“

„Takové řeči jsou – velmi nespravedlivé k němu,“ odvětila Hallie rázně, vztyčivši hlavu.

„Inu,“ protahoval Strickland a jeho orlí oči dívaly se pronikavě a vřele na ni, „něco takového se dá vždycky napravit. Ty řeči Nelsonovi neublíží, vyvrátí-li je, a zvláště to, že zamýšlí odejít od vašeho otce.“

„Odejít ode mne!“ zvolal Lindsay poděšen. „Ne, Stricklande, ten u mne jistě zůstane.“

„Otče, musím se ti přiznat,“ řekla Hallie nutíc se ke klidu, „že Laramie dal výpověď dnes ráno. Ujistil mě, že přivede Lentu domů – a že potom odejde.“

Významné pohledy oněch tří mužů neušly Harrietě. V té chvíli měla na mysli hlavně to, aby zakryla své tajemství.

„Lindsay, vsadím se, že dal Nelson výpověď jen proto, aby mohl jednat podle vlastní vůle. Znáám Západ any jeho rázu. Při veškeré povinné úctě k citům slečny Hallie řeknu, že jsem rád, že dal výpověď. Teď se jistě strhne peklo na pastvinách. Nedělejte si starostí, on přivede tu dívku zpět zdravou a bez pohromy...Ale jeho výpověď je teď vážná věc. Mohl by někoho střelit a pak zmizet. Hlavní je – musíte ho nějak dostat zpět – on musí vést naši ochrannou organizaci.“

„Snad by v tom pomohla nabídka velkého platu,“ navrhoval Williams.

„To ne,“ odvětil Strickland rozhodně a pohlédl stranou na Hallii.

„Stricklande, měl jsem už předtím tušení, že by mohl Nelson od nás odejít. A požádal jsem Hallii, aby ho přiměla, aby zůstal...Hallie, tobě se to asi nepodařilo.“

„Otče, já – nepokusila jsem se o to,“ odvětila Harrieta, odešla k oknu a zadívala se ven. Zavládlo mlčení a Hallie se mohla trochu vzpamatovat. Obrátila se pak. „Tatínku,“ začala, a to, že ho tak nazvala, prozrazovalo mnoho, „a pane Stricklande, je-li Laramie Nelson tak – tak nezbytný pro vaše zájmy, slibuji vám, že se vynasnažím ze všech sil, abych ho udržela – a že už nebudu působit na jeho činy a nebudu mu v nich bránit.“

Hallie raději nemyslí na to, co tím vlastně míní a jak v tom chce postupovat. Tušila již, že by bylo lépe pro ni, kdyby odložila přílišnou citovou jemnost a řídila se spíše chladným zdravým rozumem. K tomu budilo se v ní podezření, že se dosud zpronevěřovala tomuto vhodnějšímu charakteru. Ale nehloubala o tom dále. Netroufala si vzpomenouti na příští setkání s Laramiem, jemuž se jistě nevyhne. Otře se jí to setkání tak, jak jí bylo potřebí?

Ve veselé společnosti hostů odložila Hallie prozatím neodvratné. Když došlo k obědu, dobyl Jud takové pochvaly, že mohl být ranč právem na něho hrdý. Večer uběhl tak rychle, že se hosté jen neradi uchýlovali na lůžka. Hallie dala Stricklandovi dobrou noc s přesvědčením, že v něm má otec přítele a rádce, jakého dávno potřeboval.

Ačkoli toužila mocně po tom, aby uviděla Lentu v bezpečí doma a vyprosila si její odpuštění, pocítila úlevu, když minula jedenáctá a Laramie se svými jezdci se nevrátili. Něco je zdrželo. Podařilo se jim vystopovati a dohonit Lentu a jejího společníka? Hallie necítila o tom žádné předtuchy v srdci, ale byla jista, že ji Laramie přivede domů. A když uvážila, že tím vlastně spoléhá na jeho západnickou sílu – na smělé a bezohledné násilí, které ji dosud odpuzovalo, poznala, že její dřívější zásady jsou odsouzeny k zániku.

Spala té noci v pokoji Flo a na lůžku s ní, a to k vlastnímu prospěchu, neboť rozčilená Ho, plna radosti z Tedovy rodiny, neponechala jí jediné chvílky, aby mohla myslet na sebe. A na konec přinesl spánek zapomnění.

Příští den, věnovaný vycházkám a vyjíždkám s Williamsovými, minul rychle, ač se často ozývaly stále větší starosti o Lentu. Také Neale nebyl již dva dny doma. Když v době oběda nebylo ani potuchy po jezdcích, přepadl Harrietu horečný strach. Něco vážného se stalo. Nebylo ovšem možné, že by byl Stuart unkl Laramieovi. Pošetilost! Přesto mohlo se vždycky státi něco neočekávaného. Hallie měla zlou noc.

Hallie cítila, že mine-li ještě další, třetí den beze zprávy o Lentě, přemůže ji zoufalství. Hodiny mýjely. Nikdo se již ani nepokoušel bavit hosty. Ti sami byli v prudkém napětí. Hallie se musila uchýlit do samoty a přecházela po svém pokoji oddávajíc se výčitkám svědomí. Což nedohnala sama Lentu k tak ukvapenému činu?

Dupot kopyt na tvrdém dvoře trhl Harrietou. Rozběhla se ke dveřím a otevřela je. Clay Lee zastavoval zpoceného a udýchaného koně.

„Lee!“ zavolala chvatně. „Přijíždějí už jezdci? Přivádějí Lentu?“

„Ne, bohužel,“ zavolal.

Lindsay vyšel na verandu.

„Co je?“

Hallie, pospíchajíc přes dvůr, nerozuměla tomu, co Lee odpověděl. Ale byly to jistě zlé zprávy, neboť když doběhla na verandu, viděla, že otec je bledý.

„Otče!“

„Neale střelili,“ řekl Lindsay s výrazem omámení v obličeji.

„Ach, proboha!... Jen – neříkej – že je –“

„Není mrtev, ba ani vážně raněn, slečno Lindsayová,“ vpadl jí do řeči Lee. „Právě přijel nějaký jezdec. Neznám ho ani. Řekl, že zas hnali odbytek po Luční kotlině. To je v polovině cesty k Allenovu ranči. Neale tam byl. Zdá se, že ho urazila nějaká poznámka, sáhl po pistoli a střelili ho.“

„Nějaká – poznámka?“ tázala se Hallie.

„Ano, slečno. Bylo to o vaší sestře – o jejím útěku.“

„Och!... Je raněn – těžce?“

„Jezdec řekl, že ne. Zlá rána do paže, ale kosti se nestalo nic. Arlidge střelil, aby toho hochu křídloval.“

„Arlidge!“

„Ano, slečno Lindsayová. Arlidge si dovolil tu poznámku i to střelení. Myslím, že si tím neposloužil. Neměl bych se tam vydat?“

„Prosím vás – honem,“ zašeptala Hallie. A když Lee otočil koně a odcválal, přemáhala Hallie nejprudčí záchvat zuřivosti, jaký ji kdy stihl. Arlidge urazil Lentu a poranil pak jejího bratra. Ale Hallie potlačila na chvíli podivnou, nebývalou zuřivost a vzpomněla na matku. „Otče, já jí to povím.“

„Jen jdi, Hallie,“ odvětil chraptivě. „Já bych nejraději všechno rozmlátil.“

Kapitola XVII.

Onen den se svým stálým napětím a konečnou tragedií zapůsobil nepříznivě na jezdce. Laramie cítil chladné, zlé sevření, ačkoli je

projevoval ze všech nejméně. Nemohli si činit výčitek, neboť jednali jen podle zákona pastvin, ale rozsévání smrti budilo v každém tísnivý, mrazivý pocit.

V noci si Laramie chvilkami zdříml. Snažil se usnouti. Příští den přinese mu ještě tvrdší srážku – tu, kterou dlouho hledal. Jeho druhové sami to od něho čekali. Ačkoli Arlidgem pohrdal, bylo mu přece jen potřebí pevných nervů a bystrých očí a mozku rychlého jako blesk. Cvičil se po léta, aby jich nabyl. I v těch mdlých měsících, kdy potlačoval dávné pudy, pud sebezachování, nadmíru silný v něm, přiměl ho, že se stále potají cvičil ve vytahování pistole. Ani okolnost, že se poddal půvabům a rozkazům Harriety Lindsayové, nemohla to v něm vykořeniti. A v těchto osamělých nočních chvílích bdění cítil, že učinil dobře.

Černoch Johnson a Lenta byli jediní, kteří spali celou noc. Ted, Dakota, Wind River Charlie a Osamělý, kteří se střídali na stráž, spali jen chvílemi. Samotní, a někdy ve dvou obcházelí kolem chaty. Osamělý byl ze všech nejneklidnější. Laramie pozoroval svého přítele ze stínu stromu a chápal ho. Osamělý často pohlédl na místo, kde Lenta ležela a spala. Zastavil se často u dveří chaty a nahlédl dovnitř. Jednou tam vstoupil. Proč to činil? Do chaty mohlo vnikati jen velmi málo světla hvězd. Vnitřek chaty byl zakouřený, nehybný, příšerný.

Tou měrou, jak dlouhé noci ubývalo, nabýval Laramie stále více své dřívější zarputilé chladnokrevnosti. Štíhlá postava ležící Lenty, její smutný, pobledlý obličej a její sepjaté ruce tuto náladu v něm zeslabovaly stále méně, až na konec na ni neměly vlivu. Ale jeho síla vůle byla tak velká, že se přiměl ke spaní, a spal pak až do šedého svítání. Osamělý shraboval uhlíky na čerstvě přiložené šišky a kousky dřeva. „Jak se máte, parde?“ řekl tiše. „Ráno je všechno jiné... Kopněte je do žeber... Musíme si pospíšet.“

Laramie neučinil nic tak surového. Bylo pozoruhodné, že každý z ostatních jezdců zvedl se okamžitě do sedu a byl ihned bdělý, ale všichni byli tiší jako šedé svítání.

„Pomozte mi chytit koně.“

Než jezdci našli a chytili své koně i ostatní potřebné, nastával

jasný a krásný den. Laramie to viděl, ale nedbal toho. Růžový východ, dlouhý, zubovaný hřbet na obzoru, střídající se skvrny tmavého lesa a travnatých ploch, údolí šedé šalvěji, řídkou mlhou zastřené, probouzející se ze spánku, antilopy pasoucí se s dobyt看em a kojoti, kteří se stahovali do úkrytů poštěkávajíce té noci naposled – to všechno byly jen bezvýznamné podrobnosti rána, které Laramie vítal jen nerad.

Osamělý a Charlie měli snídani hotovou. Dívka dosud spala. Laramie ji probudil, přinesl jí jídlo a vodu k pití, ale toho rána odpovídal jí jen krátce.

„Laramie, od téhle chvíle máte velení vy,“ řekl Osamělý odloživ svůj prázdný hrnek.

„Mhm... Hoši, naložte nějaké jídlo a vodu pro dnešní večer,“ řekl Laramie. „A všechno ostatní nechte – jak to je. A osedlejte hned.“

Po chvíli se obrátil k Johnsonovi. „Niggere, jak daleko je k Allenovi?“ „Nevím přesně, pane. Ale trefím tam.“ „Půl dne jízdy?“

„To víc, pane, leda, že bychom si pospíšili.“ „Vlezte si na koně a veďte... Tede, dávejte pozor na Lentu a zastavte nás, kdyby jí došly síly.“

* * *

Časně odpoledne vyvedl je Johnson z klikaté lesnaté rokle ven do širého kraje. Pohled odtud byl nádherný. Laramie poznával ten kraj, ačkoli ho dosud nikdy neviděl z této strany.

Asi míli cesty po šedozeleném svahu šalvěje stála malebná nízká chata v polokruhu stromů. To byl ranč, kterým Allen a Arlidge zastírali své nekalé činy. Náležel původně usedlíku Snookovi a patrně byl na něm chován dobytek a byl nabízen na prodej, jako ona stará tvrz, kterou koupil Lindsay. Houfy a stáda dobytka tvořily nápadnou protivu k prázdným pastvinám kolem ranče Španělských hor. Deset mil k východu podle klikaté řady zelených vrb byla ona šedá chata a ohrada, k níž Ted vystopoval před nějakou dobou svého koně.

K západu vlnily se pastviny s množstvím dobytka, ozářené

odpoledním sluncem. Stoupaly k nízkému předhoří, které předcházelo stupňovitě ve fialové svahy Skalnatých hor s bílými štíty.

Laramie pozoroval Allenovu chatu ranče obzorkou. Bylo zřejmo, že tam někdo bydlí, ale nikde nebylo viděti jediného jezdce. Vzpomněl si, že široká veranda chaty je obrácena k východu, a že ji s této strany není viděti.

Laramie vedl jezdce rychlým klusem po svahu dolů, drže se podle řady vrb a topolů, která byla mezi nimi a chatou. Za poslední skupinou stromů se zastavil.

„Kdo byste chtěl zajeti tam a dát mi nějak zprávu o tom, co můžeme čekat?“ otázal se.

Hlásili se všichni, a hlavně Ted jevil touhu vydati se tam.

„Řekl jsem vám, abyste se staral o Lentu,“ odpověděl mu Laramie. „Ostatně nebylo by dobře, abyste se té tlupě ukazoval. Byl jste tam už jednou, a počínal jste si hrozivě... Charlie, jeďte vy.“

„Dobře, veliteli. A co mám dělat?“ odpověděl Charlie.

„Zajedete k verandě,“ řekl Laramie rychle. „Zastavte u toho zábradlí. Vymyslete si něco, proč tam jdete. Neuvidíte-li tam Arlidge, zeptejte se po něm. A je-li tam, dejte nenápadně sombrero s hlavy. Rozumíte?“

„To jistě. A jaké znamení mám dát, budou-li tam nějakí Arlidgeovi jezdci?“

„Niggere, kolik lidí je v Arlidgeově tlupě?“

„Čtyři nastálo, pane, nepočítaje mě, Juana a Gainese.“

„Jen čtyři. Kdo hnal ta velká stáda?“

„Allen si k tomu vzal jezdce z jiných rančů.“

„Mhm. Charlie, o tu tlupu se nemusíte starat. Jen –“

„Parde, co chcete dělat?“ otázal se Osamělý.

„Rozhodnu se teprve, až mi dá Charlie znamení,“ odpověděl úsečně Laramie a pokynul Charlieovi, aby jel. Ted a Osamělý se k němu obraceli s otázkami, ale on jich nedbal. Bylo mrzuté seděti tam a jen se dívat a čekat. Charlie jel asi sto kroků klusem a zastavil se před chatou jako nějaký osamělý a cestou unavený jezdec. Záclonou listí rozeznával Laramie skvrnky postav na verandě, ale netroufal si

dále, kde by byl mohl viděti zřetelněji. Bylo však zřejmé, že se Wind River Charlie dal s někým do rozmluvy. Laramie seděl na koni napjatý a klidný, připraven k okamžitému činu. Charlie měl stále sombrero na hlavě. Laramie čekal ještě chvíli. Věděl již, že kdyby Charlie užil toho znamení, obrátil by koně a uháněl za chatu. Ale sombrero sedělo stále na Charlieově hlavě. Laramie vydechl stísněn. Ona chvíle dosud nenastala.

„Inu, pojďme, hoši. Tede, zůstaňte tady s Lentou.“

Ted svolil, ale teprve po prudkém protestu. Když Laramie s jezdci odjížděl, slyšel, jak dívka zvolala: „Jen pojedme,

Tede!“ A Ted odpověděl: „Ou, vy divoká! Laramie je už dost rozzuřen.“

„A teď jedte, hoši, ale ne příliš rychle,“ řekl Laramie. Klusali k chatě. Laramie pozoroval bystře chatu. Charlie seděl bokem v sedle a svinoval si cigaretu. Dva prostovlasí jezdci v koženících seděli na kraji verandy klátíce nohama. Dva muži bez kabátů seděli u stolu při stěně chaty. Koně dojížděli rychle k chatě. Laramie se ohlédl a spatřil, že dívka vyjíždí ze skupiny stromů a Ted se snaží chopiti se jejích otěží.

Ve chvílce byl Laramie před chatou a seskočil s koně. Dakota, Osamělý a černoch připojili se k Charlieovi, před ony dva sedící jezdce. Laramie obešel dlouhými kroky zábradlí.

„Jak se máte, pánové?“ protahoval vystupuje na verandu. Oba muži poznali, že nastává něco zvláštního. Onoho stojícího Západana vysoké postavy a bystrých očí Laramie už někde viděl. Muž sedící u stolu nezapůsobil na Laramieho příznivě. Byl pod osmahlou barvou bledý. Měl tvrdé, svítivé modré oči a hrubé rysy obličeje, které se hodily k jeho celkovému vzhledu.

„Jak se máte?“ odpověděl onen stojící muž.

„Neviděl jsem vás už v La Juntě?“ otázal se Laramie zvolna. Stál tak, že mohl viděti i nepatrný pohyb obou mužů současně.

„To je možné.“

„Jak se jmenujete?“

„Strickland.“

„Mhm. Vy jste John Strickland?“

„K vašim službám, pane –“

„Inu, mrzí mě, že se s vámi setkávám zde. Co tu děláte?“

„Pokoušel jsem se přiměti tuhle pana Allena, aby se připojil k ochrannému svazu dobytkařů, který jsem zřídil,“ odvětil rančer důrazně. Laramieovi neušel zvláštní tón jeho hlasu a svit v jeho očích, který nesvědčil příznivě o Allenovi.

„Hm. Vsadím se o dva šoufky, že se pan Allen do toho nijak nežene,“ protahoval Laramie s chladným posměškem v hlase.

„Překvapil mě, že –“

Allen se probral ze svého úžasu, udeřil do stolu a vyštěkl:

„Vy drzí kovboji! Co se do toho tak troufale pletete?“

„Mám jakési malé jednání s vámi,“ odvětil Laramie mírně.

„Můžete tedy táhnout po svých. Nechci s vámi jednat... Ta drzost těch kovbojů, Stricklande! Je to jistě jeden z té opovážlivé tlupy Úhel s tečkou.“

„To jistě. Jsem náhodou Laramie Nelson.“

Allen sebou trhl vzad, obličej mu silně zbledl a díval se zamračen a zamyšlen na Nelsona. „Starého čerta mi na tom záleží, kdo jste. Táhněte z mého pozemku!“

„Poslechněte, na Západ'ana jste poněkud popudlivý. Myslím, že se dělo už dlouho po vašem. Inu, teď jste už v koncích, Allene.“

„To má být nějaké přepadení?“ otázal se Allen sípavým hlasem.

„To jistě, a je už čas... Stricklande, ustupte stranou.“

„Co chcete – Nelson? –“ vykřikl Allen.

„Inu, myslím, že toho chci hodně... Předně vám chci oznámit, že Beady je mrtev – Jude je mrtev... A Price jsme pověsili.“

„Co je mi do toho? Neznám ty zloděje.“

„Ne, A což Gainese? Ten je také mrtev. Arlidgeův greaser unikl. Ale máme zde toho černocho.“

„Do toho mi – nic není!“ křičel Allen pronikavě, ale bylo na něm znát, že pozbývá mysli.

„Niggere, pojďte sem,“ zvolal Laramie. Za chvíli stál Johnson na verandě koule očima na Allena, a bylo zřejmo, že ho to nevyrušuje z klidu.

„Niggere, znáte toho člověka?“

„Ano, pane, znám ho.“

„Kdo je to?“

„Říká si Lester Allen.“

„Jezdil jste u něho?“

„Ne, pane. Ale jezdil jsem u jeho partnera Arlidge.“

„Víte, kam se poděl dobytek, který prodal Allen Lindsayovi?“

„To jistě vím, pane. Ukradli ho. Tři velká hnaní a několik menších. Byl jsem při všech.“

„Vedl Arlidge některé z těch hnaní?“

„Ano, pane. První.“

„Co jste dělali s tím dobytkem?“

„Hnali jsme ho tamhle. Allen poslal to stádo pryč a značku nechal, jak byla. Ale na ostatním dobytku jsme předělali značky, pane.“

„Můžete dokázat, že Allen vzal ten dobytek a prodal jej?“ „Ne, pane. Ale víme všichni až moc dobře, že to dělal.“ Allen vyskočil se zsinálým obličejem a vyvalenýma očima. Trhl rukou k boku po pistoli, které tam nebylo, čehož si Laramie všiml hned s počátku.

„Vy prohnaný niggere!“ křičel. „Arlidge vás za to zabije.“ „Ne, Arlidge ho nezabije,“ odvětil Laramie důrazně. „Allene, vaše přetvářka není nic platná. Každý do vás vidí... Co tomu říkáte, Stricklande?“

„Nelsone, to jen potvrzuje to, co jsem tušil, než jsem se vydal sem promluvit si s Allenem,“ odpověděl rančer vážně.

„Mhm. To je zajímavé! Neznal jsem vás dobře. A přišel jste zrovna v pravý čas. Inu, někdy se tak stává.“

Allen se pohnul, jako by chtěl vstoupiti do chaty, ale zadrželo ho rázné zvolání Osamělého.

„Přijíždějí nějací jezdci, parde!... Arlidge!“ Allen dopadl těžce na lavici, jeho obličej byl bledý a zpocený, ale jeho oči náhle zasvítily. „Aha! – Řekněte to všechno Arlidgeovi. On se už nemohl dočkat, aby se s vámi srazil, Nelsone. Nějaké dávné zášti, říkal. Ale já jsem ho zadržoval. Ale teď vám přijdou na váš bluff, tisíc hromů. A vy, Stricklande – budete se odpovídat jemu za své – tušení!“

Laramieovi tři jezdci vyhlédli za chatu natahující krk, a pak klidně sklouzli ze sedel a postavili se za koně. Laramie nemohl

viděti, co je k tomu přimělo, ale slyšel rytmický dupot kopyt, který se rychle blížil. Strickland přešel verandu a postavil se zády ke stěně. Allen seděl zíraje vyvalenýma očima.

Laramie poznal, že nastává jeho chvíle, kterou osud dávno chystal. Nebylo mu potřebí spoléhati na vliv překvapení, který rozhodl v tak četných srážkách, ale byl mu rád. Stanul také zády ke stěně. Všecky jeho síly svalů i mysli se sebraly jakoby ke skoku.

Dupot kopyt zazněl v přímé blízkosti. Písek a prach odletoval od rozběhnutého koně, zadržného tak prudce, že dosedl na zadek. Arlidge seskočil, jeho boty buchly na zem a ostruhy zařinčely. Když zamířil k tomu konci dlouhé verandy, přihnali se dva jiní jezdci.

Pružný a vzpřímen, napjatých pohybů, s obličejem zamračeně dychtivým, s očima jako dýky, vystoupil Arlidge na verandu.

„Zlé zprávy, Lestere, hrom do mé smůly!“ zvolal. „Musil jsem střelit mladého Lindsaye –“

V tom si jeho pronikavé oči všimly cizích koní, vystoupivších jezdců, Allena sedícího na lavici s nataženou, třesoucí se rukou, a Stricklanda, přitlačeného ke stěně.

„Co k čertu –“ zasyčel.

Tu vystoupil Laramie vpřed.

Arlidge ho spatřil. Maje jednu nohu pozdviženu vpřed stanul jako zkamenělý. V jeho obličeji udály se podivné proměny. Spatření, překvapení, nenávist, vztek a poznání situace vystřídal se postupně s bleskovou rychlostí v jeho obličeji. A ono poslední na něho zapůsobilo drtivě. Tak zřetelně, jako by to byl vyjádřil slovy, projevil se na něm bezmezný strach a jistota smrti.

Se slyšitelným, prudkým vdechnutím přikrčil se jako zaskočený vlk a oči mu žhavě svítily. Když sáhl po pistoli, zaduněla Laramieova zbraň ve svém pohybu vpřed. Arlidge zemřel nedokonav vytažení pistole a padal pozpátku z verandy skorem pod vzpínající se koně.

Jeden z jezdců vystřelil z koně, který se vzepjal na zadní nohy. Laramie slyšel, jak kulka vyrazila písek za ním. Vystřelil Osamělý – a pak Charlie. Onen vzpínající se kůň vyrazil od chaty, jeho jezdec se sešinul ze sedla a byl vlečen za nohu v třmeni uvázlou.

„Dejte je nahoru, Hennessy!“ zavolal Charlie. „Už tam jsou,“ odvětil jezdec zvednuv rychle ruce do výše. Jeho kůň se točil dokola a stanul chvěje se.

„Ou, Sandy – ou, hochu,“ volal Dakota. Ostatní koně stáli neklidně. V tom zazněl znovu dupot kopyt. Laramie se otočil. Ted a Lenta zadržovali své poskakující koně o něco dále za ostatními.

„Osamělý, přineste svůj provaz!“ zavelel Laramie a obrátil se k Allenovi, ztrnulému hrůzou.

Mulhall vsunul pistoli do pouzdra a seskočil z koně jedním pohybem. Strhl laso od sedla, obešel koně, podběhl pod zábradlím a vyběhl na verandu maje zuby vyceněny jako vlk.“ „Hod'te kličku Allenovi na krk,“ řekl pak Laramie. Jako had vyrazila klička a dopadla Allenovi na krk. Osamělý škulbl lasem. Allen vyskočil trhaje rukama za kličku. „Bože všemohoucí! Snad mě – nechcete pověsit?“

„To bych řekl, že chceme,“ odpověděl mu Osamělý. „Počkejte – počkejte! Nelson!“ zvolal Strickland rozčilen. „Nechci se do toho plést... ale vyslechl byste mě na chvíli?“ „Spusťte,“ odvětil Laramie.

„Nelson – vy jezdcí – nevím, je-li tento postup rozumný a spravedlivý. Jste teď rozvášnění – uneseni touhou po zabíjení. Ale počkejte chvíli. Uvažujte. Dovolte mi –“

„Inu, což vám nestačí pouhý pohled na něho?“ otázal se Osamělý.

„Vypadal by tak každý, koho chtějí pověsit.“ „Hm-hm!“ odvětil Osamělý. „Já jsem tak nevypadal. Tenhle chlap je velký zloděj. Nejhoršího rázu, protože najímá ubohé jezdce, aby kradli za něho.“

„Stricklande, víme všichni, že je Allen zloděj,“ řekl Laramie.

„Ale můžete to dokázat?“

„Inu, myslím, že nemůžeme,“ odvětil Laramie. „Ale přes to... Poslechněte, Allene. Vyberte si. Viset, nebo zmizet z Colorada.“

„Já – odejdu,“ vypravil ze sebe Allen škulbaje za kličku.

„Dobrá. Ale odejdete tak, jak jste. Vlezte si na Arlidgeova koně a zmizte. Ale uvidíme-li vás ještě jednou v tomhle kraji, ani Strickland, ani kdo jiný vám nezachrání krk.“

Ve chvílce uháněl Allen na koni k západu.

Laramie vyslovil otázku, která ho tížila. „Hej, vy jezdce, co je

pravdy na tom, že Arlidge střelil mladého Lindsaye?“

„Je to pravda. Udělal to.“

„Zabil ho?“

„Ne. Jen ho křídloval.“

„Kde se to stalo?“

„Na Lučinách. Snook sháněl dobytek s dvěma punchery. Viděl jsem, že Lindsay vytáhl pistoli na Arlidge. Nevím, proč. Viděl jsem, že ho Arlidge střelil do paže. Lindsay tam leží a krvácí jako zapíchnutý vepř. A Snook řekl: „Nechte ho vykrváct.“

„Osamělý, Charlie a Dakoto, jed'te tam,“ zavelel Laramie. „Stricklande, kam jedete teď?“

„Mám za chatou bryčku,“ odpověděl rančer. „Pojedu s vámi a odvezu mladého Lindsaye... Hallo, kdo je ta dívka?“

„To je Lindsayova dcera – ta, pro niž jsme jeli. Vezměte ji s sebou, Stricklande... Tede, žeňte to za Osamělým.“

Nežli Laramie domluvil, řekl Ted něco Lentě a uháněl pryč.

„Vezměte si své koně od Snooka!“ volal Laramie za ním. Laramie se pak obrátil k oněm dvěma jezdcům, kteří předtím sklouzli z verandy na zem. „Vstaňte a zmizte. A vy také, Hennessy. A nezapomeňte, že odedneška si budou všichni dávat na vás pozor. Dejte se raději na poctivou cestu.“

„Nelsone, my na to tak snadno nezapomeneme,“ odvětil Hennessy, otočil koně a odjel a oni dva jezdci za ním. Strickland se objevil na bryčce, řídě bujně spřežení.

„Slezte a vylezte si sem, slečno Lindsayová,“ zavolal Strickland. Dívka tak učinila a na jejích pohybech bylo znát, že je skorem vysílena. Strickland odjel volaje na Laramieho, aby jel za ním.

„Pojedu hned,“ odvětil Laramie. Obrátil se pak k Johnsonovi, který seděl na lavici.

„Niggere, ospravedlnil jste se u mne. Co chcete dělat?“ „To nevím, veliteli. To kradení je pitomost. Něco se ukradne, a stojí to krk. Všichni jsou mrtvi... Nevím, kam bych měl jít.“ „Vylezte do sedla a povedete koně té dívky. Pojedeme za bryčkou.“

Laramie vsunul pistoli do pouzdra, šel k svému koni, narovnal nohou třmen a vyskočil do sedla. Rozhlédl se pak kolem. Arlidge

ležel na zádech s levou paží od těla, s pravou spočívající na těle a ruka držela povytaženou pistoli. Laramie vzpomněl na minulé léta. Věděl vždycky, že tato chvíle jednou přijde. Co ho od toho zdržovalo po ty poslední, nepochopitelné měsíce? Znovu ozářila tato myšlenka jeho chmurnou náladu.

Bylo dobrých deset mil cesty na Snookův ranč. Laramie a nigger nedohonili Stricklanda, ačkoli ho občas zahlédli před sebou. Slunce zapadalo, když Laramie zastavil koně před Snookovou chatou. Zpozoroval bryčku, z níž byli koně vypřaženi, a hodně koní v ohradě. Ted a Strickland vyšli z chaty a Strickland zamířil k Laramieovi. Objevil se Wind River Charlie s náručí dříví. Laramie pocítil opět zmírnění mrazivého tísnivého pocitu.

„Nelsone, zůstaneme přes noc tady, nemáte-li nic proti tomu,“ řekl mu rančer. „Ta dívka byla už se silami v koncích a Nealovi neuškodí, bude-li ležet klidně na zádech o něco déle.“

„Inu, snad je to celkem jedno,“ odvětil Laramie. „Je to dobrých třicet mil pro bryčku, a naše koně jsou už utahaní.“

„Veliteli, jeden ze Snookových jezdců řekl, že Jerky odjel,“ zavolal Dakota. „Bude se stavět u Lindsayů.“

„Inu, myslím, že na tom nezáleží, bude-li to o něco dříve nebo později,“ řekl Laramie a seskočil z koně. Bude rád, až bude moci ulehnout ve tmě a klidu a strávit nekonečné hodiny dlouhé noci přemáháním tíživého pocitu, který svíral jeho ducha i smysly jakoby šroubem. „Niggere, postarejte se o koně.“

Laramieovi neušlo, že Ted se mu vyhybá právě tak, jako se on vyhybal jemu. Ale Osamělý vyšel ven hvízdaje si. Změnil se nápadně proti poslednímu dnu.

„Hallo, parde! Jste nějaký utahaný,“ řekl. „Ted dostal oba své koně zpátky.“

„To je dobré. A co tomu říkal Snook?“

„Inu, ne moc.“

„Tak? A jak to?“

„Snook si začal sprostě, a Ted mu ušetřil jednu teplou z pětačtyřicítky.“

Kapitola XVIII.

Zavolání Wind River Charlieho k večeři nelákalo příliš Laramieho. Nakonec mu Osamělý přinesl hrnek kávy a placku.

„Parde, podle toho, jak vypadáte, vy a já potáhneme zas do světa, až tohle dokončíme,“ řekl rozšafně.

„Inu, dosud jsem o tom neuvažoval. Ale myslím, že ano,“ odvětil zasmušile Laramie.

„Ted to také pozoruje. Ptal se mě právě na vás. Myslím, že mu bude těžko, Larry.“

„To jistě. Ale je teď ženat, a musí tady zůstat. A my nemáme nikoho, o koho bychom se měli starat.“ Osamělý si povzdechl.

„Znamená to pro nás zas osamělou prérii, parde,“ řekl.

„Dodge a Abilene pro nás, Osamělý, a láhev s kořalkou,“ odvětil Laramie.

„Hrom do toho!... Sny jsou jen hlouposti... Poslechněte, Larry, ten rančer Strickland ze mne tahal rozumy o vás. Líbí se mi docela dobře, ale nedovedu teď být zdvořilý. Myslím, že se bojí jít přímo na vás. Viděl jsem, že si vás důkladně prohlížel.“

„Inu, není mi teď do řeči.“

„Musíme se podívat na Neala. Ptal se po vás.“

„Jděte dovnitř. Přijdu tam za chvíli.“

Chata byla dosti pohodlně zařízena a dobře osvětlena lampou a ohněm v krbu. Strickland stál zády ke krbu. Lenta ležela v hlubokém spánku vysílení. Ted seděl u Neala, který ležel na zemi maje hlavu na složené pokrývce. Obličej měl velmi bledý a v očích mu svítilo.

„Nu tak, synu, jak se vám vede?“ otázal se Laramie a poklekl k mladíkovi.

„Laramie! Ted' už je mi dobře. Paže mě pálí jako peklo, ale vydržím to. Ted' už to ošetřil.“

„Nějaká kost zlomena?“

„Ne. Mohu aspoň paží hýbat. Ale je to velká díra, a krvácel jsem hodně.“

„Synu, jak jste se octl tady? To není naše území.“

„Stopoval jsem jednoho jezdce. Myslil jsem, že je to Stuart.“

„Mhm. Ale byl jste hodně dopálen?“

„Ano, ale držel jsem se rozumu. Ta tlupa tady mě jistě nepřivítala vlídně. Když jsem viděl Tedova koně a houf ročních kusů se značkou Úhel s tečkou, ptal jsem se Arlidge, jak se sem dostali. Řekl mi, abych běžel domů. Vynadal jsem mu a pověděl jsem mu o tom, že Stuart utekl s Lentou. Smál se, dovolil si ošklivou poznámku o ní a řekl, že teď uteče on s Hallií.“

„A co jste dělal vy, synu?“ ptal se Laramie.

„Kopl jsem ho důkladně. Porazil mě na zem. Sáhl jsem po pistoli, když jsem byl na zemi. A on mě střelil. Nebyl to rovný boj, když jsem byl na zemi... Víím, že to bylo dost slušné od něho, že mě nezabil. Ale počítám si na něho a vyřídím si to s ním.“

Laramie mlčel a uvažoval, co by měl říci tomu mladíkovi, který se příliš náhle octl mezi tvrdými lidmi Západu.

„Neale, starý brachu,“ promluvil Osamělý, „s Arlidgem si to nemusíte vyřizovat.“

„Cože!... Proč ne?“

„Arlidge přišel konečně na nepravého.“

„Na Laramieho!“

Osamělý přikývl a popleskav vlídně Neala vstal a odešel ven.

„Synu, cítím že mám jaksi vinu na tom,“ řekl pak Laramie. „Nevěnoval jsem vám dost času, abych vás trochu zaučil tady. Ale bylo plno jiných věcí... A nechal jsem vás zdivočet. To mě mrzí.“

„Laramie, bylo to všechno mou vinou. Byl jsem hloupý. Ale teď už budu moudřejší.“

„To je přímá řeč. Hled'te, ať se už do ničeho nedostanete a nesahejte po pistoli, leda v sebeobraně. Ta vaše rána není nic zlého. Ale snad vám bude dobrým naučením. Nechte pítí a karet a počínejte si rozumně k jezdcům.“

„To vám slibuji, Laramie,“ odvětil horlivě Neale.

Laramie dlouho přecházel a usedal pod chladnými, bílými hvězdami. Nakonec nabył klidu. Usnul potom, a když nastalo ráno, zdálo se mu, že od vybledajícího chmurného včerejška k tomu

růžovému svítání uplynula dlouhá doba. Jednal správně, i když skorem pozdě. A nechť ho povede osud kamkoli a jakkoli, tato myšlenka mu bude posilou.

Jezdci brzy vstali a dali se do práce. Clay Lee, který dostal zprávu o boji od Jerkyho, přijel pozdě minulého večera. Při východu slunce odjel Strickland s Lentou a s Nealem v bryčce. Uklidnila-li noc Laramieho, jak působila na Lentu Lindsayovou? V jejím hezkém bledém obličejí byly stopy únavy a strachu, ale byl tím půvabnější. Laramie si všiml, že se jí Osamělý vyhýbá, ačkoli ona ho stále sledovala očima. Laramieho napadlo, že podle všeho odjede z ranče Španělských hor samotén.

Jezdci se chtěli dátí přímo přes kraj, jelikož tato cesta byla kratší, ale Laramie je přiměl, aby se drželi cesty a Stricklandovy bryčky. Ze všech jízd, které Laramie kdy konal, byla tato nejpodivnější a nejdelsí. Zdálo se mu, že při ní zestárl. Hodiny připadaly mu jako roky. Ale mýjely, a mil cesty ubývalo. Nakonec z posledního hřebene spatřili krásný pohled, jemuž vévodila stará tvrz. Slunce k západu se šinoucí vysílalo zlaté paprsky přes štíty hor na zvlněné moře trávy a šalvěje, na zelené rozlehlé údolí a na stužku lesklé říčky.

Když zastavil Strickland své spřežení na dvoře, seskočil Laramie z koně, přistoupil k bryčce a řekl: „Stricklande, nechte mluvit Osamělého nebo mne. Myslíme, že bude lépe, nepovímeli úplně pravdu, víte... Neale, mohu na vás spoľehnout?“

„Budu němý jako ryba, Laramie.“

„A vy, dívenko?“

Ale Lenta buď neslyšela, nebo nedbala. Dívala se na černoookou dívku, která vyšla z obývacího pokoje, a za ní muž a žena, také neznámí. Potom se objevil Lindsay, a v jeho obličejí byl nedočkavý strach. Vtom přijeli jezdci.

„Tede!“ vykřikla ona neznámá dívka.

„Svatý Makeliuse!“ zvolal Ted a sjel z koně.

„Laramie, pomozte mi – nebo se svalím,“ zvolala Lenta, a když se Laramie obrátil, zčásti skočila a zčásti spadla mu do náruče. V tom se ukázala Hallie běžíc přes dvůr. Laramie jí šel vstříc.

„Ach, Laramie, přivedl jste ji domů!... Bůh vám za to žehnej!

Nebudu nikdy – nikdy moci odměnit se vám dostatečně za to... Proboha! Je snad –“

„Omdlela, myslím. Byla docela čilá, když jsem sem přijeli.“

„Díky Bohu! Zažila jsem – hrozných starostí. Odneste ji do mého pokoje, Laramie... Honem!“

Laramie kráčel přes dvůr se svým lehkým břemenem, vstoupil za Hallii do jejího pokoje a položil Lentu na bílé lůžko. Měla již oči otevřené.

„Sestřičko! – Lento drahá, už jsi doma!“ zvolala Hallie nahnuvši se nad ni. „Bůh vyslyšel moje modlitby... Nestalo – se ti nic?“

„Jistě se mi nestalo nic. Když jsem vstala na bryčce, zatočila se mi hlava... Hallie, má milá, zažila jsem hroznou chvíli – ale jsem doma, v bezpečí – a jsem o něco smutnější a moudřejší.“

„Můžeš mi to odpustit?“ zašeptala Hallie vroucně.

„Ano. Tobě a všem – i tomu prokletému Osamělému,“ odpověděla Lenta a popadnuvši Hallii kolem krku tiskla ji prudce k sobě a líbala ji.

„Má zlatá, já jsem také – smutnější a moudřejší,“ promluvila přerývavě Hallie. „Nevěděla jsem až dosud – jak drahá jsi mi.“

„A já právě tak o tobě, Hal. Snad to bylo přec aspoň k něčemu dobré. Ale o tom si promluvíme někdy jindy... Hal, vsadím se, že ta dívka, která vykřikla na Teda, je jeho sestra.“

„To je. Tedova rodina je tady, a jsou to tak milí lidé, že druhých takových nenajdeš.“

„I hrome! To jsem jistě ráda. A líbí se jim Flo?“

„Jsou do ní zamilováni.“

„Má tak některá dívka štěstí!“

„Lento, zavolám matku – tatínka – všechny!“

„Počkej!“ zvolala Lenta a zvedla se do sedu. „Musím si nejdřív promluvit s Osamělým... Laramie, zavolejte ho – a přiveďte ho živého nebo mrtvého, prosím vás!“

Laramie vyšel do dveří a zavolal: „Mulhalle, kde jste?“

Ze směsice hlasů na dvoře zazněla nějaká odpověď Osamělého.

„Pojďte sem pronto!“ zavolal Laramie hlasem, jakého by se nebyl žádný jezdec odvážil neposlechnouti.

Osamělý přišel, ale neběžel. Stáhl si již koženice, odložil kabát a sombrero. V očích měl výraz obavy.

„Co chcete?“ zamručel.

Laramie mu vyšel vstříc ke kraji verandy a položil mu pádně ruku na rameno.

„Pojďte se mnou.“

Ve chvílce stál Osamělý před Lentou a v jeho mysli bouřila směs zděšení a nevole.

„Co – se děje?“ otázal se. V té chvíli nevypadala Lenta Lindsayová jako dívka, jíž by bylo možno utéci.

„Osamělý Mulhalle, zachoval jste se ke mně naprosto hanebně,“ řekla mu žalobně. Slzy v jejích očích nezakryly jejich něžný, dychtivý, podivný svit.

„Ach já!... Kdy?“

„Od té chvíle, co jste mě zachránil od toho lotra Gainese... Proč jste ho tedy střílel – když mě od té chvíle nenávidíte? To jste ho mohl nechat – aby –“

„To není pravda, že vás nenávidím, Lento,“ vpadl jí do řeči Osamělý, patrně dohnán k sebeobraně. „Ale nemůžete chtít od lidí, kteří mají krvavý úkol, aby vás obškakovali – nebo aby se chtěli zalíbiti nějakému divokému děvčátku.“

„Och! – Není to tedy pravda, že mě nenávidíte?“

„Ne, není,“ odvětil Osamělý tak rázně, jako mluvila ona. Ale Laramie poznal, že je Osamělý v koncích.

„Vy víte, že – se nic nestalo, že ano?... Že Gaines – že mi neudělal nic?... Věřil jste tomu?... Osamělý!“

„To mi nemusil nikdo říkat – jak jsem se na vás podíval!“ odvětil Osamělý z vysoka.

„Proč tedy jste byl tak – tak lhostejný? Od té chvíle – co jste rozbil hlavu tomu psu? Nemohla jsem za to, že měl se mnou zlé úmysly... A nepromluvil jste na mne ani jediné slovo! Neudělal jste ani za mák pro mne!“

„Lento, myslím, že jsem ani nevěděl, že jsem tak sprostý. Ale co na tom záleží teď? Jste doma u své rodiny. Já odjedu zítra s Laramiem. Udělali jsme, co jsme mohli, a díváme-li se na to z

hlediska jezdců, nebylo to špatné. Poznáte to jednou sama.“

„Poznávám to už teď“ zvolala vyčítavě. „Myslíte, že ve mně není naprosto nic dobrého?“

„Inu, až dosud mě nic takového neohromilo,“ protahoval Osamělý snaže se být zase sám sebou.

„Osamělý, vy neodjedete... Laramie, vy byste připustil, aby od nás odešel teď? Vy byste nechal Hallii tady v úzkých? Když víme, jaký jste podivuhodný člověk?“

„Dívenko, myslím, že ten zvláštní úkol – pro který se Osamělý a já hodíme – je už vykonán,“ odpověděl váhavě Laramie. Báł se, aby nemusil mluvit s Hallií o tom. Pozoroval ji po očku a viděl, že sebou trhla a zbledla.

„Inu, já vás nepustím!“ prohlásila Lenta rázně.

„Tak – kdo že nás nepustí?“ otázal se Osamělý.

„Já!“

„Slečno Lindsayová, při vši povinné úctě k vám – ale proč bych se nemohl zase vydat na svou osamělou cestu, a jezdit po osamělé prérii?“

„Protože!... Nelíbil jste se mi příliš předtím –“ zašeptala Lenta záříc a natáhla ruce k němu. „Ale teď – teď vás mám ráda.“

Osamělý sebou trhl, poklekl k lůžku, a ony dychtivé paže ho objaly. Když se Laramie obrátil ke dveřím, cítil, že Hallie přistoupila k němu a vsunula mu ruku pak paži.

„Že to bylo – krásné? Ach, jsem tak šťastna!“ řekla tiše.

Její dotek znemožnil i tu krátkou odpověď, na jakou by se byl snad vzmohl.

„Podívejte se! Už jdou všichni,“ zvolala Hallie. „To nejde! Pojdme ven – zadržíme je.“

Vyšli ven a Laramie zavřel za sebou dveře.

„Tatínku – maminko – Flo – a vy ostatní,“ spustila Hallie výmluvně, „počkejte ještě chvíli, prosím vás!“

„Hallie, musím už vidět své drahé dítě!“ zvolala paní Lindsayová.

„Stalo se něco? Teď řekl, že se jí nestalo naprosto nic,“ dodal starostlivě Lindsay.

„Co tam dělá – samotna?“ otázala se Flo smějíc se.

„Ona není samotna. Je to vážná věc,“ odvětila Hallie důstojně. „Nemýlím-li se, naše drahé dítě si znemožňuje navždy další ztřeštěnosti... Laramie, není to také vaše mínění?“

„Inu, kdybych byl Osamělým, plul bych teď na oblacích,“ protahoval Laramie.

O několik hodin později, když po večeři odešli všichni do obývacího pokoje, nebylo již možno zdržovati déle vyprávění o událostech na cestě.

„Lidičky, já jistě neumím dobře vyprávět,“ protahoval Laramie, když naléhali na něho. „Chcete-li to všechno slyšet, poví vám to nejlépe Osamělý.“

Já? Ach já, já jsem hrozně ostýchavý ve společnosti a vůbec nerad moc mluvím,“ odvětil Osamělý, ale jeho hlas i počínání byly zřejmě vyměřeny na to, aby na něho tím více naléhali. A to se také stalo. „Dobrá. Sedíme tady všichni jako kolem táborového ohně. Kdy to vlastně bylo, co Lentu unesli? Zdá se to už dávno. Ale jisté je, že jsou tomu jen tři dni... Laramie mě vzbudil toho rána časně. Slyšel v noci nějakého koně. Našli jsme stopy pod jejím oknem, mříž byla vylomena, a Lenta pryč. Z toho, jak ten kůň šel, poznali jsme, že Lenta a její – její známý chtěli provést šprým jejímu tatínkovi za to, že ji zavřel. Inu, sedli jsme na koně a stopovali je k Cedrovému vrchu. Tam jsme našli tábor. A brzy jsme zahlédli Stuarta – to je ten Lentin známý – jak si to žene kvapem přes kraj. Gaines a jeho pardové tam byli ukryti, aby unesli Lentu. Stuarta zahnali, a Lentu hodili na koně. Svázali jí ruce i nohy, a do úst jí dali roubík, protože Lenta umí jistě pořádně křičet.“

Osamělý si klidně přehlédln své posluchačstvo a nedbal pranic toho, že se Lenta na něho dívá rozšířenýma očima a s otevřenými ústy. Laramie byl připraven, že uslyší nejúžasnější lži, jaké kdy slyšel, zvláště teď v nejblaženější chvíli života Osamělého. Strickland ucouvl poněkud vzad a v jeho poctivém obličejí byl lehký úsměv. V obličejí Hallie byl výraz silného úžasu. Ostatní, zvláště Williamsovi, poslouchali jako očarováni.

„Jeli jsme po jejich stopě celý den a utábořili jsme se teprve pozdě večer,“ vykládal Osamělý dále. „Totiž Ted a já, protože Laramie se

vrátil domů, aby přivezl jídlo a přivezl Wind River Charlieho a Dakotu. Na druhý den asi v poledne jsme přijeli na místo, kde se Gaines setkal s nějakou jinou tlupou. Rozdělili se, a proto Ted a já jsme se rozdělili také a jeli jsme každý po jedné stopě. A ta moje stopa brzy zahrnula směrem k té druhé, a usoudil jsem z toho, že ta tlupa má nějaké zlé úmysly proti té druhé. A ukázalo se, že je to pravda. Našel jsem místo, kde sjeli z vrchu, aby předhonili tu druhou tlupu. Potom přijel Ted za mnou a domluvili jsme se o tom. Ta tlupa pásla po Gainesovi, a tak jsme je stopovali k jedné osamělé chatě, a když jsme čekali, až se setmí, přihnou se najednou Dakota a Wind River Charlie. Přijeli totiž za námi k témuž místu, kde se stopy dělily s Laramiem, a rozdělili se, jako jsme se rozdělili my. Nevěděli, kde Laramie je. Ale já jsem už jezdil s tím milostpánem z Jihu tak dlouho, že jsem znal jeho spády. A sázel jsem se hned s těmi hochy, že Laramie bude v chatě s těma dvěma tlupami. Když přišla tma, plížili jsem se k chatě. Vy mi to nebudete věřit, lidičky, ale tam vám sedí Lenta na zemi a hraje s těmi lotry v karty. Měli tam jasný oheň. A po Laramieovi nikde ani stopy! Poznal jsem, že tu druhou tlupu vede nějaký zloděj dobytka, který se jmenuje Price. Setkal jsem se s ním jednou za zvláštních okolností, a měl jsem ho dobře v paměti. Inu, bylo snadno poznat, že je hrozně zamilován do Lenty. Hráli poker. Lenta je obehřála o všechny jejich peníze. Mám ten balíček peněz v sedlové brašně, Laramie. Udusil byste jím slona. Jakživo mi nenapadlo, že umí Lenta tak fikslovat, ale je toho víc, čeho jsem se od ní jakživ nenadál. A když vyhrála ty peníze, navrhl Price Gainesovi, že budou hrát o Lentu, nebo že se dají do boje. Gainesovi se ten nápad nelíbil. Ale Price měl ve své tlupě pistolníka, takového zlého muže, který se jmenoval Beady. Proto se Gaines poddal a hráli jednu hru tahaného pokeru. Gaines vyhrál. Měl z toho tak ohromnou radost, že si myslel, když vyhrál hru, že si získal také náklonnost Lenty. Začal se k ní chovat dotěrně. Lenta mu dala po hubě a vynadala mu, a na konec ho poškrábala v obličeji. To Gainese dopálilo.“

Osamělý se ve svém líčení rozehrál. Odmlčel se, otřel si zpocený obličej, nabral znovu dech a rozhlédl se po posluchačstvu, aby viděl,

jak jeho vypravování na ně působí. Výsledek pozorování ho uspokojil, a spustil tedy dál.

„Nerad vám to všechno říkám. A proto vám to povím zkrátka...Gaines se začal rvát s Lentou a roztrhal jí šaty. Strčil jsem už svou pistoli do dveří a chtěl jsem ho provrtat, když mu Price prostřelil hlavu. Viděl jsem, že Lenta vlezla pod polici, když se v chatě strhlo peklo. Inu, když bylo po všem, našli jsme tři nebo čtyři mrtvé, jeden utekl a nigger Johnson seděl na zemi bílý jako plátno. Odvedli jsme Lentu ven. Byla čilá jako cvrček. A pustila se do mne: ‚Jste vy mi pěkná tlupa loudalů! Hrom do vás, hnedle byste byli přišli pozdě!‘ Neřekl jsem jí na to nic. Večeřeli jsme venku, když přijel Laramie a ptal se, co znamená to střílení. Uložili jsme se, a na druhý den ráno nás ten nigger vedl na ranč Lestera Allena. Byl tam pan Strickland a viděli jsme hned, že má na Allena podezření. Laramie se vyptával niggera před Allenem a usvědčil Allena, že je Arlidgeovým partnerem a že kupoval a prodával kradený dobytek. Allen řval jako býk a vyhrožoval, co udělá Arlidge Laramieovi, až se s ním potká. A tu najednou se přihnul Arlidge jako čert. A dva jezdci za ním! Sklouzli z koní a vytáhli své železné zboží. Ale Laramie tam stál a svinoval si pohodlně cigaretu. Když jsem ho tak viděl, zamrazilo mi až do žaludku a řekl jsem si, že bych nechtěl být v Arlidgeových botách ani za milión. Arlidge skočil z koně a byl tak vzteklý, že hned neviděl všechno dobře, a křičel na Allena: ‚Peklo se strhlo – musil jsem střelit mladého Lindsaye!‘... A tu najednou spatří Laramieho. Byli dávnými nepřáteli. Před lety zabil Arlidge nějakého Laramieho parda... Stáli jsme jako zkamenělí a nikdo ani nedýchal. Ale mě to nedělalo starosti. Na Arlidgeovi bylo vidět, že ví, že je po něm. Ale na takového sprostého, ničemného zloděje byl dost srdnatý... Milí lidé, na pastvinách není jiný zákon než tenhle. A Laramie dal tomu zloději dost dobrou možnost. Jak jsem viděl na vlastní oči, Arlidge táhl první... ale... inu, k něčemu takovému musí dojít na pastvinách, sice by žádní takoví slušní lidé, jako jste vy, nebyli nikdy v bezpečí... A potom dal Laramie Allenovi na vybranou – buď viset, nebo zmizet z Colorada navždy. A Allen odjel hned, dočista bez kabátu a bez klobouku... Potom jsme jeli na Lučiny, kde jsme se

dověděli, že měl Neale přestřelku. To vám poví on líp než já. Utábořili jsme se, vyjeli dnes časně ráno, a tady jsme, a ta malá dáma, která nám nadělala tolik starostí, je čilá jako cvrček.“

Nedlouho po tomto úžasném výkladu, když stál Laramie ve svých otevřených dveřích dívaje se na dvůr měsícem ozářený, uslyšel rychlé kroky na dlaždicích. Objevila se Hallie a měsíční světlo zářilo v jejích vlasech.

„Laramie, pojd'te se trochu projít, nebo si sedneme pod topoly. Musím s vámi mluvit.“ Šel nepřítliš ochotně s ní a pocítil prudké vzrušení, když mu vsunula hebkou ruku pod paží. „Co soudíte o tom vypravování Osamělého?“ ptala se. „Inu, myslím, že bylo dost dobré.“

„Takové do nebe volající lži!... Laramie, moje sestra mi vylíčila do všech podrobností všechny ty hrozné události.“ „To hromské děvče!“ „Proč jste schválil ty lži Osamělého?“ „Inu, myslili jsme, že byste se pravdy zhrozili.“ „Také jsme se jí zhrozili. Ale pravda je vždycky nejlepší. Vím to teď. A dovedu se přizpůsobit těm – násilnostem a prolévání krve. Řekl mi pan Strickland, že bez nich to po nějakou dobu na pohraničí nepůjde. Byla jsem příliš choulostivá a zbabělá. Ale přemohu to v sobě, protože mám Západ ráda.“

„To jistě rád slyším od vás, Hallie,“ odvětil Laramie vřele. Vedla ho přes dvůr podle brány na druhou stranu a stoupali teď po kamenných stupních pod topoly. V Laramieovi poklesalo srdce. Jak nemožné je pochopit tuto mladou ženu složité povahy! „Víte, jakou organizaci zřizuje pan Strickland, že?“ otázala se. „Ano, a je to výborná myšlenka. Váš otec bude mít teď náhradu za své ztráty. A v tomto kraji nebude se už krást dobytek ve velkém.“

„Ale pan Strickland tvrdí, že taková ochranná opatření budou nutná... A víte, že vás zvolili vůdcem toho dobytkařského svazu?“

„Mne! – Ne, Strickland mi nic takového neřekl,“ zvolal Laramie a přepadl ho jakýsi neklid.

„Ano. A jsem ráda, že vám to říkám já první.“

„Inu, to je úžasné! Myslím, že jsem na to hrdý, Hallie... Ale není to možné. Nemohu to přijmout.“

„Proč ne? Zdá se mi, že je to neobyčejně krásná příležitost.

Potloukal jste se po světě, jak jste sám řekl. Jistě jednoho dne se usadíte a – na jedno místo. Ptala jsem se pana Stricklanda, byl-li váš život takový, že byste nemohl být nikdy spokojen, kdybyste se usadil k bezbarvému a nudnému životu. Dal se do smíchu a řekl mi, že to bude ještě hodně dlouho trvat, než to bude tady bezbarvé a nudné.“

„Inu, řekla jste, že pravda je vždycky to nejlepší – a pravda je, že myslím, že to zde déle nevydržím.“

„Tušila jsem to. Ale proč?“

Neměl odpověď pohotově. Zatím došli na místo obklopené balvany. Stříbrné paprsky měsíce pohrávaly na bublající tůňce pod pramenem. Tiché šustění listů se mísilo s hudbou proudící vody. Přistoupila k němu a vzhledla mu do obličeje; její obličej byl jasný v měsíčním světle, její oči tmavé, nevyzpytatelné, podivné.

Viděl její oblé hrdlo. Zdálo se mu, že ho něco nutí, aby se na ni díval, aby si její půvabný obličej vryl do paměti navždy.

Odložila svůj šátek na kamenné sedátko a přistoupila ještě blíže k němu. V té chvíli se Laramieovi zatajil dech při poznání, že zná ženy velmi málo, a že mu v přítomnosti této ženy hrozí katastrofa.

„Vy chcete odejít z ranče Španělských hor?“ otázala se. „Řekl jsem vám to už.“

„Ode mne?“

„Inu, ježto jste tady – ovšem i od vás.“

„Laramie, neomluvil jste se dosud za své chování tenkrát ve stáji. Učiníte to teď?“

„Nel!“

„Ale buďte rozumný. Nedostali bychom se ke konci – dokud to neučiníte.“

„Je mi to jistě líto, ale nemohu.“

„Kam se podělo všechno to rytířství Jihu, které Osamělý a Ted při vás vždy tak vychvalovali?... Zachoval jste se ke mně drsně – násilnicky. Nelitujete toho?“

„To jistě, v jistém smyslu, ale ne v tom, který máte na mysli vy.“

„Nelitujete, že jste se ke mně zachoval tak, jako se o to pokusil pan Arlidge – a nepodařilo se mu to? Nelitujete, že jste mě zavlkl do toho stání, jako bych byla nějakou indiánskou squaw – a drtil mě

ve své náruči – a líbal, až jsem byla z toho slepá – a hluchá – a němá?... Laramie Nelsone, vy nelitujete té urážky?“

„Bůh je – můj svědek – nelituji,“ vyrazil ze sebe. Její milý, podivný, hebký hlas, vyzývavé, žalobné oči, její ruka, která se šinula k jeho ramenu, to vše ho připravovalo o rozum. „Ale přísahám, že to nebyla urážka.“

„Povězte mi tedy, proč?“

„Bůh sám ví, že jsem ztratil rozum... Chtěl jsem vás jen políbit na rozloučenou... Ale vy jste mě udeřila... A tu jsem musil – ukojit cosi podivného a divošského v sobě. Ale, Hallie, nebyla to urážka – necítil jsem to jako urážku. Ať jsem už říkal cokoli.“

„Ale, Laramie, nevysvětlil jste mi dosud, proč to nebyla urážka.“

„Inu, byla to jen taková láska, jakou nikdy dosud neměl žádný muž k žádné ženě,“ odpověděl prostě, a toto přiznání mu dodávalo sílu.

„Ach, tak to tedy bylo?... Láska! Ke mně!“ Jak krásná byla v té chvíli! Couval před ní, až ho zastavilo kamenné sedátko. A potom ona naléhavá ruka se šinula stále výš po jeho rameni. Opouští její ho smysly? Její obličej zářil bíle jako mramor – rty měla rozevřeny – víčka těžce poklesla a zvedla se znovu nad tůnkami úžasně krásných hlubin. „Larry – víte – věděl jste vůbec, co jsem udělala já?“

„Kdy?“ zašeptal.

„Inu, tenkrát... Byl jste jistě – aspoň slepý... Udělejte – totéž – všechno – ještě jednou... zde na místě – teď... A já vám ukáži, co jsem udělala!“

KONEC

DIVOKÝ ZÁPAD – KNIŽNÍ ŘADA – 5. SVAZEK

ZANE GREY

**PISTOLNÍCI
ZE ŠPANĚLSKÝCH
HOR**

Translation by Josef Vorel
Illustrations by František Ulč
Illustration by cover Libor Balák
Graphic design by Jiří Hanák

I. vydání
28 000 výtisků

Vydal R. Suchánek – nakladatelství Návrat jako svou 63.
publikaci v roce 1993

Vytisklo SPEKTRUM Brno, Vídeňská 113

Tematická skupina 13

Dop. cena ke dni vydání 50,– Kčs

ISBN 80-85432-62-5